

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JUNE FARROW'UN GİZLİ YAŞAMI

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

ADRIENNE YOUNG

ÇEVİREN: TAYLAN TAHTAÇ

JUNE
FARROW'UN
GİZLİ
YAŞAMI

June Farrow'un Gizli Yaşamı

Kitabın özgün adı: *The Unmaking of June Farrow*

1. baskı: Mart 2026

ISBN: 978-625-320-016-9

Yayın kordinatörü: Ünal Üzümlü

Telif hakları sorumlusu: Emrah Babal

Çeviren: Taylan Taftaf

Editör: Sibel Doğru

Son okuma: Gonca Erkmen Çapkın

Kapak tasarımı: Nurettin Akınırak

Sayfa tasarımı: Sidem Zelal Edin

Baskı ve cilt: Matsis Matbaa A.Ş.

Sertifika no: 75309

Tevfik Bey Mahallesi, Dr. Ali Demir Cd. No: 51, 34295

Küçükçekmece/İstanbul

Tel: (0212) 624 21 11 Faks: (0212) 624 21 17

www.matsisprint.com

Copyright © 2023 by Adrienne Young

All rights reserved.

Published in agreement with the author through BAROR INTERNATIONAL, INC.,
Armonk, New York, U.S.A., via Nurcihan Kesim Literary Agency, Istanbul, Turkey.

Türkçe yayın hakları Beta Basım Yayım Dağıtım A.Ş.'ye aittir.

Beta Basım Yayım Dağıtım A.Ş.

Sertifika no: 49286

İkitelli OSB Altıntaş İş Merkezi Eski Turgut Özal Caddesi

D Blok No:8 Kapı No: 405 İkitelli/Başakşehir/İSTANBUL

Tel: (0212) 511 54 32 Faks: (0212) 513 87 05

www.betayayincilik.com

Yayın hakları ve izinler ile ilgili her türlü soru için:

bilgi@betayayincilik.com

Tüm hakları saklıdır. Tamamının ya da herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan
çoğaltılması yasaktır.

JUNE
FARROW'UN
GİZLİ
YAŞAMI

@ayisigikitap

ADRIENNE YOUNG

*Meghan Dickerson ve Kristin Watson için.
Benim gerçek pusulam sizlersiniz.*

@ayisigikitap

BİR

Margaret Anne Farrow 10 Haziran 2023'te uykusunda son nefesini verdiğiğinde, dünyada kalan son Farrow artık bendim.

Gökyüzünde yavaşça alçalan güneş, morun yumuşak tonlarındaki zirvelerin oluşturduğu dalgalı bir denizi andıran Blue Ridge Dağlarına bakan tepenin ardında kayboluyordu. Kuzey Carolina'nın Jasper kasabasını evi bellemiş insanların yalnızca birkaçı Margaret'a veda etmek için toplanmıştı.

Gün batımında beni keman eşliğinde gömün, demişti çünkü öleceğini biliyordu. Hepimiz biliyorduk. Bunu kesinlikle istemediğinden, cenazesinde konuşma yapmayı planlamadık. Büyükanнемin aklının iyice gittiği son yıllarda, belirginlik taşıyan çok fazla şey olduğu söylenemezdi ama gün batımında, rüzgâra karşı çalan bir keman eşliğinde bu tepeye gömüleceği belliydi.

Yalnızca birkaç metre ileride gömülü diğer Farrow kadınlarının mezar taşlarıyla uyumlu bir şekilde, kabaca kesilmiş beyaz mermerden yalın bir mezar taşı vardı. Mildred, Catharine, Esther, Fay ve şimdi de Margaret. Bir gün benim adım da onların yanına eklenecekti: June Farrow.

Jasper kasabasında ilk kez Çarşı Sokağı Bebeği adıyla tanındım; *Chronicle* bunu ön sayfasına koyarak ölümsüzleştirmişti. 2 Ekim 1989 günü tan vaktinden hemen önce, ara sokakta ağlayan bir bebeğin sesini duyduğunda, Clarence Taylor kafesini açmak için işe gidiyordu. Kulağının altındaki doğum izi ve bataniyesine sokuşturulmuş madalyon saat ile bir sepetin içindeki minik kızıdan tüm kasabanın haberdar olması için birkaç saat yeterli olmuştu.

Farrow ailesinde nesillerdir el değiştiren bir yadigâr olan bu

madalyonlu kolyeyi boynuna takan son kadın annem Susanna'ydı. Büyükanne boş bir mezara taş dikilmesine karşı çıktığı için mezarlıkta adı eksik kalan tek Farrow kadını Susanna.

Sepette madalyonu bulduklarında bebeğin kim olduğu konusunda şüphe kalmamıştı. Annemin ortadan kaybolmasının üzerinden neredeyse on dört ay geçmişti. Annemin başına ne gelmiş olabileceği üzerine geliştirilen teorilerin bolluğundan yana bir sıkıntı olmasa da, ortada gerçek bir yanıt yoktu. Susanna bir gün karnında bebeğiyle ormana girmiş, bir daha da dönmemişti. Trajik bir sonla karşılaştığını düşünenler vardı. Tarifi mümkün olmayan bir suçun kurbanı olduğunu düşünenler. Ormanın derinlerinde yolunu kaybettiğine ve cesedinin asla bulunamadığına inananlar da vardı.

Annemin böyle tuhaf bir şekilde ortadan kaybolmasının en kolay ve en yaygın kabul gören açıklaması delilikti. Hatırlayabildiğimiz kadarıyla, ailemdeki her kadın aynı beladan muzdaripti. Bizler, yani Farrow kadınları, lanetliydik.

Akşam karanlığı çöktüğünde Şerif, büyükanne kapısını çalmıştı ve hikâye burada sona eriyordu. Annem gitmişti. Geri dönmeyecekti. Yani artık yalnızca ikimizdik. Büyükanne ve ben.

Malachi Rhodes kemanını çalmaya başladığında, kararan ufuk çizgisinin üzerinde yay çizen iki ispinozla birlikte, gözlerim mezar taşından gökyüzüne kaydı. Derinlere uzanan notalar, kalbimin acıyla burkulmasına neden olan bir melodide birleşmişti. Kırışıklıkların çevrelediği gözlerinin üzerine çektiği düz tüvit kep her sabah nehirde sinek balıkçılığı yaparken taktığı kep olsa da, Malachi, büyükanne Jasper'da gerçekten arkadaş olarak gördüğü üç beş insandan biriydi ve buraya gelirken güzel ceketini giyecek kadar çaba göstermişti. Tepenin dibindeki beyaz boyalı küçük ahşap kilisenin pencereleri hâlen aydınlıktı. Pazar ayinlerinde Jasper'da yaşayan herkes bu kilisenin sıralarını doldururdu. Yani, neredeyse herkes. Ben hayatım boyunca oraya ayak basmamıştım. Büyükanne de öyle. Mezarlığın kapısından geçerken, genç papaz Thomas Falk'un bizi izlemiyormuş gibi görünmeye çalışmasının nedenlerinden biri buydu. Malac-

hi ve benim dışımda, o gün o tepede yalnızca dört insan evladının dikiliyor olmasının nedenlerinden biri de buydu.

Kapı komşumuz Ida Pickney yumruğunda topladığı kâğıt mendille gözünün ucunu sildi. Kızı Melody yanındaydı ve ondan bir baş daha uzun olan Mason Caldwell de birkaç metre ileride duruyordu. İlkokulda öğle yemeğinde yanıma oturacak kadar budala tek çocuk olmanın talihsizliğini yaşayan Mason, zaman içinde yazları benimle köprüden nehre atlayan veya okuldaki son yılımızda dersleri benimle eken yegâne budalaya dönüşmüştü. Elbette bir arkadaştan çok kız kardeş gibi olan, büyükannemin en eski arkadaşı Birdie Forester da oradaydı.

Parmaklarımın ne kadar soğuk olduğunu hissetmem ancak Birdie'nin elimi tutup sıkmasıyla oldu. Kilisenin dar çan kulesine diktiğim gözlerimi kırıştırdım ve omzumun üzerinden ona baktım. Arkamda duran Birdie'nin siyah elbisesinin dantelli yakası esintiyle dalgalanıyordu. Eski moda bigudi bukleleri oluşturacak şekilde toplanmış gümüş rengi saçlarıyla, tıpkı gençliklerinde büyükannemle çektiydikleri fotoğraflardaki gibi görünüyordu. Bodrumumuzda bu fotoğraflardan onlarcası vardı. Gazozcunun önünde kol kola. Çiftlikte, saman balyalarının üzerine tavuklar gibi tünemiş hâlde. Yalnızca iç çamaşırlarıyla, dizlerine kadar nehre girmişken.

“En nihayet kutsal topraklara kavuştu,” diye fısıldadı Birdie.

Belli belirsiz bir tebessümle ağzımın ucu kıpırdarken, gözlerim bir kez daha Farrow kadınlarının beyaz renkli beş mezar taşına kayd. Eskiden mezarlığın bu köşesi yoktu. Büyükannemin küçüklüğünde, Farrow ailesi vaftiz olmadıkları için mezarlık çitinin dışına gömülüyordu. Ama daha fazla mezar alanına ihtiyaç duyulduğu için mezarlığın çitlerinin ilerilere taşınmasıyla, o zamana kadar sürgünde olan bu mezarlar birden kilise mezarlığının sınırlarına dahil olmuştu. Bu durumu her zaman çok komik bulan büyükannem böylelikle en nihayetinde kutsal topraklara kavuşacağını söylerdi.

Bu kasabayı bu hâle getiren şeyler vardı. Kara katranlı yollar boyunca açan hanımelilerin kokusu ve toprağı bıçak gibi kesen

Adeline Nehri'nin çağılması. Sokakta büyükannemle beni sürekli takip eden meraklı bakışlar ve ne kadar zaman geçerse geçsin kesilmeyen söylentiler. Gerçi bu insanların uydurduğu hikâyeler, büyükannemin beni uyuturken anlattığı hikâyelerle kıyaslandığında hiçbir şeydi. Jasper halkının aslında ne denli farklı ve tuhaf olduğumuza dair hiçbir fikri yoktu.

Rüzgâr hızlanıyordu. İzlediğimi fark etmemle birlikte kollarımdaki tüyler bileklerimden dirseklerime kadar diken diken oldu. Zorlukla yutkundum ve görüş alanımın ucundaki kırırdanmayı takip eden gözlerim tepenin aşağılarına kayd. Kiliseyi çevreleyen çayırılıkta, altın renkli bir kare oluşturan pencerenin yansıması kapkara bir gölgeyle kararmıştı.

Başımı kaldırdığımda, kilise penceresinden mezarlığa bakan bir adamın silüetini gördüm. Aramızdaki mesafeye rağmen gözlerinin bana odaklandığını hissedebiliyordum. Ama bir saat önce papazın arabasının durduğu park yeri şimdi boştu. Kilise de öyle.

Bu gerçek değil, dedim kendime, gözlerimi başka bir yöne çevirirken. Orada hiçbir şey yok.

Gözlerimi kırptırıp bir daha baktığımda adam gitmişti.

Kemanın notaları yavaşlayarak rüzgâra karışırken uzaklardaki son ışıklar da kayboldu. Ağaçlar, tenimi yapış yapış yapan ılık bir yaz akşamı esintisiyle sallanıyordu. Kısa bir süre sonra yalnızca, mezar taşlarının arasından yola doğru yürümeye başlayan diğerlerinin nemli çimenler üzerindeki ayak sesleri kaldı.

Gözlerimi mezarı dolduran ufalanmış toprağa diktim. Büyükannem bana çiftliği işletmeyi, çiçeklerden taçlar örmeyi, kendi büyükannesinin tarifiyle kurabiye pişirmeyi öğretmişti. Çiçekçiye girip çıkan kadınların fısıldadıkları duaları duymazdan gelmeyi. Ağaçların sezgileriyle gelecek mevsimlerin nasıl okunacağını ve aya bakarak havanın nasıl tahmin edileceğini. Aslında ona en çok ihtiyaç duyacağım zamanın gelmek üzere olduğunu düşünmemeye çalışmıştım. Ama o artık burada olmayacaktı.

Birdie'yle son far ışıklarının da karanlık tarafından yutulmasını bekleyip dönüş yoluna koyulduk. Nehrin üzerindeki

köprüyü geçtikten sonra Jasper'ın merkezini oluşturan tek bina blokuna doğru yürüdük. Son bir kez dönüp kiliseye baktığımda pencerede hâlen kimse yoktu. Beklediğim de buydu zaten. Ama o rahatsız edici his geçmemişti.

Büyükannemin muhtemelen 1970'ten beri dolabında olan, topuktan bağlı siyah ayakkabıları çıkarmadan önce, serin gece havasının tenime değmesi için pamuklu siyah elbisemin üst düğmelerini açtım. Ayakkabılar ne kadar eskiyse, sabah onun mücevher kutusundan aldığım inci küpeler de o kadar eski olmalıydı.

Evlerin sıralandığı ince bir şerit boyunca uzanan ve görünürde tek bir arabanın olmadığı yola karanlığın çökmesiyle cırcır böcekleri uyanmıştı. Burası gibi küçük yerleşim birimlerinde insanlar genellikle güneşin batmasıyla birlikte uykuya çekilirdi ve ekseriyetle çiftliklerin oluşturduğu Jasper kasabasının sakinleri de horozlar öterken kalkacaklardı.

Ana caddenin hiç kimsenin hatırlamadığı başka bir adı vardı; yalnızca haritalarda görünen dört veya beş basamaklı bir sayıydı bu. Çevreyi kaplayan dağların arasına sıkışmış uzaktaki yerleşim birimlerinden kasabaya ulaşan tek yol olan bu cadde Jasper'da nehir yolu olarak bilinirdi. Yolu güneye doğru takip ederseniz Asheville'e, kuzeye doğru takip ederseniz Tennessee'ye ulaşırdınız.

Yolun tek kavşağına asılmış Yaz Ortası Panayırı'nın pankartı rüzgârı bir yelkenli gibi yakalamıştı. Ön cepheleri kırmızı tuğlalı binaların yaşı 150'nin üzerindeydi. Bu binalar, ayın kaybolmaya başladığı gecenin ilerleyen saatlerinde kapkara bir duvar gibi görünen Adeline Nehri boyunca dizilmişti. Nehrin orada olduğunu insana hatırlatabilecek tek şey, sıkı yerlerde suyun kayaların üzerinden geçerken çıkardığı tıslamayı andıran ses ve dağlardan gelen bu çalkantılı suyun havaya yaydığı belirgin kokuydu.

Kafe, yem dükkânı, market ve banka karanlık; şeritlerin doğru düzgün çizilmediği yan sokaklar sessizdi. Altlarından geçtiğimiz eğik tabelalar ay ışığını yansıtıyordu. Bard Sokağı. Cornflower Sokağı. Çarşı Sokağı. Gözlerim Çarşı Sokağı denilen

bu son dar sokağı kuşatmış gölgelere kaydı. Burası, Clarence Taylor'un karanlıkta ağladığını duyup beni bulduğu yeri.

Ardından, adını Jasper'ın uğursuz hikâyelerinin birinden alan Rutherford Sokağı geliyordu; annemin kayboluşunu bile gölgede bırakan tek hikâyeydi bu. On yıllar önce, kasabanın papazı nehirde vahşice öldürülmüştü. Gerçi yıllar içinde mırıldanıldığını duyduğum tüyler ürpertici ayrıntıların ne ölçüde gerçekleri yansıttığından emin değildim. Hâlen papazın mezarına çiçek bırakan insanlar vardı ve kafede de, sürüsünü izleyen Jasper'ın koruyucu azizi gibi, adamın fotoğrafı asılıydı. Benim kaybolan annem içinse ancak gönülsüzce bir arama ekibi kurulmuştu.

"Mason dükkânı kilitlemiş mi?" diye sordu Birdie, caddenin karşısındaki çiçekçinin karanlık camlarına bakarak.

Birdie'yle yan yana yürürken, camdaki yansımalarımıza bakarak başımı salladım. Büyükanнем çalışamayacak kadar hastalandığında dükkânın başına Birdie geçerken, çiftlikteki işlerin çoğunu da Mason üstlenmişti. Son bir buçuk yıldır benim günlerim büyükanнемeye bakarak geçmişti ve şimdi o da öldüğü için, artık nereye ait olduğumdan emin değildim. Gerçi bunun çok önemli olduğunu da düşünmüyordum.

Bishop Sokağı'na döndüğümüzde tek ışık, büyüdüğüm küçük evin verandasından geliyordu. Artık büyükanнем orada olmadığından, dışarıdan bakıldığında bile ev farklı görünüyordu. Sanki daha eskimişti. Diğer taraftan, Birdie ay ışığında çok daha genç gözüküyordu. Bir zamanlar beyaz olan çitlerin kapı mandalını açtı ve geçmem için kapıyı tuttuktan sonra o da peşimden geldi.

Üç yıl önce büyükanнемin sağlığı iyice bozulduğunda, Birdie kendi evini satarak alt katımızdaki boş odaya taşınmıştı ve böylece üç kişi olmuştuk. Ama bize taşınmasaydı bile biz her zaman üç kişiydik. Kocasının ölümünden önceki yıllarda bile, Birdie hayatımın değişmez bir parçasıydı. Büyükanнемin ölümüyle değişmeyecek bir şey varsa o da buydu.

Verandaya çıkan basamakları tırmanıp tel kapıyı açtım. Eski bir alışkanlıktan başka bir nedeni olmaksızın, posta kutusuna

uzanarak içindeki birkaç zarfı alıp kolumun altına sıkıştırdım. Birdenbire içimi sızlatan bir suçluluk duygusuyla, dünya dönmeyi kestiğinde bile bunun devam eden sıradan, günlük şeylerden biri olduğunu fark ettim. Edison'un Kafesi hâlen akşam sekizde kapanıyor, tan vaktinde gündüzsefaları açıyor, pazar hariç her gün posta gelmeye devam ediyordu.

Birdie evin kapısını açtığı anda, eski ahşabın ve onlarca yıl boyunca demlenmiş kahvelerin duvarlara sinmiş kokusuyla boğazım düğümlendi. Birdie kazağını çıkarıp büyükannemin el örgüsü atkısının hâlen bir şemsiyeyle yağmurluğun altında durduğu askılığa astı. Büyükanneme duyduğum özlemin acısının çoğunlukla böyle küçük şeylerden kaynaklanacağını düşündüm. Geride kalan delikler, o artık gittiği için kendimi bulacağım boşluklar olacaktı.

Oturma odasından, üst kata çıkan merdivene uzanan dar bir koridor vardı. Üzerinde yürüdüğümüz döşeme tahtaları gıcırıyor, ağaçların arasından esen rüzgârla eski evimiz yaşlılığın seslerini çıkarıyordu. Birdie, küçük bir masanın üzerine asılı olan emaye çerçeveli uzun aynanın önünde durdu. Mektupları bu masada biriken diğer mektupların üzerine bıraktım. Bir köşede, oval bir çerçevenin içinde, büyükannemi verandamızın basamaklarında otururken çektiğim bir fotoğraf vardı. Yanındaysa, başka bir çerçevede annemin fotoğrafı duruyordu.

“Sana bir fincan çay yapmamı istemediğinden emin misin?” Birdie ellerini ovuştururken, benimle ilgileniyormuş gibi görünmemek için çabaladığının farkındaydım. Bundan hiçbir zaman hoşlanmamıştım.

“Eminim. Zaten yatacağım.”

“Peki.”

Bir an için gözleri yeri taradıktan sonra, dengesini sağlamak istiyormuş gibi bir eliyle tırabzana tutundu.

Kaşlarım kalktı. “Sen iyi misin?”

Düz bir çizgi olan ağzı hafifçe seğirirken, tereddütle elbisesinin cebine uzandı. Cebinden çıkardığı şeyin ne olduğunu karanlıkta anlayabilmek için gözlerimi kısmam gerekti. Mutfaktan gelen ışık avucunda duran şeyin üzerinde parıldadı.

“Bunu sana vermemi istedi,” dedi.

Boğazımda bir acı hissettim. Madalyon. Şerif’in kollarında benimle kapısını çaldığı günden itibaren büyükannem bunu bir kez olsun boynundan çıkarmamıştı. Ortalıktan kaybolmadan önce Susanna’nın üzerime örttüğü battaniyeye sokuşturulmuş madalyonu bu.

Kolyeyi Birdie’nin elinden alıp havaya kaldırdım ve ucundaki soğuk, ağır madalyonu gözlerimin önünde hafifçe salladım. Madalyonun yuvarlak yüzeyinde, yıllarca büyükannemin ve öncesinde onun büyükannesinin parmaklarının arasında aşınmış, karmaşık bir desen vardı.

Madalyonun tokasını açıp içindeki sedef saat kadrana baktım. İki değil, dört ibreli bir saatti bu ve kolların her birinin uzunluğu farklıydı. Bu tuhaf mücevher gerçekten saate çok fazla benzese de rakamları normal bir saatteki gibi olmadığı gibi, bazı rakamları da eksikti. 10 ve 11 yoktu; 12’nin olması gereken yerde ise 0 vardı. Hiç kıpırdamayan ibrelerden ikisi 1 rakamının üzerinde kalmıştı. Diğer iki ibre ise 9 ve 5’i gösteriyordu. Saati ışığa doğru tuttuğumda, sedef kadrandan kazınmış rakamlar hâlen görülebiliyordu. Büyükannemin kökenini bilmediği bir kusurdu bu.

Birdie üzgün görünüyordu. Elini kaldırıp başparmağıyla hafifçe dokunduğu yanağıma bir öpücük kondurdu. Gitmeme izin vermeden önce gözleri bir süre daha benim gözlerimi aradı.

“İyi geceler tatlım.”

Aynaya dönmeden önce, Birdie’nin yatak odası kapısının kapanmasını bekledim. Sarıya çalan kumral saçlarım zayıf ışıktaki daha koyu görünüyordu ve dalgalı buklelerimi dizginleyip tutturduğum topuzum şimdiden bozulmuştu. Parmaklarımın arasından kayan zinciri boynumdan geçirerek ılıdayan madalyonu kaburgalarımın arasına yerleştirdim. Elimi madalyonun üzerine kapatıp başparmağımı pürüzsüz yüzeyinden geçirdim.

Annemin masanın köşesindeki fotoğrafına baktıktan sonra aynadaki yansıyamda kendi yüzümü inceledim. Susanna’dan aldığım tek şey açık kahverengi gözlerimdi ve bunu her düşün-

düğümde hayalet görmüş gibi oluyordum. Parmağımın ucunu kulağımın altındaki koyu kırmızı doğum izinden geçirdim. Bu iz çenemin altına inerek boğazıma kadar uzanıyordu.

Küçükken, okuldaki çocuklar bunun şeytanın işareti olduğunu söylüyorlardı. Kimseye itiraf etmemiş olsam da, ben de bazen bunun doğru olup olmadığını düşünürken buluyordum kendimi. Büyükkannem asla normal biri olmadığından, Jasper'daki hiç kimse beni normal biri olarak görmemişti. Büyükkannem hiçbir zaman hasta olduğuna da inanmamıştı. Yalnızca aynı anda iki yerde birden olduğunu söylüyordu.

Gözlerimin ardındaki yakıcı acıyı ve alt dudağımın titrediğini fark edemedim, yanağımdan aşağı süzülen sıcak gözyaşını gördüm.

“Biliyorum,” diye fısıldadım, masada duran ikinci fotoğraf-taki büyükkannemin yüzüne bakarak. “Ağlamayacağıma söz vermiştim.”

Ama acım yalnızca büyükkannemi kaybetmemin acısı değildi. Yaşadığım iç rahatlama da bana acı veriyordu. Bundan kimseye bahsetmemiştim. Son yıllarda kendi bozuk zihnine hapsedilmiş bir hâlde yaşayan büyükkannem bazen haftalarca dünyamızla bağlantısını kesiyordu. Öldüğü için onu özlemem işten bile değildi. Ama hâlen burada, bu evde benimle yaşarken, hâlen hayattayken onu özlemek bambaşka bir şeydi. Son birkaç ay, bunun olmasından ne kadar korksam da sonun bir an önce gelmesini beklerken bulmuştum kendimi.

Duyduğum tahta gıcirtısıyla gözlerimi kırıştırdım ve başımı, verandada yanan ışığın ön kapının oval vitray penceresinden içeri yansıdığı koridora çevirdim. Ama gözlerim odaklandığı anda, bir kez daha tüylerimi diken diken eden bir hisle kıpırtısız kaldım. Kapının diğer tarafında bir adamın silüeti seçilebiliyordu. Kilisede gördüğüm adamdı.

Orada, kapı camının ardında, karanlıkta yakılan bir sigaranın turuncu ışıltısıyla birlikte, mürekkep lekesi gibi kara gözler üzerime dikilmişti.

Bu gerçek değil.

Dişlerimi sıkıp gözlerimi kırıştırdım. Ama bu defa adam kaybolmadı. Veranda ışığının yaydığı puslu aydınlıkta, ince bir duman kıvrılarak yükseldi. Bir an için bu dumanın kokusunu aldığımdan hiç şüphem yoktu.

Yeniden gözlerimi yumdum ve açmadan önce üç nefes boyunca saydım. Sigara yeniden parıladı. Adam hâlen oradaydı.

Parmaklarım tuttuğum madalyondan kayarken koridorda yürümeye başladım. Elim kapının pirinç tokmağını kavrayana kadar her adımım kalp atışı gibi içimde yankılandı. Kapıyı hızla açtığımda, gece havası evin içine dolarken bir an görüş alanım dalgalandı. Daha birkaç saniye önce adamın verandada durduğu yer şimdi boştu. Sonunda adam yok olmuştu.

Tel kapıyı açıp karanlığı taradım. Avlu sessizdi. Verandanın teneke çerçeveli ışığı üzerimde hafifçe dolaşırken sallanan sandalye kıpırtısızdı.

“Her şey yolunda mı June?”

Ida Pickney’nin tiz sesiyle irkildim. Derin bir nefes aldım. Yanımızdaki evin verandasında duruyordu; cenazede üzerinde gördüğüm elbiseyi çoktan çıkarmıştı. Elinde açılmamış bir gazeteyle, gözlerini yavaşça üzerimde gezdirdi.

“Bir şey yok.” Gülümsemem de daha yavaş nefes almaya çalışıyordum.

Tereddütte kaldığı belli olan Ida’nın parmakları gazetenin lastik bandıyla oynuyordu. “Sana bir şey getirmemi ister misin canım?”

“Hayır, ben yalnızca...” Başımı iki yana salladım. “Veranda da birini gördüğümü sandım.”

Bunu söylememle birlikte, Ida’nın sevecen ifadesinin yerini endişeli bir bakışın aldı ve hatamı anladım. Büyükannem için de her şey böyle başlamıştı. Aslında olmayan şeyleri görerek.

Elimi alnıma bastırıp gergin bir kahkaha attım. “Kimse yokmuş tabii ki.”

“Pekâlâ,” dedi zoraki bir gülümsemeyle. “Sen veya Birdie, bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin. Hiç çekinmeyin tatlım, tamam mı?”

“Elbette. İyi geceler Ida.”

İda'nın başka bir şey söylemesine fırsat bırakmadan içeri gir dim ve kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim. Merdivene doğru daha ağır adımlarla yürürken, avuçlarım ıslanmış, dağılan saç larım nemle birlikte kıvrılıp iç içe dolanmıştı. Aynanın önünden geçerken boynumdaki madalyonun ışığı yakalamasıyla, az önce yanağımdan süzülen gözyaşının geride bıraktığı izi gördüm. Elimin tersiyle yanağımı sildim.

“Gerçek değil.” Titrek nefeslerimin arasına sıkışan bu iki sözcüğü duyulamayacak kadar alçak bir sesle fısıldamıştım. “Orada hiçbir şey yok.”

Bir kez daha midemde hissettiğim o rahatsız edici hissi yok saydım. Asla yüzeye vurmasına izin vermeyeceğim düşünc eyi zihnimin bir köşesinde fısıldayıp duran bir histi bu. Bir yıl önce, bunun yalnızca kapı penceresinden giren ışığın bir oyunu oldu ğunu söyledim. Bozulan bir zihnin işi olduğunu düşünmezdim. Buzda beliren incecik bir çatlak olduğunu söylemezdim. Bunun tek nedeni, verandanın sallanan ışığı olurdu. Bir ağaç dalının gölgesi olurdu.

Ama biliyordum. Bunu bir süredir biliyordum.

Gözlerim karanlık koridorda Birdie'nin kapısına kaydı. Geçen yaz görüş alanımın ucunda belirmeye başlayan ışık parıl tılarından ona bahsetmemiştim. Etrafımdaki havaya karışan seslerin yankılarından veya düşüncelerimin, döşeme tahtaları nın arasından dökülen kum tanelerini her geçen gün daha çok andırdığından bahsetmemiştim.

Bunlar büyükanne me olduğu gibi anneme de olmuştu. Şim di de bana oluyordu.

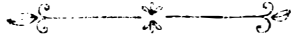
Yıllardır Jasper kasabası beni izliyor, deliliğin ortalığa dö külmesini bekliyordu. Zaten çoktan geldiğini, yüzeyin hemen altında kıpırdandığını bilmiyorlardı.

Geleceğim hiçbir zaman gizem olmamıştı. Çok küçük yaş larımdan itibaren beni neyin beklediğini biliyordum. Kendi sonum her zaman uzaktan net bir şekilde görünüyordu. Bu yüzden asla âşık olmayacaktım. Bu yüzden asla çocuğum olma yacaktı. Bu yüzden çevremdeki diğer herkesin gözlerinin ışı l-

damasına neden olan hayaller, benim için hiçbir zaman bir şey ifade etmemişti. Yalın bir şekilde inşa edilmiş hayatımda tek bir arzum vardı ve o da, Farrow lanetinin benimle son bulmasıydı.

Bu hikâye ancak böyle sona erebilirdi. Ben ilk Farrow değil-
dim ama son olacaktım.

İKİ

Hezarenler açıyordu. Dağlarda yazın geldiğinin ilk gerçek işaretiydi bu.

Uyanmalarına daha birkaç hafta olan dalyaların oluşturduğu duvara sırtımı vererek dar aralıktan ilerledim. Büyükannem her zaman bu çiçeklerin yaz ortasına kadar açmayacağını söyler ve her yıl haklı çıkardı.

Yükselen güneşin gittikçe artan sıcaklığına karşı tulumumun yakasını kaldırdım. Sabahlar daha serin olduğundan çiçek kesmek için en iyi zamandı. Ayrıca sessizdi. Günün bu saatinde tarlalarda insana eşlik eden tek ses, kuş cıvıltılarıyla ağaçların ardındaki nehrin çağıltısı olurdu. İşçilerin çoğu henüz mesailerine hazırlanmakla meşgulken, ben çalışmaya başlayalı saatler olmuştu. Bishop Sokağı'ndaki evin sessizliğinden ayrılmak için geçerli bir nedenim olduğuna memnundum.

Çiçek saplarının uçlarını ezbere bulurken, yıpranmış deri eldivenlerimin eklem yerleri altın rengi polenlerle kaplanmıştı. Kesilecek noktaya ulaşana kadar yaprak gruplarını tek tek inceledim. On üç yaşımdan beri aynı makası kullanıyor; üzerine baş harflerimi kazıdığım ahşap saplı bu makası yenisiyle değiştirmeyi reddediyordum.

Farrow kadınlarının belli bir *dokunuşu* vardı. Vadilerde çiftliklerin kurulduğu ve Kuzey Carolina'daki herkesin tütün ektiği günlerde, Farrow ailesi çiçek yetiştiriyordu. Bu karar, 118 yıldır çiftliği faal tutmuş ve internetin icadından veya seyahat rehberlerinin yaygınlaşmasından uzun zaman önce Jasper'ın tanınmasını sağlayan şeylerden biri olmuştu. New England'ın en zengin yetiştiricilerinin bile yanına yaklaşmadığı çiçek çeşitleri yetiş-

tiren acayip bir küçük çiftliktik. Çiftliği işleten kadınlar hoşça zaman geçirilebilecek insanlar olarak görülmeseler de, bu gizem çiftliği bir efsaneye dönüştürmüştü.

Büyük büyükannem Esther o çiçek tohumlarını nereden bulduğunu hiçbir zaman söylememiş olsa da, Jasper'daki insanların kendi tahminleri vardı ve bu tahminlere, Esther'in iblislerle anlaşma yaptığına dair yerel söylenceler de dahildi. Muhtemelen bu tohumları ona, demiryollarında çalışmak için buralara gelen biri satmıştı. Ama elbette bu insanların anlatmaktan keyif alacakları türden bir hikâye değildi.

Dalya sırasının diğer tarafında yere konan bir kovanın tıngırtısını duyup başımı kaldırdığımda Mason'ın şapkasının tepesini gördüm. Geniş kenarlı şapkanın alın kısmı birkaç çiçek yetiştirme mevsiminin teriyle lekelenmişti.

"Bugün geleceğinden şüpheliydim," dedi Mason, bana bakmadan.

Bir demet daha hezaren kestikten sonra ellerimin dolduğunu fark ederek, bir sonraki demete uzanmadan, topladığım çiçekleri kolumun altına sıkıştırdım. "Yoksa nasıl olduğumu mu kontrol ediyorsun Mason Caldwell?"

Kemerine sıkıştırdığı makası çıkarıp işe koyuldu. Diğer taraftaki yeni açmış düğün çiçeklerinin oluşturduğu gökkuşağına girerirken, "Nasıl olduğunun kontrol edilmesine *ihtiyacın* var mı?" diye sordu.

Mason, nehirde balık avladığımız ve Longview şelalelerinde güneşin doğuşunu izlemek için evden kaçtığımız çocukluk yıllarımızdaki o alaycı, çocuksu tavrı hâlen biraz koruyordu.

Buna neredeyse kahrkaha atacaktım. "Hayır, yok."

"Takvime baktın mı?" diye sordu.

İçimi çektim. "Bakmadığımı biliyorsun."

"Hezarenlerin günü yarın."

"Eh ama bugün kesilecekler," dedim, düz bir ses tonuyla.

Mason'a, taç yaprakların uçlarındaki pembe tonun bana kesime hazır olduklarını haber verdiğini, ertesi gün renklerini kaybetmeye başlayacaklarını söylemeyecektim. Bu sabah sap-

lardaki artan çiy miktarının beni yapraklar konusunda endişelendirdiğini de. Mason, büyükannemin bana öğrettiği kocakarı hikâyelerine ölse inanmazdı. O, planlara, verilere, hava tahminlerine bel bağlardı ve ben de çok uzun zaman önce bu konularda onunla tartışmayı bırakmışım. Zaten artık işleri günbegün yürüten oydu, en iyisi de buydu zaten. Büyükannem veya annem gibi bir kadına dönüşmeme ne kadar zaman kaldığını bilmenin imkânı yoktu.

“Takvim kullanmamızın bir nedeni var Farrow.”

Mason’a bakmaya tenezzül etmeden gözlerimi devirdim ve bir sonraki sapın eklem yerini el yordamıyla buldum. Onunla tartışmayacaktım çünkü anlamsızdı. İnsanın en eski (ve benim durumumda *tek*) arkadaşıyla birlikte çalışmasının avantajlarından biriydi bu. Enerjini boşa harcamamayı öğreniyordun.

“Yani?”

“Yani ne?” dedim.

“Sen iyi misin?” Sesi biraz yumuşasa da, hâlen çiçek kesmeye devam ettiğini duyabiliyordum.

Kolumun altındaki demeti elime alıp bir kovanın beklediği tarhın sonuna yürüdüm. Bir gece önce verandada gördüğüm gözler aklıma geldikçe dişlerimi sıkıyordum. Şimdi bile bir yanım, havada adamın sigarasının kokusunu alabildiğimi düşünüyordu.

“İyiyim.” Hezarenleri kovaya atıp kaldığım yere geri döndüm.

Farrow ailesindeki her kadın farklı olsa da sonları her zaman aynıydı. Büyükannem altmışlı yaşlarına dek hiç belirti göstermemiş, hastalığı da çok yavaş ilerlemişti. Son yıllarda zihni çökmüş, gözlerinin ferisi sönmüştü. Sonunda onu, o diğer yer neresiyse oraya kaybetmişim. Silinmişti. Yok olmuştu.

Ama Jasper halkı, annem daha ortalıktan kaybolmadan çok önce bunun işaretlerini onda görmeye başlamıştı ve söylenen her şey, annemde bu durumun çok hızlı, âdeta açgözlülükle ilerlediğini gösteriyordu.

Soruşturma sırasında alınan ifadeler anlaşılabilir davranışlara dair tanıklıklarla doluydu. Var olmayan birileriyle konuşmalar.

Olan veya olmayan şeylerle ilgili kafa karışıklıkları. Bir kar fırtınası sırasında gecenin köründe yalın ayak yürürken görüldüğü, bilhassa endişe verici bir hikâye vardı. Dahası bu, hiçbir açıklama olmaksızın günlerce kaybolduğu ilk sefer de değildi. Ama beni Jasper'da terk ettiği günden sonra sırra kadem basmıştı. Sonrasında geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Belli etmemeye çalışsa da Mason'ın sesindeki rahatlığın yerini tereddüde bıraktığını fark ettim. "Daha sonra ne yapacaksınız?" diye sordu. "Gelmek istersen, Asheville'e gidiyorum."

Omzumun üzerinden ona baktım. Hâlen dalyaların arkasına gizlenmiş durumdaydı. "Hafta sonlarını bana bebek bakıcılığı yaparak geçirirsen asla birini bulamazsın," dedim.

Mason bir süre sessiz kaldı. O anda yüzünü görebilmek istedim. İkimiz de otuz dört yaşındaydık ve bu yılların çoğu boyunca, Jasper halkı Mason'la aramızda arkadaşlıktan daha fazlası olduğunu konuşup durmuştu. Sanırım daha fazlasıydık. Mason'la ben, aileydik. Kendime, aramızda bunun ötesine geçebilecek bir şey olabileceğini düşünme müsaadesi verdiğim nadir zamanlarda ise, bu düşüncem ikimizin de yaklaşan şeyin farkında olmasının neden olduğu suskunluğun gölgesinde kaldı. Çok uzun zaman önce beni bu çizgiyi geçmekten alıkoyan bir söz vermiştim kendime. Mason da bu çizgiyi asla aşmaya kalkışmamıştı.

"Ben iyiyim Mason," dedim bir kez daha, bu defa ses tonumun daha ikna edici olduğunu umarak.

"Ben yalnızca..."

Tuttuğum çiçek sapını keserken bu defa sinirlendiğimi fark ettim. "Sana iyi olduğumu söyledim."

Mason'ın eldivenli elleri pes ettiğini gösterir şekilde havaya kalktı. Susması suçluluk duymama neden oldu. Aslında Mason benim de Birdie gibi dağılmamı bekliyordu. Bekleyişin sona erdiğini bilmiyordu. Bunu ona nasıl söyleyeceğimi henüz bilmiyordum.

Sessizlik içinde çalışmaya devam ettik. Birbirimizin temposuna ayak uydurarak tarh boyunca ilerledik. Hezaren sırasının sonuna ulaştığımda makası kemerime soktum ve eğilip ayakla-

rımın dibindeki dolu kovaları aldım. Dalya sırasının köşesinden döndüğümde, Mason yere eğilmiş, damlama hattının kökleri sular altında bıraktığı bir noktada sararmış sapları kesiyordu.

Şapkasının siperliğini gözlerinin üzerine çekmiş, teriyle ıslanmış kot gömleğinin sırtında koyu bir leke oluşmuştu. Nihayet başını kaldırıp bana baktığında mavi gözlerinde bir daha sormayacağı o soru vardı. İyi olup olmadığını bilmek istiyordu. *Gerçekten* iyi olup olmadığını.

“Onları almamı ister misin?” Ayağa kalkarak kolunun tersiyle terli alnını sildi. Gözleri taşıdığım kovalardaydı.

“Hayır, ben hallederim.” Dügün çiçekleriyle doldurduğu kovasını da alabilmek için taşıdığım kovalardan birini büktüğüm dirseğime astım.

Mason’a dilini ısirmaktan başka bir şey yapma fırsatını tanımadan, onu orada bırakıp uzaklardan görünen ahırın paslı çatısına doğru yöneldim.

“Yarın buraya gelip çiçekleri doğramaya koyulmadan önce takvime bak,” diye seslendi arkamdan.

Gülümsedim. Arkama dönüp bakmadan elimi salladım.

Çiftliğin yavaş günlerinden biriydi ve buna minnettardım. Kapıları güneş ışığına doğru açılmış olan ambarda, çiftliğin işçilerinden birkaçı geçen hafta dükkânda satmadığımız mavi ortancaları bağlıyordu. Bu ortancalar, tarlaların donacağı ve yaparak dökmeyen bitkilerle kurumuş çiçekler dışında satacak bir şeyimizin olmayacağı kışa kadar burada asılı kalacaktı.

Bir zamanlar anneme ait olan yeşil renkli emektar Bronco kamyonet, açmalarına sayılı gün kalmış ayçiçeği sıralarıyla ambarın arasına park edilmişti. Motoru hâlen çalışan kamyonet son zamanlarda daha çok çiftliğin aracı olmuştu. Ellerimdeki kovaları çakıl kaplı araba yoluna koyup paslı menteşelerin acı dolu gıcirtısıyla bir an olsun irkilmeden kamyonetin arka kapısını açtım. Arka kasa önceki dükkân turlarında kırılıp yere düşmüş solmuş çiçeklerle kaplıydı. Çiçeklerin dışında ise yalnızca bir çuval ve aracın tek gerçek depolama alanı olan, metal yüzeye cıvatayla sabitlenmiş eski süt kasası vardı.

Topladığım çiçeklerin tavana değmemesine dikkat ederek kovaları kamyonetin kasasına yerleştirdikten sonra, tulumumun fermuarını açıp vücudumdan kayarak inmesine izin verdim. Çizmelerimi çıkardım ve süt kasasında bekleyen sandaletleri giydim.

“Günaydın June.” Birkaç işçi sıcakkanlı gülümsemelerle yanımdan geçerken selamlarının biraz fazla cana yakın olduğunu düşünmeden edemedim. Sanırım bir süre böyle devam edecekti.

Başımı sallayarak selamlarını aldıktan sonra tulumu silkeleyip süt kasasına attım. Kamyoneti geri viteste yola çıkarırken, işçiler de mavikantaron ve çöven sıralarının arasında gözden kayboldular.

Kıvrılarak ormanın içlerine uzanan yolda yaz sarmaşıkları çoktan çatlak kaldırımları ele geçirmeye başlamıştı. Jasper’ı tek lokmada yutmak için fırsat kolluyormuş gibi, ormanın kasabayı kenarlarından kemirmeye başladığı yılın bu zamanı hep böyle olurdu.

Ağustos böcekleriyle cırcır böceklerinin şamatası ve rüzgârın uğultusu dışında dağ yolu sessizdi. Uzaklardaki mavi zirvelerin görüntüsü bana her zaman dünyanın belki de dönmediğini hissettirirdi.

Hâlen faal olan çiftliklerin hiçbirinde artık tütün yetiştirilmiyordu. Ovalara doğru inişine başlamadan önce tarlaların arasından kıvrılarak ilerleyen nehrin toprağı her daim verimli tutması nedeniyle, Jasper’daki ailelerin çoğu domuz yetiştiriyor veya tatlı patates ekiyordu. Noel ağacı satan birkaç çiftlik bile vardı.

Radyo iyi çekmediğinden, cızırtıların arasında Billie Holiday’in “I’ll Be Seeing You”su olduğunu sandığım bir şarkı çalıyordu. Sıkışmış göğsümü zorlayarak nefes almaya çalışırken radyonun çatlak ekranına baktım. Sonra da kadranı çevirdim. Ama kadran hangi kanalı bulursa bulsun bir şey fark etmedi; her yerde aynı şarkı çalıyordu. Bu radyo yıllardır bozuktu bozuk olmasına ama hoparlörlerden gelen parazitli notalarda Billie Holiday’in kadifemsi sesini duyduğuma yemin edebilirdim.

Bazen, odaklanabildiğimde, damlayan bir musluğu sıkarak

kapatır gibi, geçirdiğim nöbetleri zihnimden uzaklaştırabiliyordum. Ama bunu yapmak her geçen gün zorlaşıyordu. Evimin verandasında ve kilisenin penceresinde gördüğüm adam bunun kanıtıydı.

Dolambaçlı dağ yollarında direksiyon sallarken, rüzgârın ılık su gibi parmaklarımın arasından geçip gittiğini hissetmek için elimi camdan sarkıttım. Güneş yükselip sabahın dingin serinliği yerini öğlenin kavurucu sıcaklığına bırakırken, az önceki şarkı da aklımdan silindi.

İlçe görüş alanıma girdiğinde dükkânımızın kapılarının çoktan açıldığını gördüm. Kamyonetin motorunun homurtusuyla, ana kavşakta incecik bir tele asılı olan Jasper'ın yegâne trafik ışığında durdum. Sağa dönen yol beni, şimdi güneş ışığıyla parıldaayan nehrin üzerindeki köprüye götürürdü. Olduğum yerden kilisenin çan kulesini görebiliyordum. Mezarlığın yemyeşil tepesinde bir gün önce etrafında dikildiğimiz yeni kazılmış mezarı gözlerimle arayıp bulma dürtüme direndim.

Trafik ışığının solunda adliye binası yer alıyordu. Bu binada da diğer binalarda olduğu gibi aynı kırmızı tuğlalar kullanılmıştı ama bu tepelerdeki çiftliklerin doğunun en iyi tütününü yetiştirdiği zamanlarda inşa edilen adliye binasının beyaz kubbesiyle mermer zeminleri Jasper için biraz fazla şaşıaalıydı. California'dan Kuzey Carolina kıyılarına kadar uzanan eyaletler arası otoyolun üzerinde bulunan Jasper'ın yıllar içinde yerinde sayıp, birkaç çiftçi ve onların çevirdiği yerel dedikodulardan daha fazlasına dönüşemeyeceğini hiç kimse tahmin edemezdi.

Trafik ışığı yeşile döndüğünde, direksiyonu dükkâna çevirip kamyoneti kaldırımın dibine park ettim. Kapının üzerine asılı eski metal tabelada ADELİNE NEHRİ ÇİÇEK ÇİFTLİĞİ yazıyordu.

Tezgâhın arkasında çalışmaya dalmış olan Birdie dişlerinin arasına sıkıştırdığı bir kalemle duvara bantlanmış siparişleri okuyordu. Ben daha kamyonetin el frenini çekmeden ön tezgâhta duran Ida'nın kızı Melody beni fark etti. Dügün sezonunda yardıma ihtiyacımız olduğundan, son iki yıldır üniversiteden evine döndüğü yaz aylarında bizimle çalışıyordu. Burada

hiçliğin ortasında olabilirdik ama Asheville'in dağ manzarasına karşı evlenmek isteyen gelinler, buketlerinde ve yakalarında Adeline Nehri çiçeklerini istiyorlardı.

Keten önlüğü beline mükemmel bir fiyonkla bağlanmış olan Melody dışarı çıktı. Benden on bir yaş küçüktü ve ne yaparsam yapayım asla uyum sağlayamayacağımı bana hatırlatan bir yüze sahipti. Ne bu kasabaya, ne kendi hayatıma ne de kendi vücuduma. Uyum sağlayamayacaktım. Melody her zaman gülümserdi. Güneyli insanlara öğretildiği şekilde her zaman nazıktı. Sanki hayatı boyunca karanlık hiçbir şey dokunmamıştı ona.

Kamyonetin etrafından dolanıp çekiştirerek arka kapıyı açtı. "Günaydın June." Sesi annesinininkinden bile daha tizdi.

"Günaydın."

"Dün akşam cenaze çok güzeldi. Ben de annem de öyle düştük."

Dikiz aynasından, arka kasadaki kovaları kendine çeken Melody ile göz göze geldim. İfadesi, Ida'nın ondan bana göz kulak olmasını istemiş olabileceğini düşünmeme yol açtı. Doğrusu buna şaşırmazdım.

"Teşekkürler."

Bandana gibi başıma bağladığım mendili çıkarıp yan koltuğa attıktan sonra saçlarımı açtım. Güneşin altında ısınmış saçlarım omuzlarıma döküldü.

"Hezarenleri bugün keseceğinizi bilmiyordum," dedi Melody. "Her şey bu kadar mı?"

"Şimdilik bu kadar ama birkaç saate daha fazlası gelecek. Soğutucuda yer açsanız iyi olur."

"Tamamdır." Hızlı hareketlerle kovaları arka kasadan çıkarıp kaldırırma aldı. "Birdie'yi çağırmamı ister misin?"

"Hayır," dedim, bana direnen inatçı vitesi geriye almaya çalışırken. "Onunla sonra konuşurum."

Melody görev bilinciyle başını sallarken yola koyuldum. Eve giden yolun geri kalanı, zemin çok düz olmadığı için sarsıntılı geçti. Önünde durduğumda bir süre evimize baktım. Açık seftali rengine boyanmış bu eski yapının yeni açan çiçeklerle

canlanmış bahçesi, evin bir hikâye kitabının resimli sayfası veya marketin tezgâhında satılan kartpostallar gibi görünmesini sağlamıştı. Ama ben hiç de öyle hissetmiyordum.

Tel kapı gıcırdayarak açıldığında anahtarı kontaktan çıkartıyordum. Ben kamyonetten inerken Ida da verandaya çıktı.

“Selam tatlım.” Ben bahçe kapısından geçerken verandadan inen Ida, Birdie’nin ona verdiği ev anahtarını parmağında sallıyordu. “Ben de adliyeye gidiyordum ama önce size hazırladığım akşam yemeğini buzdolabına koyayım dedim. Bu sıcakta verandaya bırakmak istemedim.”

“Teşekkürler Ida.”

Anahtarı sallayıp dururken tereddütte kaldığını fark ettim. “Dün gece senin için biraz endişelendim. Bir şey seni korkutmuş gibi görünüyordun.”

Yüzüme diktği kısık gözlerindeki bakışı görebiliyordum. Ida için her zaman arka bahçesindeki ağaçtan kiraz çalan yırtık elbiseli kız olacaktım ve artık büyükannem olmadığından, kendisini benimle ilgilenmesi gereken kişi olarak gördüğünü hissediyordum. Bu zaman içinde ciddi bir soruna dönüşebilirdi. Özellikle de gördüğüm o ışık parıltılarını ve duymamla silinip gitmeleri bir olan sesleri kendime saklamak istiyorsam.

Başımı iki yana salladım. “Sadece yorgundum. Son birkaç gün çok uzundu.”

“Elbette.” Sesi yumuşarken gülümsemesinin yerini kederli bir ifade aldı.

Yanından geçip verandaya çıkan basamakları tırmandım. “Bir kez daha teşekkürler.”

“Bir şey değil tatlım.”

Kapıyı açarken camın yansımasında Ida’yı izledim. Nihayet bahçe kapısından çıkmadan önce bir süre daha olduğu yerde dikildi.

Büyükannemin pişirdiği kekin kokusunu alarak veya oturma odasından gelen mırıltısını duyarak girdiğim evde şimdi yalnızca sessizlik vardı. Bir gece önceki kadar canımı yakmasa da hâlen oradaydı. O boşluk.

Anahtarları masadaki kâseye bırakıp birikmiş zarfları aldıktan sonra üst kata çıktım. Bacaklarım ağırlaşmıştı ve tenimde hâlen güneşin yakıcı sıcaklığını hissediyordum. Merdivenin sonunda büyükannemle paylaştığımız, beyaz karoları sarı-turuncu renkte bir ışıkla yıkayan bir başka vitray pencerenin olduğu banyo yer alıyordu. Pencereyi açıp küvetin dolması için musluğu çevirdikten sonra, elimi nemli tellerin arasına sokup saçlarımı yüzümden geriye attım. Tırnaklarım hâlen kirliydi. Bu her zaman böyleydi.

Lavaboda ellerimi yıkarken gözlerimin altındaki koyu halkaları inceledim. Kilo vermiştim. Tüm sabahı tarlada geçirme rağmen her zamankinden daha solgundum. İçimi çekerek ısınan suyun altında ellerimi kenetledim. Musluğu kapatmak için aşağıya baktığımda, su damlayan parmaklarımla donakaldım. Lavabo deliğinden akan su kıpkırmızıydı. Sanki şey gibi...

Ellerimi kaldırıp çevirerek yüzüme yaklaştırdım. Tırnaklarımın altında hâlen koyu renkli yarım aylar vardı; tırnak etlerim çiçek kesmekten, toprak kazmaktan berbat hâldeydi. *Yalnızca kir*, diye düşündüm. *Yalnızca kir*.

Bir an için kapattığım gözlerimi açıp hızla kırptırdım. Lavaboya yeniden baktığımda su berraktı. Musluğu kapatıp kancadan havluyu almadan önce nefesimin yavaşlamasını bekledim. Islak ellerimden birini yüzüme bastırarak yavaşça saydım.

Çoğu zaman, nöbetlerin geldiğini hissedebiliyordum. Havadaki statik elektrik gibiydi bu. Aklım kayıp gitmeden önce, tıpkı bir ampulün yanması gibi, dünyayı oluşturan tüm detaylar keskinleşiyor, parlaklık kazanıyordu. Ama sinsice, birdenbire zihnimi ele geçirdiği anlar da oluyordu.

Aynadaki yansımama sırtımı döndüm, kenara bıraktığım zarfları aldım ve koridordan yatak odama geçtim. Küçüklüğümden beri bu odada uyuyordum. İkinci katın bir köşesinde yer alan odanın ahşap kaplı, eğik bir tavanı ve bahçedeki kiraz ağacının mor çiçeklerine bakan bir penceresi vardı.

Zarfları yatağa atıp soyundum, üzerimde yalnızca boynumdaki madalyon kaldı. Küçük saat kadranının hâlen orada oldu-

ğundan emin olmak istemiş gibi, içgüdüsel bir şekilde madalyonu açtım. Sonra boynumdan çıkarıp nazikçe tuvalet masasına bıraktım. Kapının arkasındaki askıdan sabahlığımı aldım.

Sabahlığı üzerime geçirip yatağa oturdum ve şiltenin altına uzandım. İçindeki kalem yüzünden şişkin görünen defter bıraktığım yerde duruyordu.

Defterin ilk sayfasında 2 Temmuz 2022 tarihi yazılıydı. Bu tarihi atarken boğazımın nasıl düğümlendiğini hâlen hatırlıyordum. Daha iyi tanımlayacak bir sözcük olmadığından, bu defterin günlük olduğunu söyleyebilirdim. İlk günden itibaren her nöbetimin kaydını içeriyordu. Yani, en azından farkında olduklarımın. Bilmem, belki farkında olduğumdan daha sık yaşıyordum. Belki yakalayamadıklarım oluyordu. Belki bu sabah yanından geçtiğim adam aslında orada değildi. Belki Ida az önce verandada değildi. Nasıl emin olabilirdim? Hangi noktada her şey iç içe geçmeye başlayacaktı, tıpkı büyükannemde olduğu gibi?

Bunlara nöbet tanımını koyan kişi Dr. Jennings'di. Ama bu kelimedden hiç hoşlanmamıştım. Büyükannem de. Büyükannemin bu olayların neden aynı anda iki yerde birden bulunmak gibi olduğunu söylediğini anlıyordum. İki film slaytı üst üste binmiş gibiydi. Her seferinde daha fazla netlik ve gerçeklik kazanan bir örtüşme gibi.

Bir gece önce, cenazeden döndüğümde yazdığım sayfayı açtım.

13 Haziran 2023

Yaklaşık 19.45 – Kilisenin penceresinde, aslında orada olmayan bir adam gördüm.

20.22 – Verandada birini gördüm. Aynı adam olabilir mi? Sigara dumanının kokusunu alabiliyordum.

Karanlıktaki turuncu ışıltıyı çok net bir şekilde hatırladığımdan, son cümlenin son harfinde kalemi çok uzun süre kâğıda bastırdığım için sayfada oluşan mürekkep lekesine baktım.

Boğazıma takılan yumrudan kurtulmak için zorlukla yutku-

narak sonraki boş sayfayı çevirdim. Defterin kırıkmış, lekeli karton kapağıyla zıtlık içindeki temiz, çizgili sayfa süt rengindeydi.

Kalemi alıp sayfanın üstüne tarihi yazdım.

14 Haziran 2023

Yaklaşık 11.45 – Yine radyoda şarkı.

Komodinin üzerindeki saate baktım.

12.12 – Lavaboda kan, tırnaklarımın altında.

Bir daha bakmak için elimi önüme uzatmaktan kendimi alıko-yamadım. Sıcak havadaki keskin bakır tadını almıştım. Yılan gibi kıvrılarak, lavabo deliğinde kaybolan kıpkırmızı suyu görmüştüm.

Parmaklarımın titremeye başladığını fark ettiğimde kalemi içine koyup defteri kapattım ve şiltenin altına soktum. İlk baş-larda seyrekti, haftada en fazla birkaç nöbet. Ama son üç ayda, neredeyse her gün deftere yeni bir kayıt girmiştim. Defterin dolmasına çok az kalmıştı.

Çaresizlik içinde, zihnimi başka bir şeyle meşgul etmek istediğimden, yatağın ucunda duran zarfları elime aldım. Çoğu çiftliğin faturalarıydı ama benekli kahverengi bir zarfın ucunu gördüğümde duraksadım. Bu dükkânda kullandığımız türden bir zarf olsa da tuhaf olan bu değildi.

Diğer zarfları kenara çekip bu zarfın üzerindeki yazıya baktım.

June Farrow

12 Bishop Sokağı

Jasper, North Carolina 28753

Büyükannemin el yazısıydı.

Zarfı incelemek için elime aldım. İade adresi yoktu ama üzerindeki pul, alt kattaki masa çekmecesinde tuttuğumuz pullar-dandı. Zarf da büyükannemin ölümünden yalnızca iki gün önce gönderilmişti.

Bu zarf ne zamandan beri holdeki masada duruyordu?

Zarfı çevirip yırtarak açtım. İçinden beyaz bir karta benzeyen bir şeyin çentikli kenarı çıktı. Kartı alıp üzerinde yazanı okuduğumda kaşlarımı çattım.

Nathaniel Rutherford ve karısı, 1911

Jasper'da anlatılan neredeyse her hayalet hikâyesinin kahramanı olduğu için Rutherford adını tanıyordum. Nehirde öldürülen papazdı bu adam.

Parmaklarımın arasındaki kâğıdın kalınlığını hissettiğimde bunun kart olmadığını anladım. Fotoğraftı.

Fotoğrafi çevirdiğimde karşıma, kenarları sararmış, eski, siyah-beyaz bir kare çıktı. Beyaz gömlekli bir adam, elinde sigarasıyla omzunu tuğla bir duvara dayamıştı. Bir gece önce veranda da gördüğüm silüet geldi aklıma. Dar bir vücuda yerleştirilmiş geniş omuzlar.

Yakışıklı bir adamdı. Saçları bir yana taranmıştı. Sivri bir çenesi ve dosdoğru objektife bakan derin gözleri vardı. Parmaklarımın ucunda belli belirsiz bir sızı hissettim.

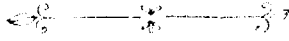
Adamın yanında bir kadın duruyordu. Adama doğru dönmüş, bir eliyle rüzgârla uçuşan dalgalı saçlarını kulağının arkasına sokuyordu. Diğer eliyle adamın koluna girmişti. Dudaklarında bir gülümseme vardı.

Kadını incelerken, banyoda küveti doldurmaya devam eden suyun sesi yerini sessizliğe bıraktı. Yüz hatlarını milim milim inceledim. Yalın elbisesinin her ayrıntısını. Göğsümün orta yerinde infilak eden hissi açıklayacak bir şey, herhangi bir şey arıyordum.

Çünkü bu, onu kendi gözlerimle gördüğümü hatırladığım tek bir an olmasa bile nerede görsem tanıyacağım bir yüzdü.

Annemin yüzüydü.

ÜÇ

Üst kattaki koridoru birkaç kez kateden ayaklarım en sonunda merdivenden alt kata inerken gözlerim elimdeki fotoğrafa kenetlenmişti. Fotoğrafı önümde tutup parmağımın ucunu kadının burnuna dokundurdum. Çenesinin şekli ne. En alt basamağa ulaştığımda, gözlerim elimdeki fotoğraftan, hol aynasının altındaki masada duran fotoğraf çerçevesine kaydı.

Bu çerçevede, annemin evde sergilenen yegâne fotoğrafı yer alıyordu. Koridordan her geçişimde gördüğüm bu fotoğraf âdetâ zihnime kazınmıştı. Çerçeveye baktım. Omurgamdan aşağıya inen ürperti şimdi tüm vücudumu saran soğuk bir battaniyeden farksızdı. Bu defa hayal görmüyordum. İki fotoğraftaki kadın tıpatıp aynıydı.

Gözlerim oturma odasını aşarak bodrum kapısına döndü ve daha ne yaptığımı anlayamadan, öğleden sonra ışığının geniş, yassı taşlarına yayıldığı şömineyi geçip hızlı adımlarla bodruma yöneldim. Sımsıkı tuttuğum fotoğrafı göğsüme bastırıp bodrum kapısının cam tokmağını çevirdim. Kapının açılmasıyla yeraltının serin, nemli havası yüzüme çarptı. Bodrumun yazları taze çamuru andıran kokusu basamaklardan inerken yoğunluk kazandı. Aşağıya indiğimde elim karanlıkta bodrumu aydınlatan tek ampulün ipine uzandı.

Ampulün ipini çektiğimde, etrafımı saran küçük oda elektriğin tiz cızırtısıyla canlandı. Bodrumda geçen sezon konservelediğimiz şeftalilerle erikler ve çamaşır makinesi dışında çok fazla şey yoktu ama birkaç yıl önce bodrumu su basmasının ardından, Mason bizim için bir duvarı boydan boya kaplayan metal raflar kurmuştu. Islanıp parçalanmaya yüz tutmuş kartonlardaki her

şeyi şeffaf plastik kutulara aktarmıştık. İlk birkaç kutuyu kenara çekerek üzerinde etiket olmayan tek kutuyu aradım. Büyükan-nemin dikkatini bu kutuya çekmemek için bilinçli olarak etiketlememiştim.

Annemin ortadan kayboluşunu araştırmaya başladığımda on altı yaşındaydım. Daha küçük yaşlardayken büyükanne-min bu konuda konuşmak istemediğini anlamıştım. Hatta annem hakkında tek bir kelime etmekten bile imtina ediyordu. Bu evde Susanna adında bir kadının yaşadığının yegâne kanıtı, hol masasında duran çerçeveli fotoğrafı.

Her şey Birdie'nin evinde bulduğum bir gazete kupürüyle başladı ve annemin gizemiyle aramdaki bu incecik bağ kısa sürede saplantıya dönüştü. Daha öncesinde, Susanna benim için Jasper'da dönüp duran söylentilerden bir diğeri-ydi yalnızca. Bu dağların folklorunun bir parçasıydı, o kadar. Ama adını o gazete kâğıdında basılı olarak görmek annemin zihnimde birdenbire canlanmasına neden olmuştu. Bunun için onu ikna etmem gerekse de, annem ve ona ne olduğu üzerine bulunabilecek her bilgi kırıntısını titizlikle bir araya getirmeme yardımcı olması için adliyede Ida'yı görevlendirdim.

Plastik kutuyu raftan alıp yere koydum. Bodrumun zemininde çıplak ayaklarım üşüyordu. Kutunun kapağını açıp içindeki büyük akordeon klasöre baktım. Kenarları yıpranmış olan bu kalın klasörü yıllardır açmamıştım ama hatırladığımdan daha ağırdı. Sırf bu klasöre dokunmanın verdiği his bile yazları Mason'ın garajında geçirdiğim uzun öğleden sonralarını hatırlamam için yeterliydi. Mason eski bir televizyonda video oyunları oynarken, garajdaki eski püskü kanepeye uzanıp her kâğıt parçasını not alıyor, çapraz referanslarla birbirlerine bağlıyor, katalogluyordum.

Neredeyse bir yıl boyunca beni ziyadesiyle meşgul eden bu araştırmayı büyükannemden gizlemek zorundaydım. Ayrıca acele etmem gerektiğini de hissediyordum. Sanki ne olduğunu anlamam için bu son şansımdı. Ama resmi ne kadar renklendirsem de, boşlukları ne kadar doldursam da, hiçbir şey değişmedi.

Bunca yılın ardından yalnızca yanıtlanmamış daha çok sorum vardı.

Yere çöküp sırtımı raflara yasladım ve kucağıma aldığım klasörün sicimini çözüp, etiketleri okuyabilmek için dosyayı arkaya doğru bükтім. Araştırmamda topladığım her şey buradaydı. Gazete kupürleri, haber yazıları, eski fotoğraflar, resmî polis raporunun kopyaları tarihlerine ve kaynaklarına göre düzenlenmişti.

Şerif bu konuda bildiği her şeyi bana anlatmıştı. Susanna'yla ilgili midemi kaldıran (ve zihnimde kurduğum kendi geleceğime dair bana anlık öngörüler sunan) hikâyelerle dolu tanıklıklar, ifadeler vardı. Ama son aldığı kitabın kütüphane kaydı gibi gündelik şeyler de yok değildi. Yıllarca para biriktirdikten sonra peşin paraya aldığı Bronco kamyonetin satış sözleşmesi. Ortadan yok olduğu günün sabahında kafedeki siparişini gösteren bir fiş. Krep yemişti. Özellikle bu ayrımının kalbimi çok fena kıran bir yanı vardı. Birkaç saat sonra Susanna sonsuza dek kaybolacaktı. Ama o sabah krep yemişti.

Jasper Chronicle'ın yanı sıra Asheville'de yayımlanan *Citizen Times* ve *Charlotte Observer* gazetelerinde de Susanna'nın kaybolması üzerine birkaç haber yazısı bulmuştum. Diğer taraftan, on iki yaşındayken Susanna'nın altıncı sınıflar heceleme yarışmasını kazandığını bildiren bir haber de çıkmıştı karşıma.

Klasörün bölmelerinden birindeki fotoğrafları çıkarıp gelişi güzel yere yaydım. Susanna Farrow'un farklı yüzlerine bakıyordum şimdi. Büyükanneimin kollarında bir bebekken. Tulumunun gevşek askılarının altındaki göğsü çıplak küçücük bir çocukken. Doğum gününde pastasının mumlarını üfleyen bir kız çocuğuyken. Onlu yaşlarında tel çerçeveli geniş gözlüğüyle çiftliğin tarlalarında dolaşırken. Aradığım fotoğrafı bulduğumda, hızla hareket eden ellerim donup kaldı. Sanırım bu fotoğrafta Susanna yirmilerinin başlarındaydı.

Ön bahçedeki kızılıcak ağacının altındaydı, bir elini dalgın bir hâlde yanındaki alçak dala uzatmıştı. Uzun saçları dümdüz aşağıya dökülüyordu, sanki kaldırımında birinin geldiğini gördüğü anda deklanşöre basılmış gibi yüzü sokağa dönüktü. Dışa-

rıdan bakıldığında gayet normaldi. Hayatım boyunca özlemini çektiğim bir şekilde sıradan görünüyordu. Gözlerinde, yakında olacak şeylere dair hiçbir ipucu veya karanlık yoktu.

Bu fotoğrafı, zarftan çıkan fotoğrafın yanına koyup ikisine birden baktığımda ürperdim. Yan yana duran bu iki fotoğrafın boyutları farklıydı, biri siyah beyazken diğeri solmuş olsa da renkliydi. Ama fotoğraflardaki iki kadın mükemmel bir simetri içindeydi. Birbirlerine benzemekle kalmıyorlardı. *Tıpatıp* aynıydılar.

Geri çektiğim elimi, sabahlığımın altında hızla atan kalbime bastırdım. Bu kadın annem olamazdı. Annem on yıllar sonra doğmuştu. Dahası, zarftan çıkan fotoğraftaki kadının yüzünün biraz yana dönük olduğu hesaba katıldığında aralarındaki benzerlik o kadar da tuhaf değildi. Ayrıca bu fotoğrafın yaşı da dikkate alınmalıydı. Belki çok kötü bir kare değildi ama klasörden çıkardığım annemin fotoğrafı kadar net de değildi.

Bir kez daha, bu kadının annem olmadığını söyledim kendime. Yüzüme düşen saçlarımı geriye çekip kulağımın arkasına soktum. Elbette bu kadın annem değildi. Ama büyükannem bu fotoğrafı nereden bulmuştu? Ve neden bana göndermişti?

Günleri aklımdan geçirerek, büyükannemin ölümünün öncesindeki haftayı düşünmeye çalıştım. Sıradan günlerdi. Dükâna, çiftliğe, markete gidiş gelişler. Büyükannem bu fotoğrafı herhangi bir yerden göndermiş olabilirdi. Ama neden postayla göndermeyi tercih etmişti? Neden doğrudan bana vermemişti? Gerçi bunlar, büyükannemin zihinsel durumu kötüye gittikçe sormaktan vazgeçtiğim mantıklı sorulardı.

Yıllar geçtikçe, büyükannem o *diğer* yerde daha çok zaman geçirmeye başlamıştı. Lavaboda bulaşıkları yıkıyor, bahçede dizüstü çöküyor veya verandadaki sallanan sandalyede oturuyor ama zihninde bambaşka bir yere kayıp gitmiş oluyordu. Var olmayan kişilerle konuşuyordu. Hiç duymadığım şarkılar söylüyordu alçak sesle. Var olmayan şeyleri aramak için barakaya gidiyordu. Aslında yıllar içinde, o çizginin iki tarafında dolanıp durmuştu. Ama haya tının son altı ayında yalnızca diğer taraftaydı.

Son birkaç haftada iyiden iyiye yavaşlamaya başlamıştı. Sessizleşmişti. Daha uzun uyuyor, evden çıkmak istemiyordu. Ne kendisi ne de Dr. Jennings bunu dillendirse de, büyükannemin yolun sonuna geldiğini hissediyordum. Ama büyükannemde farklı bir şey vardı.

Aklımdan geçen bu son düşünce bir an için her şeyin yerli yerine oturmasını sağladı. Belki de bu fotoğrafı bana yollaması hiç mantıklı değildi çünkü aslında yaptığı bu şeyin hiçbir anlamı yoktu. Büyükannemin Nathaniel Rutherford'un fotoğrafını nereden bulduğunu bilmiyordum. Ama muhtemelen o da aynı şeyi, yani kadının Susanna'ya benzediğini düşünmüş ve puslu zihninde bunu bana göndermeye karar vermişti.

Kadının parmağında yüzük göremiyordum ama fotoğrafta Nathaniel'in karısı olduğu yazıyordu. Aralarında benim göremediğim bir çekim merkezi varmışçasına adama doğru eğilmiş olması da vardı. Belki de onu adama doğru hafifçe iten rüzgârdı.

"June?"

Üst kattan gelen boğuk sesle irkildim.

"June!"

Birdie. Eve girdiğini duymamıştım bile. Nerede olduğumu, açık kutuyu, gevşek şekilde bağlanmış sabahlığımı o anda fark ediyormuşum gibi, boş gözlerle zemini kaplayan fotoğraflara baktım.

"Ah ya!" Küvet. Suyu açık bırakmıştım.

Kucağımdaki klasörle yerdeki fotoğrafları hızla kutuya koydum. Ellerim kapağı beceriksizce kapattıktan sonra kutuyu rafa ittim ve ahşap basamakları tırmanıp oturma odasına çıktım.

"June!"

İkinci kata çıktığımda, Birdie antredeki gömme dolaptan havlu çıkarmakla meşguldü. Karo zemini kaplayan su pencereden gelen ışığı yansıtıyordu. Pençe ayaklı eski küvet ağzına kadar dolmuştu ve su yüzeyi kapatılmış musluktan düşmeye devam eden damlalarla dalgalanıyordu.

"Çok üzgünüm." Birdie'nin ellerindeki havlulardan birini aldım ve banyodaki su koridorun döşeme tahtalarına ulaşmadan önce havluyu kapı eşiğine serdim. "Suyu açık bıraktığımı unutmuşum."

“Neredeydin?”

Ellerimle dizlerim suyun içinde kalmış, soluğum kesilmişti.

“June? Sen neredeydin canım?”

“Aşağıda.”

“Ama ben daha az önce aşağıdaydım.”

“Yani bodrumdaydım.”

Bir an için gözleri daha da yoğun bir bakışla üzerime odaklandıktan sonra banyoya girdi. İnsanı en derinlerine kadar inceleyen bir bakıştı bu. Neredeyse şüpheci bir bakış. Küvetin taşması tam da büyükannemin yapacağı türden bir şeydi. Kaç kere eve geldiğimde mutfağı dumana boğulmuş hâlde bulduğumu veya şiddetli bir fırtına sırasında tüm camların açık olduğunu gördüğümü hatırlamıyordum. Ama bu öyle bir şey değildi. Değil mi?

“Çamaşır makinesini boşaltıyordum,” diye yalan söyledim, gidip dediğim şeyi kontrol edebileceğinden endişelenerek.

Ona fotoğraftan bahsetmek istemiyordum. Belki de bunun nedeni hâlen ne olup bittiğini anlamamamdı. Zarfın üzerinde benim adım yazılıydı; büyükannem fotoğrafı özellikle bana göndermişti.

Bunun hiçbir anlamı yok, diye hatırlattım kendime. Büyükannen hastaydı June.

Ayağa kalktığımda, koridorun ilerisine, yatağıma serili örtünün ucunu görebildiğim odamın açık kapısına doğru baktım. Postadan gelen zarflar hâlen yatağın üzerine saçılmış hâldeydi ama günlüğüm şiltenin altında güvendeydi.

Birdie elini yanağıma koydu. “Kıpkırmızı olmuşsun canım. İyi misin?”

“İyiyim,” dedim gülümseyerek. Oysa hâlen deliler gibi atan kalbimi yavaşılatmaya çalışıyordum.

Birdie ikna olmuş görünmüyordu. “Biliyor musun, aslında yarın Charlotte’a gitmem o kadar da gerekmiyor. Neden iptal etmiyorum ki?”

“Hayır,” dedim, biraz fazla hızla. “Zaten takvimin gerisin-deyiz.”

Bu doğrudu. Çiftlikte söğüt korumuzu genişletiyorduk ve Birdie de yeni ağaçları almak için Charlotte’a gidecekti. Büyükannemin zor geçen son günleri ve sonrasında cenaze yüzünden

zaten her şeyi bir hafta ileriye atmıştık. Yaz Ortası Panayırı bu kadar yaklaşmışken bir kez daha erteleyemezdik.

“Bunu Mason’ın da yapabileceğine eminim,” dedi Birdie.

“Mason’ın üzerinde yeterince iş var. Ben çiftlikte ona yardım ederim, sen de Charlotte’a gidersin.” Birdie’nin ağzının bir tarafta doğru büzüştüğünü gördüğümde kahkaha attım. “Yalnızca biraz su Birdie. Rahatla.”

“Pekâlâ. Yani öyle diyorsan...”

“Her şey yolunda.”

Banyoya girip kapıyı arkamdan kapattığımda yüzümdeki gülümseme silindi. Birdie’nin kararsız ayak sesleri uzaklaşırken olduğum yerde sessizce durdum. Birkaç saniye sonra alt kattaki mutfakta su ısıtıcısını doldurduğunu duydum.

Zemini kaplayan su artık sıcak değildi. Ne kadar zamandır bodrumda olduğumdan bile emin değildim. Kısacık bir an için, belki de her şeyi hayal ettiğimi düşünerek müthiş bir korkuya kapıldım. Belki de o zarf, fotoğraf, hiçbir şey gerçek değildi.

Elim anında sabahlığımın cebine gitti, çaresizlik içinde fotoğrafı aradım. Parmaklarım onu bulduğu anda acı dolu ama aynı zamanda rahatlatıcı bir nefes vererek fotoğrafı çıkardım. Nathaniel Rutherford’un koyu gözleri benimkilerle buluştu. Öylesine odaklanmış ve sakın bir bakışı vardı ki, fotoğrafta birden hareket etse, parmağını hafifçe sallayarak sigarasının külünü dökse veya beyaz gömleğinin yakası rüzgârla kıpırdasa şaşırmayabilirdim.

Gözlerim aynaya kaydıığında, fotoğrafta Nathaniel’in yanında duran kadının soluk bir yansımasını gördüm. Bu açıdan, kulağımın altına kadar uzanan doğum izi kan gibi görünüyordu. Ayna buğulandığından yansımam bulanıktı. Avucumla bir kember çizerek aynayı sildim ve yeniden buğulanan yüzeyde yansımamın bir kez daha bulanıklaşmasını izledim.

Her geçen saniyeyle yansımam siliniyordu. Benim gibi.

DÖRT

Vücudumu saran kolların içinde uyandım.

Zihnimin yüzeyine vuran ilk düşünce bir şeyin kokusunu aldığı oldu. Çiftlikteki ağaçların, çimenlerin ve açan çiçeklerin tatlı rayihası gibi, bana yazı hatırlatan yabancı bir koku.

Derin bir nefes aldım. Bu kokuyu dilimin arkasında hissediyordum. O sırada arkamdaki kişi beni çekerek kendine yaklaştırdı. Düşüncelerimin bulanıklığında, arkamdaki insanın sıcaklığını, vücuduma yaslanmış vücudunu hissedebiliyordum. Bir dokunuşun belli belirsiz yankısı elimin sırtı boyunca ilerleyerek parmaklarımın arasına kaydı. Bu dokunuşun tatlı ürpertisi tenime yayılarak şakağımdan omurgamın ortasına doğru indi. Aslında yalnızca bir fısıltı olan ama kulağımın çok yakınından gelen sesi duyduğumda, yanağımın üzerinde nefesini hissettim.

“June.”

Bir an için soluğum kesildiğinden öksürerek doğruldum. Üzerimdeki örtüyü attığımda, oda sabahın ilk ışığıyla şekil kazanmaya başladı. Sendeleyerek yataktan kalkıp duvara yaslandım.

Önümdeki yatak boştu. Çarşafı yatak örtüsü iç içe geçmişti.

Parmaklarım yanağıma gitti. Az önceki sıcaklığı hissettiğim yeri ovdum. Kulağımda hâlen o sesin çınlaması sürüyordu. Çok yakındı. Çok gerçektir.

Yatağa eğilip ellerimi örtülerin altına soktum. Delirmiş bir hâlde az önce hissettiğim sıcaklığı arıyordum. Ama yatağın diğer yanı soğuktu. Yalnızdım.

Olduğum yerde dikilip midemdeki çalkantı yüzünden zorlukla yutkunarak boşluğa baktım. Beceriksizce hareket eden

ayaklarımın vücudumu taşıdığı odanın köşesinde duvara yaslandım. Tenim alev alev yanıyordu sanki. Birdenbire, belki de panik atak geçirdiğimi düşündüm. Hiç kıpırdamadan, gözlerimi duvar kâğıdının yırtılmış daracık bir kısmına diktim. Nefes almak zorundaydım. Kalp atışlarımı yavaşlatmam gerekiyordu.

Pencere pervazına tutunarak yere çöktüm ve dizlerimi göğsüme çekip derin, düzenli nefesler almaya çalıştım. Çevremi saran her şey bana güven verecek ölçüde aşinalık kazanana dek içimdeki hisle mücadele ettim. Evdeydim. Evimizdeydim. Güvendeydim.

Bir, iki, üç.

Titremem yavaşlayana kadar, yinelenen bir sırayla nefeslerimi saydım. Tenimi yakan ateş, gücünü yitirirken yerini keskin bir soğuk almaya başlamıştı.

“Bu gerçek değil,” diye fısıldadım nefesimi bırakırken ve bir kez daha nefeslerimi saymak için kendimi zorladım.

Ama o anda gerçektir. Ve o sesi de ilk kez duymuyordum.

Sesin derin tonunu, adımdaki U harfini belirgin bir şekilde yuvarlayarak söyleyişini artık tanıyordum. Bu sesi ilk kez nöbetlerimin başladığı gün çiftlikte duymuştum. Bana sesleniyordu. Şimdi, o günün neredeyse bir yıl sonrasında, bu evin seslerini veya nehrin çağılısını nasıl tanıyorsam bu sesi de tanıyordum. Günlük olarak tuttuğum defterin tüm sayfalarında yankılanan sesi bu.

Daha önce de gerçekliğin sınırında parmaklarımın ucunda ilerlediğim rüyalar görmüştüm. Beni yanaklarımdan süzülen gözyaşlarıyla veya boğazıma takılıp kalmış bir çığlıkla uyandıran rüyalar. Bu rüyalarda vücudumla zihnim başka bir dünyaya kayardı sanki ve gerçekliğin yüzeyine çıkış da her zaman çok sert, çok hızlı olurdu. Ama bu öyle değildi. Bu... Bunda sanki biri, burayı diğer taraftan ayıran bariyeri aşmış yanıma gelmişti. Beni saran o kollar zihnimin içinden yatak odama uzanmıştı.

Alt kata indiğimde güneş çoktan doğmuştu. Saçlarımı ensemden gönülsüzce yarım topuz yaptım. Birdie'nin tek gecelik konaklama için hazırladığı çantasını en alt basamakta görmek

içimi çok rahatlattı. Bir gün önce olanların ardından, Charlotte gezisini iptal edeceğinden neredeyse emindim.

Birdie masada her zamanki sandalyesindeydi. *Jasper Chronicle*'ın yanında dumanı tüten bir kahve fincanı duruyordu. Gazetenin manşeti, yaz gün dönümünde gerçekleşen ve Jasper'ın en geniş kapsamlı, en eski etkinliği olan Yaz Ortası Panayırı'nın resmî programını duyuruyordu. Panayır sırasında ana caddede yerel üreticilerle zanaatkârlar ürünlerini sergiler, müzik ve dans için komşu ilçelerle kasabalardan insanlar gelirdi.

Birdie kızarmış simidine krem peynir sürerken beni izlemiyormuş gibi görünmeye çalışıyordu.

"Günaydın." Sırtımı Birdie'ye dönerek yarısı dolu demlikten bir fincana kahve koydum. Kahveme iki küçük şeker kaşığı dolusu şeker atıp karıştırırken, kaşık fincanın seramiğine çarparak şingirdadı.

"Günaydın tatlım." Birdie gazeteyi buruşturarak sayfayı çevirdi.

Fincanı göğsüme bastırdım ve tek kalçamı tezgâha dayayarak Birdie'ye döndüm. Bu bizim sabah rutinimizdi; tek fark, bir hafta öncesinde Birdie'nin yanında büyükannem oturuyordu. Kahvaltıda büyükanneme yer bırakmak istemiş gibi, Birdie'nin tabağıyla gazetesinin masanın bir tarafında durduğunu fark ettim.

Simidini ikiye böldü. "O kafanın içinde neler olduğunu bana ne zaman anlatacaksın?"

"Hiçbir şey olduğu yok." Hissettiğim gerginlikle ağzımın seğirmesini gizlemeye çalışarak fincanımı dudaklarıma yaklaştırdım.

Hâlen vücuduma yaslanmış o vücudun verdiği hissi düşünüyordum. Hayatımın büyük kısmını, belli şeylerin benim için asla ihtimal dahilinde olmadığını bilerek geçirmiştım. Bu şeylerden biri de, sevdiğiniz kişiyle sabahları yan yana uyanmanın rahatlığıydı. Bu konuda her zaman net olmuştum. Birdie, Mason ve büyükanneme karşı bu konuda her zaman açık ve nettim. Bu yüzden bana duydukları sempatiyi hissettiğim anlar olurdu. Bazen büyükannemle Birdie'yi benim hakkımda bu konu üzerine

konuşmalar yaparken yakalardım. Ama kimsenin bana üzülmesine asla izin vermediğim gibi, kendime üzülmeyi de reddetmiştim.

Buz gibi kararlılığımın yüzeyindeki belli belirsiz çatlakları nadiren hissediyordum. Mesela dalgın bir hâlde, hassasça karnına dokunan hamile bir kadın veya markette birinin kollarında yeni doğmuş bir bebek gördüğümde. Bu anlar bana fena çarpar-
dı. Çünkü sevdiklerimden sakladığım tek bir şey vardı. Bu şey öylesine derinlerime gömülüydü ki orada değilmiş gibi davranabiliyordum.

Kendime bile itiraf edemediğim gerçektir bu. Bunu *istediğim* gerçeği. Her şeyiyle bunu istediğim.

Bir gün annem gibi hastalanacağımı anlamaya başlamanın dokuz-on yaşlarımda olmuştu. Annemin yalnızca ortadan kaybolmadığını fark edecek kadar büyümüşüm artık. Annem beni *terk etmişti*.

Susanna'nın, ona bu şeyi yaptıracak kadar parçalanmış olan benliği hakkında çok düşünmemeye çalışıyordum. Çocuğunu terk etmeyi, bir daha arkana bakmadan çekip gitmeyi hayal bile edemiyordum. Bir parmağın akortsuz bir gitarda aynı teli insanın kafasını ortadan ikiye ayıracak bir sese dönüşene kadar çekip durması gibi, bu soru aklıma takılmıştı. Annemin hasta olduğunu biliyordum bilmesine ama bu gölgenin dokunamadığı parçalarımız da olduğuna inanmak istiyordum. Bizi insan yapan parçalarımız.

O anda telefonun çalmasıyla irkildim. Elimdeki fincan öne eğildiğinden kahvenin bir kısmı elime döküldü.

Elime dökülen kahveyi lavaboya silktikten sonra, telefonu açmak için ayağa kalkmaya yeltenen Birdie'yi elimi sallayarak durdurdum.

“Ben bakarım.”

Zemini muşambayla kaplı mutfağın diğer yanına geçerken telefonun yeniden çalmasıyla yüzümü buruşturdum, omuzlarım koruma içgüdüleriyle kulaklarıma kadar kalkmıştı. İşitme cihazını takmayı reddetmeye başladığında büyükannemin duyabil-

mesi için zil sesini yükselttiğimiz eski telefon, teneke bir kahve kutusunda sallanan bir avuç dolusu çeyrekliğin çıkaracağı türden bir sesle bağırıyordu.

Sıcak basmış yüzümde ahizenin soğukluğunu hissederek yanıt verdim. “Alo?”

Karşı taraftan gelen erkek sesi çatırdarken, telefonun bükülmüş kordonunu düzeltmeye çalıştım.

“Alo?” dedim bir kez daha.

Arkamdaki Birdie’nin mırıldandığını duydum. “Bu lanet olası telefonu değiştirsek iyi olacak.”

“Ah, merhaba. June?” En sonunda ses netlik kazanmıştı. “Benim, Dr. Jennings.”

Bir an donakaldım. Birdie’nin yüzümü görememesi için yavaşça yana döndüm. “Ah, merhaba.”

“Aslında bu kadar erken saatte aramak istemezdim ama dün seni cep telefonundan aradığımda ulaşamadım.”

“Hiç sorun değil. Senin için ne yapabilirim?”

Kâğıt hışırtılarını, telefonu omzuyla çenesinin arasına sıkıştırmış bir hâlde masasında oturduğunu düşünmeme yol açan şekilde verilen bir nefes izledi. “Ben bu öğleden sonraki randevunu teyit etmek istemişim.”

Dr. Jennings’in sesi zihnimin gerisinde kaybolurken yerini buzdolabının uğultusu ve dışarı kaçmak isterken cama vurup duran bir sineğin vızıltısı aldı. Ayaklarımın arasındaki çam ağacı döşeme tahtalarındaki bir budaga diktim gözlerimi. Randevuyu unutmuştum.

“June?”

“Evet,” dedim, telefonun kordonunu elime sararak. “Elbette, geleceğim.”

“Harika. O zaman görüşmek üzere.”

“Teşekkürler.”

“Bay bay.”

Hat kesildi. Telefonu kapattım ve lavaboya dönmeden önce yüzüme sakın bir ifade oturttum.

“Kimdi o?” diye sordu Birdie.

“Mason bugün gelip gelmeyeceğimi sormak için aramış.”

Birdie simidini ısıtırken, dediğime inanmamış gibi tek kaşını kaldırdı. Nöbetlerimi ondan saklamayı başarmış olsam da önünde sonunda parçaları birleştirecekti. Bunu saklamamın nedeni Birdie’ye güvenmemem değil, ona hasta olduğumu söylediğim anda her şeyin değişecek olmasıydı. Hem onun hem de benim için. Ben uzaklara sürüklendikçe o, daha da yalnız kalacaktı.

Neyse ki Birdie konuyu değiştirdi. “Bu yılın panayırı için hazırlıklarımız bitmeden Ida yüzünden son nefesimi verebilirim. Peki, sen buna hazır olduğuna emin misin tatlım?”

Başımı salladım. Bu, Birdie’yle birlikte gösteriyi yürüteceğimiz ilk sefer olmayacaktı. Çiçek çiftliği bahar sonu hasadından kalan fazla çiçekleri her yıl etkinliğin süslenmesi için bağışlardı ve bu yıl panayırın başkanlığını Ida yapıyordu. Daha şimdiden panayır planları için Melody’yi günün yirmi dört saati çalıştırmaya başlamıştı.

“Büyükkannemsiz ilk panayır,” dedim, sesli düşünerek.

Birdie’nin yüzünde ince bir gülümseme belirdi. “Evet, bu sabah ben de bunu düşünüyordum.”

Düşüncelerim o zarfla içindeki fotoğrafa kaydı. Bir gece önce, önümüzde Ida’nın güveciyle masaya oturduğumuzda bundan Birdie’ye bahsetmeyi aklımdan geçirsem de bunu yapamamıştım. Ama bu konu hâlen aklımı kurcalamaya devam ediyordu.

“Büyükkannem, Nathaniel Rutherford’u tanıyor muydu?” Bu soruyu doğru düzgün düşünmeden soruvermişim.

Birdie kaskatı kesilmiş gibi geldi bana. “Ne?”

“Nathaniel Rutherford. Kilisenin papazı, hani şu...”

“O adamın kim olduğunu çok iyi biliyorum June.” Sesi belli bir ton mu kazanmıştı? Emin değildim. “Ama o olay gerçekleştiğinde ben çok küçüktüm.”

“Doğru. Ama büyükkannem daha büyüktü. Belki de onu tanımıştır.”

“Büyükkannen kilise cemaatiyle çok temas kurmazdı. Bunu sen de biliyorsun.”

“Tamam ama büyükkannem hiç bu konuda konuşur muydu?” diye üsteledim.

“Kimse bundan konuşmaktan hoşlanmazdı. Ne o zaman ne de şimdi.”

“Demek istediğim, bu hikâyeyi dinleyerek ve kafede resmini görerek büyüdüm ama büyükannemin bu olaydan bahsettiğini hiç hatırlamıyorum. Bu tuhaf.”

Birdie kaşlarını çatı. “Biraz düşünecek olursan aslında hiç tuhaf değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani, Jasper için zor bir zamandı. Çok fazla şüphe vardı, suçlamalar havada uçuşuyordu. Sanırım trajediler buna neden olabiliyor.” Biraz beceriksizce ayağa kalktı. “Yola koyulsam iyi olacak.”

Fırının üzerinde asılı havluyla ellerini kurularken dikkatle onu izledim. Charlotte yolu en fazla iki saat sürerdi ve trafiğin yoğun olduğu aralık da geçmişti. Bir şekilde canını sıkıştırmıştım.

“Hemen mi çıkıyorsun?” diye sordum.

“Çıksam iyi olur. Çiftliğe giderken dükkâna uğrayıp Melody’nin ne hâlde olduğuna bakar mısın? Bugün hazırlaması gereken büyük bir sipariş vardı.”

“Elbette.” Yanıtım daha çok soru gibi tınladı. Hâlen Birdie’nin ifadesini okumaya çalışıyordum. Nedenini anlayamasam da sorduğum sorunun onu rahatsız ettiği belliydi.

Nihayet bana doğru döndüğünde ifadesi biraz olsun normalleşmişti. Mutfağı üç adımda katederek yanağıma bir öpücük kondurdu. “Yarın görüşürüz.”

Birdie koridora geçerken zoraki bir gülümsemeyle duvara yaslandım. Eline aldığı anahtarların şingirtisini duyduğumda omzumun üzerinden, “Dikkatli sür!” diye seslendim.

“Tamam anne!” Kapı kapandı. Birkaç saniye sonra Birdie’nin arabası yola çıkıyordu.

Aslında Birdie asla lafı dolandırmazdı. O her zaman konuyu neyse dosdoğru konuşan, gerçeklerin üzerini örtmeye yanaşmayan biriydi. Annem, Farrow laneti ve beni bekleyen karanlık gelecek hakkında bana karşı dürüst olan ilk kişi de o olmuştu. Büyükannemin aksine, Birdie asla beni bunlardan korumaya

kalkışmamıştı. Ama Nathaniel Rutherford konusunu açmam onu rahatsız etmişti. Neden?

Gözlerim masadaki gazeteye takıldı. Zihnim hâlâ bu soruyla meşgul olsa da, en sonunda merakıma yenilerek oturma odasına geçip pencerenin önündeki sehpa da duran dizüstü bilgisayar aldım. Şömine rafındaki süs eşyalarına ve Birdie'den bile yaşlı görünen mavi kadife püsküllü kanepeye dek, hayatım boyunca bu oturma odası hiç değişmemişti.

Kanepeye oturup bir tuşa basarak bilgisayar açtım. Aydınlanan ekranda çiftliğin e-posta hesabının gelen kutusu belirdi. Tarayıcıda yeni bir sekme açtım. Arama alanına aklımdaki şeyi yazmaya başlamadan önce parmaklarım bir süre tuşların üzerinde asılı kaldı.

Nathaniel Rutherford Jasper, Kuzey Carolina

Onlarca arama sonucu açıldı. Kuzey Carolina Eyalet Arşivlerine ait bir sonucu görene kadar sayfada aşağıya doğru indim. Bağlantı beni, açıklamada Nathaniel'in adının vurgulandığı, eski gazete manşetlerinin listelendiği bir başka arama sonuçları sayfasına yönlendirdi.

En eski tarihli olanlar küçük yerleşim birimlerinin haberleriydi ama 1950'de manşetler yön değiştiriyordu.

ADELINE NEHRİ'NDE BİR CESET BULUNDU
PAPAZ ÖLDÜRÜLDÜ
ŞERİF, GÖRGÜ TANIKLARININ EMNİYETE
BAŞVURMALARINI İSTİYOR
JASPER BİR YILIN ARDINDAN NATHANIEL
RUTHERFORD'U ANIYOR: SORULAR HÂLEN
YANITSIZ

İlk gazete manşetine tıkladığımda, *Jasper Chronicle*'in yüksek çözünürlüklü bir taraması ekranı doldurdu. Gazetenin ön sayfası, mutfakta duran gazeteninkinden farklıydı. Zaman içinde yazı tipiyle birlikte sütunların yerleşimi de değişmişti.

Perşembe sabahı Merrill İlçesi Şerif Departmanı, Longview Şelalesi'nin yukarısında kalan Adeline Nehri'nin kuzey çatalında balık tutan Edgar Owens'in kuyuya vurmuş bir ceset bulması üzerine yaptığı çağrıya yanıt verdi. Cesedin, Jasper'da uzun yıllardır Birinci Presbiteryen Kilisesi'nin papazı olan altmış üç yaşındaki Nathaniel Rutherford'a ait olduğu belirlendi.

Longview bölgenin en yüksek şelalesiydi ve Adeline Nehri de o noktadan ayrılıyordu. Yürüyüşçülerin tercih ettiği bu bölgede yıllar içinde birçok kaza yaşanmıştı. Şelaleden atlayarak intihar eden birkaç kişi bile olmuştu.

Sonraki haber daha uzundu.

Şerif Departmanı, Nathaniel Rutherford'un ölümünün şüpheli bir vaka olarak değerlendirildiğini doğruladı. Yapılan incelemede, cesedin kafasında ölümcül bir yaranın yanı sıra, kollarda ve boyunda da boğuşma olasılığını işaret eden çok sayıda kesik tespit edildi. Bu olay, sessiz sakin bir kasaba olan Jasper'ın bilinen ilk cinayet vakası olma özelliği taşıyor ve Şerif, faili bulacağına söz verdi.

Papazın görüldüğü son yer Yaz Ortası Panayırı'ydı. Rutherford'un panayırın ardından kiliseden birkaç kişiyle her hafta katıldığı iskambil oyunu için Frank Crawley'in çiftliğine gitmesi bekleniyordu. Crawley, Nathaniel'in oyuna gelmediğini söylüyor. Oyun için bir araya gelen kişiler sorgulansa da, Şerif bu kişilerin şüpheli olmadıklarını açıkça ifade etti.

Dr. Francis Pullman, Rutherford'un ölümünün, son görüldüğü zamanın bir saat kadar sonrasında, akşam 20.00'de gerçekleştiğini tahmin ediyor.

Sonraki bağlantıya tıkladım.

Şerif Departmanı, Nathaniel Rutherford'un 21 Haziran gecesi nerede olduğuna dair bilgisi olan herkesin emniyete başvurmasını istiyor. Her ayrıntının önemi olabilir. Olağan dışı bir şey gören herkes 431-2200 numaralı telefonda Şerif Departmanını arayabilir.

Son haber yazısının başlığı bir adamın fotoğrafının üzerine basılmıştı.

BİR YIL GEÇTİ: HÂLEN HİÇBİR YANIT YOK

Fotoğrafta, Nathaniel elinde şapkasıyla kilisenin ön basamaklarında duruyordu. Büyükanneimin gönderdiği fotoğraftaki adamla arasındaki benzerlikleri bulmak için fotoğrafa daha yakından bakmam gerekti. Gazetenin tarihi 1951'di. Fotoğrafın arkasında yazan tarihten tam kırk yıl sonra.

Ama haber yazılarında Nathaniel'in karısının adı yer almadığı gibi, fotoğrafların tamamında da yalnızdı.

Merakıma yenilerek, kanepede yana eğilip kot pantolonunun arka cebindeki fotoğrafı çıkardım. Hissettiğim gerginlikle bacaklarımı kıpırdatmaya başladığımdan kucağımdaki bilgisayar sallanıyordu. Gözlerim mutfağa kaydı. Annemin ortadan kayboluşu üzerine bilgi toplamaya çalışırken Ida, *Jasper Chronicle*'ın eski baskılarının kopyaları için istekte bulunmama yardımcı olmuştu. Benim için adliyedeki kayıtları çıkaran da oydu.

Bilgisayarı kanepeye koyup ayağa kalktım. Ayaklarım beni, rüzgâr çanlarının yumuşak sesinin açık pencereden içeri girdiği mutfağa geri götürdü. Ida'nın cep telefonu numarası buzdolabının yan tarafına asılı uzun listede yazıyor olsa da bu numarayı çoktan ezberlemiştim. Numarayı çevirdiğimde, üçüncü çalışta karşı tarafta neşeli bir ses yanıt verdi.

"June? Her şey yolunda mı?"

"Hey Ida. Evet, her şey yolunda."

"Ah." Duraksadı. "Güzel. Senin için ne yapabilirim?"

"Benim için kayıtlarda bir şey bulmanı isteyecektim."

"Tamam. Nedir?"

Büyükanneimin sayısız kereler basması dolayısıyla yıllar içinde pürüzsüz bir hâl kazanan telefonun üzerindeki tuşların yarı silik rakamlarına baktım. "Bir evlilik belgesi."

"Kimin?" Masasındaki eski süslü kalemlikten bir kalem aldığını duydum.

Dişlerimi sıktım ve aklımdaki şeyi söylemem ancak iki kere vazgeçtikten sonra oldu.

"Soyadı Rutherford. Adı... Nathaniel."

Ida sessizdi.

“1911 sıralarında olabilir,” diye ekledim, rahatsız edici sessizliği doldurarak.

“Neden buna ihtiyacın var ki?” Gülse de, bu gergin bir gülüştü.

Ben de gülümsedim ama elbette Ida bunu göremedi. “Ben... Ben yalnızca bir araştırma yapıyordum da,” dedim, gülümsemin sesime yansıtacağını umut ederek.

“Pekâlâ.” Sandalyesinin tekerlerinin gıcirtısını klavyesinin tuş sesleri izledi. “Sanırım bunu bulmak kolay olacaktır.”

Ida’yı, bankosunun arkasında, gözlüğünün çift odaklı camlarından bilgisayar ekranını okuyabilmek için çenesini yukarı kaldırmış hâlde gözlerimin önüne getirebiliyordum.

“Şimdi, bakalım.” Yazmaya devam ederken sessizleşti. “Buldum. Tam olarak neye bakıyorsun?”

“Evli olduğu kadının adına.”

Ida’nın mırıldanarak okuduğu şeyleri telefonda zorlukla duyabiliyordum. O anda telefonun hasarlı kordonunun bir kez daha çatırdamasıyla yüzümü buruşturdum. Ida anlamadığım bir ses çıkardı ve bunu bir başka sessizlik izledi.

“Pardon Ida. Seni duymadım.”

“Ben... Bu tuhaf, değil mi?” Ida bir başka gergin kahkaha attı.

“Neymiş o?”

“Burada şöyle yazıyor...” Okumaya başladı. “Jasper’dan Nathaniel Rutherford...” Derin bir nefes aldı. “Jasper sakini, yirmi beş yaşındaki...”

Telefon bir kez daha kesildiğinde parmaklarımla kordonu sıkıştırarak birleştirdim.

“Susanna... Susanna Farrow’la evlenmek için başvurduğu yazıyor.”

Parmaklarım telefon kordonundan kayarak boynumdaki madalyona uzandı. Ida o adı söylediği anda onu yanlış duyduğuma emindim. Bunun nedeni zihnimdeki sesin annemin adını çok gürültüyle söylemeye başlamış olmasıydı. Bu ses diğer her şeyin üzerine çıkıyordu.

“Ben... Ben... Pardon?” diye kekeledim.

“Burada yazan bu tatlım. Şu anda ekranda baktığım şey bu.” Anlık bir duraksamanın ardından devam etti. “Yukarıda adı ge-

çen kişiler, Nathaniel Rutherford ve Susanna Farrow, 1911 Eylül ayının dokuzuncu gününde Jasper'daki Birinci Presbiteryen Kilisesi'nde düzenlenen törende evlilik bağıyla birleştiler."

Gözlerimi diktığım duvara bakarken tüm vücudumun uyuştüğünü hissediyordum.

"O aileyle aranızda bağ olduğunu bilmiyordum," dedi Ida.

"Bağımız yok," dedim.

"Ama bu kadın Farrow ailesinden. Bu kadar küçük bir kasabada bunun rastlantı olduğundan şüpheliyim. Senin annene bu kadının adı verilmiş olmalı."

Ida'nın sözcüklerini, zihnimde bir araya gelmekte zorlanan düşünce parçalarıyla eşleştirmeye çalışarak gözlerimi kırıştırdım. Elbette. Açıklaması bu olabilirdi. Belki de ailemizden biri Nathaniel Rutherford'la evlenmişti. Ama büyükannemin başka bir Susanna Farrow'dan bahsettiğini hiç hatırlamadığım gibi, mezarlıkta da böyle bir mezar taşı yoktu. Dahası büyükannem ailemizin tarihini öğrenmemi her zaman çok ciddiye almıştı.

Ama bu durum Susanna için geçerli değildi belli ki.

Yutkundum. "Bu kadının doğum belgesini bulabilir misin Ida? Anne babasının adlarını veya..."

"Bakalım." Ida birkaç saniye klavyesine bir şeyler yazdıktan sonra dilini şaklattı. "Bu ada dair hiçbir şey göremiyorum. Çıkan tek sonuç senin annen olan Susanna Farrow'a ait 1966 tarihli doğum kaydı. Ama bu bilgiler sende zaten var."

Evet, vardı. Ida sayesinde, adliyede anneme ait olan her belgenin kopyasına sahiptim.

"Gerçi o zamanlar için şaşırtıcı değil," dedi Ida, sesli düşünür gibi dalgın bir sesle. "O günlerde doğumlar evde olurdu ve doğumu kaydettirmek için de çok fazla neden yoktu."

Düşünceli bir hâlde mutfak tezgâhına yaslandım.

"Kiliseye sorabilirsin," dedi.

"Kilise mi?"

"Kilise adliyeden çok daha uzun zamandır burada. Doğumlar, evlilikler ve ölümler üzerine de ayrıntılı kayıt tutuyorlar. Bu kadın kilisenin papazıyla evliyse bunu denemeye değer."

Ben hiçbir şey demediğimde, "Onları aramamı ister misin?" diye sordu Ida.

"Hayır, hayır. Teşekkürler Ida."

“Rica ederim tatlım.”

Telefonu kapattım. Bir elim hâlen ahizeyi tutarken, diğer elimi ağzıma götürerek başparmağımın tırnağını ısırđım. Yalnızca birkaç dakikada, fotoğrafı anlamaya yönelik saplantım tedirgin edici bir şeye dönüşmüştü. Sanki İda annemin adını söylediğı anda, yasaklı bir büyü'nün sözcüklerini dillendirmişti. Bu isim, âdeta kutsal bir tınıya sahipti. Yıllar boyunca kasaba halkının hayal gücünü ele geçiren, yüzlerce hikâyeye hayat veren bir isimdi. Nathaniel'in adı da öyleydi.

Gözlerim pencereye kaydı. Rüzgâr çanlarının tiz çınlamalarını hâlen duyabiliyordum. O anda, bu seslerin nereden geldiğini bilmediğimi fark ettim. Bahçedeki kendi rüzgâr çanlarımızın bir fırtınada parçalanmalarının üzerinden bir yıldan uzun zaman geçmişti. Bu çanların parçaları hâlen dışarıdaki saksı bankının üzerinde yeni bir ip almamızı bekliyordu.

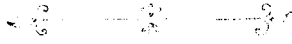
Ses yükseldi. Daha da acı verici bir hâl aldı. Ön kapıyı açarken, göğsüm hızla inip kalkmaya başladı. Tel kapıyı sertçe açıp verandaya çıktım. Bir üveyiğın yuvasından başını uzattığı verandanın kirişlerine baktım.

Rüzgâr çanları orada değildi.

Duyduğum çınlama yerini başımda keskin bir ağrıya bırakırken ellerimi kulaklarıma bastırdım. Ama çanlar susmadı. Sesleri alçalmadı. Aksine notalar birleşerek zihnimde tek bir uzun, sağır edici çığlığa dönüşene kadar yükselmeye devam etti.

Ve ansızın, rüzgârın bir mumun alevini söndürmesi gibi, sesler kesildi.

BEŞ

Dr. Jennings'in kasaba merkezindeki üç katlı, yüksek ama dar bir bina olan ofisi, eskiyle yeninin çelişkili bir birleşimini oluşturunuyordu. Muayenehane yeşilin soluk bir tonuna boyanmıştı. Bu renk tercihi, içlerinde pamuk topraklarıyla gazlı bezlerin olduğu cam kavanozların yanı sıra küçük bir porselen lavabonun durduğu tezgâhla ve bu tezgâhın üzerinde asılı 1970'lerden kalmış gibi görünen dolaplarla uyumluydu. Kapının orijinal cam kolu hâlen yerinde olsa da, köşede ekranı parıldayan yepyeni bir ultrason makinesi duruyordu.

Kâğıtlarla kaplı masada, içlerinde kanımın olduğu üç minik şişenin durduğu bir tepsi vardı; şişelerin etiketlerine mavi mürekkepli kalemle adım yazılmıştı. Dr. Jennings günlük olarak tuttuğum defterin sayfalarını karıştırıp bir kâğıda notlar alırken gözlerimi bu şişelere diktim. Defterime bakan tek kişi Dr. Jennings'ti.

Asla doktorlardan medet uman biri olmasa da büyükanne-min yaşadığı şeylerin hiçbir ders kitabında yer almadığında ve meslek hayatı boyunca böyle bir şey görmediğinde direten Dr. Jennings onu düzenli olarak görmeyi sürdürmüştü. Büyükanne doktorun ona bir tür bilimsel deney gibi baktığını düşünüyordu ama ben onu daha çok önünde satranç tahtası olan bir adam gibi görüyordum. Farrow kadınları denen bilmeceyi çözen ilk kişi olmak istiyordu.

Büyükanneimde başarısızlığa uğramıştı. Ben onun ikinci şansıydım.

"Sıklıklarının arttığına şüphe yok. Bu konuda haklısın. Sence bu hafta kaç nöbet olmuştur?" Başını kaldırarak beklenti içinde bana baktı.

Bir zamanlar siyah olan saçları şimdi neredeyse bembeyazdı; pürüzsüz siyah teni, elmacık kemiklerinin üzerinde minik beneklerle noktalanmıştı. Çocukluğumdan bu yana yüzü kayda değer ölçüde yaşlansa da, sarf edeceği tek bir yanlış sözcükle muayenehanesinden kaçacakmışım gibi nazik, yumuşak bir tavrı vardı.

“June?”

“Sanırım altı.” Sesimin çatladığını fark ederek boğazımı temizledim.

“Tamam.” Önündeki kâğıda bir şeyler yazdı. *Halüsinasyon* kelimesini görebilmiştim.

Bu etiket bana hiçbir zaman doğru gelmemişti. Benim gördüğüm şeyler farklıydı. Tek bir karahindiba tohumunun sonunda yere inmeden önce havada çizdiği dolambaçlı yol gibi, içi boş, yüzen bir duyguydu bu. Parmaklarınızın ucunda duran ama asla ulaşamadığınız gerçek bir şeydi.

“Bu nöbetlere hiç fiziksel belirtiler eşlik etti mi? Bayılma? Görüşünde değişiklikler?”

“Hayır.”

Gözlerim doktorun arkasındaki duvarda asılı tabloya odaklandı. Bu, kas ve dokuların ayrıntılı olarak gösterildiği insan kalbinin bir diyagramıydı. Tabloya bakarken, yalnızca kalbiyle sorun yaşayan biri olsam kendimi ne kadar talihli sayacağımı düşündüm. Bunun için ameliyatlar vardı. Reçete edilebilecek, klinik olarak kanıtlanmış ilaçlar vardı. Hatta kalp nakilleri yapılıyordu. Diyagramdaki etiketler kalbin bileşenlerini *odacık*, *ventrikül*, *atriyum*, *kapakçık* gibi kelimelerle tanımlıyordu. Her şey çok basit görünüyordu. Bir makinenin parçaları gibi. Oysa insan beyni okyanusların keşfedilmemiş derinliklerinden farksızdı. Söz konusu beyin olduğunda, bilim hâlen sığ sularda geziniyordu.

“Son zamanlarda ciddi bir stres yaşadığını dikkate almamız gerektiğini düşünüyorum. Margaret’in ölümünün ani olmadığına farkındayım ama yine de yas dönemindesin. Vücudunun da zihninin de zorlanması normal. Bu nöbetlerin yaşadığın stresle birlikte şiddet kazanması muhtemel.” Başını kaldırıp defteri kucağına yerleştirdi.

Ona merhum büyükannemden, içinde kayıp anneme tıpatıp benzeyen bir kadının 1911'den kalma bir fotoğrafının yer aldığı bir zarf aldığım son yirmi dört saat içinde yaşadığım stresin katlanarak arttığından bahsetmeyecektim. Gazetelerdeki yazılardan veya adliyeyle yaptığım telefon görüşmesinden de. Bunları düşünmek bile dengemi kaybetmeme neden oluyordu.

“Bu konuda hâlen Birdie'yle konuşmadın mı? Veya Mason'la?”

“Hayır.”

“Tamam, gerektiğinde güçlü, stabil bir destek sisteminin olacağını zaten yıllardır biliyoruz. Bu hâlen doğru. Ama onlarla konuşmalısın. Yakında.”

Son on iki yılı yoğunluğu değişen derecelerde büyükannemin bakıcısı olarak geçirmiştım ve bu sırada Birdie dükkânla, Mason ise çiftlikle ilgilenmişti. Büyükannemi seviyordum, ona bakmaktan memnundum. O beni yanına almış, her şeyim olmuştu. Jasper'daki küçük dünyanın merkezi her zaman büyükannemdi. Şimdiyse birinin *benim* bakıcım olması gerekiyordu. Bu, Birdie'nin uzun süre götürebileceği bir iş değildi. Geriye yalnızca Mason kalıyordu.

Bu düşünce kendimi zayıf hissetmeme neden oldu. Kırılığın. Daha önce hayatımda yeri olmayan bu iki sözcük şimdi bana çok yakın görünüyordu. O kadar yakındı ki nefes almakta bile zorlanıyordum.

“Örüntülere ve tetikleyicilere bakmaya devam edebilmemiz için her şeyi mümkün olduğunca doğru belgelemeyi sürdürmen çok önemli,” diye devam etti Dr. Jennings.

“Ama büyükannemin hiçbir zaman örüntüleri ve tetikleyicileri olmadı.” Büyükannemin durumunun en sinir bozucu yanı buydu.

Kaşlarını çatarak bir kez daha defterin sayfalarını karıştırdı. “Bu doğru değil. Bu halüsinasyonların bazıları tekrar ediyor. At, kapı, ses.”

Sabah uyandıgımda hissettiğim dokunuşun yakıcı hissi bir kez daha tenimde canlandı. Dr. Jennings haklıydı. Örüntüler vardı. Kestane renkli atı dört kez görmüştüm. Kırmızı kapıyı iki kez. Adamın sesini ise sayısız kere duymuştum.

“Dikkat etmemiz gereken asıl şey paranoya veya sanrı işaretleri. Böyle bir işaret gördüğün anda saat kaç olursa olsun beni arayacaksın.”

“Tamam.” Muayene masasından kayarak indim ve çantamı almak için sandalyeye uzandım. Bu konuşmanın bir an önce bitmesini istiyordum.

“Vekâletname vermeyi de düşünmeye başlamalısın.”

“Ne?” Bunu panikle söylemiştim.

Dr. Jennings elini beni sakinleştirmek için salladı. “Acelesi yok. Yalnızca düşünmen gereken bir şey. Kimi vekilin olarak tayin edeceğini düşündün mü?”

Bunu hiç düşünmemiş gibi davranmadım. “Mason.” Omzumu silktim. “Zaten her şeyin mirasçısı o.”

“Önümüzdeki hafta dinlenmeye öncelik vermeni istiyorum June. Seni uyarabilecek şeyleri sınırlandırmalısın. Belki çiftlikteki işlerden biraz izin alabilirsin.”

“Hayatımı yaşamayı kesemem. Hele ki ondan geriye çok fazla bir şey kalmayabilecekken.”

Bana anlayışla bakarak elini omzuma koydu. “Şimdi bu kan testlerini başlangıç seviyeleriyle karşılaştıracğız. Süreci biliyordun. Düzenli kontroller düzenli veri anlamına gelir. Bu da bize fikir verebilir.”

“Bundan kimsenin haberinin olmasını istemiyorum,” dedim.

“Elbette. Sen hazır olana kadar kimse bilmeyecek.” Başını salladı. “Her şey bütünüyle gizli.”

“Hiç kimse bilmeyecek, değil mi?” Kaşlarımı kaldırarak kapıya baktım. Dr. Jennings’in hemşiresi Camille, Rhett Miller’ın karısıydı. Rhett ise Edison’un Kafesi’nin sahibiydi ve benimle ilgili bu bilgilerin konuşulabileceği en kötü yer orasıydı.

“Hiç kimse. Sen birine bahsetmezsen burada konuştuğlarımızdan kimsenin haberi olmayacak June. İstersen büyükannele yaptığımız gibi, burada buluşmak yerine randevularımızı senin evinde de gerçekleştirebiliriz.”

“Teşekkür ederim.”

Dr. Jennings elini omzumdan çekti. Kapıya doğru bir adım

attım ama kapının önünde duraklamam endişeyle bana bakmasına neden oldu.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedim.

“Elbette.”

“Annemi hiç muayene ettin mi? Demek istediğim, bana hamileyken?”

Bu soru aklını karıştırmış gibi başını hafifçe yana eğdi. “Evet, ettim. Margaret, Susanna’yı birkaç kez buraya getirmişti, doğum öncesi muayenelerini yaptım...” Sustu. “Yani, kayboluşuna dek.

“Onda sıra dışı bir şey hatırlıyor musun? Kaybolmasıyla bağlantılı olabileceğini düşündüğün bir şey?”

“Hatırladığımı belli bir şey yok. Elbette zihinsel olarak zorlanıyordu. Ama genel olarak sağlıklıydı. Kendisiyle ilgilenebiliyormuş gibi görünüyordu.”

“Ortadan kaybolmasına şaşırmış mıydın?”

“Hem evet hem hayır. Zihinsel gerileyişi öngörülemez bir süreç izliyordu ve kaybolan insanlarda ruhsal rahatsızlıklar sık görülür. Ama kendine zarar verebileceğini veya kaçabileceğini düşünüp düşünmediğimi soruyorsan, hayır.”

“Sana ondan bahsetti mi... Yani...” Cümlemi tamamlayamadım.

“Hayır. Biyolojik babanın kim olabileceği hakkında hiçbir şey söylemedi. Bildiğim kadarıyla bu bilgiyi hiç kimseyle paylaşmadı.”

Nefesimi bıraktım. Hayal kırıklığına uğramıştım.

“Neden sordun?”

Başımı iki yana salladım. “Belli bir nedeni yok. Yalnızca onun hakkında düşünüyordum da...”

Dr. Jennings’in zihninde, bana olanlarla annemin yaşadıkları arasında düz bir çizgi çektiğini görebiliyordum. Ben de aynı şeyden endişeleniyordum.

Ses tonu yumuşadı. “Eh, bu çok karışık bir konu. Ama sana söylediğim şeyi ciddiye almanı istiyorum June. Biraz dinlen.”

“Tamam.”

Kapıyı açtım ve dar basamaklardan, resepsiyonistin bir dos-

ya dolabının açık çekmecesine eğildiği giriş katına indim. Ben geçerken başını kaldırıp bakmasa da gözlerinin beni bulacağı anı bekleyerek nefesimi tuttum. Kaldırıma çıktığımda yer çekimi etkisini üzerimde gösterdi. Nöbetler. Veriler. Kan testleri. Örüntüler. Tetikleyiciler. Bunlar, büyükannem hakkında konuşurken sayısız kereler kullandığım sözcüklerdi. Şimdiyse bu *benim* hayatım olmuştu.

Dr. Jennings'in ofisiyle market arasında kalan ara sokağa girdim ve beni sokaktan saklaması için eski yangın merdiveninin altında kendime bir yer buldum. Çantadan telefonumu çıkarırken elim titriyordu. Kişi listesinde Birdie'nin adını bulduğumda boğazımın düğümlendiğini hissettim. Numarayı aradım, telefonu kulağıma bastırdım ve Birdie'nin telefonu çalarken sessizce yanağımdan inen gözyaşını sildim.

"Alo?"

"Hey!" dedim, biraz fazla neşeli bir sesle.

"June?"

Buna bayılıyordum. Adım telefonunun ekranında görünmesine rağmen yine de benim aradığıma şaşırıbiliyordu. "Evet, benim Birdie. Varıp varmadığını merak etmiştim."

"Geldim geldim. Şimdi de depoya geçiyorum. Siparişe eklemem gereken bir şey mi var?" Bir başka gözyaşını sildim. Sesini duyduğum için şimdiden daha iyi hissediyordum.

"Aklıma gelen bir şey yok."

"Pekâlâ. Bir şeye mi ihtiyacın vardı? Aslında ben de işlerim çok sürmezse bu akşam geri dönebilirim diye düşünüyordum."

"Hayır, karanlıkta o dağ yollarında direksiyon sallamanı istemiyorum."

"Bana baksana, senin yaşından daha uzun süredir araba kullandığının farkındasın, değil mi?" Sesindeki şakacı ton sıkışan göğsümün biraz olsun rahatlamasını sağladı. "Yarın görüşürüz. Tavukla hamur köftesi yapacağım. Ne dersin?"

"Kulağa güzel geliyor," dedim. Çantamdan anahtarlarımı çıkarıp sokağa doğru yürümeye başladım.

"Seni seviyorum tatlım."

Parmağımın ucuyla anahtarın keskin kenarına dokundum. Bir kez daha boğazım düğümlenmişti. “Ben de seni seviyorum.”

Kamyonete binip kontağı çevirdim. Motorun ve ısınmış deri koltukların kokusu yaza dair sayısız hatıranın canlanmasına neden oldu. Mason’la sayısız hatıra. Öğlen nehirde yüzdükten sonra, gün batımında ıslak mayolarımızla araba sürüyoruz. Büyükanнем en sonunda onu işe aldığı anda, mesailerinden önce onu arabayla alıyorum. Aramızda açık bir pizza kutusuyla ve çıplak ayaklarımızı ön panele dayamış bir hâlde Longview Şelalesi’ndeki büyük meşe ağacının altında park etmiş, takılıyoruz.

Kavşağı geçer geçmez telefonumu bir daha alıp Mason’ın numarasını buldum. Bazen bunu yapıyordum. Yani içgüdüsel bir şekilde onu arıyor, sonra da onu aramamı mantıklı kılacak bir neden düşünmek zorunda kalıyordum. Bu bana rahatlık veriyordu; çok uzun zamandır benimle olan o yalnızlık hissinden bir an olsun kurtulmanın bir yoluydu. Az sayıda insanla yerden oluşan küçük bir dünyam vardı ve geçen her saniyeyle bu dünyanın daha da küçüldüğünü hissediyordum.

Başparmağım birkaç saniye Mason’ın adının üzerinde asılı kaldıktan sonra telefonu yan koltuğa bıraktım. Gözlerim çantama kaydı. Yan cebine uzanıp aldığım fotoğrafı kamyonetin panelinde tam önüme koydum ve dalgınlıkla ön camdaki yansımalarına baktım.

İda’nın söylediği şey mümkündü. Ailemiz hiçbir zaman büyük bir aile olmamıştı. Her Farrow’un tek bir kızıdan başka çocuğu olmamış ve babaları erken öldükleri veya bir şekilde resmin dışında kaldıkları için bu kız çocukları anne tarafından gelen soyadlarını korumuşlardı. Ama geçmişte, Farrow kadınlarından birinin birden çok çocuğu olmuş ve belki de fotoğraftaki Susanna Farrow da tarihin bir noktasında kaybolmuş olabilirdi. Özellikle de Jasper gibi küçük bir tarım kasabasında bu o kadar da imkânsız değildi.

Yol daralırken zihnim bir düşünceden diğerine atlıyordu. Ne yaptığımı biliyordum. Bir tavşan deliğine düşmeyeyim derken kendimi bir başka deliğe atıyordum. Hayatımda olanları göz

ardı etmek için dikkatimi dağıtıyordum. Aslında atladığım deliğin ne kadar derinlere indiğinin öneminin olmadığını da içten içe biliyordum. Zaten en nihayetinde dibe vuracaktım.

Dudağımın içini ısırırken birdenbire yolun kenarına çıktım, direksiyonu çevirdim ve kamyoneti döndürerek evin zıt yönünde ilerlemeye başladım. Nehir yolundan geri inerken kasaba merkezi yanımdan bulanık bir görüntü olarak geçip gitti. Trafik ışığından dönüp köprü yoluna girdim. Birkaç saniye sonra, küçük, beyaz kilisenin çan kulesi ağaçların arasında görünmüştü.

Nehir boyunca ilerleyen eğimli yolu takip ederek mezarlığı geçtim. Büyükanneimin uzaktaki mezarı hâlen yeni kazılmış toprağın koyuluğunu taşıdığından, bembeyaz mezar taşı ormanın oluşturduğu yeşil geri planda âdeta ışıldıyordu. Mezara bıraktığımız çiçeklerin çoktan solmaya başladıklarını, parlak renklerini kaybettiklerini biliyordum.

Ani bir frenle kamyoneti durdurdum ve anahtar kontakta çekip ön panele koydum. Gündüzleri her zaman olduğu gibi, kilisenin kapıları açıktı. Nehrin karşı tarafından bakarken bile, güneş battıktan sonra kilise girişinden ve basamaklardan aşağı süzülen ışık görülebiliyordu.

Düşünmek için kendime şans tanımak istediğimden, kamyonetten inmeden önce birkaç saniye bekledim. Ama fotoğraf-taki kadının kim olduğunu öğrenme ihtiyacım dayanılmaz bir hâl almıştı. Sanki gerçekten korkunç bir şey olmak üzereymiş ve bunu durdurmanın tek yolu da onun kim olduğunu öğrenmekmiş gibi, içime çöken bir taştan farksızdı bu ihtiyaç.

Kamyonetin kapısını açtım. Bir elimi çantamın askısına taktırken, bu mide bulandırıcı hissi yatıştıracak şey oymuş gibi diğer elimle boynumdaki madalyonu tuttum. Ağaçlardaki ağustos böceklerinin vızıltısını ve arkamda kalan nehrin sesini dinleyerek kilisenin basamaklarını çıktım.

Hissettiğim şeyle birdenbire donakaldım. Elimin üstünde peyda olan ve tüylerimi diken diken eden bir ürperti yavaşça kolumdan omzuma doğru ilerledi. Bu his köprücük kemiğime dokunduğu anda görüş alanımın ucunda şekil kazanmaya başlayan

şeye dönüp bakmak için kendimi zorladım. “Bu gerçek değil June.” Bu sözcükler refleks olarak dökülmüştü dudaklarımdan.

Orada, mezarlığın tam ortasında, eğik mezar taşlarının arasında kırmızı bir kapı vardı. Bir duvardan sökülüp oraya konmuş gibi etrafında çerçevesi duruyordu ve buna rağmen hiçbir şekilde bulunduğu yerle alakasız görünmüyordu. Bir resimdeki tek fırça darbesi gibiydi. Eski tarz ahşap panelleri, kalkmış boyası ve pirinç tokmağıyla, kasabadaki bir düzine farklı yerde göreceğiniz türden bir kapıydı.

Bir an için durduğunu sandığım kalbim yeniden atmaya başladığı anda nefes almak için kendimi zorladım.

“Bu gerçek değil.” Dudaklarımdan aynı sözcüklerin döküldüğünü bilsem de kendi sesimi duyamadım. Bu kapıyı üçüncü kez görüyordum. Önce çiftlikte, sonra kasaba merkezinde ve şimdi de burada, mezarlıkta. Belki de Dr. Jennings’in teorisi doğrudur. Belki de ortaya çıkarılması gereken bir örüntü vardı.

Kaybolmasını bekleyerek bir süre daha kapıya baksam da bu olmadı. Beni bekliyormuş gibi, çimenlerin arasında duruyordu. Yüzümü kiliseye çevirdiğimde bile mevcudiyetinin ağırlığını hissedebiliyordum. Ayaklarım kilisenin eşiğinde durdu. Gözlerim içeride güneş ışığıyla yıkanan mabede kaydı.

Yağ lekeli tahta sıralar, kavisli kirişlere asılı altı sarkıt lambanın altında iki eşit bölüm halinde yerleştirilmişti. Armatürler ışığın tavanda alacalı bir görünüm kazanmasını sağlayacak şekilde cam abajurlarla donatılmıştı; içeride zarif olduğu düşünülebilecek tek şey de buydu. Burası basit bir taşra kilisesi olsa da, duvarları kaplayan tek camlı, sivri kemerli pencerelere kadar her şey titizlikle korunmuştu.

“Bayan Farrow?”

Papaz Thomas Falk’u görene kadar gözlerim odanın içinde dolaştı. Mabedin köşesindeki kapı eşiğinde duruyordu; ne gördüğünden emin değilmiş gibi alnı kırışmıştı. Koyu saçları yeni kesilmişti ve gömleğinde tek bir kırışık bile yoktu.

“Merhaba,” dedim gergin bir sesle.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sizi burada gördüğüme şaşırmamış gibi davranmam mümkün değil.”

Ayaklarıma baktığımda, kilisenin kapı eşiğinden geçmek istemediğimi fark ettim.

“Yoksa içeri girdiğiniz anda alev alacağınızdan mı korkuyorsunuz?”

Başımı geri kaldırdığımda papazın ifadesinin değiştiğini fark ettim. Şimdi bu durum onu eğlendiriyormuş gibi görünüyordu.

Botumun ucunu eşiğin üzerinden sürükleyerek içeri bir adım attım.

Papaz elleri cebinde bana doğru yürüdü. “Sizin için ne yapabilirim?”

Ani bir dürtüyle, kimsenin bizi dinlemediğinden emin olmak için omzumun üzerinden arkama baktım. “Bana kilisenin kayıt tuttuğu söylenmişti. Evlilikler, doğumlar falan üzerine.”

“Bu doğru.”

“Benim için bir şeye bakabilir misiniz diye merak ediyordum.”

“Nedir?”

“Birinin doğum kaydını bulmaya çalışıyorum. 1900’den bir süre önce doğmuş olması gerekiyor.”

“Anlıyorum.” Tek kaşını kaldırdı. “O zamandan kayıtlarımız var. Neden arka tarafa gelmiyorsunuz? Böylece birlikte bakabiliriz.”

Bir anlık tereddüdün ardından, sıraların arasındaki koridordan yürüyerek ofis gibi görünen bir odaya açılan kapıya yaklaştım. Benden önce odaya giren Thomas gözden kayboldu. Gölgesi döşeme tahtalarının üzerinde geziniyordu.

Bir çalışma masası, bir duvarı kaplayan raflara dizilmiş kitaplar ve ibadethanedeki tahta sıralar kadar eski görünen birkaç sandalyeyle ağzına kadar dolmuş olan küçük odada neredeyse adım atacak yer yoktu. Oraya ait değilmiş gibi görünen tek şey, çalışma masasındaki şık, siyah bilgisayardı.

Thomas ofis sandalyesine oturup bilgisayarın faresine dokundu. “İsterseniz oturabilirsiniz.”

“Teşekkürler,” dedim, sesimin hissettiğimden daha rahat çıkmasına çalışarak. Pencerenin önündeki sandalyeye oturup

çantamı kucağıma koydum. Pencere, birkaç kayanın suyu dört ayrı kola ayırdığı nehrin en geniş kısmına bakıyordu.

“Neyse ki kayıtların çoğu dijital ortama aktarıldı, bu da işimizi epey kolaylaştırıyor,” dedi, bilgisayar ekranının üzerinden bana bakarak. “Kime bakıyoruz?”

Annemin adı boğazımda düğümlemiş gibi hissettim. Jasper’da bu adı bilmeyen hiç kimse yoktu.

“Susanna Farrow.”

Papazın ağzının şekli değişti. Gözlerini üzerime dikti. “1900’den önce doğmuş birine baktığınızı söylememiş miydiniz?”

“Başka bir Susanna Farrow. Ailenin daha uzak geçmişinden.”

“Ah.” Fark edebileceğim kadar rahatlamıştı. “Annenizin adıyla aynı şekilde mi yazılıyor?”

Başımı salladım.

Tuşları tıkırdatarak adı girdi ama gözleri ekranda gezinirken kaşlarını çattı. “Burada hiçbir şey görmüyorum. Onun hakkını da bildiğiniz başka bir şey var mı? Annesiyle babasının adları belki?”

“Hayır, ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum. Ama Nathaniel Rutherford’la evliymiş.”

Thomas’ın ifadesi yine değişti. Dirseklerini sandalyesinin kollarına dayayarak arkasına yaslandı. “Gerçekten mi?”

Bekledim. Bu tepkinin ne anlama geldiğinden emin değildim.

“Aradığınız şey buysa, söyleyebilirdiniz Bayan Farrow. O vaka hakkında bilgi toplamak için bu kiliseye gelen ilk kişi siz değilsiniz.”

“Ben hiçbir şey hakkında bilgi toplamaya çalışmıyorum,” dedikten ancak birkaç saniye sonra bunun doğru olmadığını fark ettim. “Annemle aynı adı taşıyan bir kadın Nathaniel Rutherford’la evliymiş, ben de bu kadının kim olduğunu öğrenmeye çalışıyorum.”

Thomas beni inceliyordu. Yalan söyleyip söylemediğime karar vermeye çalıştığını hissettim.

“Gerçekten. O papaz hakkında hiçbir şeyi umursadığım yok.” Bu dediğim doğrudu.

“Pekâlâ, çok genç yaşta öldüğü için bu kadın hakkında çok fazla bilgi olmadığını sanıyorum.”

“Ne?” Oturduğum sandalyede doğruldum.

“Elbette Nathaniel’in herkes tarafından tanınmasının nedeni cinayete kurban gitmesi. Ama bu cinayetin çok öncelerinden itibaren oldukça trajik bir hikâyesi olduğunu söyleyebilirim.”

“Ne olmuş?”

“Şimdi,” dedi Thomas nefesini bırakarak. “Nathaniel’in babası yıllar boyunca bu kilisenin papazıydı. Ama Nathaniel’in evlenmesinin hemen ardından kalp krizi geçirip vefat etti. Nathaniel o sıralarda çok genç bir adamdı.” Elini kaldırıp bir parmağıyla ibadethaneye geçilen açık kapıyı gösterdi. “Kalp krizi geçirdiğinde bu kürsüde vaaz veriyordu.”

Dönüp kürsüye bakmadan edemedim. Kilisenin sıralarına bakan, birkaç basamakla çıkılan küçük bir sahnenin üzerinde, yalın, beyaz, ahşap bir podyum yükseliyordu.

“Nathaniel babasının görevini devraldı. Ama çok geçmeden karısı bir kız çocuğu doğurdu ve kız öldü.”

“Kızları mı öldü?” diye sordum çatlak bir sesle.

Thomas’ın alt dudağı titredi. “Daha bebektir. Nathaniel’in karısı bunun üstesinden gelemedi. Aklını kaçırdığı söyleniyor.”

Oturduğum yerde iki büklüm oldum. O kadının bir Farrow olduğuna dair aklımda ufacık bir şüphe kırıntısı vardıysa bile, bu ayrıntıyla birlikte o da yok olmuştu.

“Nathaniel’in karısı Longview Şelalesi’nde canına kıydı. Dediğim gibi... Çok trajik.”

Kaburgalarımın ardında derin bir acı duyumsadım.

“Bir daha evlenmeyen Nathaniel hayatını bu kilisenin cemaatine adadı. Ve buraya gömüldü. Karısıyla kızı da.”

Gözlerim bir kez daha nehre bakan pencereye kaydı. Sadece birkaç kilometre sonra nehir Longview Şelalesi’nden dökülüyordu. Fotoğraftaki kadının kendini o uçurumdan attığını düşünmek bile midemin bulanmasına yetmişti.

Zorlukla yutkundum. “Rutherford adıyla aramayı deneyin,” dedim.

“Efendim?”

“Susanna Rutherford’a ait kayıt olup olmadığına bakabilir misiniz? Belki de bir yerlerde doğum tarihi vardır.”

“Bu işe yarayabilir.” Thomas bilgisayara dönerek söylediğim adı yazdı.

O anda çantamda titreştiğini fark ettiğim telefonumu çıkardım. Ekranı Mason’ın ambarın önünde çekilmiş bir fotoğrafıyla birlikte adı göründü. Aramayı sessize alıp telefonu çantaya geri attıktan sonra artan baş ağrımı dindirmek için şakaklarımı ovdum.

“İşte,” diye mırıldandı Thomas.

Ayağa kalktım ve masanın etrafından dolaşarak Thomas’ın omzunun üzerinden bilgisayar ekranına baktım. Sayfanın üzerinde *Presbiteryen Bölge Meclisi* yazan web sitesi, bir tür veri tabanı gibi görünüyordu.

“Evlilik soyadıyla vaftiz kaydı var.” Dosyaya tıkladığında, tarayıcının penceresinde eski bir kayıt defterinin siyah beyaz taraması açıldı. Sayısız sıra boyunca, aynı zarif el yazısıyla kaydedilmiş adlarla tarihler görünüyordu.

Thomas ekrana doğru eğilerek kayıtları taramaya başladı ama içeriden gelen ayak seslerini duyduğunda kapıya baktı. Sonra ayağa kalktı. “Merhaba?”

“Benim Tom,” diye seslendi bir kadın.

“Affedersiniz.” Thomas beni ofiste yalnız bıraktığı anda gözlerim ekrana yapışmış bir hâlde sandalyesine geçtim.

Eski tarz kaligrafinin sözcüklerin okunmasını neredeyse imkânsız hale getirmesi yetmezmiş gibi, pencereden giren ışığın açısı da ekrana bakmayı zorlaştırıyordu. Aradığım adı bulana dek parmağımı yavaşça, satır satır aşağıya kaydırdım.

Susanna Rutherford.

Bu ad ANNE ADI sütunundaydı. Bu, Susanna’nın değil, çocuğunun vaftiz kaydıydı.

Ekrana bakarken bu adın artık bana tanıdık gelmediğini fark ettim. Bu olayın çarpık bir yanı vardı. Neredeyse sapkın bir yanı.

Fareye uzanarak sayfayı büyüttüm ve girilen kaydı dikkatle okudum. 1912 tarihliydi.

Nathaniel Rutherford tarafından 4 Nisan'da, annesi Susanna Rutherford'un tanıklığında vaftiz edildi.

Gözlerim çocuğun adının üzerinde durdu. Bir kez daha boğazımın düğümlendiğini hissettim. Bir daha okudum. Sonra bir daha.

June Rutherford.

June.

Sandalyeyi birkaç santim geriye çekerek masadan uzaklaştım. Bilgisayarla aramdaki mesafe orada yazılı olan şeyi değiştirebilirmiş gibi. Ama ekrana baktıkça taraması alınan sayfadaki kara mürekkep sanki daha da koyulaşıyordu. Neredeyse ekranda hareket ediyor, su gibi dalgalanıyordu.

Açık ofis kapısının diğer tarafında yankılanan sesleri ayak sesleri izledi. Telefonumu çıkardım ve Thomas'ın açtığı pencereyi kapatıp Susanna'nın adını arama alanından silmeden önce ekrandaki belgenin fotoğrafını çektim. Fareyi bırakırken parmaklarım titriyordu.

"Bir şey bulabildiniz mi?" diye sordu Thomas, kapıdan girer girmez.

"Pek sayılmaz," dedim titrek bir gülümsemeyle. "Ama çok teşekkürler." Ayağa kalktım, çantamı omzuma astım ve papazın yanından geçtim.

"Bu arada," dedi Thomas, dönüp ona bakmamı bekleyerek. "Size her zaman kapılarımız açık. Bir şeye ihtiyacınız olursa. Konuşmak için bile olsa."

Buna ne yanıt vereceğimi bilemez hâlde dudaklarımı bastırdım. Ona fotoğrafla vaftiz kaydından bahsetsem ne düşünürdü? Çatlakların genişlediği zihnimde canlanan o sinsî düşünceyi açık etsem ne derdi?

Odaya çöken ürkütücü sessizlikte Thomas'ın gülümsemesi silindi.

Topuklarımın üzerinde dönerek, sıraların arasındaki kordondan geçip açık kapıdan dışarı çıktım. Ayaklarım âdeta uçarcasına basamaklardan indi ve gün ışığının tenime dokunduğu ana kadar tam anlamıyla nefes alamadım. Göğsüm bir kez daha daralıyordu. Göğsümün orta yerinde, boğazımdaki ağrının daha geniş bir alana yayılmasına neden olan bir sıkışıklık vardı.

Kendime bunun yalnızca bir fotoğraf olduğunu söyleyip duruyordum. Yalnızca bir ad olduğunu. Ama bu doğru değildi, öyle değil mi? Burada daha büyük bir şey vardı.

Mezarlığın beyaz çitlerine döndüm, gözlerim mezar taşlarındaydı. Kırmızı kapı kaybolmuştu ama tepede, ağaçların başladığı sınırın dibinde bir mezar taşına takıldı gözlerim: RUTHERFORD. Bu ad kırmızı mermerden bir taşla işlenmişti. Uzattığım elim, çitin kazıklarına vura vura bir adım attım, sonra bir adım daha. Ahşabın kıymıkları avucumu çizene dek.

NATHANIEL RUTHERFORD

Mezara yaklaştıkça, Nathaniel'in mezarının yanındaki diğer taşın üzerinde yazan ad netlik kazandı.

SUSANNA RUTHERFORD

Ama asıl aradığım, bu ikisinin yanındaki daha küçük olan mezardı.

Bu mezar, yıllar boyunca rüzgârın aşındırdığı, yıpranmış bir granit taşla işaretlenmişti ve üzerindeki ad kolay okunmuyordu.

Yere eğildim. Granit taşla karşı karşıya kaldığımda çenemi sıktım. Elimi kaldırdım ve parmağımın ucunu yosunla kaplanmış harflerde gezdirdim.

JUNE RUTHERFORD

SEVGİLİ KIZIMIZ

14 MART 1912 – 2 EKİM 1912

2 Ekim. Birdenbire vücudum tüm ağırlığını yitirdi. Altımdaki zemini artık hissedemiyordum. June Rutherford 2 Ekim’de ölmüştü. Clarence Taylor’ın beni ara sokakta bulduğu tarihi bu. “Beş, altı, yedi,” diye saydım.

Mezar taşında yazan doğum ve ölüm tarihlerinin arasında yedi ay vardı. Beni bulduklarında da yaklaşık yedi aylıktım.

Gönülsüzce, gözlerim Susanna’nın mezar taşında yazan doğum tarihine kaydı. 19 Eylül. Annemin doğum günüyle aynıydı.

Düşüncelerim tam olarak odaklanamadığım bir şeyi kenarlarından çekiştirmeye başlamıştı. Denesem bile bunu açıklayamazdım. Büyükanнем ne demişti? Aynı anda iki yerde birden olduğunu mu? Farrow kadınlarının farklı olduğunu mu? Büyükanнемin sözcükleri kafamda dönüyor, her şeyin altüst olduğunu hissetmeme neden oluyordu.

Yanlış tavşan deliğini seçtiğimi düşündüm.

Kulaklarımdaki uğultu şimdi öylesine yükselmişti ki acı veriyordu. Zihnimde her an daha fazla genişleyen bir yarık vardı. Annem aslında kayıp olmayabilir miydi? Bu mümkün müydü? Belki de yalnızca başka bir yere, kimsenin onu bulamayacağı bir yere gitmişti.

Yavaş adımlarla, az önce mezarlığın ortasında kapının durduğu yere döndüm. Gözlerim çimenlerden yukarı kayarken aklımda bir fikir oluşuyordu. O kapı tam olarak nereye açılıyordu? Aslında bunu düşünmem bile, aklıma gelen her düşünceye güvenemeyeceğim anlamına geliyordu. Bütün parçaları birleştiremiyordum. Bunu istediğimden de emin değildim.

ALTI

Benim doğum günüm yoktu. Yani gerçek bir doğum günüm yoktu.

Dr. Jennings'in Çarşı Sokağı'nda bulunduğumda yaklaşık yedi aylık olmam gerektiğine dair tahmininden geriye sayarak, Mason'dan bana bir tarih seçmesini istemiştim. Bunun nedeni kısmen Mason'ın bir doğum günüm olmamasını kafasına takması, kısmen de sorulduğunda okul veya tıbbi formlara bir tarihin yazılmasının gerekmesiydi. Mason 20 Mart tarihini seçmiş, büyükanmem de bahar noktası genellikle o güne denk geldiğinden bunun iyi bir tarih olduğunu düşünmüştü. Birkaç ay sonra da, Kuzey Carolina eyaleti ilk doğum sertifikamı çıkarmıştı.

Oturma odamızdaki masanın başında dikilmiş, masayı kaplayan kâğıtlara bakıyordum. Doğum sertifikamın yanında, Ida'nın güvecinden kalanların olduğu neredeyse boşalmış bir tabak duruyordu. Sertifikada Susanna Farrow annem olarak geçiyordu ama babamın adının yazılması gereken alan boştu.

Evde bulabildiğim her belgeyle fotoğrafı çıkarmıştım. Duvarlarda asılı fotoğrafları. Çekmecelerin arkalarına sokuşturulmuş vergi kayıtlarını. Nedense dükkândan eve gelmiş anlamsız fatura destelerini. Kanepe, sehpa, şömine, zemin bunlarla kaplıydı... Mutfakla koridorun sınırına dek uzanıyorlardı.

Bir şeyi gözden kaçırmış olmalıydım. Saatlerdir buna yoğunlaşmıştım. Bu labirentte parmak uçlarımda yürüyor, mantıklı bir hikâye oluşturmaya çalışıyordum. Ama derinlere indikçe her şey daha da tutarsızlaşıyordu. Bir noktada bir şeyi gözden kaçırmış olmalıydım.

Susanna ilk kez ortadan kaybolduğunda, birkaç ay sonra Jasper'a dönmüştü. Bu konuda çok fazla belge yoktu. Aile bu durumu mümkün olduğunca gizli tutmaya çalışmış ve Birdie

de bana, Susanna'nın Greenville, Güney Carolina'da olduğunu anladıklarını söylemişti. Orada biriyle tanışmıştı. Bu sıkıntılı durum, Susanna'nın artık iyi olmadığına bağlanmış ve üzeri örtülmüştü. Tuhaf, öngörülemez şeyler yapıyordu.

Susanna'nın dönüşünün üzerinden çok geçmeden, büyükannele Birdie onun hamile olduğunu öğrenmişlerdi ve birkaç ay sonra da bir daha ortadan kaybolmuştu. Nerede ve ne zaman olduğunu tam olarak hiç kimse bilmesede, bu sırada ben doğmuştum. Clarence beni Çarşı Sokağı'nda bulduğunda Susanna'nın nerede olabileceğine dair ortada tek bir ipucu bile yoktu. Polis bana ve anneme dair herhangi bir bilgi bulabilmek için çevredeki tüm hastanelerin kayıtlarını incelemişti. Ama kayıt yoktu. Bir kız bebek dünyaya getirmiş, anneme benzeyen bir kadına dair hiçbir bilgi yoktu.

Pürüzsüz döşeme tahtalarında kayan çıplak ayaklarımla kanepenin yanında yere eğilerek annemin resminin fotokopilerinden birini elime aldım.

Elbette doğumu başka bir yerde, birinin evinde veya bir klinikte yapmış olabilirdi ama doğumumdan sonraki yedi ay boyunca o ve ben neredeydik? Genç bir kadın gebeliğinin son üç ayında nasıl ortadan kaybolmuş ve sonra da bebeğini getirip bırakmak için nasıl kimseye görünmeden Jasper'a dönmüş olabilirdi?

Oturma odasının ortasında dikilip yavaşça etrafımda dönecek gözlerimi zemini kaplamış kâğıtların üzerinden geçirdim. Şöminenin önünde Farrow kadınlarının fotoğrafları kronolojik sırayla dizilmişti. Esther, Fay, Margaret ve Susanna.

Büyükannemin yatak odasındaki duvardan aldığım çerçeveli fotoğraf onun büyükannesi Esther'e aitti. Adeline Nehri Çiçek Çiftliği'ni kuran Esther, annesi Fay kızıl hastalığından öldükten sonra büyükannemi de büyüten kadındı.

Fotoğrafta, Esther çiftliğin (bugün altıncı tarla dediğimiz) doğu yönünde kalan tarlasındaydı. Ayçiçeklerinin oluşturduğu yüksek bir duvarın önünde durmuş, fotoğrafının çekilmesinden rahatsızmış gibi elleri eteğinin üzerindeki önlüğün içinde bükülmüştü. İlçe merkezlerindeki dükkânlarla otelleri çiftliğin çiçekleriyle donatacak Knoxville ve Charlotte'dan müşterilerin, dağ yollarını aşarak çiftliğe akın etmelerine birkaç yıl kalmış olmalıydı.

Kanepe kolçağının üzerindeki kâğıda kaydı gözlerim. Bu, 1973 yılında büyükannemin verdiği bir siparişin belgesiydi. Listelenen kalemler arasında tohumlar, kümes teli ve yeni bir saban yer alıyordu. Ellerinin titrediği son yıllarının aksine, büyükannemin siparişteki el yazısı düzgün ve akıcıydı. Bundan elli yıl önce, kızını nasıl bir karanlık kaderin beklediğine dair hiçbir fikri olmayan, çiftliği işleten bekâr bir anneydi.

Susanna bir şekilde geçmişe kaymanın bir yolunu bulmuş olabilir miydi? Bunu kafamda canlandırmaya daha yeni başlıyordum.

Tüm parçalar bu teoriye uyuyordu. Ama buna inanabilmek için dünyayla ilgili doğru bildiğim her şeyi unutmam gerekiyordu.

Sırtımdan yukarı tırmanan ürpertiye hissettim. Bu düşünce, pencerede yabancı bir adamı veya boş bir arazide koşan bir atı görmenin çok daha ötesine geçiyordu. Boş bir yolda araba sesi duymaktan çok daha dehşet vericiydi. Bu, bütünüyle farklı bir gerçeklikti. Tam anlamıyla saf delilikti.

Düşüncelerim düşe kalka ilerlemeyi sürdürdü. Belki de annemin cesedini asla bulamamalarının nedeni ölmemiş olmasıydı. Belki de ardında takip edilebilecek bir iz bırakmamıştı çünkü birdenbire ortadan kaybolmuştu. Yalnızca Jasper'dan değil, aynı zamanda...

"Bulunduğu zaman çizgisinden," diye fısıldadım kendi kendime.

Böyle mi denirdi? Zaman çizgisi miydi doğru terim? Bunu bu şekilde ortaya koyunca birden çok zaman çizgisi olduğunu söylemiş oluyordunuz ve bunu düşünmek bile dehşetle ürperme neden oluyordu. Bu aklımdan geçen en delice düşünceydi. Öyleyse neden delirdiğimi hissetmiyordum?

Büyükannemin gönderdiği zarftan çıkan fotoğrafı gördüğüm andan beri, ucu yokmuş gibi görünen bir ipi çekiştiriyordum. Bir kuyuya taş attıktan sonra nefesinizi tutup taşın dipteki karanlık suya düşeceği anı duymak için beklemek gibiydi bu. Ama bu sessizlik uzayıp gidiyordu.

Dr. Jennings'in paranoya ve sanrılara yönelik uyarısını hatırladım. Son bir yıldır nöbetlerimi kaydediyordum ama burada bütünüyle farklı bir alana geçmiştim. Bu bana tehlikeli geliyordu.

Çalışma masasındaki kâğıt yığınının altında kalmış dizüstü bilgisayarını alıp yere oturdum. Ekranın ışığı karanlık odayı soluk mavi bir ışıltıyla aydınlatırken ellerimi tuşların üzerine koydum.

Zorlukla yutkundum ve tarayıcıya “sanrıyı tanımla” yazıp gönderme bastım.

Arama motoru anında sonuç sayfalarını açtı.

Sanrı (ad): Özellikle ruhsal rahatsızlıklarda görülen, aksi yöndeki yadsınamaz delillere rağmen dış dünyanın gerçekliğiyle ilgili yanlış inanç veya yargılar.

Arama alanına “sanrı ile halüsinasyon farkı” yazdım.

Açılan makalelerden en üsttekine tıkladım. Girdiğim sayfanın yarısı insan beyninin bir illüstrasyonu ile kaplıydı ama beyindeki yollar, kökler gibi çizilmişti. Bu köklerden çıkan büyük bir ağacın dalları parmaklar gibi etrafa uzanmıştı.

Aradığım şeyi bulana kadar metni taradım.

Dolayısıyla halüsinasyon, aslında olmayan bir şeyi görmeyi, duymayı, tatmayı, koklamayı veya hissetmeyi içerir.

Günlüğüm böyle halüsinasyonlarla kaplıydı ve bunlar büyü-kannemin gösterdiği belirtilere de uyumlu görünüyordu.

Diğer taraftan, sanrılar aksi yöndeki kanıtlara rağmen yanlış inançlardır.

Rahatlamış bir hâlde nefesimi bıraktım. Kanıt *vardı*. Konfeti gibi oturma odasının her yerini kaplamıştı bu kanıtlar. Annemle Nathaniel Rutherford’un karısı arasındaki paralellikleri ben uydurmamıştım. Kendimle kızları June Rutherford arasındaki bağlantıları da uyduran ben değildim.

İstem dışı yumruklarımı sıktım. Bu ad hâlen boğazıma takılan bir yumru gibiydi ama ortadaki inkâr edilemez gerçek, insanların zamanda yolculuk yapamayacaklarıydı.

Ben hasta değilim tatlım. Yalnızca aynı anda iki yerdeyim.

Daha önce hiç bu sözcüklerin üzerine gerçekten düşünme-

miştim. Aslında buna gerek de olmamıştı çünkü tıpkı annem gibi, büyükannemin de zihninin hasta olduğunu biliyorduk.  r nt  de, kaçınılmaz sonuç da ortadaydı. Ama Dr. Jennings demansın veya bilişsel zayıflamanın bu türünün ders kitaplarındaki kuralları takip etmediğini söylemişti. Aslında bunun ne olabileceğine dair bir teorisi bile yoktu.

Bu düşünce zinciri beni tek bir yere götürüyordu. Ruhuma batacak bir iğnenin ucundan farksız tek bir soruya.

Aslında büyükannem deli *olmayabilir* miydi?

Gerçekten dehşet verici bir noktaya ulaşmadan önce, hızlanan düşünce zincirini geriye sararak kendimi durdurdum. Bu fikir bir eşikti. Bir kez geersem bir daha geri d nebileceğimden emin olmadığım bir eşik. Ama artık bir tercih şansım olduğunu da hissetmiyordum.

Masaya dönüp defterimi buldum. Ellerim yıpranmış kaçağının üzerinde kararsızlıkla asılı kaldı. Bu defteri daha önce açtığım her seferde duyumsadığım tedirgin edici, mide bulandırıcı hissi kaybettiğimi fark ettim. şimdi bu defter sanki bilimsel bir nitelik kazanmıştı. Klinik bir kayıttı sanki.

İlk sayfayı açarak tarihe baktım.

2 Temmuz 2022

20.45 – Seradaydım. Biri bana sesleniyordu.

Bu ilk kez olduğunda, sonbahar hasadı tohumlarımızı hazırlamak için kullandığımız çiftliğin serasındaydım. İşçiler evlerine döndükten sonra geç saatlere kadar serada kalmıştım ve birinin bana seslendiğini duyduğumda hâlen çalışıyordum. Artık bana çok tanıdık gelen o sesi ilk kez o gün duymuştum. Beni sımsıcak bir hisle sarmalayan o sesi.  ylesine net ve yüksek bir sesteki bir an için bile olsa gerçekliğini sorgulamamıştım.

Yanıt vermeme rağmen bana bir kez daha seslendi. Sonra bir daha. Ta ki eldivenlerimi çıkarıp akşam karanlığında bana seslenenin kim olduğunu anlamak için dışarı çıkana kadar. Ama dışarıda kimse yoktu. Hiç kimse. Ses, adımı çağırmayı sürdürdü.

Ne olduğunu anlamam için aradan birkaç saniye geçmesi gerekti ve bu olduğunda sanki suratıma bir dalga yemiş gibi ol-

dum. Hayatım boyunca bu kıyıda durup onu beklemiş olmamın hiçbir önemi yoktu. Yine de en sonunda gerçekleştiğinde dünyam ortadan ikiye ayrılmış gibi hissettim.

Defterde sonraki giriş, serada yaşadığım şeyin kendi hayal gücümün işi olduğuna kendimi ikna etmeye başladığım üç gün sonrasındaydı.

5 Temmuz 2022

14:11 – Yolum yanında bir at koşuyordu. Sonra birdenbire yok oldu.

Sayfalar onlarca başka tarih ve zamanla doluydu. Duyduğum müzik. Fırında pişen ekmeğin kokusu. Bir yansımada birini gördüğüm veya evde ayak sesleri duyduğum zamanlar olmuştu. Hatta bir keresinde, birinin gizlice içeri girdiğine ikna olmuş, gecenin köründe Mason’ı arayıp çiftliğe gelmesini istemiştım.

Her seferinde halüsinasyonu zorla aklımın dışına itmiş ve kesilene dek derin nefesler alıp zihnimi kapatmaya çalışmışım. Bu sözcükleri yineleyip durmuştım: *Bu gerçek değil June.*

Büyükannem gerçekten aynı anda iki yerde bulunduyorsa, o zaman ben de aynı anda iki yerde birden olabilir miydim?

Kapının tıklatıldığını duyup başımı o yöne çevirdiğimde, perdenin arasından Mason’ın ceketinin omzunu gördüm.

Hüsrana dolu bir nefes vererek defteri kapattım ve masaya yayılmış kâğıtlardan birkaçıyla üzerini örttüm. Zemini kaplayan belgelerin üzerinden dikkatle geçerek hole çıktım. Mason’ın gölgesi pencerenin önünde ileri geri sallanıyordu. Kapıyı açtığımda geriye doğru bir adım attı.

Kapıyı arkamdan kapatırken Mason’ın gözleri benim üzerinden evin içine kaydı. “Hey.”

“Selam.” Sesimin normal çıkmasına çalıştım.

Kıyafetlerinin toprak ve polenlerle kaplı olması işten döndüğünü gösteriyordu. “Seni aradım,” dedi. “Çiftliğe gelmediğin için endişelendim.”

“Meşguldüm.”

“Beni geri arayamayacak kadar mı meşguldün?”

Sokağa baktım, diğer evlerden birinin araba yoluna bir araç

giriyordu. Mason'a yalan söyleyebilirdim ama bunu yaparken gözlerine bakamazdım. "Büyükanнемden kalan bazı evraklarla ilgileniyordum."

Bana inanmadığı çok belliydi. Bunu başını hafifçe yana eğmesinden anlayabiliyordum. "June."

"Ne?"

"Ne oluyor?"

"Hiçbir şey," dedim sert bir sesle.

"Hiçbir şey?" Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Ayaklarımı yere basıp gözlerimi üzerine diktim.

Mason birkaç saniye boyunca sessizliğin uzamasına izin verdikten sonra birden yanımdan geçerek kapıdan içeri girdi.

"Sen ne..." Kolundan tutmaya çalışsam da kendini kurtardı. "Mason!"

Ben de içeri girip dar holde önüne geçmeye çalıştım. Oturma odasına ulaştığında onu durdurmak için elimi göğsüne koydum. Ama ondan saklamaya çalıştığım şeyi gördüğü anda zaten kendisi donakalmıştı.

Gözleri odayı kaplayan kâğıtların üzerinde gezindi. Kıpırtısızdı. Yalnızca fiziksel olarak da değildi bu. İfadesindeki değişiklik evin soğumasına neden olmuştu sanki. En sonunda dönüp bana baktığında gözlerinde çok tuhaf bir bakış vardı.

"June," dedi alçak sesle. "Bu da ne?"

Ağır bir nefes verip yakıcı bir ateşin bastığı yüzümü serinletebilirmişim gibi avuçlarımı yanaklarıma bastırdım. "Yalnızca aile evrakları."

"Neden evin her yerine dağılmış durumdalar?" Artık daha dikkatli konuşuyordu.

"Ben... Bir şey arıyordum."

"Ne arıyordun?"

"Annemle ilgili bir şey."

"Ne olmuş ona?" diye üsteledi, gerginleşen bir ses tonuyla.

"Hiçbir şey!" Mason'a omuz atarak mutfığa geçtim. Tezgâha ulaştığımda, İda'nın yaptığı güvecin üzerini folyoyla kapatıp buzdolabını açtım.

Göz ucuyla baktığımda, Mason'ın boş kutulara ve masanın üzerinde duran akordeon klasöre baktığını gördüm. Birkaç sa-

niye sonra yanıma geldi, kollarını göğsünde kavuşturmuş, arkamda duruyordu. Yüzünde neredeyse öfkeli diyeceğim bir ifade vardı ama neye kızmış olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Aklını kaçıran kişi bendim.

Ida'nın güvecinini dolaba koyup yaban mersinli turtayı çıkardım ve ocağın yanındaki kaptan iki kaşık aldım. Kâse almayı umursamadan masaya geçtim.

“Benimle konuşmalısın,” dedi Mason. “Endişeleniyorum.”

“Endişelenen *sensin* yani?” diye mırıldandım, sandalyeye otururken. Turtayı aramıza koyup kaşıklardan birini ona uzattım.

“Evet, endişeliyim. Sende bir şeyler var. Bu, bir süredir böyle. Şimdi de seni eve kapanmış bir hâlde her yere saçılmış bu kâğıtlarla buluyorum!”

“Aklımı kaçırdığımı düşünüyorsun,” dedim, acı bir gülümsemeyle.

“Ne olduğunu bilmiyorum. Bu yüzden benimle konuşmanı istiyorum.”

Kaşığı turtaya sokup kabın içinden yemeye başladım. Önünde sonunda işin bu noktaya geleceğini biliyordum. Mason beni çok iyi tanıyordu. Ondandır hiçbir şey saklayamazdım.

“Bana güvenebilirsin June. Bunu biliyorsun.”

Biliyordum. Bu hayatta söyleyebileceğim hiçbir şey Mason'ın benden uzaklaşmasına neden olamazdı. Hatta bunu denemiştim. Yıllar önce, bu süreç başladığında ilk olarak onu arayacağıma dair bir anlaşma yapmıştık ama bunu ona söylediğim anda, bunu yüksek sesle söylediğim anda, her şey gerçek olacaktı. Bunu yapmam her şeyi gerçek kılacaktı.

Kaşığı masaya bırakıp bir kez daha ellerimi yüzüme bastırdım. Artık yalan söylemenin anlamı yoktu. Bunu biliyordum. Ama bunu söylemek çok zordu.

Derin bir nefes alıp ayağa kalktım ve karşı duvardaki rafa gidip viski şişesini aldım. “Otur.” Dolaptan iki viski kadehi alıp masaya koydum.

“Beni korkutmaya çalışıyorsan işe yarıyor.”

“Lütfen otur.” Bitkin düşmüştüm.

Mason kadehleri doldururken karşısına geçtim. Kadehini kaldırdığında aynısını yaptım. Sonra da viskiyi kafama diktim.

Ateş gibi yakıcı sıvı boğazımdan aşağıya inerken yüzümü buruşturdum. Viskinin dumanlı kokusu etrafımıza yayıldı. Kadehimi masaya koyduğum anda Mason yeniden doldurdu.

“Oluyor,” dedim.

Sesim öyle alçak çıktı ki bunu söyleyip söylemediğimden bile emin değildim. Ama Mason’ın ifadesi anında değişti, gözleri gözlerimin üzerinde geziniyordu. Artık kadehini daha sıkı tutuyordu.

“Aslında başlayalı bir süre oldu,” dedim nefesimi bırakarak. “Bir yıl kadar.” Birdenbire her şey tanımlanmıştı işte. Kesinlik kazanmıştı.

“Bir yıl.”

Başımı salladım.

“Neden bana söylemedin?”

“Sence neden?” Dolan gözlerime rağmen gülümsedim.

“Tamam.” Bu sözcük doğal olmayan bir şekilde aramızda uzandı.

Bunu Mason’ın gözlerinde görebiliyordum. Vitesi değiştirerek hasar kontrolü safhasına geçmişti ve buna ihtiyaç duymadığımdan o kadar da emin değildim. Mason’a bunu düzeltmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını söyleyecek kişi ben olmayacaktım. Bozulan şeyleri onarabileceğini hissetmeye ihtiyaç duyan bir adamdı o. Her zaman insanların gevşemiş düğümlerini bulur ve çözümlerine fırsat bırakmadan bu düğümleri sıkılaştırırdı. Bunu ondan esirgeyemezdim.

“*Oluyor* derken ne demek istiyorsun. Tam olarak ne oluyor?”

“Bir şeyler görüyorum. Bir şeyler duyuyorum. Neyin gerçek olduğunu, neyin gerçek olmadığını karıştırıyorum.”

“Nasıl şeyler?”

“Bilmiyorum.” Aramızdaki boşlukta elimi salladım. “Her şey!”

Mason uzun bir süre bana baktıktan sonra kadehini eline aldı ve viskisini içti. Aklından geçenleri duyamadığıma memnundum. Birdie dışında, dünyada sahip olduğum tek insan Mason’dı ve bu durum aşırı ölçüde suçluluk duymama neden oluyordu.

“Dr. Jennings’ten randevu aldın mı?” diye sordu.

“Evet. Son birkaç aydır onu görüyorum.”

“Bir sonraki randevunda ben de seninle gelmek istiyorum. Nasıl planlar yapmamız gerektiği üzerine onunla konuşmalıyız.”

“*Biz* olmak zorunda değiliz,” diye fısıldadım.

Mason başımı kaldırıp ona bakmamı bekledi. Konuştuğunda sesinde hiç tereddüt yoktu. “Her zaman *biz* olduk.”

Birdenbire en derinlerimde yoğun bir acı hissettim. Bu tam olarak istemediğim şeydi ama aynı zamanda belki de tek seçeneğimdi. İşin aslı, rollerimizi değiştirseydik ben de onun için aynısını yapardım.

“Hayat hakkında hiçbir şey bilmeyen on sekiz yaşında bir aptalken bu sözü vermek başka bir şey, şimdi *biz* olmak başka bir şey.”

“Sence her şey o kadar da değişti mi?” Beni güldürmeye çalışıyordu ama ben içimde hiçbir sıcaklık hissetmiyordum.

“Sen...” Kadehimi masanın üzerinde çevirdim. “Sen hayatın daha fazlasını istemiyor musun? Bir aile kurmak? Çiftliğin ve Jasper’ın dışında başka bir hayat?” Ona bu soruyu ilk kez sormamın üzerinden yıllar geçmişti.

Mason omzunu silkti. “Belki bir gün. Ama şu anda istediğim bu değil.”

Yanağımdan süzülmeden gözümün ucundaki bir gözyaşını yakaladım.

“Belki de hâlen senin birdenbire bana âşık olduğunu fark etmeni bekliyorumdur.”

Buna kakhaha atmadan edemedim çünkü Mason’ın söylediği şey hem trajik bir şekilde komik hem de üzücü bir şekilde, bir açıdan doğrudu. Birlikte olduğumuz, evlendiğimiz, hatta çocuklarımızın olduğu bir hayatı zihnimde canlandırabiliyordum. Ama böyle bir hayat ancak Farrow ailesinden olmayan bir June’a ait olabilirdi. Ve bir şekilde kalbimi Mason Caldwell’e karşı korumayı başarmıştım. O da bana karşı aynısını yapmıştı.

“Birdie’ye söyledin mi?”

Başımı iki yana salladım. “Söyleyeceğim. Yakında.”

Her şey yerli yerine oturuyordu. Yalnızca Mason’a söyledim.

ğim şeyler değil, söylediklerimin ne anlama geldiği de. Sonun başlangıcındaydık. Hayatlarımız boyunca bu anın geleceğini bilmemize rağmen yine de dehşet vericiydi.

“Peki orada ne oluyor?” diye sordu Mason, oturma odasını göstererek.

“Bilmek istemezsin,” diye mırıldandım.

Mason bir kez daha kaşlarını kaldırdı.

İçimi çekerek ayağa kalktım ve şöminenin rafından büyükannemin bana gönderdiği fotoğrafı, masadan da annemin fotoğraflarından birini aldım. Mutfağa döndüğümde Mason’ın kadehi ikinci kez boşalmıştı. 1911’de çekilen fotoğrafı önüne koyup yerime geçtim.

“Dün gelen postaların arasında büyükannemin gönderdiği bir zarf vardı. Ölümünden birkaç gün önce postalanmış. İçinden yalnızca bu çıktı.”

Mason bir süre fotoğraftaki yüzleri inceledikten sonra arkasını çevirip adı okudu. “Kim bu?”

“Nathaniel Rutherford,” dedim, Mason’ın şaşkınlıkla açılan gözlerine bakarak.

“Şu papaz...”

“Evet, öldürülen papaz. Yanındaki kadın da karısı.”

Elimdeki diğer fotoğrafı ilkinin yanına koydum. Mason incelemek için masaya daha da yaklaştı. “Pekâlâ, aynı kadın. Ne olmuş yani?”

Parmağımı annemin fotoğrafına koydum. “Ama olamaz. Bu benim annem Susanna.”

Mason’ın kafası karışmıştı. Parçaları birleştirmeye çalışıyordu.

Masanın üzerinden uzanarak, Mason’ın arkadaki yazıyı okuması için büyükannemin gönderdiği fotoğrafı çevirdim. “Bu fotoğraf 1911’de çekilmiş.” Diğer fotoğrafı gösterdim. “Bu ise seksenlerde.”

“Yani o zaman aynı kadın *değil*.” Mason başını kaldırıp bana baktı.

Bir şey demedim. Mason’ın benim henüz düşünemediğim bir açıklama sunmasını umut ediyordum sessizce.

“O hâlde bu iki kadın yalnızca birbirlerine çok benziyorlar. Tamam ama Margaret neden bunu sana göndermiş ki?”

“Bilmiyorum. Ben de Nathaniel Rutherford’un kiminle evli olduğunu öğrenmek için araştırmaya başladım.” Duraksadım. “Mason, Nathaniel’in karısının adı Susanna Farrow.”

Mason sandalyesinde arkasına yaslandı. Dikkatle beni ince-liyordu.

“Elbette yılları farklı ama bu kadının doğum günü annemin doğum günüyle aynı. Dahası, bu kadının da June adında bir kızı varmış.”

Artık Mason’ın yüzünde anlayamadığım bir ifade vardı. Be-nim hissettiğim kadar kayıp bir ifadeydi bu.

“Bu kadının kızı, benim için seçtiğin doğum günüyle aynı ay ve günde doğmuş. Ve Jasper’da bulduğum ay ve günde ölmüş. 2 Ekim’de.”

“June...”

“Çok tuhaf değil mi?” Artık şüphelerimin onaylanmasını bekliyordum.

“Evet, tuhaf.”

“Ama... Bilmiyorum. Bunun *yanlış* bir yanı da var.”

“Eh, sonuçta bu kadın annen değil,” dedi Mason.

Dudağımı ısırdım. Nabzım düzensiz atıyordu.

“Bir dakika!” Mason dirseklerini masaya dayadı. İfadesi ye-niden ciddileşmişti. “Sen gerçekten bu kadının *annen* olduğunu mu düşünüyorsun?”

Ellerimi saçlarımdan geçirdim. “Ne düşüneceğimi bilemiyo-rum. Demek istediğim, bana bunun nasıl mümkün olduğunu söyleyebilir misin? Böyle bir şeyin olma ihtimali nedir?”

“Bunu sana açıklayamam. Üzerinden yüz yıldan uzun za-man geçmiş. Bu kadar uzun bir zaman içinde bir sürü şey silinip kaybolur.”

Tartışmak için ağzımı açtığımda Mason elini kaldırarak beni durdurdu. “June, şu anda bana çok yükleniyorsun. Daha az önce bana dünyadaki en yakın arkadaşımın hastalandığını ve iyileşemeyeceğini söyledin. Şimdi de en yakın arkadaşım, anne-sinin... Ne yaptığını düşünüyor? Zamanda geriye gittiğini mi?”

“Bunun delice olduğunu biliyorum.”

“Evet, öyle.” Mason güldüğünde bunu hissettiği panik-le yaptığını düşünmeme yol açan bir ses çıkardı. Sanki benim

gerçekten, cidden bozulmuş olduğum gerçeğini ilk kez dikkate almaya başlamıştı.

Uzunca bir süre masada sessizce oturmamızın ardından, Mason elini kolumun üzerine koyup nazikçe sıktı. “Bak, *bu...*” Gözleri aramızda duran fotoğraflara kaydı. “Şu anda önemli olan bu değil.”

Pes etmiş hâlde nefesimi bıraktım. Bu konunun peşini bırakacağıma ikna olmayı bekler gibi gözlerimin içine baktı. Başımı salladığımda kolumu bıraktı. Söz verdiğim gibi, onu bir yıl önceki o gece aramalıydım. Belki de o zaman Nathaniel Rutherford, annem ve neredeyse hiç yaşamamış bir çocuğun labirentinde kaybolmazdım.

“Birdie ne zaman dönecek?”

Mason’ın asıl sorduğu şeyi görmemem mümkün değildi. *Biri ne zaman buraya gelip sana göz kulak olacak?*

“Yarın.”

“Bu gece burada kalacağım.”

“Bunu yapman gerekmiyor.”

“Senden izin istediğimi sanmıyorum.”

Viskiye uzanarak önce benim kadehimi, sonra kendisininkini doldurdu.

Bir saat kadar sonra, alt katta uyuyan Mason’ın derin nefeslerini dinleyerek odamın karanlığında yattığım sırada, en sonunda gözyaşlarımın akmak üzere olduğunu anladım. Ama o zaman bile kendimi tuttum.

Mason’ın dediği gibi bu işin peşini bırakmak istiyordum. Önemli olan şeye odaklanmak istiyordum. Ama o fotoğrafın... Bilinçli olarak gönderildiğini hissediyordum. Planlıydı. Büyükannem bana bir şey anlatmaya çalışıyordu.

Düşünecek çok fazla şey vardı. Aklımda çok fazla sözcük dönüyordu. Her şeyi düz bir çizgide sıralayamıyordum. Büyükannem. Fotoğraf. Tarihler. Annem. Birdie. Mason. Çıkışı olmayan bu labirent bana dağılmaya başladığımı hissettiriyordu. Dağılıyordum.

YEDİ

Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey Mason'ın komodini-me bıraktığı not oldu.

Aspirin al. Ararım.

Doğrulduğum anda başımın ağrısını hissettim. Açık bıraktığım pencereden giren nemli sabah havası yüzünden tenim geceliğimin altında yapış yapış olmuştu. Mason'ın tan vaktinde kalktığını duymuş, kahvesinin sert kokusunu almış ama kalkıp aşağıya inememiştim.

Böyle mi olacaktı yani? Mason benimle ilgilenecek, yalnız kalmak istemediğimde kanepede mi yatacaktı? Benimle doktor randevularına gidecek, onu aramadığımda endişelenip eve mi gelecekti? Mason'ı ne kadar seversem seveyim ikimiz için de böyle bir hayat istemiyordum.

Musluğu açıp banyo aynasında kendime baktım. Gözlerimin altındaki gölgelerle içi boş bir kukla gibi görünüyordum. Kulağımın altındaki doğum izi tenime göre daha koyuydu, solgun dudaklarım neredeyse görünmüyordu. Durdurmaya fırsat bulamadan o düşünce hızla aklımdan geçti. Kendini şelaleden atmadan önce Susanna Rutherford da böyle mi hissediyordu?

Buz gibi suyla yüzümü yıkayıp giyindim. Tırabzana sımsıkı tutunarak alt kata indiğimde evin sabahın pembemsi ışığıyla yıkandığını gördüm. Mutfak toparlanmıştı. Yarısı yenmiş yaban mersini turtası masadan kaldırılmış, viski kadehleri yıkanıp kurumaları için lavabonun yanına bırakılmıştı.

Fırının saati 08.08'i gösteriyordu. Mason çoktan tarlada çalışmaya başlamış olmalıydı.

Mason'ın sözünü dinleyip dolaptan aspirin aldım. Bir bardak su doldurup kafama diktikten sonra buna pişman oldum. Hâlen hasta gibiydim ama bunun nedeni viski değildi. Gece olanlar ve birleştirdiğim ipuçları her şeyi değiştirmişti. Nasıl açıklayacağımı veya kanıtlayacağımı bilmesem de, bütün bunların bir anlam geldiğinden hiç şüphem yoktu. Bunu hissedebiliyordum. Sanki bu fikir iliğime kemiğime işleyerek benim kadar gerçek olmuştu.

Susanna Farrow bir gün parçalanan zihninden geriye kalan kırıntıları takip ederek, ormana girip öylece ortadan kaybolmamıştı. Büyükanmem bunu bilmemi istiyordu.

Midem çalkalanmaya devam ederken gözlerim, kâğıtlarla fotoğrafların zemini kapladığı oturma odasının eşiğine kaydı.

Pencere açılmıştı; herhâlde gece içerisi çok sıcak olunca Mason açmıştı. Çalışma masasının köşesinde duran gazete haberlerinin üst üste durduğu kâğıt yığını esintiyle hışırıyordu.

Mutfaktan geçerken rüzgârın dövdüğü evin her yerinden gıcırtilar geliyordu ama oturma odasının döşeme tahtalarından bir gölgenin kayarak geçtiğini gördüğümde durdum. Bu gölgeyi bir ses izledi. Belki de kâğıtların hışırtısıydı bu.

Oturma odasının eşiğine gelip de Birdie'nin şöminenin yanındaki sandalyede oturduğunu görünce gözlerim kocaman açıldı. Yerden topladığı kâğıtları kucağına koymuştu ve ellerinde de küçük, dikdörtgen bir fotoğraf vardı. Kapı eşiğinde durduğumda başını kaldırıp bana bakmadı. Sessizdi. Aslına bakılacak olursa, sanki nefes bile almıyordu.

“Burada ne yapıyorsun?” Sesimde neredeyse savunmaya çekilmiş birinin tonu vardı.

Birdenbire utanca kapıldım. Birdie'nin Charlotte'dan dönmesine daha saatler olduğunu sanıyordum. Her şeyi toparlayıp bu dağınıklığı göz önünden kaldırmak için zamanım olduğunu. Eve girip de bu manzarayla karşılaştığında ne düşünmüştü? Şimdi ne düşünüyordu?

Birdie'ye yaklaşarak elindeki fotoğrafa baktım. Büyükanmem bana gönderdiği fotoğraftı bu.

Birdie şeklini çıkarıyormuş gibi parmağını Nathaniel'in karnısının hatlarının üzerinden geçirdi. "Gece uyku tutmadı, yola erken çıkmaya karar verdim." Sesi uzak, mesafeliydi. En sonunda başını kaldırıp baktığında gözlerinin dolduğunu gördüm. Bakışları bir an için odada gezdikten sonra yeniden bana döndü. "Sonunda başladı, öyle değil mi?"

Bunu söylediği anda hava elektrikle yüklendi sanki. Gözlerinde her şeyi anladığını gösteren bir bakış vardı.

"Ne?" Dudaklarım kıpırdadı ama uyuştuğumu hissediyordum. Kendi sesimi bile zar zor duyabilmişim.

Birdie biliyordu. Hasta olduğumu biliyordu.

Belki Mason aramıştı onu. Belki eve girip oturma odasında karşılaştığı kaos zaten aklında dönen şüpheleri doğrulamıştı. Özellikle son altı aydır beni yakından takip ediyordu. Büyükanneimin durumu yüzünden endişeli olduğunu sanıyordum ama şimdi ifadesi dillendirmediği her şeyi söylüyordu. Yıllardır etrafında parmak uçlarımızda yürüdüğümüz şey en sonunda başlamıştı.

"Zaman geldiğinde hazır olacağımı sanıyordum," dedi.

Elindeki fotoğrafa anlamını çözemediğim bir ifadeyle bakıyordu. Nostalji? Sevgi? Üzüntü? Fotoğrafı çevirdiğinde, gözleri arkada yazan yazının üzerinde gereğinden uzun süre kaldı. Hayal mi görüyordum yoksa gerçekten elleri mi titriyordu?

Yutkundu. "Ama hazır olup olmadığımı bilmiyorum."

Evi dolduran sıcaklığa rağmen titriyordum. Tenimin altındaki her kas seğiriyor, karnım çalkalanıyordu. Sanki yere yığılmak üzereydim.

"Kapıyı gördün, değil mi?"

Titremem kesildi. Tüm vücuduma yayılan buz gibi bir hisle kıpırtısız kaldım. "Ne?" Bu defa kendi sesimi duyabilmişim.

Birdie parmaklarının arasında tutmaya devam ettiği fotoğrafla ayağa kalktı. "Bugüne kadar onu kaç kere gördün June?"

Gömleğimin altındaki madalyonu içgüdüsel bir şekilde bulup kenarları avucuma batacak kadar sertçe sıktım. Artık neyden konuştuğumuzdan emin değildim ve Birdie'nin yüzüne ne kadar bakarsam bakayım ifadesini anlayamıyordum.

“Neden bana bunu soruyorsun?” dedim çatlak bir sesle.

Birdie elini kaldırıp yanındaki sehpa da duran annemin resmine uzandı ama resme dokunmak konusunda tereddüt yaşıyormuş gibi eli havada asılı kaldı. Ardından kendini durduramıyormuş gibi göründü. Birdenbire anladım. Bütün bunlar her neyse, her ne anlama geliyorsa, Birdie biliyordu.

“Sorular soracağını söylemişti,” dedi yumuşak bir sesle.

Doğrudum. “Kim?”

“Margaret.”

Birdie, büyükannemin adını söylediği anda içime bir şey battı. Birdenbire, Birdie bana her ne söyleyecekse bundan korktum. Sesindeki sıcaklık ve gözlerinin parlaklığı artık bana daha farklı görünüyordu. Gerçekleşmek üzere olan şeyin geriye kalan her şeyi yok edeceğini en derinlerimde hissedebiliyordum sanki.

Birdie’nin ağzı büzüşerek kırışıklıklarının derinleşmesine neden oldu. Işıldayan gözleri mavinin daha açık ve parlak bir tonunu kazanmıştı.

“O fotoğraftaki kadın kim Birdie?” diye fısıldadım.

Birdie başını kaldırıp gözlerimin içine baktığında, bana küçük bir kız gibi göründü. Sanki ellerinde yanlış bir şeyle yakalanmış biri gibi. “Bunu zaten kendi başına anlayabildiğini sanıyorum.”

“Kim o?” diye sordum bir kez daha, sözcüklerimi keskinleştirerek.

“Nathaniel Rutherford. Ve annen.”

Susanna. *Benim* Susannam. Ama bu ne anlama geliyordu ki? Annemin gerçekten bana ait olduğu hiçbir zaman olmamıştı.

Başımı iki yana salladım. “Bu mümkün değil.”

Bu doğrudu. Ama zaten ben de tam olarak bu sonuca ulaşmamış mıydım? Gecenin uzun, sessiz saatleri boyunca bana musallat olan, aklımdan bir türlü çıkaramadığım düşünce tam olarak bu değil miydi? Ama şimdi Birdie bunu söylediğinde, çaresizlik içinde yanlış olmasını, Birdie’nin yanılmasını istiyordum.

“Nefes al, June.” Birdie kolumu tuttu. Dokunuşu buz gibiydi.

İrkilerek ondan uzaklaştım. “Ne oluyor?”

“Şu ana kadar parçaların ne kadarını birleştirebildin?”

Birleştirmek mi? Sanki gözlerim bağlanarak bir çöpçü avı oyununa gönderilmişim gibi. Sanki bu bir oyunmuş gibi.

Sessiz kaldığımı gördüğünde Birdie ağır bir nefes bıraktı. “Zor olduğunu biliyorum ama beni dinlemelisin. Bunun olması gereken belli bir yol var.”

“Bu ne anlama geliyor?” dedim sert bir sesle.

“Hatırlamaya başlıyorsun.” Gözlerime baktı. “Değil mi?”

Hatırlamak.

Gözlerimi ona diktim. Zihnim bulanmıştı. Çenem gerildi. Yanıt vermeyi reddettim. *Hatırlamak* yanlış bir sözcüktü.

Aramızdaki mesafeyi biraz daha açtım. Gerçekliğin son parçalarına tutunmaya çalışıyordum. Aşıkâr olan yanıt bunun gerçek olmadığıydı. Asla gerçek olmamıştı. Fotoğraf, evlilik sertifikası, vaftiz kayıtları, mezar taşları... Bunların hepsi zihnimde oynayan bir halüsinasyondur. Belki de hâlen yatak odamda, açılmamış zarfları yatağa atıyordum. Bunlar aslında yaşanmıyordu.

“Bu... Bu bir nö-nöbet,” dedim çatlak bir sesle. “Bu gerçek değil.” Akıl yürütmeye çalışıyor, sakinleşmesi için yüreğime yalvarıyordum. Dünya her an kararabilirmiş gibi hissediyordum.

Birdie omuzlarımdan tuttu. “Sen hasta değilsin tatlım.”

Kıpırtısız kaldım. Odanın havası sanki daha ince, daha kuruydu. Nefes aldığımında bu hava ciğerlerimi yaktı.

“Bana *tam olarak* kaç kere olduğunu söyle. Kapıyı kaç kere gördün?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Bilmiyorum. Üç? Belki de dört?”

Birdie’nin gözleri kocaman açıldı. “Ne?”

“İlk kez yaklaşık bir yıl önce gördüm.”

“Bir yıl önce mi?” Omuzlarımı bıraktı. Sesi yükselmişti. “O kadar uzun zaman önce mi?”

“Sana veya büyükanneme bundan bahsetmek istemedim. Büyükannem o kadar hastayken bunu yapamazdım. Düşündüm ki...”

Birdie eliyle ağzını kapattı. Yüzü bembeyazdı. “Böyle...” Yutkundu. “Böyle olmaması gerekiyordu.”

“Birdie, bana ne olduğunu söyle.”

Birdie hiçbir şey söylemeden odadan çıkıp holde kayboldu. Yatak odası kapısı gıcırdayarak açıldı. Bir çekmecenin açılıp kapandığını duydum. Geri döndüğünde ellerinin arasında bir şey vardı. Zarfa benziyordu.

“Sen hasta değilsin,” dedi bir kez daha. “Sen, Susanna, Margaret, daha öncekiler.” Ben dudağımı ısırıp canımı yakarken daha hızlı konuşmaya başladı. “Farrowlar farklıdır. Bunu biliyorsun. Bir yanın bunu her zaman biliyordu, değil mi?”

Şakaklarımdaki ağrı daha geniş bir alana yayılırken kendi kalp atışlarım bir çekicinin sesi gibi kulaklarımda çınlıyordu.

“O kaybolmadı, değil mi? Yani Susanna?” Sözcükler dilimde kuruyarak sormuştum bu soruyu.

“Hayır, kaybolmadı.”

Çılgınca etrafıma bakarken kolumun içini çimdikledim. Duvarların yıkılmasını bekledim. Gözlerimin sabaha açılması- nı. Ama hiçbir şey olmadı. Burada, evimizdeydim ve ayakları- mın altındaki zemini hissedebiliyordum. Dışarıda şarkı söyle- yen kuşları duyabiliyordum.

Kendimi bir daha çimdikledim. “Bunu ne kadar zamandır biliyorsun?”

O çocuksu bakış Birdie’nin gözlerine geri döndü. “Çok uzun zamandır.”

“Ne yani? Büyükanneyle bunu benden saklamaya mı karar verdiniz?”

Bir an ellerindeki zarfa baktıktan sonra bana uzattı.

“Bu da ne?”

“Sana vermem gereken bir şey.”

Zarfa bakarken daha önce fark etmediğim ayrıntıları incele- dim. Büyükanneyle bana fotoğrafı göndermek için kullandığı, dükkânda el altında tuttuğumuz kahverengi zarflardan değildi. Kare şeklindeydi, nemle kırıışmıştı, köşeleri yumuşamış, yıpran- mıştı.

Zarfı almadığımda, Birdie elini daha ileri uzattı. “Bunu sana veriyorum ve bundan sonrası sana bağlı. Başka bir şey söyleye-

mem. Herhangi bir şekilde müdahale edemem.” Sesi çatlarken gözlerinin dolduğunu gördüm. Ama ağzı, kararlılığını yansıtan bir şekilde yeniden dümdüz bir çizgiye dönüşmüştü.

“Bana neler olduğunu söyle!” Artık çok öfkelenmiştim.

“Bir söz verdim. Çok uzun zamandır tuttuğum bir söz. Şimdi sözümünden dönmeyeceğim. Senin için bile olsa bunu yapamam.”

Uzunca bir süre ona baktıktan sonra zarfı aldım. Üzerinde bir şey yazılı değildi ama mühürlenmişti.

Birdie bana doğru bir adım attığında geriye çekilip kapıya yöneldim. Orada daha fazla duramazdım. Birdie’nin bundan sonra söyleyeceği tek bir şeye bile dayanamayacaktım.

Daha birkaç adım atmışken beni bileğimden yakaladı ve onu itmeme fırsat tanımadan kollarının arasına çekti. Canımı yakacak kadar sıkıca sarıldı bana.

“Bir daha gördüğünde kapıyı aç.” Beni bıraktığında sesi ti-rese de yüzüme bakmadı. Yanımdan geçerek kapının önündeki askıdan çantasını aldı ve çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Birdie’nin arabası evden ayrılırken olduğum yerde kalakaldım. Nefes aldığımı hissetmem için bile aradan birkaç saniye geçmesi gerekti. Elimdeki zarfa baktım. Anlık bir tereddüdün ardından açtım.

Zarfin içinde bir başka zarf vardı. Ama bu farklıydı. Belli ki bir zamanlar beyazdı ama artık kenarları sararmıştı. Bu ikinci zarfı çıkardım.

Ön tarafında bir adres yazılıydı.

46 Hayward Gap Yolu

Jasper’deki her yol gibi Hayward Gap Yolu’nu da biliyordum. Çiftliğe giderken oradan geçiyordum ve geçmişte o yolda araba kullandığıma da emindim. Bu kasabanın aşına olmadığım tek bir santimi bile olmasa da bu adresin önemine dair akıl yürütemiyordum. Bu çiftlik arazilerinin büyük kısmında, boş tarlalardan ve bir zamanlar tütün kurutmak için kullanılan yıkık ambarlardan başka bir şey yoktu. Zarfa daha dikkatli baktığımda

üzerindeki el yazısının büyükanneme ait olmadığını fark ettim. Bu adres kurşun kalemle, aceleyle yazılmış gibi görünüyordu. Aklımdan hızla, dikkate almaya bile dayanamayacağım bir düşünce geçti. Bu yazı anneme ait olabilir miydi?

Titreyen parmaklarımdan birini mührün altından geçir-memle birlikte zarf kolayca açıldı. Elimi zarfın içine sokarken kalbim duracak gibi olsa da, parmaklarım bir mektuba veya fo-toğrafa ulaşmadı. Zarfta başka bir şey vardı. Küçük ve ince bir şey. Kırılğan bir şey.

Bu şeyi zarftan çıkarıp sabah ışığının geldiği cama doğru tuttum. Bu mükemmel bir şekilde preslenmiş bir çiçektir. Çan çiçeği. Baharları Jasper'ın her yerinde açan yabancı bir çiçektir bu.

Çiçeği ışığa tutarak yavaşça çevirdim. Taç yaprakları rengini neredeyse tamamen kaybetmişti.

Zarfı ters çevirip salladığımda içinde başka bir şey olmadığını gördüm. Ama zarfın açılan kapağının iç kısmında iki söz-cükle karşı karşıya kaldım.

Bana güven.

SEKİZ

Bu zarf Susanna'dandı. Öyle olmalıydı.

Zarfı hâlâ yumruğumun içinde sıkarak, tel kapıyı açıp verandanın basamaklarından indim. Telefonumdaki GPS, 46 Hayward Gap Yolu'nun on iki dakika mesafede olduğunu söylüyordu. Çiftlikten çok uzak değildi. Haritada, arazilerin köşelerinin çiftliğin kuzeydoğu tarafına dokunduğunu gördüm.

Bronco'yu çalıştırdım. Kamyoneti geri vitesine aldığım sırada Ida evinin verandasına çıktı. Bana el sallarken ifadesinde bu kez endişe yoktu. Sıradan bir günde olduğu gibi beni işe giderken görmek içini rahatlatmıştı sanki. Belki de iyiydim.

Ama değildim. Bir daha asla iyi olmayacaktım.

Yol önümde kıvrılırken bozuk hoparlörlerden gelen belli belirsiz statik uğultuyu duyuyordum. Gaz pedalına daha da yüklendim. Tepelerin düzleştiği ve yolun iki yanındaki ağaçların seyredildiği doğu yönünde ilerliyordum. Güneş çiyle kaplı çimenlerin üzerinde parıldıyor, yol kenarındaki hendekleri kaplayan su baldıranları rüzgârla sallanıyordu.

Büyükannemin tam otuz dört yılı vardı. Anneme ne olduğunu bana anlatmak için otuz dört yılı. Ama hayatımın bunu bilmeden geçmesine izin vermişti ve gerçeği saklayacağına güvendiği tek kişi de Birdie olmuştu.

Şimdi her şey yerli yerine oturuyordu. Susanna'dan konuşmak istememesinin nedeni buydu. Başka bir anne için olacağı'nın aksine, annemin kayboluşunun onu gerçekten rahatsız etmemiş gibi görünmesinin nedeni buydu. Ben bunu her zaman hissettiği derin kedere bağlamıştım; belki de ona ne olduğunu düşünmeye bile dayanamıyordu. Ama bunca zaman boyunca, Susanna'nın geçmişte yaşadığını, orada sağlıklı ve güvende olduğunu biliyordu. Annem Jasper'da bir hayat yaşamış ve ölmüştü. Yalnızca giderken beni de yanında götürmemişti.

Kucağımdaki zarfa baktım. O iki sözcük zifirî karanlıkta uzaklardaki bir fenerden farksızdı.

Bana güven.

Hayward Gap Yolu'na dönüş uyduruk bir tahtayla işaretlenmişti. Yolu gördüğümde yavaşlayarak GPS'e baktım. Aradığım arazi bu dönüşten itibaren başlasa da, beni bekleyen şey her neyse uzaklardaki bir tepenin ardına gizlenmişti. Asfaltın yerini çakıl taşları alırken, kamyonet yağmurun doldurduğu derin çukurların içinden sarsılarak ilerliyordu. Yine de ilerideki taş bacayı görmem ancak birkaç saniyemi aldı.

Bunun birkaç saniye sonrasında da yapının geri kalanı görüş alanıma girdi. Kendimi bir şeye hazırlıyormuşum gibi, parmaklarım direksiyona daha sıkı sarıldı. Bu histen kurtulamıyordum. Vücudumdaki her yumuşak parça taşa dönüşüyordu sanki.

Burası eski bir çiftlik eviydi.

Pedavra kaplı çatının bir tarafı içe göçmüştü. Beyaz boyanın kalktığı yerlerde, çürüyen ahşap kaplama neredeyse tamamen griye dönmüştü. Evin bir yanını kaplayan küçük veranda hâlen ayakta olsa da, burada uzun süredir kimsenin yaşamadığı belliydi.

Eve ulaştığımda kamyoneti yol kenarına çektim. En azından on dönüm boyunca uzanan arazide her yanım uzun otlarla kaplıydı. Güney yönünde bir zamanlar ambar olan yapı, ayakta kalmayı başarmış birkaç kirişle böğürtlen asmalarının kapladığı bir odun yığınının dönüşmüştü. Yol kenarındaki sık çalılıklarda eski bir traktörün iskeleti gömülüydü. Traktörün metal aksamaları paslanmış olsa da üreticinin adı hâlen okunabiliyordu.

Hiç burada durduğumu veya çitlerin bu tarafına geçtiğimi hatırlamasam da burayı *bildiğimi* hissediyordum. Daha önce burada bulunmuştum.

Kapıyı açıp kamyonetten indim ve araziye inceledim.

Göz alabildiğine uzanan sisli mavi zirveleriyle, buradan dağların manzarası mükemmel görünüyordu. Nehir de uzakta değildi. Arazi boyunca uzanan ağaçların arkasında akan suyun sesini duyabiliyordum ama kasabanın yukarısında kalan nehrin bu kısmına çocukken hiç gelmemiştik.

Yere devrilmiş çit direklerinden birinin üzerinden atlayıp

eve doğru yürürken elimi sazlıkların tepesinde gezdirdim. Pencerelerdeki camların çoğu eksikti veya kırılmıştı ve tel kapı da yamuk duruyordu. Blue Ridge Dağlarının kapladığı geniş arazi-deki yüzlerce çiftlikten biri gibi görünse de, burada bir tuhafılık olduğunu düşündüm. Neredeyse korkutucu bir şey. Karşımdaki puslu, kırık camlardan biri beni izliyormuş gibi hissediyordum.

Yoldayken her şeyin anahtarının burası olduğuna kendimi ikna etmiştim. Ortaya çıkarmaya çalıştığım örüntünün tüm parçalarının yerli yerine oturmasını sağlayacak son ipucuydu burası. Ama bu evde bunu göremiyordum. Aksine, ne olduğunu anlayamadığım bir hisle dolmuştu içim. Bir ses duyup hangi yönden geldiğini anlayamamak gibiydi.

Arazinin üzerini kaplayan bulutların getirdiği şiddetli bir rüzgârla etrafımı saran otlar savrulmaya başladı. Fısıltıyı andıran bu sesle tüylerim diken diken oldu. Bileğimin altında hareket eden bir şeyin yumuşak hissiyle aşağıya baktığımda donakaldım. Geniş kanatlı bir güve kolumun altına konmuştu. Elimi açtığımda bile elimden daha büyüktü. Çocukken, ormanda ağaçların gövdesine tutunmuş hâlde bulduğumuz güvelerin aynısıydı. Kahverengi kanatlarında iki çift gözü andıran kırmızı işaretler vardı.

Güvenin kara bacaklarının parmağıma tırmanmasını hayranlıkla izlerken kolumu dikkatlice kaldırdım. Devasa kanatlarını sessiz bir ritimle açıp kapatarak, orada öylece duruyordu.

Gögsüme yayılan sıcaklığı hissederken, bu böceğin gerçek olmadığını çıkarabiliyordum. Aslında orada olmayan bir şeyi görüyordum. Ama bir kez olsun, genellikle yaptığım gibi aklımdan uzaklaştırmaya çalışmak yerine, kıpırdamadan durup bu manzaraya bakmak için kendimi zorladım. Her zaman bundan kaçmıştım ama şimdi aşinalık hissinin yavaşça içime yayılmasına izin veriyordum. Zihnim havada ona uzanıyormuş gibi, neredeyse bu düşünceye dokunabilirdim. Ama yavaşça. Çok dikkatlice.

Gözlerimi kırptırdım.

Arkamdaki yıkık evi ve gri gökyüzünü hissedebiliyordum. Serin havayı ve boş yolu duyumsayabiliyordum. Ama önümde sanki başka bir dünya vardı. Tepeler daha yeşil, gökyüzü daha maviydi. Ve tarlalar... Tarlalar artık boş değildi. Yeryüzü tütün

sıralarıyla doluydu, geniş yassı tütün yaprakları yemyeşil bir denizi andırıyordu.

Bir ayağım bu anda, diğer ayağım diğer andaymış gibi, görüntünün beni kendine çektiğini hissedebiliyordum. Sanki aynı anda iki yerde birden duruyordum.

Parmağıma baktığımda güvenin aniden yok olduğunu gördüm. Güveyle birlikte tütün tarlasının görüntüsü de bozulmaya başladı. Yalnızca birkaç saniye içinde, bütünüyle yok olan görüntünün yerini etrafımı çeviren terk edilmiş çiftlik aldı.

Dudaklarımın arasından kaçan kısa, hırıltılı bir nefesle kamyonete doğru sendeledim, elim beceriksizce arkamdaki kapı koluna uzandı. Kamyonete binip kontağı çevirdiğim gibi gaza yüklendim. Ama gözlerimi evi çevreleyen yıkık verandadan alamıyordum. Taş bacadan. Eğik duran ön kapıdan.

Sırtımdan bir ter damlası süzülürken kokunun kamyonetten çıkması için camı indirdim. Kamyonete çürüyen ahşabın tatlımsı kokusu çökmüştü. Yüzüme çarpan rüzgârı içime çektim ve sonunda doğru dürüst nefes almaya başlayana kadar ayağımı gazdan çekmediğim için hız göstergesinin ibresi yükselmeye devam etti. Dikiz aynasından bir kez daha arkama bakmaya cesaret ettiğimde, tepenin ardında kalan ev çoktan gözden kaybolmuştu.

Nehir yoluna çıktığımda kamyoneti durdurdum. Hâlen nefes almakta zorlanırken, karşı taraftaki boş tarlaya baktım. Orada olanlar –o görü–, defterimi dolduran nöbetlerden farklıydı. Birdie bana ne sormuştu? Hatırlayıp hatırlamadığımı mı? Tam olarak böyle hissetmiştim. Zihnimde, unuttuğum bir şeyin tutulduğu bir deliği açmışım gibi. Ama neydi bu?

Jasper merkezinin tepelerin ardında kaldığı sol tarafa baktım. Birdie'nin verdiği sözler de işlerin nasıl gerçekleşmesi gerektiği de umurumda değildi. Birdie bana bilmem gereken her şeyi anlatacaktı. Ve bunu derhâl yapacaktı.

Direksiyonu çiftlik yönüne çevirdim. Mason'ı o kadar çok aramak istiyordum ki yolcu koltuğunda duran telefonuma uzanmamak için kendimi tutmam gerekti. Ama ona ne söyleyecektim ki? Bunu nasıl açıklayabilirdim? Asıl aramam gereken kişi Dr. Jennings'ti. Büyükanнемin yolladığı zarfı açtığımdan beri mantıklı tek bir an bile yaşamamıştım ve zihnimde dönüp

duran tek görüntü Susanna'ya aitti. Fotoğraftaki veya bodrumda tuttuğum dosyalardaki kadın değildi, aklımda dönen. Onu o gece, bir kar fırtınasının ortasında yolda yalın ayak yürürken hayal ediyordum. Şimdi benim hissettiğim gibi, kaybolmuş ve kafası karman çorman hâlde. Soğukta rengini kaybetmiş tenini saran ıslak geceliğiyle, onu yürürken gözlerimin önüne getirebiliyordum. Bembeyaz bir denizin ortasında sürüklenen bir silüet.

Boğazımdan yükselen mide bulandırıcı hissi geri yuttum. Yol kenarında hayal ettiğim kişi Susanna mıydı, yoksa ben miydim?

Yol keskin bir virajla dönerken, sürücü tarafındaki camdan görüş alanıma giren şeyle birlikte direksiyonu tutan parmaklarım gevşedi. Bu şey, ortaya çıktığı kadar hızlı kaybolmuştu. Aniden frene basıp lastiklerin asfaltta çıkardığı çığlıklarla kamyoneti durdurdum.

Lastiklerden yükselen dumanın ön camı aşmasını izledim. Dikiz aynama bakmaya cesaret etmeden önce üç derin nefes almam gerekti.

Hayal etmemiştim. Kapı oradaydı. Kırmızı kapı.

Kilise mezarlığında gördüğüm kapıydı bu. Çiftlikte. Ana caddede. Aynı pirinç kapı kolu. Aynı kalkmış boya. Akıp giden yemyeşil tepelerin ortasında koyu kırmızı bir leke gibi, tarlanın ortasında duruyordu.

Kamyonetten indim. Ağır adımlarla ağaçlara doğru yürürken değişken bir his çöktü üzerime. Kamyonet arkamda çalışmaya devam ederken, sessizliği yırtan rüzgârın sesi vücudumun her hücresinde yankılanıyordu. Uzun otların arasında yürürken kamyonetin yanan lastiklerinin kokusu hâlen burnumun ucundaydı.

“Bu gerçek değil,” diye fısıldadım, sırf alışkanlıktan. Refleksle söylediğim bu sözcükler artık doğru değildi. Hiçbir zaman doğru olmamıştı.

Öyle sert nefesler alıyordum ki ciğerlerim acıyordu. Kendime her an uyanabileceğimi söylüyordum. Yatağımda gözlerimi açacak, bunların hiçbirinin gerçekleşmediğini fark edecektim. Ama bu düşüncemi hemen bir başka düşünce izledi: Kapının diğer tarafında ne olduğunu görmeliydim.

Kapının önüne geldiğimde durdum. Botlarım yağmurla yumuşamış toprağa batıyordu.

Birdie'nin sesi kulaklarımda yankılandı. *Aç onu.*

Arkama dönüp boş yola baktım. Gözlerimi kaldırıp uzaklardaki ağaçları taradım. Bir tarlanın ortasında, var olmayan bir kapının önünde dikilirken beni görecekt kimse yoktu. Deliliğime tanık olacak kimse yoktu.

Fikrimi değiştirmeden elimi uzattım, parmak uçlarım kapının tokmağına dokunduğunda karıncalandı. Elim tokmağı çevirmeden önce nefesimi bıraktığımı duydum. Dehşet dolu, titrek bir nefesle kapıyı açtım.

Menteşeleri gıcırdayan kapı benden uzaklaşırken, gözlerim kocaman açıldı.

Kapının diğer tarafında başka bir tarla vardı. Bu tarlanın ötesinde ise, ağaçların arasında uzanan asfalt bir yol. Ağustos böceklerini duyabiliyordum. Derede akan suyun sesini.

Dönüp arkama baktığımda, kapısı açık olan kamyoneti görebiliyordum. Kapı tokmağının serin metalik hissi hâlen parmaklarımin ucundaydı. Ama ağaçların arasında esen rüzgârın sesine, yaprakların hışırdamasına kulak kabarttığımda donakaldım. Çünkü rüzgârı hissedemiyordum.

Gözlerim dikkatlice yeniden açık kapıya döndü. Diğer tarafta, bir esintiyle birlikte dallar kıpırdıyor, çimenler dalgalanıyordu. Ama bulunduğum tarafta her şey kıpırtısızdı.

Elimi yavaşça kaldırdım, kapıya yaklaştım ve elimi eşikten geçirdiğimde parmaklarımin arasında gezinen rüzgârı hissettim. Yumruğumu sıkıp elimi geri çekerken huşu içinde dudaklarım aralandı. Elim çektığım anda rüzgâr kesildi.

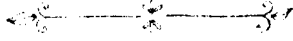
Avucuma baktım. Tenimde ağaç kökleri gibi yayılan çizgileri takip ettim.

Aynı anda iki yerde.

Aldığım nefesleri sayarken duyduğum büyükannemin sesiydi. *Bir, iki, üç.* Titrek bir nefes vererek kapıya doğru bir adım attım. *Bir, iki, üç.* Karar verdiğim bir an olduğunu sanmıyorum. Beni bunu yapmaya yöneltten tek bir düşünce bile geçmedi aklımdan. Birdenbire ileri doğru bir adım daha attım ve botlarım ışıldayan çimenlere dokundu.

Rüzgâr saçlarımin yüzüme savururken tatlı yaz havasını içime çektim. Aşağıdaki ışıltılı suda yusufçuklar dans ediyordu.

Ama arkama dönüp baktığımda, kapı yok olmuştu.

Kendi eksenimde yavaşça dönerek etrafıma baktım. Tarlaların arasında kıvrılarak, tepelere doğru uzanan yeni asfaltlanmış yolu gördüğümde soluğum kesildi.

Kamyonetim yok olmuştu.

Aynı yerdeydim. Birkaç dakika önce kamyonetimin durduğu yerde. Nerede olduğumu biliyordum ama bu yol... Yeniydi.

Havaya çakıl taşlarının karıştığı katran kokusu hâkimdi; çatlak kaldırım ve paslı korkuluklar görünmüyordu. Çevremi saran tarlalarda olması gereken çitler yoktu. Ambarlar da. Daha önce hiç görmediğim devasa ağaçlar vardı. Ve az öncesine kadar hiçbir şeyin olmadığı bir noktada, ahşap iskeletli küçük bir ev duruyordu.

“Uyan.” Bunu yüksek sesle söylediğimi sansam da kendimi duyamadım. “Uyan!”

Sesim rüzgârda kırılırken, etrafımı saran dünyayı daha net görmeye başladım. Çok berraktı. Bu daha önce gördüğüm, rüyayı andıran kısa kesitler gibi değildi. Gerçek gibiydi. İçgüdüsel, ayrıntılıydı. Bu bambaşka bir şeydi. İmkânsız bir şey.

Gözlerim yolun kenarındaki çit direğine sabitlenmiş gümüş rengi eğik posta kutusuna odaklandı. Üzerinde GRANGER adı yazılıydı.

Zihnim bir düşünceden diğerine sendeleyerek geçerken, tiz bir sesin yankılanmasıyla birlikte evin tel kapısı kapandı. En üst basamakta duran kısa boylu, gri saçlı bir kadın kocaman açtığı gözleriyle beni izliyordu.

“Affedersiniz.” Çaresizlik içinde elimi havaya kaldırıp zorlukla sesimi çıkarabildim.

Ona doğru bir adım attığımda kadının yüzündeki ifadeyi okuyabildim. Şoktu bu. Hatta dehşet. Sendeleyerek geriye çekildi, elini uzatarak kapıyı tuttu ve evin içinde kaybolarak kapıyı arkasından sertçe kapattı.

Gözlerim evin bir karanlık penceresinden diğerine kaydı. Hareket yoktu, hiç ses gelmiyordu. Ama kadının camın ardından beni izlediğini biliyordum.

Titreyen elimi ısınmış alnıma bastırıp düşünmeye çalıştım. Görünürde başka ev yoktu. Tarlalarda veya yolda kimse yoktu.

Refleksle arka cebime uzandım. Cep telefonum, anahtarlarım, her şey kamyonette kalmıştı.

Bana güven.

Birdie'nin verdiği zarfta yazan sözcükler artık belli belirsiz bir fısıltıdan farksızdı. Sorun şuydu ki, artık hiç kimseye güvenmiyordum. Kendime bile.

Elimi saçlarımdan geçirdim. Birdie'nin Susanna'nın yaptığı-
nı ima ettiği gibi zamanda yolculuk ettiysem, o hâlde artık 2023 yılının Jasper'ında değildim. Bu durum bana çok fazla seçenek tanıımıyordu.

Geldiğim yönde yürümeye başladım. Yolda kamyonetimin durduğu noktayı geçtiğimi fark ettiğimde adımlarım bocaladı. Uzaklarda bir yerden gelen motorun uğultusunu duyduğuma neredeyse emindim. Rüzgârın getirdiği egzoz kokusunu bile alıyordum. Aslında olmayan şeyleri görüp duyduğum daha önceki seferler gibiydi. Tek fark, şimdi bu görülerin diğer tarafındaymışım gibi hissetmemdi.

Uzaklardaki dağ sırasına doğru yürüdüm. En azından bu zirvelerle vadiler değişmemişti ve yürümeye devam ettikçe çevremi saran her şeyi daha iyi birleştirebilmeye başladım. Sık çalılar yüzünden yarı gizlenmiş durumdaki nehir kıyısı farklı görünüyordu. Ama yolun belli bir virajı veya tanıdığımı sandığım bir ağaç gibi, yönümü korumama yardımcı olan küçük şeyler de vardı.

Hayward Gap Yolu'na döndüğümde yolun işaretlenmediğini

gördüm. Lastiklerin yıllarca aşındırarak, ortaya toprak bir hat çıkardığı asfalt zemin ufalanarak yol kenarına dökülmüştü. Yol boyunca uzanan tahta çitin ötesinde, arazi yeniden alçalmadan önce, dün gördüğüm tepe yer alıyordu.

Uzaklarda beliren bir aracın sesini duydum. Gözlerimi kıstırıp baktığımda eski model bir kamyonetin geldiğini gördüm. Jasper'da ekseriyetle çiftlik aracı olarak kullanılan 1990'lardan kalma kamyonetlerle *station wagon*'lardan çok daha eski bir araçtı bu. Güneşin çamurluklarında parladığı, koyu mavi boyası ışıldayan bir kamyonet.

Yanımdan geçene kadar, sürücü yol kenarında durduğum yerde beni fark etmedi ama geçip gittikten sonra yavaşladı. Sanki birden frene basmıştı. Ama duracağından emin olduğum anda yeniden hareketlendi ve hızlanarak uzaklaştı.

Ürkütücü bir hisle doldu içim, göğsüm sıkıştı. Kamyonet virajda gözden kaybolduğu anda, banketten çıkarak toprak yola girdim. Bu yolu takip etmeye başlamamın üzerinden çok zaman geçmeden görüş alanıma giren bacayla yüzümü buruşturdum. Bir saatten kısa süre önce gördüğüm aynı bacaydı bu. Ama şimdi ağızından duman yükseliyordu.

Tepenin dibindeki, termitlerin yediği eğik yapı artık yoktu. Başka bir şeye dönüşmüştü. Şimdi o eğik yapının yerinde duran çiftlik evi, uzaklara doğru akıp gözden kaybolan dereyi takip eden ağaçların hemen sınırına kurulmuştu. Kırmızı tuğlaları hâlen rengini koruyordu, ahşap kaplamaları sarıya boyalıydı. Evin arkasında dönümlerce uzanan arazide tütün sıraları yer alıyordu. Yıkılmak üzereymiş gibi görünen ambar artık bir yapının köhne kalıntısı değil, tam ve yeniydi.

Donakalmıştım. Daha önce olduğu gibi, içten içe bu manzaranın birden silinip kaybolmasını bekliyordum ama bu olmadı. Dakikalar geçti. Zaman akmaya devam etti. Ve ben de bir şekilde bu zamanı katetmiştim.

Burayı tanıdığıma dair o ezici his daha da güçlenerek neredeyse dayanılmaz bir hâl almıştı. Evin pencereleri karanlıktı ama uzaklardan gelen bir çekiç sesi duyuyordum. Eve yaklaş-

tıkça yükselen keskin bir sestir bu. Tepenin dibine ulaştığımda, ambarın açık kapılarını gördüm. Etrafta toprağı eşleyen birkaç tavuk dolanıyordu.

Ellerimi çit kapısına koyup birinin görünmesini bekledim.

“Merhaba?” diye seslendim, titrek bir sesle.

Duyduğum toynak sesleriyle gözlerim, bir atın çitlerin arkasından beni izlediğı, etrafı çevrili otlağı kaydı. Havada yükselen toz bulutu bu hayvanı bir ışıltının içinde bıraksa da biliyordum. Daha önce gördüğüm kestane rengi attı bu. Sertçe yeri dövüp dururken vahşi bir bakışın olduğı gözlerinden birini bana dikmiş, başını uzatmıştı.

Düzenli bir ritimde süren çekiş sesi tarlalarda yankılanıyordu. Çit kapısının mandalını kaldırıp kapıyı açarak eve giden toprak patıkaya girdim. Verandanın yanından aşırı uzamış otlarla dolu bir bahçeye uzanan patikanın iki tarafı ince, yabancı çimlerle kaplıydı. Yolu takip ederek sesin kaynağını aradım.

Otlağın çiti boyunca gerginlikle koşturan atın kestane rengi tüyleri inceden bronzla çalıyordu. Yelesi ışıldıyordu. Ona doğru bir adım daha attığımda burun delikleri genişledi ve kişnedi.

“Merhaba?” diye seslendim bir daha, yükselen çekiş sesine doğru yavaş adımlarla yaklaşarak. Verandanın köşesine ulaştığımda ses birdenbire kesildi ve gözlerim ambarın diğer tarafında duran birine kilitlendi.

Bir adam.

Hayvanı kontrol etmek için dışarı çıkmış gibi, gözleri atın üzerindeydi. Çekiş tutan elini indirmişti. Ata doğru yürürken bir şeyler mırıldandığını duyabiliyordum. Atın yanına geldiğinde hayvanın burnunu okşadı.

Bir an için sakinleşmiş gibi görünen kısırağın nefesi yavaşlarken, adamın gözleri atının baktığı yöne, yani bana döndü. Başının bir yanına düşen koyu renk saçlarını kulağının arkasına sokmuştu. İndirdiğı askıları gevşek bir şekilde bacaklarına vururken, beyaz gömleğı teriyle nemlenmişti. Sonunda gözleri bana odaklandığında tüm vücudu kasılıp kaldı. Bu görüntüsü irkilmeme yol açtı.

Gökyüzünde parıldayan güneşin yakıcı ışığına karşı elimi gözlerime siper ederek yüz hatlarını çıkarmaya çalıştım. “Merhaba?”

Adam göze batacak şekilde nefesini bıraktı, ıslak gömleğinin yapıştığı göğsünün nasıl indiğini fark ettim. Ama hiçbir şey söylemeden olduğu yerde durup bana baktı. Sonra birdenbire yürümeye başladı. Çekici parmaklarının arasından kayıp yere düşerken, gerilememe neden olan bir kararlılıkla bana doğru yürüdü. Yavaşlamadığını gördüğümde yola doğru bir bakış attım. Sonra da eve. Etrafta başka kimse yoktu.

“Sen burada ne halt ettiğini sanıyorsun?”

“N-ne?” Bana iyice yaklaştığında elimi indirdim.

“Sana burada ne yaptığını sordum June?”

Adımı duyduğumda nefesim kesildi. Yalnızca adımı duymak değil, adımın *bu sesle* söylenmesi de donmama neden olmuştu. Karanlıkta bana fısıldayan sesteki bu. Ateş gibi tenimi saran ses. Bu sesi tanıyordum.

Adam bana ulaşmadan geriye doğru bir adım daha attığımda omzumu verandanın tırabzanına çarptım. Sonunda aramızdaki mesafeyi kapattığında o kadar yakınımda durdu ki ona bakmak için başımı kaldırmak zorunda kaldım.

“Ben... Pardon, az önce adımı mı...”

Panik içinde adamın yüzünü incelemeye çalışırken ancak bu sözcükler döküldü dudaklarımdan. Gözleri. Koyu kahverengi gözleri bronz bir tona kayıyordu. Sadece bir anlığına, bu gözleri daha önce gördüğüme emindim.

“Beni tanıyor musun?” diye fısıldadım.

“Ne?” Bana daha da yaklaştı. O kadar yaklaştı ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum.

“Adımı söyledin.”

Dudakları aralandı. Yüzü kafa karışıklığını yansıtacak bir şekilde buruştu. “Bu da ne demek oluyor?”

Gözlerimi kırıştıtarak adamın sesini kafamın içinde döndürdüm. Sesli harfleri çekiştiren ve sözcükleri keskinleştiren belli belirsiz bir aksanı vardı. Bu, kesinlikle hatırladığım sesteki.

Gözlerini bana dikip beklediğinin farkındaydım ama henüz bu kadarını düşünmemiştim. Düşünecek vaktim olmamıştı. O kapıdan geçerken bir planım yoktu.

“Birini arıyorum.” Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Susanna Farrow.”

Gözlerini kısarak geriye çekilen adam aramıza birkaç santim mesafe koydu. Tavrında belirgin bir değişiklik olmuştu. Göremediğim bir yerde bir şey kaymıştı sanki.

“Rutherford,” diye düzelttim. “Susanna Rutherford. Onu tanıyor musun?”

“Bu da ne demek?” Bunu öylesine yumuşak bir sesle söylemişti ki sanki bana değil, kendisine sormuştu. Neredeyse... Temkinli bir ifadesi vardı şimdi.

“Susanna’yı arıyorum. Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?” Sesim, hissettiğimden de az kesinlik taşıyordu. O anda adamın bana ne istediğini sormadığını anladım. Bana *beni* soruyordu.

Birden bileğimi yakaladı. Ben daha tepki bile vermeden beni kolumdan çekmeye başladı.

“Ne yapıyorsun?” Kurtulmaya çalıştığımda parmakları bileğime daha sıkı sarıldı.

Nefesim kesilmiş hâlde, gömleğimin kolunu yukarı çekip kolumun ön kısmını açmasını izledim. Artık daha hızlı nefes alıp veriyordu, bileğimi de daha sıkı tutuyordu ama ne aradığını bilmiyordum. Beni yakaladığı gibi aniden bırakıp birkaç adım geriledi.

Kolumu geri çektim. Bileğim acıyordu.

“Daha önce hiç burada bulunmadın, değil mi?” dedi.

“Nerede?”

Çene kası seğirdi. “Daha önce hiç tanışmadık.”

“Hayır.” Bir kez daha boş yola baktım. “Sana demiştim...”

“Tanrım, June...” Elleriyle yüzünü kapattı. Adımı yine o tanıdık tonda söylemişti. “Sen ne yaptın?”

Artık bana bakmıyor, benimle konuşmuyordu. Gözlerinin ardında her ne oluyorsa bunu göremiyordum. Gözlerini kırptırıp kendine gelmesi için aradan birkaç saniye geçmesi gerekti.

“Seni gören oldu mu?” diye sordu yola bakarak. “Kimseyle konuştun mu?”

“Bak, ne öğrenmeye çalıştığını anla...”

“Seni *gören* olup olmadığını öğrenmeye çalışıyorum.”

Verandada duran kadınla yolda yanımdan geçen kamyoneti düşündüm.

“İçeri girmelisin.”

Yanımdan geçip beni verandanın basamaklarından yukarı çekerek eve doğru yönlendirdi. Botlarının sesi daha önce sayısız kereler duyduğum bir sesin hayaletini hatırlamama neden oldu.

Peşinden gitsem de kapı eşiğinde durdum. Ne yapıyordum ben? Daha önce hiç görmediğim yabancı bir adamın evine giriyordum. Ama bu adamın bir şey bildiği belliydi. Onun bildiği, benimse bilmediğim bir şey vardı.

Gözlerim küçük evin içinde dolanarak ışığın dokunduğu her şeyi buldu. Korların hâlen parıldadığı şöminenin önünde üzerine battaniye serilmiş bir kanepe vardı. Köşede bir süpürge. Sedir ağacından bir sandık. Duvarda bir buket çiçeğin çerçevelenmiş kanaviçesi asılıydı. Oturma odasının ötesinde, küçük bir mutfakla bir başka kapalı kapı olduğunu gördüm.

Adam pantolon askılarını omuzlarına geçirdikten sonra kapının yanındaki kancaya asılı kalın kanvas ceketini giydi. “Burada kal.”

“Gidiyor musun?” Kendi sözcüklerim kulağıma doğallıktan yoksun geldi. İki elimi kapı çerçevesine dayamış, hâlen verandada duruyordum.

Cebinden bir anahtar halkası çıkarıp içeri girmemi bekledi. Ama artık bana bakmıyordu. Hatta bunu özellikle yapmıyormuş gibi görünüyordu. “Biri kapıyı çalacak olursa sakın yanıt verme. Evde kal.”

“Ama...”

Bir kez daha sıktığı çenesindeki gerginlik kollarına, omuzlarına kadar yayıldı. “Susanna hakkında bilgi almak mı istiyorsun?” Sesi ters bir ton kazanmıştı.

Yutkundum. “Evet.”

“O zaman burada bekle.”

Gözlerim suratından anahtarları sımsıkı tutan eline kaydı. Parmak eklemlerini kaplayan damarlar teninin altından rahatlıkla görülebiliyordu.

Buna karar vermemi sağlayan şeyin ne olduğundan emin değilim; aslına bakılacak olursa, başka bir seçeneğim olmadığına neredeyse ikna olmuşum. Nerede olduğumu veya ne olduğunu bilmiyordum. Ama bu adam beni tanıyordu. Annemi tanıyordu.

Eve girdiğim anda yanımdan geçip dışarı çıktı. “Kapıyı kilitle.”

Sertçe kapattığı kapı pencerelerin zangırdamasına neden oldu. En yakınımdaki pencereye gidip adamın çitlerdeki sığır kapısını açmasını ve kamyonete binmesini izledim. Motoru çalıştırdıktan sonra birkaç saniye kamyonetin vitesiyle boğuşuyormuş gibi göründü. Ve bir toz bulutu kaldırarak yola çıktı.

Gitmişti.

Perdeyi bıraktığım anda midemin bulandığını hissettim. Neredeyse dürtüyle, kapının sürgü kilidini çevirdikten sonra titreyen parmaklarımı dudaklarıma bastırdım. Ben tam olarak ne yapmıştım?

Her şeyi zihnimde adım adım bir daha oynattım. Birdie’yi oturma odasında buluşum. Yüzündeki ifade. Bana o zarfı verirken ellerinin titreyişi. Birdie’nin dediğini yapmıştım. Kapıdan geçmişim. Peki, şimdi ne olacaktı?

Yavaşlatmaya çalıştığım kendi nefesim dışında ev sessizdi. Arkama dönmeye korkuyordum. Kendi gözlerimle bu evde bana biraz olsun tanıdık gelen bir şey görmekten korkuyordum. Kapının önünde fazladan bir çift bot. Tezgâhtaki çaydanlık. Şömine rafındaki kibrit kutusu. Duvara asılı tüfek.

Tüm bunların aslında benim zihnimde olduğuna dair olasılık her geçen saniyeyle azalıyordu. Bunu hayal ediyorsam, o hâlde yalnızca bir nöbet değildi bu. Bir labirente kaybolmuşum. Öyle derinlere inmişim ki kimse beni bulamayacaktı.

Pencereden uzaklaşarak, zemini kaplayan kilimin üzerinde içeri doğru çekingen bir adım attım. Akla gelebilecek her renkte artık kumaşlardan yapılmış kilimin kenarları solmuş, yıpran-

mıştı. Kilimin her ayrıntısını inceledim. Bulunduğum odayla bir sonraki oda arasında duran küçük masanın çevresinde dört ahşap sandalye vardı. Sandalyelerden birinin sırt kısmındaki tahta çubuklardan biri eksikti. Ocağın üzerindeki dökme demir tava hâlen az da olsa sıcaktı.

Burası alelade bir ev değildi. Burası bir yuvaydı.

Elimi kesme tahtasının üzerinde kaydırarak, mutfağın karşı tarafındaki kapalı kapıya doğru ilerledim. Sanki bir şey beni bu kapıya doğru çekiyordu. Soğuk kapı tokmağını çevirdiğimde, içeride kapana kısılmış gün ışığı dışarı taşmış gibi hissettim.

Kapısını açtığım küçük odayı inceledim. İçeride basit bir yatak, küçük bir tuvalet masası, kapalı bir gardırop vardı. Burası, yalnızca bir adamın yaşadığı bir alan değildi. Kadınsıydı. Yumuşaktı. Ama ahırda bir kadın görmemiştim. O kadın her kimse evde değildi.

Gözlerim gardırobun kapak aralığına sıkışmış kumaş parçasına takıldı. Bu, bir tütün çiftçisine ait olamayacak pembe bir kumaştı. Hâlen bir şeyin beni bu odaya çağırdığını hissedebiliyordum. Gardıroba çekiliyordum. Elimin kapak mandalına doğru yönlendirildiğini hissedebiliyordum. Kapağı açtığımda, gözlerimi içindekilerin üzerinde gezdirdim.

Kapının önünde duran botlardan daha küçük botlar. Kalın bir yün ceket. Birkaç elbiseyle bir çift kot tulum. Çiftlikte taktığımız bandanalara benzeyen katlanmış renkli kumaş şeritlerin oluşturduğu bir yığın.

Odaya geri dönüp adama ait değilmiş gibi görünen eşyaları gözden geçirdim. Bir bağa tarak, ince altın bir yüzüğün durduğu küçük bir tabak. İçinde parfüm varmış gibi görünen, kum saati şeklinde gümüş bir şişe. Bu şişeyi burnuma yaklaştırarak yumuşak gül ve portakal kokusunu içime çektim. Bunu yaptığım anda koku beni ağlatabilirmiş gibi boğazım düğümlendi.

Daha görmeden o fotoğrafı *hissettim*. Gözlerim aynadaki yansıma kaydıgında, yatağın yanındaki küçük sehpanın üzerinde bir fotoğraf çerçevesi olduğunu gördüm. İçinde siyah-beyaz bir fotoğrafın olduğu oval şekilli sedef bir çerçeveydi bu.

Parfüm şişesini yerine koydum, fotoğrafa doğru döndüm ve kararsız adımlarla odayı katettim. İnanabilmem için bu fotoğrafı almalı, ellerimde tutmalıydım.

Gerilen parmaklarımı ıslak tişörtümden çekip çerçeveyi aldım. Bu evde yaşayan adam kollarını bir kadına dolamış, kadın da yüzünü adamın omzuyla boğazı arasındaki kıvrıma dayamıştı. Kadın gülümsese de, yere çivilenmiş gibi hissetmeme neden olan şey kadının doğum iziydi. Kulağının altında, çenesinin altına uzanan doğum izi.

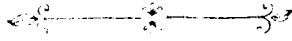
Titreyen parmaklarımı kendi boynumdaki doğum izinden geçirdim. Bu bendim.

Bu bendim.

Fotoğraf çerçevesi parmaklarımın arasından kayarak yere düştü. Camı kırılmıştı. Evin içinde amaçsızca dolanmaya başladım. Sonra kapıyı açtım, ayaklarım basamakları kendiliğinden buldu. Arazinin kapısındaaydım. Yoldaydım. İlçeye giden viraja doğru.

Koşuyordum.

ON

Nehri takip edip yoldan uzak durdum.

Birkaç saniyede bir arkama dönüp içimde kök salan dehşet hissiyle etrafımı saran ağaçlara bakıyordum. Gördüğüm şeyi unutmam, hafızamdan silmem gerekiyordu. Ama o fotoğraf çoktan zihnime kazınmıştı. Babaannemin gönderdiği fotoğrafta Nathaniel Rutherford'un yanında duran kadının Susanna'ya benzediğini fark ettiğimde yaşadığım his bunun yanında hiçbir şeydi. Az önce evdeki o fotoğrafa baktığım anda o kadının ben olduğumu hiç şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordum.

Damarlarımda akan adrenalinle yürümeye devam ettim. Nereye gittiğimi bilmesem de, artık belli bir yere gitmediğimi biliyordum. Yanıtlar aramıyordum. Şimdi yalnızca kaçıyordum.

Orman yerini daha kayalık bir araziye bıraktıkça aşağıdan gelen suyun sesi de yükseldi. Çaresizlik içinde kapıyı görmeye çalışarak, nehrin iki yanında uzanan tarlalara baktım. Bu kapıdan bir kez geçebildiysem, bunu bir daha yapabilirdim. Artık Susanna'nın başına ne geldiğini umursamıyor, Farrowların sakladıkları gerçeği veya büyükannemin benden ne gizlediğini öğrenmek istemiyordum. Bunların hiçbirinin önemi kalmamıştı. Şimdi yalnızca eve dönmek istiyordum. Bishop sokağındaki eve, çiftliğe, Mason'a.

Sonunda Adeline Nehri'ndeki eski demiryolu köprüsüne ulaştığımda güneş batmaya başlamıştı. Gerçi şimdi o kadar da eski görünmeyen köprü sarmaşıklarla kaplı değildi, rayların üzerine dallar düşmemişti. Aynı olan tek şey altından akan mavi-yeşil nehirdi.

Çalıların arasına girip nehrin kıyısına inerek avuçlarıma al-

dığım soğuk suyu yüzüme çarptım. Tenim kızarmış, gözlerim şişmişti. Boğazımdan kopan ses, bana kendimi Mason'la birlikte bu köprüden suya atlayan on yaşındaki kız gibi hissettirdi.

Mason'ı düşündüğüm anda çığlığım göğsümde sıkıştığı yerden çözüldü. Şu anda aramızda yaban mersinli bir turtayla, masada Mason'ın karşısında oturmak için neler vermezdim. O ana dönmeyi ve anneme yönelik saplantıdan vazgeçmem için beni ikna etmeye çalışırken onun sözünü dinlemiş olmayı isterdim.

Hayward Gap Yolu'ndaki evde gördüğüm şeyin asla var olmayacağına ne kadar inanmak istesem de, o fotoğrafı yeniden düşünmek bile yüzümü buruşturmama yol açıyordu. Yüzümdeki o gülümseme. Adamın kollarının beni sarışı. Uyandığımda yanımda birinin olduğunu duyumsadığım o sabah gibi, kollarını neredeyse hissedebiliyordum.

Masmavi gökyüzü ve kalın ağaç dallarının altında kırılıp değişen ışıqla birlikte yansımamın da dalgalandığı suya baktım. Kendimi sudaki yansımam gibi hissediyordum. Bozulmuş ve kırılmış. Tam olarak odaklanılamamış bir fotoğraf gibi.

Alnımdan boncuk boncuk ter damlaları süzülürken kaslarım yanıyordu. Bu hâlim bana bir gece önce hiç uyumadığımı hatırlattı. Aslında son günlerde neredeyse hiç uyumamıştım. Ağrıyan bacaklarımla köprüye çıkan bayırı tırmandım. Sanki ağırlık merkezimi kaybetmişim. Sanki bir noktadan diğerine süzülüyordum.

Raylara çıkıp nehrin üzerindeki köprüye ulaşana kadar demiryolunu takip ettim. Uzaklarda, nehir kıyısında uzanan Jasper hiç değişmemiş gibi görünüyordu. İlçe merkezindeki köprünün bir tarafında, ana caddedeki kırmızı tuğla binaları zor da olsa seçebiliyordum. Köprünün diğer yanında ise kilisenin ince beyaz kulesi görünüyordu. Ağaçların ardında kalsa da, durduğum yerden bile mezar taşlarından bazılarını görebiliyordum. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrimin olmadığını ancak o an kendime itiraf edebildim. 2023 yılında, hatta daha da kötüsü kendi yaşam dönemimde değilsem, elimi kolumu sallayarak kasabaya inip tanıdığım birini bulamazdım. Kapının bu tarafından bana yardımcı olabileceğini düşünebileceğim tek bir kişi vardı. Susanna.

Köprünün korkuluğunda alçak sesli, yumuşak bir titreşim hissettiğimde gözlerimi kırıştıtarak korkuluğa daha sıkı tutundum. Metal korkuluk derin bir rezonansla titriyordu, gözlerimi eğip botlarıma baktığımda sesin yükseldiğini fark ettim. Üzerinde durduğum raylar sarsılmaya başladığında karşı kıyıdaki ağaçlara döndüm. Düdük sesini duyduğumda ise derin bir nefes aldım ve geriye çekildim.

Tren ağaçların arasından hızla çıktığında son anda rayların üzerinden geçerek köprü barikatının ucuna attım kendimi. Bayırdan aşağıya, nehre doğru kaydım. Gömleğimin kolu bir dala takıldı. Bөгürtlen çalılarının içinden aşağıya sürüklenirken tren de köprüden geçti. Vagonların arasında bir görünüp bir kaybolan güneş ışığıyla, trenin gölgesinde kaldım.

Birkaç saniye içinde gözden kaybolan trenden geriye yalnızca buhar bulutu kaldı. Trenin sesi duyulmaz olurken, nehir kıyısının yukarisından gelen bir başka motor gürültüsüne kulak kabarttım. Ses yaklaşırken kıpırdamadan dinledim. Çakıl taşlarını ezen lastiklerin sesini tiz bir fren sesi izledi. Gözlerimi az önce geçtiğim çalılıkların içindeki aralığa çevirdim. Birkaç saniye sonra da onu gördüm. Evdeki adamı.

Adam bir süre telaşla nehir kıyısını taradıktan sonra beni gördüğünde nefesini bıraktı. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

Bir kez daha aklımdan beni kollarına aldığı fotoğraf geçti. Bu görüntüyü zihnimden silmek istiyordum.

Yanıt vermediğimde bana doğru yürümeye başladı.

“Benden uzak dur!” Nehre girdim. Botlarım soğuk suyla doldu.

“Benimle gelmelisin. *Şimdi.*”

“Seninle hiçbir yere gelmiyorum.” Arkama dönüp nehrin karşı kıyısına bakarak mesafeyi hesaplamaya çalıştım.

“Bu güvenli değil June.”

Adımı söylediğini duymak bir kez daha omurgamdan inen bir ürperti hissetmeme neden oldu. Ses tonunda zerre resmiyet yoktu. Belirsizlik de yoktu. Adımı, bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi rahatça söylüyordu.

“Kimsin sen?” diye sordum.

Başı ağrıyormuş gibi elini alnına bastırdı. “Adım Eamon,” dedi sabırsızlıkla. “Eamon Stone.”

“Neden evinde benim fotoğrafım var?” oldu ikinci sorum. Artık suyun içinde donuyordum.

“Benimle gel. Sana her şeyi anlatacağım.”

“Hayır. Şimdi anlat.”

Söyleyeceği şeyleri tartıyormuş gibi, ifadesi değişti. “Seni tanıyorum. Sen ise beni henüz tanımıyorsun.”

“Henüz mü?” Kıpırdamadan onu izliyordum. O evin yatak odasında hissettiğim panik yerini dehşete bırakmıştı. “Beni *ne-reden* tanıyorsun?”

Ellerini iki yanına indirip yumruklarını sıktı. “Bak, benimle gelmelisin.”

Ben suyun derinlerine bir adım daha atarken o da gözlerini yola çevirdi. Ağaçların ardında, bir başka arabanın yolun kenarında durduğunu duydum.

Eamon ağırlığını bir bacağından diğerine kaydırıp şapkasını geri taktı. Bir araba kapısının açıldığını ve çalılarının ardından gelen ayak seslerini duydum.

“Her şey yolunda mı?” diye seslendi bir adam.

“Evet.” Eamon yolda duran kişiye gülümsedi ama bu gülümseme yüzüne oturmamıştı sanki.

“Kamyonetini gördüm.”

Nehir kıyısına inen bayırın tepesinde eski tarz polis üniformalı bir adam görüldü. Adamın gözleri Eamon’ın üzerindeydi. Başparmağı kemerine takılı hâlde, bir mendille terli alnını sil-di. Göğsündeki rozette ŞERİF YARDIMCISI yazıyordu. Beni gördüğünde donakaldı.

“June? Sen misin?”

Eamon’a baktım. Ciğerlerimde hissettiğim sızı dayanılmaz bir acıya dönüşmüştü. Burada ne oluyordu?

Ağzımdan çıkacak sözcüklerden gerçekten korkuyormuş gibi, Eamon gözlerini bana dikmişti. “Daha yeni döndü,” dedi, adamın görüş açısını yarı yarıya kapatacak şekilde vücudunu döndürerek.

Dönmek mi? Nereden?

Şerif Yardımcısı yana doğru bir adım atıp beni görmeye çalıştı. Eli kemerinin yakınlarında durduğundan, her an kalçasındaki silahı çekebileceğine dair hızlı bir düşünce geçti aklımdan.

“Seni gördüğüme sevindim June. Annen iyi, değil mi?”

Önce adama, sonra Eamon’a baktım. Annem mi? Susanna mı?

Ağzımı açsam da, ben bir şey diyemeden Eamon araya girdi.

“Daha iyi,” dedi Eamon, benim yerime adama yanıt vererek. Gözleri hâlen üzerimdeydi. Boyun kaslarının gerildiğini görebiliyordum. Neredeyse fark edilemeyecek kadar hafif bir hareketle bana doğru başını salladı.

“Evet.” Konuşma sırası bana gelmiş gibi yutkundum. Ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

“Güzel.”

Beceriksizce başımı salladım.

Şerif Yardımcısı’nın gözleri suyun içindeki ayaklarıma kaydı. “Her şey yolunda mı?”

Suyun altındaki botlarıma baktım.

“Evet,” dedim, gereğinden yüksek bir sesle. Hâlen soluğum kesilmiş bir hâldeydim.

Şerif Yardımcısı’nın kafasının karıştığı belliydi ama bir soru daha sormasına fırsat bırakmadan, nehirden çıkıp Eamon’ın durduğu taşlık kıyıya adım attım. Eamon’ın kamyonetinin arkasında, polis arabasının parlak siyah-beyaz boyası güneş ışığını yansıtıyordu. Aracın tavanına sessizce yanıp sönen tek bir kırmızı ışık takılmıştı.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Eamon kolunu belime doladı. Parmaklarının kıvrılarak gömleğimi yakalamasını izledim. Beni kendine doğru çekerken vücuduna yayılan gerginliği hissedebiliyordum. Her ne oluyorsa, Eamon bunun normal görünmesi için elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

“Neyse, dediğim gibi, geri dönmene sevindim.” Şerif Yardımcısı hâlen beni inceliyordu. “Zor bir yıl oldu.”

Ağzımı kapalı tutup bir kez daha başımı salladım. Durumu daha da karmaşık hâle getirecek bir şey söyleme veya sorma

riskine girmeyecektim. Burada ne olduğunu anlamadan bunu yapmayacaktım.

Şerif Yardımcısı şapkasına hafifçe dokunarak bizi selamladıktan sonra arabasına döndü. Kapısını açarken bir kez daha bize baktı.

“Ben...” Tereddütte kaldığı belliydi. “Şerif’e haber vermem gerekecek.” Bunu özür diler gibi söylemişti.

“Elbette.” Eamon başını salladı. Sesi şimdi daha ikna edici bir rahatlık taşıyordu. “Bunun için hiç endişelenme Sam.”

Şerif Yardımcısı arabasına bindiğinde Eamon da onu yolcu etmek için elini kaldırdı. Polis arabası gözden kaybolduğu anda belime sarılı kolunu indirdi. Bir an için gözlerini kapattı. Sonunda bana baktığında, gözlerinde ürkerek geri çekilmeme neden olan bir soğukluk vardı.

“Bin artık şu lanet olası kamyonete.”

Başka hiçbir şey söylemeden bayırdan yukarı çıktı. Onu takip edip etmediğimi görmek için arkasına dönüp bakmadı bile. Bir an karşı koymayı düşündüm ama öfkeli ifadesinin ardında, Eamon’ın yüzünde çaresizlik vardı. Beni tanımakla kalmıyordu. Beni korumaya çalıştığını da hissediyordum.

Kamyonetin kapısını açıp bindiğim anda Eamon motoru çalıştırdı ve kapıyı kapatmamı beklemeden gaza bastı.

“Sana hiçbir yere gitmemeni söylemiştim,” dedi. Parmakları direksiyona sımsıkı yapışmıştı. “Aklında ne vardı?”

Kamyonetin içini inceledim. Zemine sabitlenmiş ahşap korkulukları ve muhtemelen tarlalarda patlamış uyumsuz lastikleriyle eski bir çiftlik aracıydı. Paspas olmayan zemin saman ve toprakla kaplıydı. Buğulanmış radyo kadranında rakamlar okunmuyordu.

Geldiğim yönde ilerliyor, kasabadan uzaklaşıyorduk. Arkamızda kalan kilise kulesinin gözden kaybolmasını izledim.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

Eamon yola bakıyordu.

“Seninle gelirim bana ne olduğunu anlatacağını söylemiştin.”

“Ne olduğunu bilmiyorum.” Daha derin bir aksanla, her sözcüğün üzerine basarak söylemişti bunu.

“Benden çok daha fazla şey biliyorsun. Seni henüz tanımadığımı söylerken ne demek istedin?”

Bana yandan bir bakış attıktan sonra gözlerini yeniden yola çevirdi. “Seninle beş yıl önce tanıştık. Beni tanımıyorsan, bunun nedeni bu tanışmanın henüz gerçekleşmemiş olması. Yani senin için.”

“Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir ki?”

“Olan biten her şeyin herhangi biri nasıl mümkün olabilir?” Sesini yükseltmişti.

Sol elindeki altının ışıltısına takıldı gözüm. Bir alyanstı bu.

“Aman Tanrım!” Öne eğilerek yüzümü ellerinin arasına aldım ve nefes almaya çalıştım.

“Bir gün eve geldiğimde gitmiştin. O günden beri seni görmedim,” dedi. “Tek bildiğim bu.”

“Bu ne zaman oldu?”

“Neredeyse bir yıl önce.”

Gözlerimi kapatıp nefes almaya çalıştım. Nöbetlerim de bir yıl önce başlamıştı. Her şey o zaman değişmişti. Bu zamanların çakışması yalnızca rastlantı olabilir miydi?

“Ben değildim,” dedim. “O kişi ben olamam.”

“Sendin. Karımı tanıyacağımı sanıyorum.”

Bu dediğini hiç duymamış olmayı dileyerek başımı iki yana salladım. “Sana daha önce burada hiç bulunmadığımı söylüyorum. Seninle hiç tanışmadım.”

Eamon’ın direksiyonu birden kırmasıyla kamyonet sağa savruldu. Cama çarpmamak için kafamın üzerindeki tutamacı yakaladım. Ve girdiğimiz yolun ilerisinde ne olduğunu gördüğümde koltuğumda doğrulup ön cama doğru eğildim.

Dudaklarımın arasından bir nefes kurtuldu.

Yolun ilerisinde Adeline Nehri Çiçek Çiftliği görünüyordu. Biraz farklı olsa da, büyüdüğüm evdi bu. Pencereleer aynı yerdeydi. Veranda, basamaklar tıpkı hatırladığım gibiydi. Ama ofis olarak kullandığımız ön oda henüz inşa edilmemişti. Avlunun

eğrelti otlarıyla kaplı o kısmında, dikenli tellerle çevrili bir tavuk kümesi vardı. Evin arkasındaki arazi tamamen veya kısmen açmış çiçek sıralarıyla kaplıydı.

Çiftliğin araba yoluna giren Eamon kamyoneti doğru dürüst durdurup park etmeden indi ve kapıyı arkasından sertçe kapattı.

Eamon yürürken evin ön kapısı açıldı ve eliyle beline bağlı önlüğün ucunu tutan bir kadın dışarı çıktı. Ağustos böcekleri Eamon'ın sesini bastırsa da tartıştıklarını anlayabiliyordum.

Anlık bir kararsızlığın ardından kamyonetin kapısını açtım. Ayaklarım yere dokunduğunda gözlerim verandadaki Eamon'la kadındaydı. O anda kadın da gözlerini bana çevirdi.

Bana baktığında kim olduğunu anladım. Sayısız fotoğrafını görmüştüm. Kim olduğumu çok iyi bildiğini gösteren bir ifadeyle beni izleyen bu kadın, büyükannemin annesi Esther Farrow'dan başkası değildi.

Avluda yürümeye başladığımda sustular. Esther'in alnının kırışmasına neden olan endişeli ifadesi de değişmedi. Hiç kıpırdamadan durup beni izlediği birkaç saniyenin ardından Eamon'a başını salladı.

"Teşekkürler," dedi Eamon, ağır bir sesle.

Esther beni tepeden tırnağa inceledi. Gözlerimiz yeniden kesiştiğinde, temkinli bir bakışı vardı. Mesafeli.

"Annie!" Eamon aralık duran kapıyı ardına kadar açtı. Birkaç saniye sonra, evin içinden gelen hızlı ayak seslerini duydum ve pencerenin ardında bir kafa belirdi.

Çok küçük bir kız dışarı çıkarak Esther'in uzun eteğinin ardına saklandı. Dalgalı sarı saçları çözülmek üzereymiş gibi görünen iki örgüyle toplanmıştı. Dizlerine kadar inen bir elbisesi vardı, uzun yün çoraplarını baldırlarına kadar çekmişti. Gözlerim yüzüne odaklandığında onun da bana baktığını gördüm. Hayır, bana değil. Âdeta *içime* bakıyordu.

Kız hiç kıpırdamıyordu. Pembe dudakları yanaklarıyla aynı renkteydi. Ona daha fazla bakamayacağımı, bunu kaldıramayacağımı hissettiğim için gözlerimi verandanın basamaklarına diktim. Bu kızın kim olduğunu sormaya cesaret edemedim. Bunu bilmek istemediğime emindim.

Eamon ona uzandığında, kucığına alması için kız Esther'in eteğini bıraktı. Eamon kucığına aldığı anda ona sokulan kız adamın omzunun üzerinden bana baktı ama Eamon onu kollarının arasında döndürerek görüşünü kesti. Sonra da tek kelime etmeden kızı kamyonete götürdü.

"Selam June." Hâlen kapı eşiğinde duran Esther ellerini beline dayamıştı. "Ciddi bir sorunumuz var, değil mi?"

Hiçbir şeyi kaçırmayan keskin gözleriyle basamaklardan çıkışımı izledi. Gümüş tellerin karıştığı açık renk saçları yüzünden daha da açık bir ton kazanan buz mavisi gözleri neredeyse uhrevi bir görünüm kazandırıyordu ona. Öğleden sonranın geç saatlerinde hâlen etkili olan güneşe rağmen ay ışığında kalmış gibi görünüyordu.

"O burada mı?" diye sordum çatlak bir sesle.

"Kim?"

"Annem."

Anne sözcüğü dilime çok yabancı gelmişti. Sanki yabancı bir dilden bir sözcük söylemiştim.

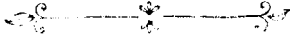
Öne doğru bir adım atarak verandanın ortasında beni karşıladı. "Beş yıl önce buraya geldiğinde de bana sorduğun ilk soru bu olmuştu."

Beş yıl önce. Bu üç sözcük ardı ardına zihnime çökerken kalbim daha hızlı atmaya başladı.

"O nerede?" diye fısıldadım.

"1951'deyiz June." Gözlerimin içine baktı. Sesinde şefkatli bir ton vardı şimdi. "Susanna öldü."

ON BİR

Otuz yıl. Otuz yıldan daha uzun süre geç kalmıştım.

Uykuya daldığımı hatırlamıyordum. Esther'in kapısından girişimi bile hayal meyal hatırlıyordum. İlk horozun ötüşünü duyduğumda güneş henüz dağların üzerinde yükselmemişti. Bu ses bir an için öylesine güçlü bir şekilde evimde olduğumu hissetmeme yol açtı ki, nerede olduğumu unuttum.

Hayır, unuttuğum, *hangi zamanda* olduğumdu.

Çiftlik evinin kuzeydoğu ucundaki yatak odası, büyükanemnin çiftlikte geç saatlere kadar çalıştığı veya sabah teslimatlarını takip etmek için çiftlikte yattığı birçok gece uyuduğum odaydı. Ama bu evin ömrü boyunca, bu çatının altında ilk kez uyanıyordum. Odanın kokusu aynıydı ve birçok açıdan da aynı görünüyordu. Sanki farklı olan tek şey bendim ve bu da geri döndürülemez bir değişiklikti.

Susanna öldü.

Bunu uzun zamandır biliyordum. Annemin bir yerlerde olduğunu, onu bulmamı beklediğini hiç hissetmemiştim. Ama o fotoğrafı gördüğümünden beri, bir yanımda bunun doğru olmasını istemişti. Hâlen içimde yaşayan o terk edilmiş çocuk *bana güven* sözcüklerini görmüştü ve çok cılız bir umut olsa bile, onu bulabileceğime inanma iznini vermiştim kendime. Onu bulduğumda, beni neden bırakıp gittiğini en sonunda anlayabilirdim.

Yatağın kenarına oturup dizlerimi göğsüme çektim. Evdeki sesleri dinlerken gerginlik içinde parmaklarımla kot pantolonumun paçalarını kıvrıp duruyordum. En azından bir saattir koridordan gelen ayak seslerini duysam da hiç sesimi çıkarmamıştım. O kapıyı açtığımda, tanıdığım, bildiğim bir evde dolan-

mayacaktım. Burası bildiğim çiftlik değildi. Burası, benim için bilinmez topraklardı ve içimden bir ses burada güvende olmadığımı söylüyordu.

Açık pencereden giren rüzgârla perdeler uçuşuyordu. Dışarıda, 2023 yılında aşırı büyümüş böğürtlen çalılarının arasında paslanmış hâlde duran traktör şimdi iş başındaydı. Bu çiftliğin yerleşimi, benim çalışarak büyüdüğüm çiftlikten farklıydı. İkinci kattan baktığımda, arazilerin hesaplanmış, kesin bir düzende ayrılmadığını, su aktarımına ve haşerelere karşı koruma sağlanmasına yardımcı olması için, bitkilerin arasında yerli türlerin yetişmesine dayanan eski bir taktik doğrultusunda tarlaların ekseriyetle yabani bir hâlde bırakıldığını görebiliyordum. 2023 yılında böyle şeyleri kontrol etmemizi sağlayan modern uygulamalarımız olduğu gibi, yoldan baktığınızda bile çiftliğin düzenli yerleşimini görebilirdiniz.

Benim zamanımda var olmayan iki derme çatma sera görüyordum; bu seraların yerinde artık sulama ve havalandırma sistemlerini barındıran gösterişli yapılar vardı. Seralar daha çok, Esther'in gül yetiştirdiğini sandığım abartılı saksılara benziyordu. Bu yıllarda çiftliğin tanınmasını sağlayan şeylerden biri de yıl boyunca güllerinin olmasıydı. Aksi takdirde yıl boyunca gül alabileceğiniz tek yer New York'tu.

Ama gözlerimin asıl aradığı şey kapıydı.

Kapıyı gördüğüm her sefer, beklenmedik bir şekilde, birdenbire belirmişti. Göründüğü zamanların arasında da günler, haftalar, bazen aylar geçebiliyordu. Ama benim bu kadar zamanım yoktu. Buradan derhâl çıkmalıyım.

Bana aşına gelen bir kokuyu aldığımda, biriken gözyaşlarımın yaktığı gözlerimi kapattım. Her zaman yuvayla ilişkilendirdiğim, fırında pişen kurabiyelerin kokusuydu bu. Ayağa kalkıp odanın kapısına gittim. Gıcırdayarak açılan kapıdan çıkıp dar ahşap merdivenden indiğimde Esther mutfaktaydı. Saçlarını ensesinde toplamış, önlüğünün altına yeni, ütülü bir elbise giymişti.

Çekinerek mutfığa girdiğimde bana bakmadı. "Uyuyabildin mi?"

Başımı salladım. Cereyanda kalmış evin serinliği ürperme neden oldu.

“Güzel. İstersen kahve var.”

Gözlerim Esther’in ardına, ocaktaki kahve ibriğine kaydı. Ucundan buhar yükseliyordu. “Teşekkürler.”

Mutfakta dolanmaya başladığımda Esther’in gözleri üzerimdeydi. Lavaboda tülbentte bir şey süzüyordu. “Fincanlar rafta.”

Kastettiği rafı görene kadar etrafıma bakındım. Buz kutusunun yanındaki küçük, yontulmamış bir kalasın üzerinde dört farklı fincan duruyordu. Kendimi bildim bileli o duvarda bir dolap olmuştu.

Kalasa uzanarak, bana en yakın fincanı alıp göğsüme yasladım. “Kalmama izin verdiğin için teşekkür ederim.”

“Eamon bana tercih şansı tanımadı,” dedi Esther, gülümseyerek. “Ama sen bir Farrow’sun June. Zamanın yanlış ucunda olsan bile burası benim olduğu kadar senin de.”

Zamanın yanlış ucu. Olan bu muydu?

Ocaktaki ibrikten fincana kahve koydum. Bir yudum aldığım da tadının acılığıyla yüzümü buruşturdum. Etrafta şekerlik de görmüyordum.

Esther lavaboda tülbendi salladıktan sonra içindeki şeyi tezgâhta duran bir kâseye boşalttı.

“Sorularım var.” Onu izlerken sandalyelerden birine oturdum.

“Buna eminim. Ama soruların konusunda dikkatli olman gerektiğini söylemeliyim. Tüm yanıtları duymak istemeyebilirsiniz.”

Bu tam da büyükannemin söyleyeceği bir şeydi ama bilmece-lerden, yarı gerçeklerden gına gelmişti. Artık bu oyunu oynamayacaktım.

“Bana ne olduğunu bilmeye hakkım olduğunu düşünüyorum,” dedim.

Esther beni duymamış gibi çalışmaya devam etti. Ama birkaç saniye sonra içini çekerek, “Sanırım bu konuda yanılmıyorsun,” dedi.

Tezgâhta duran su dolu kâsedeki ellerini durularken kararını vermiş gibi görünüyordu. Yine de ifadesini okuyamıyordum ve gergin

olup olmadığını merak etmeye başladım. Eteğinin beline asılı olan havluyla ellerini kuruladıktan sonra masada karşıma oturdu.

“Nereden başlayalım?” dedi.

“Buraya nasıl geldiğimden başlasak, olur mu? Bütün bunların...” Elimi kaldırıp oturduğumuz mutfağı gösterdim. “... nasıl mümkün olabildiğinden.”

“Bu konuda tahmin edebileceğinden daha az şey biliyorum,” dedi Esther. “Nasıl başladığını gerçekten bilmiyorum. Annem bana, annesinin ona anlattığı şeyi anlattı. Bizim soyumuzdan gelen her kadının hayatının bir noktasında o kapıyı göreceğini ve önünde sonunda kapıdan geçeceğini.”

Seçtiği sözcükler sandalyemde doğrulmama yol açtı. “*Önünde sonunda* derken ne demek istiyorsun? Bunun kaçınılmaz bir şey olduğunu mu?”

“O kapıdan geçmemeyi başaran benim bildiğim bir Farrow yok. Kapı düzensiz aralıklarla görünüyor. Elbette asla geçmeye karar verebilirsin ama kapı tekrar tekrar belirecektir. Nihayet onu açmaya karar vermene yol açacak yeterince iyi bir nedeninin olacağı güne dek.”

Gözleri üzerimdeydi. Ne demek istediğini kendi deneyimlerimden bilip bilmediğimi anlamak istermiş gibi başını eğmişti.

“Bana öyle olmadı. Daha düne kadar bu anlattıklarının hiçbirinden haberim bile yoktu.”

“Altı veya seksen yaşında olmanın hiçbir önemi yok. Alevlere kilitlenen pervaneler gibiyiz ve o kapıdan geçtiğin anda başlıyor.”

“Ne başlıyor?”

“Aşınma.”

Bekledim.

Dirseklerini masaya koyduğunda, daha önce buraya geldiğimde bütün bunları bana anlatanın yine o olup olmadığını düşünürken buldum kendimi. “Bunu sana bana anlatıldığı gibi anlatacağım. Zaman çok sayıda liften yapılmış bir ip gibidir ve bu lifler birleştiklerinde tek bir güçlü zaman çizgisi oluşturur.”

Onu takip edip edemediğimi anlamak için gözlerini bana dikti.

“Ama kapıdan bir kez geçtin mi bu ip aşınmaya başlar. Lifler gevşer. Açılır. En sonunda tümünden sökülmeğe mahkûmdurlar. Artık tek bir zaman çizgin yoktur.”

Aynı anda iki yer. Aynı anda iki *zaman*.

“Yani bunlar gerçek mi? Gördüğüm, duyduğum şeyler gerçek mi?”

Esther başını salladı. “Bunlar yalnızca paralel ipler.”

“Ama...” Aklıma şiltemin altında sakladığım defter geldi. “Ben o kapıdan ilk kez dün geçtim. Her şey kapıdan geçtikten sonra başlıyorsa, nöbetler neden bir yıl önce başladı?”

Esther gözlerini kıstı. “Bir yıl önce mi?”

“Evet.”

“Tam olarak mı?”

“Neredeyse. İlk nöbetimin tarihi 2 Temmuz 2022.”

Esther’in tüm vücudunu ele geçiren tepkiyi görmemek imkânsızdı ama kendini hızla toparlayarak, yüzüne düşen bir tu-tam saç kulağının arkasına atıp boğazını temizledi. “Ama bu, kapıdan ilk geçişin değil June.”

Esther bunu dediğinde bu yapbozun parçalarına zaten sahip olduğumu fark ettim. Annem bana hamileyken ortadan kaybolmuştu. Muhtemelen beni kapının diğer tarafında doğurmuştu.

“Burada, bu zamanda doğduğumu mu söylüyorsun?” diye sordum.

“Elbette *bu* zamanda değil. 1912’de doğdun ve aşınma hepimiz için farklı gerçekleşiyor. Bazen başlaması aylar, bazen de yıllar sürüyor. Hatta on yıllar.”

Bu daha önce üzerinde çalışılmış ve dikkatlice oluşturulmuş bir açıklama gibi geliyordu kulağa. Ama Esther yine de sarsılmış görünüyordu. Hatta rahatsız olmuş.

“Benim annem için,” diye devam etti, “Kapıyı geçtikten yalnızca birkaç ay sonra başladı. Her şey çok hızlı gerçekleşerek zihninin yalnızca birkaç yılda parçalanmasına neden oldu. Benim için daha uzun sürdü ve yavaş akan, düzenli bir süreçti.”

“Yani sen...”

“Hasta olup olmadığımı mı soruyorsun? Bunun hasta ol-

makla hiçbir ilgisi yok. Daha çok, biri bu dünyaya, diğeri de diğeri dünyaya bakan iki çift göze sahip olmak gibi. Ama en sonunda bu dünyalar birbirine karışmaya başlıyor ve delilik de *burada* yatıyor.”

“Ama bunu nasıl durdurabiliriz?”

“Durduramazsın. Bu kapı Farrow kadınlarına görünüyor ve her Farrow kadını hayatının bir noktasında kapıdan *geçecek*. Kapıdan bir kez geçtikten sonra zihninin asla tam olarak geri dönmüyor.”

Fincanımdan yükselen buhara bakarken aşına olduğum o kasvetli his bir kez daha üzerime çöktü. Bunu hissetmişim. Bir iple bağlıymışım gibi çekilmişim o kapıya. Koluna uzanmadan önce tereddüt etmiş miydim? Hatırlayamıyordum artık.

“Sanırım bu bazen işe yarayabilecek bir yetenektir.” Esther duraksadı. “Ama her şey gibi, bunun da bir bedeli var.”

“Peki Susanna?”

“Susanna...” Esther doğru sözcükleri bulmaya çalışıyormuş gibi bir an sustu. “Susanna, Nathaniel ile kapıdan ilk geçişinde karşılaştı. Yalnızca birkaç gün sonra. İnsanlara Susanna’nın Norfolk, Virginia’dan ziyarete gelen kuzenimiz olduğunu söyledik. Susanna’nın birkaç hafta burada kalıp gideceğini sanıyordum ama o ikisi... Hayatım boyunca onlar gibi ruh ikizleri görmedim. Birbirlerini bu kadar hızlıca en derinlere çeken böyle iki insanla hiç karşılaşmadım.”

Susanna’yı burada tutan şey buydu demek, diye düşündüm. Aşk.

“Dürüst olmam gerekirse, Nathaniel de Susanna da biraz kırılmış insanlardı ama tutkuluydular. Birbirlerine iyi gelmediler. Susanna bunu bilse de kendine hâkim olamıyordu. Nathaniel’in babası kilisenin papazıydı ve ailemiz kilisede hoş karşılanmadığından elbette babası ilişkilerini tasvip etmedi. Ben ilişkileri olduğunu anladığımda, zaten bir süredir gizli gizli buluşuyorlardı ve durumun farkına vardığımda çok geç kalmıştım. Birkaç ay sonra, Susanna sana hamile kaldı.”

Pencerenin önünden bir gölgenin geçmesiyle, Esther’in göz-

leri omzunda bir kazmayla ambara doğru yürüyen, kasketli ve kot gömlekleli genç bir adamı takip etti. Adamın zeytuni teni, ancak tarlalarda geçen uzun günlerin neden olabileceği şekilde koyu altın tonu kazanmıştı.

“Susanna’yı kapıdan geçip kendi zamanına dönmesi için ikna etsem de, birkaç ay sonra buraya geri geldi. Sen doğduğunda da artık yapılacak bir şey kalmamıştı.”

“Tamam da neden beni kendi zamanına geri götürdü ve orada bıraktı?”

Esther buna cevap vermedi.

“Bunu neden yaptı? Neden beni orada bırakıp kendisi burada kaldı?”

“Sana söyledim. Susanna’nın yaptığı birçok şeyin nedenini bilmiyorum.”

Ellerim masadan kaydı, sandalyeme yaslanıp gözlerimi Esther’e diktim. Bana anlattıklarından daha fazlası vardı. Bunu görebiliyordum. Ama bu kadın büyükannemden farklıydı. Mizacı daha sert, bakışları daha keskindi.

“Seni kendi zamanına bırakıp buraya döndükten sonra hastalandı, daha doğrusu hastalığı daha kötüye gitti. Bu zamanın doktorları buna ‘histeri’ dediler ve en sonunda bu ona çok fazla geldi. Birkaç yıl sonra kendi canına kıydı.”

Annemi gözlerini aşağıya dikmiş, şelalenin tepesinde dikilirken hayal etmek ürpermeme neden oldu.

“O zaman her şeyin sona erdiğini düşündüm. Ama beş yıl önce onu aramak için sen buraya geldin.”

“Sonra?”

“Susanna’nın başına gelenlerden çok farklı bir şey olmadı. Eamon’la tanıştın. Ona âşık oldun. Evlendin. Ve bir gün çekip gittin.”

“Ve sen nereye gittiğimi bilmiyorsun.”

Esther başını iki yana salladı. “Bir gün buradaydın ve ertesi gün yoktun. Neredeyse bir yıldır seni ilk kez görüyoruz. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Yani, örtüşme olmamıştı.”

“Örtüşme mi?”

“Daha yaşlı bir hâlin burada göründükten sonra daha genç

bir hâlinin buraya gelmesine örtüşme diyorum. Bunu başka nasıl adlandırabileceğimi bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse bundan nasıl bir anlam çıkarmam gerektiğini de bilemiyorum.”

Esther’i dinlemek başımın dönmesine neden oluyordu. “Ne yani? Bu benim iki farklı versiyonum olduğu anlamına mı geliyor?”

“Hayır, hiçbirimizden iki tane yok. Farklı bir zaman çizgisine geçtiğinde, geldiğin zamanda kalmaya devam etmezsin. Birinde ya da diğerindesindir. Ama bir şekilde, bir şeyler karıştı. Sen beş yıl önce tanıştığım June’sun ama beni hatırlamıyorsan, bu durumda benim tanıdığım June’un genç hâlisin demektir. Kapıdan... Erken geçtin. Burada olan şeyler henüz sana olmadı.”

“Ne kadar erken?” diye sordum fısıldayarak. “Daha önceye kıyasla ne kadar erken geçtim?”

“Kapıdan geçtiğinde yıl kaçtı?”

“2023.”

“Öyleyse senin için erken, bizim için geç demektir. Sorun da bu. Buraya ilk geçişinde geldiğin yıl 2024’tü.”

“2024,” diye tekrar ettim, bütün bunları anlamaya çalışarak.

Bu, otuz beş yaşında buraya geçtiğim anlamına geliyordu. Kapıdan, büyükannemin cenazesinden en az dokuz ay, belki daha da uzun süre sonra geçmişim. Bu durumda geldiğim zaman da 1951 değildi. Beş yıl önceyse, onlar için 1946 yılı olmalıydı.

Esther bir kez daha beni inceliyordu. “Neden 1951’i seçtin?”

“Ne?”

“Kapıdan geçtiğinde. Neden 1951’i seçtin?”

“Ben hiçbir şey seçmedim. Kapıdan geçtim ve kendimi burada buldum.”

Esther’in yüzünden bana inanmadığını açıkça belli eden bir ifade geçti. “Madalyon June.”

Elim o anda boğazıma uzandı. Parmaklarım madalyonun zincirini aradı. Ama boynumda değildi. Fincanımı masaya bıraktım ve gömleğimin yakasını açıp zinciri aradım.

“Yok,” dedi Esther.

“Tarlada veya yolda düşürmüş olmalıyım,” dedim, gergin bir hâlde.

“Madalyonu kaybetmedin.”

Esther kendi elbisesinin yakasına uzanarak boynuna asılı zinciri dışarı çekti. Sonra da zinciri boynundan çıkarıp madalyonu masada aramıza koydu.

Madalyona bakakaldım. “Bu nasıl...”

“Buna geleceğiz.” Madalyonu açarak, saat kadranını bana dönük olacak şekilde çevirdi. Saatin dört ibresi de sıfır rakamını gösteriyordu. “Madalyon boynundaydı ama yılı seçmedin.”

O kadar kafam karışmıştı ki buna yanıt veremedim.

“İbrelerin ne yöne dönük olduğunu hatırlıyor musun?”

“Bilmiyorum. Beş? Bir?” Yutkundum. “Evet, bir rakamının üzerinde iki kol vardı.”

“Bir, dokuz, beş, bir. 1951,” dedi Esther.

Başımı kaldırıp ona baktım. “Kapıdan *böyle mi* geçiliyor?”

“Kurmaya en kısa ibreden başlayarak, saatin dört ibresini bir yılın dört basamağına ayarlayan gerekir. Kendi zamanında yıl 2023’tü, değil mi?”

Başımı salladım.

“Pekâlâ.” Saçından bir tokayı çıkardı. Saat kadranındaki en kısa ibreden başlayarak, tokenin ucuyla ibreleri iki, sıfır, iki ve üç rakamlarına getirdi. İşini bitirdiğinde madalyonu kapattı. “Kapıyı açtığında madalyondaki saat 2023’ü gösterdiği sürece, kapı seni o yıla götürür.”

Altın yüzeyine düşen güneş ışığının titreşiminden sersemlemiş hâlde madalyonu parmaklarımın arasında çevirdim. Saatin çalışmadığını her zaman biliyordum ve dört ibreyle eksik rakamlar bana tuhaf geliyordu. Ama çok eski olduğunu düşünerek bunları göz ardı etmiştim. Saat hâlen antika görünüyordu ama metal yüzeyi, boynuma geçirdiğim madalyon kadar buğulu ve aşınmış değildi.

Arka kapının yanına asılı takvime baktım. Haziran ayının açık olduğu bir çiftçi almanağıydı bu. Ayın on yedisiydi. Kendi zamanımda, büyükannemin cenazesinin üzerinden sadece dört

gün geçmişti. Bunun nasıl mümkün olabildiğini anlayamıyordum. Bildiğimi sandığım her şeyin bütünüyle dağılması için dört gün nasıl yeterli olmuştu?

“Büyükannenin neden bunları sana hiç anlatmadığını asla anlamadım,” diye mırıldandı Esther.

Büyükannem.

Doğru ya, 1951 yılındaysam büyükannem de burada demektir. Esther tarafından bu evde büyütülmüştü.

Ellerim fincandan kaydı. “O nerede?”

Esther sandalyesinde kıpırdandı. Bir an için, belki de bana yalan söyleyip söylememeyi tarttığını düşündüm. “Burada.” Ayağa kalkmama fırsat bırakmadan elini elimin üzerine koydu. “Dinle beni.” Masanın üzerinden bana doğru eğildi. “Hepimiz için yapabileceğin en iyi şey geri dönmek.”

İfadesinden ne demek istediğini anlamaya çalıştım. *Hepimiz için* de ne anlama geliyordu?

“O kapıyı bir kez daha gördüğün anda, diğer tarafa geç. Ve orada kal.”

Buna itiraz edecek değildim. “Bu ne zaman olacak?”

İçini çekti. “Maalesef bunun ne zaman olacağını net bir şekilde söylemek mümkün değil.”

“Net bir şekilde söylemek mümkün değil mi?” Sesimi yükseltmiştim. “Burada kapana kısıldığımı mı söylüyorsun?”

Kapan. Bu sözcük midemi bulandırdı. Klostrofobi hissettim.

“Kapı yeniden *görünecek*. Sen geçmek için hazır ol yeter.”

“Beni arayan insanlar olacak.” Yolda duran boş Bronco kamyonetin görüntüsü geçti aklımdan. “Nerede olduğumu nasıl açıklayacağım?”

“Bunun olduğu her sefer hepimizin açıkladığı gibi. Bir hikâyeye uyduracak ve bu hikâyeye bağlı kalacaksın. Dikkat çekmeyecek, sana soru sorulmadan açıklamalar yapmaya kalkmayacaksın. Açıkçası, senin ne kadar çok delirmiş olduğunu düşünürlerse, bu o kadar iyi.”

Büyükannemle Birdie, annem için tam olarak bunu yapmışlardı. Jasper halkının onun deli olduğuna, bu yüzden kayboldu-

ğuna inanmalarını sağladılar. Bir daha asla geri dönmemesinin nedeninin bu olduğuna. Gerçeğe kıyasla bu çok daha inandırıcıydı.

Parmak uçlarımı şakaklarıma dayadım. Susanna hakkında bildikleri her şeyi bana anlatmadıklarını biliyordum. Bunun nedeninin, büyükanneimin beni korumaya çalışması olduğunu düşünüyordum. Gerçekleşmek üzere olan şeyin korkusuyla yaşamamı istemiyordu. Ama aslında kızını koruyordu. Ve kendini.

“Pekâlâ, bilmem gereken başka ne var?”

“Kurallar var.” Esther ayağa kalkıp ocağa gitti ve başka bir fincana kahvenin kalanını koydu. “Madalyona sahip değilsen kapı sana açılmaz ve kapıdan yalnızca üç kere geçebilirsin. Üç kere geçtikten sonra, kapı sana bir daha görünmez.”

“Ama daha önce buraya geldiğimi söylemiştin. Bebek olarak kapıdan geçtiysem, ardından beş yıl önce buraya bir daha geldiysem...”

Esther başını iki yana salladı. “Hayır. Burada bulunduğun son seferde daha yaşlıydın. Bu bedendeki sen ise daha önce kapıdan bir kere geçti. Yedi aylık bir bebekken. Şimdi buraya gelerek kapıdan ikinci kez geçmiş oldun. Tek bir geçiş hakkın kaldı. Bir tercihte bulunman gerekecek. Önünde sonunda her Farrow’un seçmesi gerektiği gibi.”

Bekledim.

“Zamanın hangi tarafında yaşamak istediğine karar vermelisin. Hangi hayatı yaşamak istediğine.” Dillendirmedığım sorumu yanıtladı. “Sonrasında bir daha geriye dönüş olmayacak.”

Bunu mu yapmıştım? 1946’ya geçmiş ve sonra geri dönmeye mi karar vermiştim?

“Dahası da var. İkinci kurala göre yalnızca var olmadığın bir yere gidebilirsin.” Madalyonu işaret etti. “Yalnızca tek bir sen var June. Tıpkı bu madalyonlardan bir tane olduğu gibi. Bu asla değişmeyecek. Kapıdan geçtiğinde boynundaki madalyon kayboldu çünkü o madalyon burada zaten vardı. Bu yüzden kapıdan geçtiğin anda senin üzerindeki madalyon yok oldu. *Zihnin* aynı anda iki yerde birden bulunabilir ama vücudun bunu

yapamaz. Bu yüzden, şu anda o kapıdan geçsen ve gelecekte zaten var olduğun bir zamana dönsen, diyelim ki 2022'ye... Bu durumda sen de... Yok olursun.”

Yutkundum. Bu fikir tüm ağırlığıyla üzerime çökmüştü.

“Düşünmen gereken bir diğer şey de, yanında ne tür bir bilgi getirdiğin. Hiçbirimizle gelecekte ne olduğu hakkında konuşmamalısın. Bizi herhangi bir tehlikeye karşı uyarmamalı, bir fırsattan bahsetmemelisin. Bu çok riskli. Aksi takdirde çok fazla şey bundan etkilenebilir.”

Aklım anında büyükanneme kaydı. Hayatının onlarca yılına tanıklık etmiştim. Öldüğü günü bile biliyordum. Ama zamanın bu tarafındaki insanlar böyle bir lükse sahip değildiler.

“Beş yıl önce buraya geldiğimde insanlar kim olduğumu düşündüler?”

Esther madalyonu masada bana doğru itti. “Sen geldiğinde Susanna’nın ölümünün üzerinden uzun yıllar geçmişti. Senin de bir başka kuzen olduğunu söyledim. Başka açıklama yapmadım, insanlar da çok merak etmediler. Ta ki...” Duraksadı. “Ta ki işler karmaşıklaşana kadar.”

“Öyleyse buradaki insanlar benim bunca zamandır nerede olduğumu sanıyorlar?”

“Norfolk’ta hasta annene baktığını.”

“Bir yıl boyunca mı? Buna inanıyorlar mı?”

“Çok da inandıklarını sanmıyorum. Sorun da bu ya.”

Şerif Yardımcısı’nın çok kuşkulu davranmasının nedeni bu olmalıydı ama verandasında beni gören kadının neden bu kadar dehşete düştüğünü açıklamıyordu.

“İşte bu yüzden kahveni bitirir bitirmez seni eve götüreceğim.”

Donakaldım. “Ne?”

“Kapı yeniden görünene kadar bu durumu gizli tutmayı başardık ama şimdi seni gördüler June. Sam dün seni gördüyse, tüm kasaba geri döndüğünü duymuştur.”

“Benden o eve geri dönmemi cidden bekliyor olamazsın.”

“Senden tam olarak beklediğim şey bu.” Esther kaşlarını

çattı. “Buraya geldiğinde hayatının altüst olduğunun farkındayım. Bunun adil olmadığını hissediyorsan bunda da haklısın. Bunlar sana anlatılmalıydı.” Sesini alçalttı. “Margaret seni buna hazırlamalıydı. Ama kapının bu tarafındayken, birkaç gün sonra buradan çekip gittiğinde *bizim* hayatlarımızın yerle yeksan olmaması için senden elinden gelen her şeyi yapmanı bekliyorum. Her şeyin normal bir şekilde devam etmesi gerekiyor.”

Esther bunu tartışmaya yer bırakmayan öyle sakın bir otoriteyle söyledi ki, diğer June’un ne kadar soruna yol açtığını düşünmeden edemedim.

“O benim orada olmamı istemiyor,” dedim.

“Haklısın, Eamon bunu istemiyor ama bu kasabanın ailemizi yok etmesini engellemek istiyorsak senin o evde olman gerektiğini de biliyor.”

Hayward Gap Yolu’ndaki evi düşünmek bile midemin bulanmasına neden oluyordu. O yatak odası. Tuvalet masasındaki o fotoğraf.

“Buradayken mümkün olduğunca az dikkat çekmelisin ve insanlar da Eamon’la birlikte evde olmanı bekleyecekler. Buradan gittiğinde de millete ne söyleyeceğimizi buluruz.”

“Neden bu kadar ilgiler? Neden umursuyorlar ki?”

“Buraya... *Karmaşık* bir zamanda geldin.” Bu kelimeyi bir kez daha kullanmıştı işte.

Ayağa kalkıp lavaboya döndü. Bakışlarımdan kaçtığını fark ettim.

“Bana o küçük kızdan bahsedecek misin?” diye sordum, sözcükleri zorlukla çıkararak.

Esther’in kaskatı kesildiğini fark ettim. “O Eamon’ın kızı.”

Cümlesini bilerek tamamlamamış gibi hissettim. Yani o kız benim çocuğum değil miydi veya benim çocuğumdu ama onun üzerinde hak iddia edemiyor muydum?

Üst kattan gelen gıcırıltıları duyduğumuzda, ikimiz de başımızı kaldırıp masanın üzerinde asılı olan süt beyazı camlı sarkıt lambaya baktık. Ses tavanı katederek merdivene ulaştı. Bir an sonra, hâlen bluzunu eteğine sokmaya çalışan genç bir kadın

merdivenden iniyordu. Beni gördüğünde az kalsın yere kapaklanacaktı.

Mavinin, insanın aklına fırtına bulutlarını getiren bir tonuna sahip gözlerini üzerime dikerken çilli yanakları kızardı. "June." Şimdi, burada, yetmiş yıldan uzun bir zaman farkına rağmen, adımı aynı şekilde söylemişti.

Daha birkaç gün önce gömdüğüm Margaret Anne Farrow karşımda duruyordu.

Büyükanne. Hayattaydı. Nefes alıyordu.

Dudaklarında beliren gülümsemeyle, dosdoğru yanıma gelip kollarını omuzlarıma doladı. Benden kısaydı. Zayıftı. Ama oydu. Gözlerimde canımı yakan bir acı vardı. Kokusunu içime çektiğimde boğazım düğümlendi.

Ne yaptığımı düşünmeden ona öyle sıkı sarıldım ki dudaklarımdan kırık bir ses kurtuldu. Anında onun omuzlarında ağlayan küçük kız olmuştum yeniden. Ayaklarımı bastığım gerçekliğin her miliminin kaydığı son yirmi dört saatin ardından, kaskatı, kırılmaz bir zeminden farksızdı o benim için.

Bir kez daha bana bakmak için geriye çekildiğinde gözleri şaşkınlıkla parılıyordu. Dudaklarında tam da bir genç kızın gülümsemesi vardı. Yanakları güneşin öpücüğünü taşıyan bir pembelikteydi. Daha tam anlamıyla kadın değil, gencecik bir kızdı. On altı, on yedi yaşından büyük olamazdı. Ama gözlerinin ardında, etrafını saran havada büyükannemi duyumsayabiliyordum. Onu hissedebiliyordum. Beni büyüten kadını. Beni asla bırakmayan kadını.

Cenaze için o tepede dikildiğimiz günün anısı zihnimden geçtiğinde, göğsüm öyle sıkıştı ki yutkunmak zorunda kaldım. Şimdi tam karşımda olması, ona dokunabilmem, onu kaybetmenin derin yarasının yeniden açılmasına neden olmuştu.

Esther'in yüzünde bir şeyleri bildiğini ima eden bir bakış vardı. Ağırbaşlı bir anlayış ifadesi. Benim dünyamda, benim zamanımda, bu genç kızın çoktan son nefesini verdiğini anlamıştı. Buraya son gelişimde anlattıklarımın bunu çıkarmış olmalıydı.

"Yapılacak işler var Margaret."

Margaret'in elleri gömleğimden kayarken itiraz etmeye kalkıştı. "Ama..."

Esther'in gözlerini üzerine dikmesiyle ağzını kapattı.

"Bugün güneşcillerle ilgileneceğiz," dedi Esther, ayçiçeği için yalnızca büyükannemden duyduğum takma adı kullanarak. "Hezarenleri yarın keseriz. Her şey panayır için kasabaya gidecek."

Yaz Ortası Panayırı.

Bir kez daha takvime baktım. 21 Haziran'ın kırmızı kalemle işaretlendiği yaz gün dönümü dört gün sonraydı. Şansım varsa o güne dek gitmiş olurdum.

Margaret karşı koymak istermiş gibi dudaklarını büzse de Esther'in sözünü dinledi. Arka kapıdan çıkmadan önce bana son bir kez baktı ve tel kapı arkasından sertçe kapandı.

Esther'in açık renk gözleri bana odaklanmıştı. "Dikkatli ol. Buradan sonsuza dek ayrılmadan önce sana çok fazla bağlanmasına izin vermemelisin."

Cama dönerek Margaret'in gittikçe küçülmesini ve sonunda çitlerin ardında gözden kaybolmasını izledim.

"Burada kalbi kırık hâlde bırakılan tek kişi Eamon değil. Anlıyor musun?"

Yalnızca Margaret'tan mı bahsettiğini, yoksa buna kendisini de mi dahil ettiğini anlayamadım. Bana karşı duygusal yakınlık besliyorsa bunu gayet iyi gizliyordu. Bu evin kapısından girdiğim andan beri bana sevecen davrandığı bir an bile olmamıştı.

Dedikleri doğruysa, onu suçlayamazdım. Aramızda yıllara dayanan bir geçmiş vardı ve ihanetle sona ermişti. Bunu hatırlayan tek kişi o olsa bile bu böyleydi.

"Giyebileceğin bir şeyler vereyim sana. Üzerindekileri bana ver. Yanında getirdiğin ama burada, bu zamanda olmaması gereken başka bir şey var mı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Her şeyi kamyonetimde bırakmıştım.

Esther başını salladı. "Madalyonu asla boynundan çıkarma. Uyurken bile. Kapının ne zaman belireceğini asla bilemezsin."

Madalyonu alıp parmaklarımı üzerine kapattım. “Neden buradan ayrıldığımı bana hâlen söylemedin,” dedim.

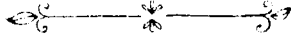
Nihayet sustu ve iki eliyle tezgâha dayanarak gönülsüzce gözlerime baktı.

Ben de ona bakıp bekledim.

“Bunun nedeninin önemi yok. O June gitti. Her neredeyse, senin yıllarca önünde. Asıl soru, tatlım, *sen* burada ne yapıyorsun?”

ON İKİ

Çiftlikten Eamon'ın evine olan mesafe arabayla ancak birkaç dakika olsa da, bu kadar kısa bir sürede bile kafamda yüz farklı senaryoyu oynattım.

2023 yılındaki kendi zaman çizgimden ayrılalı yirmi dört saatten fazla olmuştu. Birinin yol kenarına çekilmiş, kapısı açık ve motoru çalışır durumda bırakılmış Bronco'yu bulması çok sürmemiş olmalıydı. Beni bulamadıklarında da Şerif'i aramış olmalıydılar.

Herhâlde birkaç dakika sonra da Birdie'nin telefonu çalmıştı. Sonra da Mason'ın. Onlara beni en son ne zaman gördükleri sorulmuştu. Nereye gidiyor olabileceğime veya nerede olduğuma dair hiçbir fikirlerinin olup olmadığı. Mason dehşete düşmüştü. Muhtemelen şu anda o arazide beni arıyordu. Nehrin kenarında dolanıyor, ormanda bana sesleniyordu. Ama Birdie... Birdie nerede olduğumu biliyordu.

Birdie'nin ne kadar şeyi bildiğinden emin olmamın hiçbir yolu olmadığı gibi, onun üstüne gitmektense öfkeyle evi terk ettiğim için şimdi çok pişmandım. Onu konuşturabilmiş olsaydım o kapıdan yine de geçer miydim? Bunu bilmiyordum.

Asıl soru, döndüğümde kendimi nasıl açıklayacağımdı. Kamyonetimi yolun ortasında bırakıp ortadan kaybolmamı açıklayacak nasıl bir mazeretim olabilirdi? Mason'a gerçeği anlatabilir miydim? Bana inanır mıydı?

Esther kamyoneti Hayward Gap Yolu'na sokarken öyle gerindim ki, bana verdiği elbisenin yumuşak kumaşını ellerimle düzeltmekten başka bir şey yapamıyordum. Tütün tarlalarının kenarında yürüyen Eamon'ı gördüğümde terlemeye başladım.

Araba yoluna girdiğimizde Eamon yalnızca bir an için başını kaldırıp bize baksa da, omuzlarının duruşunun değiştiğini görebiliyordum. Verandanın basamaklarından çıkıp eve girmeden önce gözlerine sert bir bakış oturmıştı.

Madalyonu bulana dek elimle gömleğimin altını yokladım. Metal yüzeyi tenimin üzerinde ısınan madalyonun kapağının küçük tokası parmaklarımda tanıdık bir his bıraktı. Soluk kırmızı boyalı kapıya dair bir işaret görebilmek için gözlerimle tarlaları tarıyordum. Ama işaret yoktu. Yeşilliğin ortasında güneş ışığını yansıtan kapının bronz tokmağına veya menteşelerine dair hiçbir iz yoktu.

Esther kontağı kapatıp bitkinlikle nefesini bıraktı. “Onunla önce ben konuşayım.”

“Sana onun beni burada istemediğini söylemiştim.”

“Eh, istemek ve ihtiyaç duymak farklı şeyler.”

Esther kapıyı açıp kamyonetten indi. Verandaya yürüyüp eve girmesini izledim. Uzaklardaki dağların mükemmel panoramasında, tarlaların içindeki ev gerçekten çok güzel görünüyordu.

1951’de burası mütevazı ama işler durumunda bir çiftlik eviydi, çatısının altında bir aile yaşıyordu. *Benim* ailem. Her şey sakın, dingin görünse de, 2023’teki yıkık evin iskeletini zihnimde canlandırabiliyordum. Sanki 2023’te yerle bir olmayı çok isteyen o eğilmiş, bel vermiş kirişlerin tedirgin edici ağırlığını burada hissedebiliyordum. Oradaki ev son nefesini vermek istiyordu.

Çitin ardındaki kısırak siyah gözlerinden biriyle beni izlerken yürüyor, başını sallıyor ve yelesini savuruyordu. Onun toynak sesleri ve rüzgâr çanı olduğunu tahmin ettiğim yumuşak çınlama dışında çiftlik sessizdi.

Verandaya kayan gözlerim kirişlerin arasındaki çanlara odaklandı. Güneş ışığı, ahşap bir çerçeveye asılı gümüş çubukların üzerinde ışıldıyordu. Elim kamyonetin kapısını açarken ve ayaklarım toprak zemine basarken bile gözlerim hâlen rüzgâr çanıındaydı.

Ensemdeki karıncalanma hissi geri dönmüştü. Bu, o gün mutfakta duyduğum sesin aynısıydı. Çınlamasıyla kafam orta-

dan ikiye yarılacak gibi hissetmeme neden olan sestir bu. Üstelik o gün, bu sesi duyduğum ilk sefer de değildi.

Rüzgârın birden hızını artırmasıyla birlikte birbirlerine çarpan gümüş çubuklar havaya bir kez daha tiz sesli çınlamalarını gönderdiler. Verandanın basamaklarını tırmanıp rüzgâr çanının tam altında durdum.

Defterime yazdığım şeylerin burayla bağlantısını yeni yeni düşünmeye başlamıştım. Burada bu çanın sesini nasıl net bir şekilde duyabiliyorsam, Bishop Sokağı'ndaki evimizde de aynı netlikte duymuştum. O an gerçektir ama *ne zaman* gerçekleşmişti?

Esther'in ipin aşınmasıyla ilgili söylediği şey şimdi gerçekten anlam ifade etmeye başlamıştı. Gördüğüm –başıma gelen– şeyler, halüsinasyon, sanrı veya Dr. Jennings'in notlarına yazdığı teşhislerden biri değildi. Bunlar başka bir zamandan benim zamanıma sızan gerçek olaylardı.

Arkamdan gelen sesleri duyduğumda gözlerimi kırptırdım. Eamon mutfaktaydı. Gömleğinin kollarını dirseklerine çekmişti, kol kasları belli oluyordu. Islak saçları gözlerinin üzerine düşmüştü. Esther'e bakıyordu ve yüz ifadesini okuyamıyordum.

Pencereye doğru bir adım atıp kulak kabarttım.

“...fazla seçenek yok.” Bu Esther'in sesiydi.

“Bu işin peşini bırakmayacaktır. Bunu sen de biliyorsun.”

O sırada yoldan bir araba geçtiği için Eamon'la Esther'in bundan sonra dediklerini duyamadım ve yalnızca son sözcükleri yakalayabildim.

“...gitmiş olacak.”

Sonra bir süre birbirlerine baktılar ve ardından Esther nihayet kapıya yöneldi. Kapıyı açıp karşısında beni bulduğunda şaşırılmış gibi göründü.

Çenesini eve doğru çevirerek, “Haydi,” dedi.

Bir kez daha camdan, mutfakta duran Eamon'a baktım. Hem ihtiyatlı hem tehditkâr diyebileceğim bir ifadeyle şimdi o da beni izliyordu. Gergindi. Bu evi benden korumaya hazırmış gibi, âdeta teyakkuz hâlindeydi.

“Yani?” Esther beni bekliyordu.

İçeri girmek için kendimi hazırlamadan önce derin bir nefes aldım. Yanından geçerken Esther bana cesaret verici bir ifadeyle gülümsedi ve kapıyı arkamdan kapattı.

Şöminenin yanında kendime bir yer bulup şömine rafındaki ıvır zıvırı inceledim. Farklı renklerin iç içe geçtiği bir tüy, bir deniz kabuğu. Kapağı oymalı, küçük bir bronz kutu. Odanın karşı tarafında bir perdenin yarı kapatmış olduğu kuytu bir köşede, battaniyenin üzerine küçük bir bez bebeğin bırakıldığı, geçici bir yatak gibi görünen bir somya vardı. Bu köşeyi daha önce fark etmemiştim, belki de eve ilk girdiğimde perde sonuna dek çekiliydi. Bu yatak bir gün önce Eamon'ın kollarında gördüğüm küçük kıza ait olmalıydı. O kız hakkında fazla düşünmemeye çalışıyordum.

“Şimdi,” diye söze girdi Esther. “Yapabileceğimiz en iyi şey mümkün olduğunca normal davranmak. June, sen Norfolk'ta felç geçiren annene bakıyordun. Annen artık daha iyi olduğu için temelli geri döndün.”

Kaskatı kesildim. “Temelli mi?”

“İlçe halkı için, evet.”

Eamon beni izliyordu. Koyu gözleri, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine aktarmama neden olacak bir şekilde yüzümde geziyordu.

“İnsanlar merakla kapılacaktır,” diye devam etti Esther. “Sorular soracaklar. Bu yüzden ağzından çıkana dikkat etmelisin. Etraflıca açıklamalar yapmaktan, ayrıntılar vermekten kaçınmalısın. Anlıyor musun?”

Başımı salladım. Anlıyordum anlamasına ama odadaki havadan hiç hoşlanmamıştım. Son beş yılda burada neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Yaptığım tercihleri, kimin canını yaktığımı bilmiyordum. Bir yabancıнын hayatının orta yerine bırakılmış gibi hissediyordum ve burada hoş karşılanmadığım gün gibi ortadaydı.

“Annie'yi bu gece için alacağım,” dedi Esther. Bir an için duraksadıktan sonra, “Sizin de konuşmaya fırsatınız olur,” diye ekledi.

Esther arka kapıdan çıkmadan önce bana son bir kez bak-

tı. Uzun bir bakıştı bu. Annie'ye seslenmesinden birkaç saniye sonra, küçük kız ambarın açık kapısının önünde belirdi. Minik ellerinde yarısı yenmiş bir elmayla Esther'in peşinden kamyonete doğru yürüdü.

Mutfaktaki Eamon yerinden kıpırdamamış olsa da gözlerindeki soğuk bakış biraz olsun yumuşamış gibi görünüyordu. Şimdi daha çok, meraka kapılmış gibi bir hâli vardı. Değer biçiyordu. Sanki kendine bana bakma iznini tanımıştı.

“Burada kalmak zorunda değilim,” derken gözlerim Eamon'ın ellerine takıldı. Siyah bir şeyle lekelenmiş gibi görünen ellerini yarım yamalak silmişti.

“Dün sözümü dinleyip kimseye görünmeseydin bu dediğin doğru olabilirdi,” dedi, derin tenor sesine gömülü sözcükleri yüzüme fırlatarak. Artık aksanını çıkarmak daha kolaydı; zaman içinde en belirgin özelliklerini yitirmiş donuk bir İrlanda aksanıydı bu. “Ama kasabadaki herkes artık senin burada olduğunu öğrenmiştir. Bunun üstesinden gelemeyiz.”

Ne yapacağımı bilemediğim ellerimi kavuşturdum. Eamon, Esther gibi beni rahat ettirmeye çalışmıyordu. Bu adam bana öfkeliydi ve bunun farkında olup olmamam da umurunda değildi.

“Şeye kadar burada kalacaksın...” Bunu söylemesi mümkün değilmiş gibi cümlesini tamamlamadan bıraktı.

“Kapı görünene kadar,” diye mırıldandım.

Başını salladı. “Kapı açıldığında gideceksin ve biz de kendi hayatlarımıza döneceğiz.”

Aklıma gelen düşünceyle kaskatı kesildim. “Ya kapı görünmezse?”

“Görünecek, her zaman görünür.” Bunu derken gözlerini kaçırdığını fark ettim. Sözcüklerinin benim kavrayabileceğimden daha fazla anlamı vardı sanki. “Yatak odasını alabilirsin. Ben burada uyurum.”

Gözlerim mutfaktan diğer odaya açılan kapıya kaydı. Kapının ardında, hatırlamadığım bir hayatın kalıntılarının saklandığı bir lahit vardı sanki. Oraya geri girmenin düşüncesi midemin kalkmasına neden oldu.

Gökyüzünün bulutlarla kapanmasıyla evin içindeki ışık aniden değişti. Dışarıda tütün yapraklarını dalgalandıran rüzgârın sesi aklıma okyanusu getirdi. Gözleri pencereye kayarak dikkati dağılan Eamon'ın yüzünden endişeli bir ifade geçti.

“Dün koluma baktığında, aradığın şey neydi?” diye sordum.

Eamon yanıt vermeden önce bir süre düşündü. “Bir şeye bakıyordum.”

“Neye?”

Çenesi gerildi. “Bir yara izi. Birkaç yıl önce June ocakta kendini yaktı.” O an onun için canlılığını koruyormuş gibi mutfağa baktı. “O kazadan bileğinin iç tarafında bir yara izi kaldı.”

Demek böyle anlamıştı. Benim hiçbir yerim yanmamıştı çünkü burada bulunmamıştım. Ama vücudumu bu kadar iyi tanıması nabzımın yükselmesine neden oldu. Kısacık bir an için, avucumun altında o sıcaklıktan geriye kalan şeyi hissedebildiğimi düşündüm. Silikleşen, zonklayan bir acı.

“Buraya neden geldin?” Bunu düz bir tonda sorsa da altında gergin bir tını saklıydı, bu evin kapısından girdiğim andan beri sözcüklerini yutuyordu sanki.

Bu yanıtı hiç kolay olmayan bir soruydu. Aslında yanıtı bildiğimden bile emin değildim. Kendimi burada nasıl bulmuştum? Büyükanneimin gönderdiği fotoğraf? Annemin ortadan kaybolması? Nöbetlerim? Sonunda o kapıyı açana kadar gerçekleşen her şey gittikçe gerilen bir ip oluşturmuştu sanki.

“Bu o kadar basit değil,” dedim.

“Öyleyse açıkla bana June. Ben aptal bir adam değilim.”

U harfini derinlerden uzattığı silikleşmiş aksanıyla adımı söylemesi bir kez daha ürpermeme neden oldu. Adımı söylemesi bana aynı anda hem tanıdık hem de yabancı gelen bir his veriyordu. Bunu her duyduğumda yumruklarımı sıkıyordum.

“Şey demek istememiştim...”

“O hâlde ne demek istedin?”

“Bana ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Anneme ne olduğunu.” Sesim yükselmişti, savunmaya çekilmiştim. “Hiçbir şey bilmiyorum, ne senin hakkında ne de...” O küçük kızın adını söyleyemedim.

“Annie.” Kızın adını üstüne basarak söylemişti.

Ağzımı açsam da anında geri kapadım. O kızın adını söyleyemezdim. Bunu istemiyordum. “Yani o...”

“Benim kızım. Ve June’un.”

Daha derin nefesler almaya başladıkça üzerimdeki elbisenin göğsümde daraldığını hissedebiliyordum. “O benim kızımsa neden beni tanımamış gibi görünüyor?” diye sordum, tutunabileceğim bir ip arar gibi.

“Sen ortadan kaybolduğunda üç yaşına yeni girmişti ama çocuklar bizim gibi aptal değildir. Senin annesi olmadığını biliyor. Yani aslında olmadığını.”

Amacının bu olup olmadığından emin değildim ama son cümlesi kuma çizilmiş bir çizgi gibiydi. Bu, bir sınır ve sınırın geçilmemesi için bir ikazdı.

“Bütün bunların nasıl mümkün olabileceğini anlayamıyorum,” dedim.

“Ama öyle. Ben bunu yaşadım.”

“Anlamıyorsun, bunların hiçbir anlamı yok. Ben asla...”

“Planların değişti,” dedi sert bir sesle.

Kalakaldım. “Planlarım mı?”

“Asla evlenmeme, asla aile kurmama, son Farrow olma planların.”

Bunu öyle soğuk bir tonda söyledi ki sinirlendim. Neredeyse alay eder gibi söylemişti. Dahası, bu düşüncüyü kafamdan çekip çıkarması da çok sinir bozucuydu çünkü haklıydı.

“Evet.” Yutkundum. “Seni *tanıyorum*.”

“Tanımıyorsun.”

Karanlık bir ifadeyle gözlerini üzerime dikti. “Büyüdüğün evdeki yatak odanda elmas şeklinde bir pencere var. Bu ev henüz inşa edilmedi. Çok kahve içiyorsun. O defteri yatağının altında saklıyorsun. Birkaç hafta sonra yaz geldiğinde burada çillerin çıkacak.” Kendi elmacık kemiklerinin üst kısmını gösterdiği anda yüzüm kızardı. “İda adında bir komşun var ve arkadaşın Mason da seni arayacaktır, değil mi?”

Mason’ın adının geçmesi midemin çalkalanmasına neden oldu. Eamon benim hakkımda başka neler biliyordu? Ona

başka neler anlatmıştım? Her şeyi anlatmış olabileceğimi düşündüm. Dört yıldır bu adamla evliysem, hayatımı onunkiyle birleştirecek kadar güvendiysen, ona kendimle ilgili her şeyi anlatmış olmalıydım.

Nefesini bıraktı. “İnan bana, ben de bunun gerçek olmamasını isterdim.”

“Ben yalnızca... Anlayamıyorum...”

“Neden buraya gelip benimle bir hayat kurdun? Neden bunu seçtin?” Etrafımızı saran eve baktı. “Bunları düşünüyorsun, değil mi?”

“Hayır. Ben böyle bir şey söylemedim.”

Kahkaha atsa da çıkardığı ses göğsünün nasıl sıkıştığını belli ediyordu. “İnanılmaz bir insansın.”

“Ben yalnızca buraya geldiysem ve sonra da buradan ayrılıysam, bunun bir nedeni olması gerektiğini söylüyorum.”

“Yeterince iyi bir neden yok. Yaşadığımız şeylerin yeterince iyi bir nedeni olamaz.” Söyledikleri aramızdaki sınırı daha da belirgin bir hâle getirdi. Bu sınırın bir yanında ben, diğer yanındayken o ve Annie duruyordu. “Bir daha o kapıdan geçmeyeceğine yemin etmiştin.”

Sessizleşti. Bir an için Esther’in bahsettiği kalp kırıklığını görebildiğimi düşündüm. Bu kalp kırıklığı ondan yükselen bir sıcaklık gibi etrafımızı saran odayı dolduruyordu.

Onu ve Annie’yi terk etmiştim. Verdiğim sözleri tutmamıştım. Ama bu noktaya nasıl geldiğimi bilmediğim gibi, her şeyi biraz olsun iyileştirmek için ne söyleyebileceğime dair de hiçbir fikrim yoktu.

“Neden buradan ayrıldım?” diye sordum, fısıltıdan çok yüksek olmayan bir sesle.

“Bilmiyorum.”

Esther gibi, Eamon da bana her şeyi anlatmıyordu. Bu kadrından emindim. Ama burada ne olduğunu, buraya nasıl geldiğimi anlayacaksam, benimle konuşmaları gerekiyordu.

“En azından bir tahminde bulunmalısın. Bir teorin olmalı.”

“Sırların vardı. Bana güvenip anlatabilirdin ama bunu yapmadın.”

“Ben o değilim!” Sözcükler en sonunda ağzımdan fışkırır gibi çıktığında tüm vücudum titriyordu.

Bu sözcüklerin doğru olması için neler vermezdim ama doğru değildi. Daha önce buraya gelmiştim. Bu insanlar beni tanıyorlardı. O June, bu adamla evlenip ondan çocuk yapan kadın *bendim*. Kumsala çarpmasına birkaç saniye kalmış bir dalga gibi, bu iki June arasındaki mesafe hızla kapanıyordu.

Eamon bana bakarken, o taş gibi sert bakışın ardında başka bir şey olduğunu gördüm. Sanki içimdeki kırılma, onun daha da keskin bir şekilde odaklanmasını sağlamıştı.

“Bilmen gereken bir şey var,” diye fısıldadım.

Göğsünde kavuşturduğu kolları iki yanına düşerken, bana yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Ne kadar uzun boylu olduğunu unutmuştum. Yüzüme bakarken nasıl tepemde yükseldiğini. Gözleri, bir şey arıyormuş gibi gözlerimin üzerinde dolanıyordu.

“Senin hakkında gerçekten bildiğim tek şey June...”

Tırnaklarımı avuçlarıma batırdım.

“...hiçbir zaman seni gerçekten tanımadığım.”

Eamon bir şey söylememi bekleyerek karşımda dururken, dudaklarımın arasından tek bir sözcük bile çıkmadı. Bana saatler gibi gelen o birkaç saniyede, aramızdaki görünmez ipin gerildiğini hissettim. En sonunda geri çekildiğinde, tuttuğum nefesi bırakmamak için tüm irademi kullanmam gerekti.

Arka kapıdan dışarı çıktı ve çok geçmeden tarlada gözden kayboldu. Ama kapı geri kapanmadan, az öncesine göre daha serin bir esintiyle birlikte içeri sarı yasemin kokusu doldu. Beni sarmalayan bu esintiyle ürperdim.

Tenime batan keskin, acı veren hisle yüzümü buruştururken bu hissin aşinalığıyla kıpırtısız kaldım. Yumruklarımı açıp odaklanmaya çalıştım. Bir kez daha oluyordu işte. Bilincim ikiye ayrılıyordu.

İçgüdüsel olarak silkinmeye çalışmak yerine bu hisse daha fazla odaklanarak, hiç hareket etmeden nefesimi kontrol altına almaya çabaladım. Bu hissin tadını dilimde hissedebiliyordum.

Odun dumanının ısırığı, nehir suyunun çalkalanması gibiydi. Etrafımı saran küçük çiftlik evi yok olurken ve o manzara gözlerimin önünde belirirken, yere yıkılmamak için ancak son anda elimi uzatıp tezgâha tutunabildim.

Karanlık ağaçların dallarının arasından yıldızlı bir gökyüzü görünüyor. Dışarıdayım. Sessizlikte gece böceklerinin vızıltıları duyuluyor.

“Geliyor musun?” Mason’ın sesi öyle net, öyle yakından geliyor ki ona doğru dönüyorum.

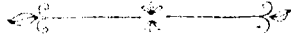
Beline kadar girdiği nehirde, soluk teni karanlık suyla tam bir zıtlık içinde. Üzerinde gömleği yok. Saçlarını yana taramış. Sakalı daha koyu renkte. Daha sık. Bana gülümsüyor.

Suyun sesi yükselirken nehrin çıplak ayaklarımın üzerinden aktığını görüyorum. Rüzgârı tenimin her karışında hissedebiliyorum. O anda üzerimde yalnızca iç çamaşırlarım olduğunu fark ediyorum. Kıyafetlerim kayaların üzerine atılmış, kayaların üzerinde taşların çevrelediği küçük bir ateş yanıyor. Yeniden Mason’a baktığımda beni izlediğini görüyorum. Ellerinden biri kalkarak suyun içinden çıkıyor ve bana doğru uzanıyor.

Kıpırdadığım anda bu görüntü zihnimden hızla silinmeye başladı. Nehrin sesleri etrafımı saran sessizliğin derinlerine çekilirken ve evi aydınlatan güneş ışığı artarken, suyun içindeki çıplak ayaklarımın görüntüsünün yerini Eamon’ın döşeme tahtalarının üzerindeki botlarım aldı.

Titreyen elimi, kalbimin durmasından korkacağım kadar hızlı attığı göğsüme bastırdım. Adeline Nehri’nin kıyısındaydım, ateş yakılmıştı ve suyun üzerinde ay ışığı dans ediyordu. Mason da oradaydı. Bu görüntü, gerçek bir anının keskin detaylarına ve nostaljik yankısına sahipti. Buna ancak anı diyebilirdim ama böyle bir anın asla yaşanmadığına emindim.

ON ÜÇ

Bir başka hayatın müzesinde kapana kısılmıştım.

Gökyüzünün aydınlanmaya başladığı andan itibaren Eamon'ın ortalıkta dolandığını duysam da, ses çıkarmadan yatağın kenarında oturup etrafımı saran donmuş dünyayı inceledim. Sabahın ilk ışıklarında kendimi rüyada gibi hissettiğim odada, hayatımı oluşturan ufak tefek kalıntıların ağır ağır netlik kazanmasını izledim.

Kıyafetlerin katlanma şeklinden tuvalet masasının düzenine kadar, her yerde buranın benim evim olduğuna dair belirgin kanıtlar vardı. Tam da benim yapacağım gibi, pencere pervazına taşlar, tüyler, tohumlar konmuştu. Bu benim çocukluğumdan beri yaptığım bir şeydi, ceplerime küçük hazineler atar, sonra da unuturdum. Kendi evimde, yatak odamın penceresinin önünde de benzer bir koleksiyon vardı.

Tüylerden birini alıp parmak uçlarıma sürttüm. Eamon'ın dediği gibi, burada kalmayı seçtiğim ve burada mutlu olduğum ortadaydı. Bir şekilde buna emindim. Öyleyse burayı neden terk etmiştim?

Zihnimde Mason'ın o görüntüsünü tekrar tekrar oynatarak saatler geçirmiştim. O görüntü zihnime kazınmıştı sanki. Aslında çok uzun zaman önce zihnime gömülmüş bir şeyle karşılaşmış gibi hissediyordum. Her ayrıntısını hatırlamama rağmen o gecenin ne zaman yaşandığını çıkaramıyordum. Defalarca o nehirde bulunmuştuk ama bu farklıydı. Bu görüntüde, Mason'ın bana bakışında farklı bir şey vardı.

Ayağa kalkıp gardırobu açtım ve bu defa içindekileri daha dikkatli inceledim. Parmaklarım, 1951 yılında çiftçilikle geçi-

nilen bir kasabada bir kadının ihtiyaç duyabileceği az sayıda ama kullanışlı kıyafetlere, yumuşak ipek elbiselerle gömleklere dokundu. Bu kıyafetlerin benim seebileceğim renklerde olduğunu düşündüm. Hayır. Bunlar zaten benim *seçtiğim* renklerdi.

Elim kıyafetlerin arkasına sıkıştırılmış beyaz renkte, narin, dantelli bir kumaşın kıvrımına dokundu. Parmağımı dantele geçirip, çekerken boğazım düğümlendi. Bu bir gelinlikti. Aklımdan hızla bir dizi görüntü geçmeye başladı. Dantelli kumaşın kolumun üzerinden akış. Eteğinin yere dokunuşu. Dalgalı saçlarımla uyumlu süt beyazı rengi. Körlemesine birbirine bağlanmış bir dizi an, gerçekliğin çatlak bir aynadaki yansıması gibi gözlerimin önünden geçiyordu. Sürekli yeni bir resim oluşturmak üzere, önceden hiçbir ikaz olmaksızın değişen renklerin oluşturduğu bir kaleydoskoba bakıyordum sanki.

Elimi geri çekip kalbimin hızla çarptığı kaburgalarımaya dayadım ve o resim tam olarak belirmeden önce görüntüleri zihnimden uzaklaştırdım.

Dantelli gelinliği gözümün önünden çekerek, kıyafetleri gardırobun bir tarafına itip askıların birindeki mavi bir elbiseyi aldım. Zorlukla yutkunarak, kapağı kapandığında sarsılan gardıroptan uzaklaştım. Üzerimdeki geceliği çıkarıp düzgünce katladım. Hâlen boynumda asılı olan madalyonun sıcaklığına rağmen, içerinin havası tüylerimi diken diken ediyordu. şansım yaver giderse güneş yeniden batmadan önce kapı belirir ve neredeyse hiç iz bırakmadan buradan ayrılabilirdim. Mason'a geri d nebilirdim. Bildiğim Jasper'a.

Elbiseyi üzerime geçirip düğmelerini ilikledikten sonra madalyonu içine soktum. Kumaşı çok yumuşak olan elbisenin bana biraz bol gelmesinin nedeni üzerine düşünmemeye çalıştım. Doğum yaptıktan sonra bu vücut değişmiş miydi? Burada yaşadığım beş yılda aşk ve evlilik hatlarımı yumuşatmış olabilir miydi?

Aynaya döndüm. O odada duran görüntümü incelerken bir kez daha tüylerim diken diken oldu. Yaşamadığım bir hayatın tuvaline izilmiştim. En kötüsü de, buraya aitmişim gibi g r nmemdi. Bu sahneye kusursuz bir şekilde oturuyordum.

Ellerimi yavaşça elbiseden geçirip kumaşı düzelttikten sonra, aynadaki yansımamı daha tanıdık hâle getirmek için parmaklarımı içinden geçirdiğim saçlarımı omzumun üzerine attım. Dışarıdan bakıldığında, bodrumumuzdaki fotoğrafları süsleyen kadınlardan biri gibi görünüyordum. Kendi içimde normale yakın hiçbir şey hissetmesem de, ikna edici bir görüntüm olduğunu söyleyebilirdim.

Gözlerim tuvalet masasındaki denizkulağı veya bir tür istiridye kabuğundan yapıldığını sandığım küçük tabağa kaydı. Tabağın ortasında duran altın yüzüğün de bana baktığını düşündüm bir an. Eamon'ın elleri için çok küçük olan, basit, pürüzsüz bir yüzüktü. Gözlerimi kırıştırdığımda, yüzüğün parmağımda olduğunu görebiliyordum. Demek ki buradan ayrılırken bu yüzüğü de bırakmıştım. O anda, Eamon'ın koca bir yıl boyunca eşyalarım ile dolu bu odayı hiç dokunmadan tutmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm. *O kadının* eşyalarıyla. Hâlen karısının geri döneceğini mi umut ediyordu?

Nihayet odanın kapısını açacak cesareti topladığımda, menşelerin gıcirtısı evin sessizliğine nüfuz etti. Mutfağın köşesinden dönüp de Margaret'ı gördüğümde donakaldım. Eamon değil, Margaret.

Oturma odasının ortasında durmuş, önceki gün kanepeye örtülmüş el örgüsü battaniyeyi katlıyordu. Orada uyuyan Eamon kanepeden kalktığı anda battaniyeyi olduğu gibi bırakmıştı. Ama şimdi evde değildi.

“Günaydın!” dedi Margaret neşeyle. Beni gördüğü anda dudaklarında tatlı bir gülümseme belirmişti.

Sarı saçları şakaklarının hizasında kıvrılıyordu. Yanakları pembeydi. Gençliğiyle olsa bile, büyükannemin karşısında durmasının ne denli imkânsız olduğunun bir türlü üstesinden gelemediyordum.

“Günaydın,” dedim. “Burada ne yapıyorsun?”

“Büyükannem bugün buraya gelmemin iyi olacağını düşündü.” Battaniyeyi kanepenin sırtına örttü. “Üçünüze göz kulak olmam için.”

Büyükanne derken Esther'i kastettiğini anlamam için aradan birkaç saniye geçmesi gerekti.

O anda oturma odasındaki kuytu köşeyi kapatan perde hafifçe kıpırdadı ve minik parmakların çektiği kareli kumaşın ardından başını uzatan Annie belirdi. Küçük yatağına tünemişti. Ayakkabıları ahşap zemine atılmıştı.

Küçük ayaklarına giydiği çoraplar, elbisesinin kenarlarını lekeleyen aynı toz toprakla kirlenmişti. Bu hâli onu benim için daha gerçek kılıyordu. Daha önce odaklanılamamış bulanık bir fotoğraf gibi, onu yalnızca kısacık anlarda görebilmiştim. Ama şimdi onu *gerçekten* görebiliyordum.

Perdeyi daha da geriye çekerken dudaklarını büzdü ama o kocaman kahverengi gözleriyle bana bakmaya devam etti. Eamon'ın gözleriyle tam olarak aynı renkteydi gözleri. Bu da bana bir şeyin yerli yerine oturduğunu hissettiren bir başka ayrıtıydı.

Daha fazla parçanın dizildiğini ve domino taşları gibi devrilmeyi beklediklerini hissedebiliyordum. Kendimi düşüncelerime karışacak bir başka hızlı görsel dizisine hazırlayarak bekledim. Ama bu defa hiçbir görüntü canlanmadı zihnimde.

“Merhaba,” dedim. Bu yapayalnız sözcük belki bin soruyu sırtlanmıştı.

Birbirlerini hatırlamayan bir anneyle çocuk arasındaki uygun tanışma nasıl olabilirdi? Benim doğurduğum bu kıza bakmaya bile dayanamıyor olmam ne anlama geliyordu?

Margaret'in gözleri benimle Annie arasında gidip geldi. O da bekliyordu.

“Benim adım June,” dedim bir kez daha deneyerek.

Kendimi nasıl tanıtacağımı bilemediğimden, adımlı söylememin en az kafa karıştırıcı şey olacağını düşündüm. Beni “anne” olarak bildiğine şüphe yoktu. Veya “anneciğim”. Bunu düşünmek o düşme hissini yeniden yaşamama neden oldu.

Annie tek kelime etmeden yatağından indi. Sessizce mutfığa doğru yürürken gözleri üzerimdeydi. Ve arka kapıdan çıkıp gitti.

“Konuşabiliyor mu?” Bez bebeğini bıraktığı küçük yatağına baktım. “Daha tek bir kelime ettiğini bile duymadım.”

Margaret sırtıttı. “Canı istediğinde epey konuşuyor aslında. Ama o da Eamon gibi sessiz bir yaratık.”

Onu tanıdığım birkaç gün içinde Eamon bana hiç de sessiz bir tip gibi görünmemişti. Hatta bu zamanın yarısını bana bağırıp çağırarak geçirmişti. Ama Margaret’in soruma verdiği cevap utanmama neden oldu.

“Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum,” derken, bunu Margaret’a mı yoksa kendime mi söylediğimden emin değildim.

“Biliyorum.”

Annie’yi izlerken ne düşündüğümü biliyormuş gibi, Margaret anlayışlı bir ifadeyle bana gülümsedi. Kendi ölümümle karşı karşıya yıllar geçirmiş, çocukluğundan beri kederin içinde yaşamıştım ama şu anda yaşadıklarına kıyasla bu hiçbir şeydi. İçimdeki hisse bir ad bile veremiyordum.

Mahcup bir ifadeyle gözlerini benimkilerden kaçırarak Margaret mutfağa geçerek, ocağın üzerindeki kahve ibriğini alıp içindeki telveyi lavaboya boşalttı.

“Eamon nerede?” diye sordum.

Margaret pencereye baktı. “Çalışıyor. Çoğu gün daha güneş doğmadan tarlaya çıkar.”

Arka kapıya gidip rüzgârda savrulan tütün sıralarına baktım. “Eamon’a kim yardım ediyor? Tarlada çalışan başka biri görmedim.”

“Yardımcısı sensin. Yani bunu birlikte yapardınız.” Musluğu açıp sabun kalıbını lavaboya çekti. “Sonra işe el atmaları için kasabadan iki kişi ayarladı ama...” Margaret, söylememesi gereken bir şey söylemek üzereyken kendini son anda durdurmuş gibi cümlesini tamamlamadan sustu.

Margaret’la Esther’in kime sadık olduklarına karar veremiyordum. Esther, Eamon’a karşı koruyucu bir tavır takınmıştı ve benden Margaret’la arama mesafe koymamı beklediğini de gizlememişti. Akrabaydık akraba olmasına ama kocamın, kızımın ve çiftliğin yanı sıra onları da terk etmiştim. Geride bıraktığım şeylerin listesi uzayıp gidiyordu.

Eamon çiftliği tek başına götürüyorsa bunun nasıl mümkün olabildiğini anlayamıyordum. Omzumu kapıya yaslayıp sıralar boyunca uzanan sararmış tütün yapraklarına baktım. Bu yaprakları bir gün önce fark etmiştim. Çiftçiliğin hangi on yılında olursak olalım durumlarının iyi görünmediği ortadaydı. Alışılmadık ölçüde yağışlı bir mevsimde tarlaları su basabilir veya küflenme durumunda Eamon hasat yapamadan tüm mahsul heba olabilirdi. Görüldüğü kadarıyla, burayı güç bela ayakta tutuyordu.

Margaret suyu kapatıp lavaboda tencereyi ovarken, ben de ocağın üzerine asılı olan kuru bezi alıp az önce yıkadığı kâseyi kuruladım.

“Kaç yaşındasın?” diye sordum.

“On altı.”

On altı. Bu yaşlarda olduğunu tahmin edebilsem de bunu onun ağzından duymak bana daha genç görünmesine neden oldu. Artık çocuk değilmiş gibi bir tavır içindeydi ama yüzündeki gençliğin verdiği saf ifadenin gözden kaçması imkânsızdı. El değmemiş bir ışıltısı vardı. Büyükanнемin bana anlattığına göre, Esther’in ölümüne yaklaşık on yıl vardı. Sonra çiftliği Margaret devralacaktı.

Göz ucuyla onu izliyordum. Şu anda buradaysam, büyükanнемin beni her zaman hatırladığı anlamına mı geliyordu bu? Eamon ve Annie’yi tanıyarak büyümüş olmasına rağmen büyükanнем bana onlardan hiç bahsetmemişti. Aramızda hiç sır olmadığını düşünürdüm ama bu doğru değildi. Benden birçok şeyi saklamıştı.

“Sen...” Kuruladığım kâseyi rafa koyarken aklımda dönen soruyu nasıl sormam gerektiğine karar vermeye çalıştım. “Benim kim olduğumu biliyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Sen benim...”

“Büyükanнем miyim?” Bu onu eğlendirmiş gibi görünüyordu. “Evet.”

Buna kakhaha atmama engel olamadım. Bu öyle tuhaf bir

durumdu ki ne hissetmem gerektiğini bilemiyordum. Bütün bunları bilerek büyümek nasıl bir şeydi? Kapıyı. Nöbetleri. Zamanın ayrılmasını. Bu bilgiler kendisine çok genç yaşta aktarılmasına rağmen, büyükannem bana hiçbir şey anlatmamıştı.

Margaret aklındaki düşünceyi tartıyormuş gibi alt dudaklarını ısırdı. “Bu tuhaf. Sana anlatacak çok şeyim olduğunu hissediyorum ama sonra nasıl bir durumda olduğumuzu hatırlıyorum.” Bir kez daha kendini durdurdu.

Ne söyleyeceğini biliyordum. Onu tanımadığımı söyleyecekti. Bir gün önce merdivenden inerken beni gördüğünde gözlerinde beliren heyecanın hızla sönmesinin de nedeni buydu.

“Yakın mıydık?” diye sordum. “Yani, öncesinde...”

Başını sallarken yarım gülümsemesi biraz kederli bir hâl aldı.

“Ama diğerlerinin aksine bana kızgın görünmüyorsun,” dedim şansımı zorlayarak.

Dudakları incecik bir çizgiye dönüştü. Bir şeyi ciddi ciddi düşünürken büyükannem de ağzını böyle kapatırdı. “Nedenlerin olduğunu düşünüyorum.”

Ellerimdeki bezi sıkıp ona baktım. Ne söylemesini beklediğimden emin olmasam da, bu değildi. Seçtiği sözcüklerin tuhaf bir yanı vardı. Şimdiki zamana aitti sözcükleri. Tanıdığı ve sevdiği, beş yıl önce buraya gelmiş, burada yaşamış olan gelecekteki hâlim hiç gitmemişti sanki.

Ona bu nedenlerin ne olduğunu düşündüğünü sormak istedim. Nereye ve neden gittiğini bilip bilmediğini. Ama Esther’in uyarısı aklıma geldi. Bu Margaret hâlen çocuktu.

“Eee, Esther gerçekten bana göz kulak olman için mi yolladı seni?”

Margaret bana özür dilercesine baktı.

“Anlıyorum. Bana güvenmiyorlar.”

“Kızgınlar çünkü...” Elleri tencerenin üzerinde kıpırtısız kaldı. “Annie’yi terk ettin.” Başını kaldırıp bana baktı.

“Biliyorum.”

“Hayır, demek istediğim...” Tuttuğum bezi alıp kollarındaki suyu silerek bana döndü. “Gittiğin gün,” dedi alçak sesle. “Eamon eve geldiğinde Annie’nin tek başına olduğunu gördü. Onu evde bir başına bırakmıştın.”

Parmaklarım tezgâhın kenarından kaydı. “Bu mümkün değil.”

Tıpkı Annie’ninki gibi, Margaret’in ağzı bir yana kaydı.

Ellerimin titrediğini hissedebiliyordum. Kollarımdan omuzlarıma doğru bir acı dalgası yükseliyordu.

“Hayır,” dedim bir kez daha. “Anlamıyorsun. Bu mümkün *olamaz*.”

“Bunu sana söylememin tek nedeni...” Tereddüt etti. “Demek istediğim, sana bu kadar kızmalarının nedeni bu. Sana güvenmemelerinin nedeni bu.”

Ne söyleyeceğimi bilemez hâlde ona baktım. Kendi çocuğumu asla terk etmiş olamazdım. İnsanın annesi tarafından terk edilmesinin ne demek olduğunu biliyordum. Böyle bir şeyi asla yapmazdım. Asla. Öyleyse neden mideme bir külçe oturmuş gibi hissediyordum? Neden Margaret’in yalan söylemediğini hissediyordum?

“Üzgünüm.” Margaret’in yüzü soldu. “Bilmen gerektiğini düşündüm.”

Dikkatini yeniden tencereye vererek ellerini suya soktu. Yanağımın içini ısırdım. Başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bir soru daha sormayacaktım. Sorularımın yanıtlarının ağırlığı altında ezilirken bunu yapamazdım.

Arka kapıdan çıkıp kolum yapraklara dokunacak kadar tütün sıralarına yakın yürümeye başladım. Ambarın açık kapılarının ardında Eamon’ı gördüğümde durdum. Annie’yi tek koluyla taşıyor, zeminde bir tel makarasını açarken kızın minik bacakları sallanıyordu. Teli kesmek için tek dizinin üzerine çöktüğünde bile ona sımsıkı tutunan Annie’nin elinde çevirdiği beyaz bir çiçek vardı.

Kollarımla vücudumu sıkıca sararak yavaş adımlarla onlara doğru yürüdüm. Eamon’ın boynunu tutan Annie’nin sarı saçları sırtına düşmüştü. O minik ellerin ve yuvarlak yüzün her ayrıntısını inceledim. Babasının kollarında nasıl görüldüğünü. Buna inanmak istemesem de bu çocuk benimdi. Bunu hatırlayamasam da bir yanım onu tanıyordu. İki gün önce yıkılmak

üzereymiş görünen o harap evin önünde dururken de aynı şeyi hissetmiştim.

Eamon'ın ayağa kalktığını gördüğümde, hemen diğer yöne dönerek beni görmeden görüş alanından çıktım. Evin bitişiğindeki bahçenin etrafını çeviren çitte kapı mandalını açıp bahçeye girdim. Bitkiler, çitlerin neredeyse yarısına kadar yükselen yabani otların egemenliğine girmişti. Bu bahçe çok bakımsız kalmıştı. Belki de ben burayı terk ettiğimden beri böyleydi.

Domates, soğan, kabak ve şifalı otlar vardı. Bahçenin bir köşesinde, filizlenmiş tatlı patates asmasını ve kümes telinin üzerinde solmakta olan salatalık yapraklarını görebiliyordum. Burası ölen bitkilerin bahçesiydi.

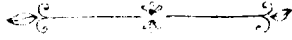
Dizlerimin üzerine çöküp içgüdüsel bir şekilde, yonca, karahindiba, topalak öbeklerini dağıtmaya başladım. İçimde panik hissi gittikçe yükselirken, çılgına dönmüş hâlde, aşırı büyümüş bitkileri temizlemek için elime geçen her şeyi topraktan söküp çıkarıyordum. Kalbim hızla atıyordu. Eamon'ın yüzünü gördüğüm ilk andan beri içimde sıkışıp kalmış çığlık boğazımı yakıyordu. Bu ateş şiddetlenerek içime yayılıyordu. Bende çok derin kesikler açacak kadar keskin kenarları olan bir histi bu. Bir kâbustu. Ve ben uyanamıyordum.

Dolan gözlerimi kırptırarak bir başka ot öbeğini topraktan söküp çıkardım. Ardından, uzaklardaki tarlalara baktım. Çaresizlik içinde kırmızı kapıya dair bir işaret arıyordum.

Kapının önünde sonunda belireceğini söyledim kendime. Bu yalnızca zaman meselesiydi.

Ve kapı belirdiğinde, hazır olacaktım.

ON DÖRT

Tepelerin üzerinde gökyüzü altın rengi bir ışıltıyla aydınlandığı sırada, küçük bahçenin bir bölümünü bütünüyle temizlemiştim. O ana dek gömülü olan bitkiler artık koyu renkli zengin toprağın içinde ışıldıyorlardı, yaprakları güneşe dönmüştü. Onlara bakarken daha derin nefes alabildiğimi hissettim.

Acıyan ellerimi öne uzatıp esnettim. Tırnaklarımın etrafındaki deriler parçalanıp kanamaya başlamıştı, sıyrılan avuçlarım kıpkırmızı olmuştu. Ama zengin toprağın tatlı aromasıyla bitkilerin keskin kokusu bildiğim bir şeydi.

Öğleden sonranın büyük kısmında duman kokusu havayı kaplamıştı; tarlaların üzerinde sürüklenen dumanı görene kadar gökyüzünü taradım. Hareket ediyordu. Gri duman arazinin sınırına ulaştı ve evin diğer tarafını kaplayan yaprakların arasından omuzlarında dengelediği bir kalasla Eamon belirdi. Burnunu mendille kapatmıştı. Boynu ve gömleğinin göğüs kısmı terle ıslanmıştı.

Tüm öğleden sonrayı tarlalarda geçiren Eamon aynı düzeneikle ambara gidip geliyordu. Bu düzenek, esasen Eamon'ın iki yanına uzanan geniş bir kalastı. Kalasın iki ucunda, zincirle bağlanmış, fenere benzeyen iki metal kap asılıydı. Bu metal kapların deliklerinden çıkan duman Eamon'ın etrafında bir bulut oluşturuyordu.

Bu duman kokusu canlı bir ateşten yükselecek türden bir koku değildi. Daha çok, bir kül yığınının altında için için yanan bir şeyden çıkacak bir kokuya benziyordu. Eamon omuzlarında taşıdığı düzeneği yere koyduktan sonra, yüzünü kapadığı mendili çekerek boynuna indirdi. Başını kaldırdığında onu izlediği-

mi gördü. Rüzgâr vücudunu sarmalarken kara lekeli ellerini iki yanına indirdi. Ama göz göze geldiğimiz anda gözlerini kaçırdı.

Mahsulü tütülemenin eski bir yöntem olduğunu bilsem de daha önce yapıldığını hiç görmemiştim. Farklı yollarla uygulanabiliyordu ve benim zamanımda yalnızca ilkel çiftçiler tarafından tercih edilen bir yöntemdi. Zararlı haşeratı kontrol etmek için kullanıldığını duymuştum ama bitkinin neminin kontrol edilmesine de yardımcı oluyordu. Eamon'ın bu yöntemi nem kontrolü için kullandığını tahmin ediyordum.

Eamon'ın arkasında, sabah kestiği tel, havada asılı duran bir dama tahtası gibi çapraz bir şekilde kirişlerden sarkıyordu. Tütün hakkında çok fazla şey bilmesem de bitkilerin durumuna bakarak hasada neredeyse hazır olduklarını söyleyebilirdim. Tahminim, Eamon'ın kuruyan tütünleri topladığı yönündeydi. Ambar bunun için yeterince büyük görünmüyordu.

Eamon verandanın köşesini dönüp gözden kaybolurken çalıştırılan bir aracın motor sesini duydum. Birkaç saniye sonra, Esther'in kamyoneti yola çıkıp uzaklaştı. Direksiyonda Margaret vardı. Margaret gider gitmez nefesimi bırakıp eve baktım. Çatısının altında sayısız unutulmuş anla, ev tepemde yükseliyormuş gibi hissettim. Ama *unutulmuş* doğru sözcük değildi. Henüz yaşamadığım şeyleri nasıl unutabilirdim ki?

Bahçenin köhne kapısını kapattım. Beni gördüğünde homurdanan kısarak, kuyruğunu sallayarak çit boyunca gidip geliyordu. Başını kaldırıp kulaklarını benim bulunduğum yöne dikerek durdu. Bir kez daha gözlerimin içine bakıyordu. Bekliyormuş gibi, boynunu bana doğru uzatmıştı.

Ona doğru yürüdüm. Gün batımında kapkara gözleri ışıldıyordu. Burun delikleri açılmıştı. Annie beni hatırlamıyor olabiliirdi ama bu at hatırlıyordu.

Callie.

Bu sözcük su yüzeyine çıkan bir kabarcık gibi birden kafamda belirdi.

Callie. Atın adı mıydı bu? Evet. Ama bunu nereden biliyordum?

Tenimdeki karıncalanma hissi geri dönse de, bu hatıranın şimdiden solmaya başladığını, minik bir ışık noktası gibi benden uzaklaştığını hissedebiliyordum. Bir dejavu hissiydi bu. Kısrağın gözlerindeki ışıltıya odaklanarak, çıldırmış gibi bu hatıra tutunmaya çalıştım.

Her şey aniden geldi. Ambarla otlak yok olurken, yerlerini baharın canlı renkleri aldı.

Nerede olduğumu biliyorum.

Çiçek çiftliğinin arka köşesinde, bir su kaynağının beslediği, yabani kızcılık ağaçlarının gölgesinde yer alan küçük bir göletin kıyısında duruyorum. Göletin önünde, bronz yelesiyle kestane rengi bir kısrağı beni izliyor.

Elimi uzatıp ona doğru bir adım atıyorum. Kaçmasını bekliyorum. Ama başını eğerek bana yaklaşıyor. Parmaklarımı burnunun üzerinden geçiriyorum.

Bu, kumaşta bir yırtık değil. Bundan çok daha dehşet verici bir şey. Bu gizli bir dikiş ve kıpırdamadan durup sökülmesine izin verdiğim sürece daha net bir şekilde göz önüne çıkıyor.

Hatırlıyorum.

“Callie!”

Bir adamın sesinin yankılandığını duyuyorum. Sonra ilerideki ağaçların arasında belirliyor adam.

Bu adam Eamon. Daha genç, daha zayıf bir hâli. Beyaz gömleğinin kollarını dirseklerine kadar çekmiş. Saçları kısa kesilmiş, yüzü tıraşlı. Beni gördüğünde duruyor. Beni görebileceğini fark ederek kıpırtısız kalıyorum. Beni gerçekten görebiliyor.

Elbiseme bakıyorum. Botlarıma. Gerçekten burada duruyorum.

“Atımı bulmuşsun.” Aksanı yüzünden söyledikleri bir şarkının sözleri gibi geliyor.

Yüzünün bir yanını hafifçe kaldıran bir gülümsemeyle bana bakıyor. Hem şaşırmış hem de utanmış gibi. Kalbimin teklemesine neden oluyor. Ben de gülümsediğimi fark ediyorum. Yanaklarım kızarıyor.

“Bence o beni buldu,” diyorum.

Bu sözcükler ağzımdan iznim olmadan çıkıyor. Dudaklarıma ulaşmadan aklımdan geçtiklerini hatırlamıyorum. Birdenbire, bu anın bensiz yaşandığını anlıyorum. Bir filmin sahnesi gibi.

Eamon elinde deri bir kayışla ileri doğru bir adım atıyor. Ben bir şey söylemediğimde, kayışı gergin bir şekilde elinde çeviriyor. "Bunun için üzgünüm. Çitin devrildiğini fark etmemiştim."

"Sorun değil." Parmaklarımı kısırağın dizginlerine geçirip onu Eamon'a doğru yürütüyorum.

Eamon kısırağı tuttuğunda, çenesinin altındaki tokaya geçirdiği kayışı yumruğunun etrafına doluyor. Elinin sırtındaki damarlar teninin altından göze çarpıyor. "Teşekkürler."

"Adı Callie mi?" diye soruyorum. Bir kez daha sözcükler kendiliğinden çıkıyor.

"Evet. Callie."

"Çok güzel bir hayvan."

Eamon'ın yüzünden anlamını çözemediğim bir ifade geçiyor. Yine gülümsüyor. Sarımsı kahverenginin koyu bir tonundaki gözleri ışığı yakalıyor.

Eamon sessiz kaldığında başımı sallayıp atın boynunu okşuyorum. Eamon atla birlikte yürümeye başlıyor ama devrilen çit direğinin üzerinden geçerken durup bana dönüyor. "Bunu tamir ederim," diyor direği göstererek.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sadece gerçekten gitmemesini umuyorum. Eamon yeniden konuştuğunda gülümsüyorum.

"Bu arada benim adım Eamon."

"Ben de June."

Göğsümdede pır pır eden şey de ne? Tenimin altındaki uğultu? Bunu kovalamak, alev alana dek korlarına üflemek istiyorum.

"June," diye tekrarlıyor, şimdi iliğimde kemiğimde hissedip bildiğim bir ses tonuyla.

Bir süre daha bana baktıktan sonra ağaçların arasına girip gözden kayboluyor.

Dalgın bir hâlde, parmaklarımın arasında bir şeyi döndürerek gidişini izliyorum. Ardından, orada olduğunu şimdi hatırlar gibi, parmaklarımın arasındaki şeye bakıyorum. Mükemmel bir çan çiçeği bu.

Kendime geldim. Ambar, tarlalar, otlak ve at geri döndü. Hatıra silinip gitmişti. Benden milim milim uzaklaştığını hissedebiliyordum.

Callie burnunu avucuma dayadı. Öğleden sonra güneşinin altında tenim hâlen sıcak olmasına rağmen, şimdi âdeta yanıyordum. Eamon'ın o görüntüsü içimde kök salıyordu. Demek o gün tanışmıştık. O an her şey değişmişti ama başka bir hatırıya ulaşmak için o anı zihnimde gerilere itmeye çalıştığımda hiçbir şey bulamadım.

Dışarıda duran kovadaki suyla, çökmek üzere olan akşam karanlığında toprağa bulanmış ellerimi mümkün olduğunca temizlemeye çalıştım.

Ateş böcekleri karanlıkta dans etmeye başlarken evin basamaklarında durdum. Kapıyı açmaya cesaret edemiyordum.

Nihayet içeri girmeyi başardığımda, mutfak gün içinde ne kadar ısındığını fark ettim. Yine de açık pencerelerden nemli bir esinti giriyordu. Evdeki ot kokusunu aldığımda ocakta duran kapalı tencereye baktım. Mutfak toparlanmış, sabahtan kalan tüm bulaşıklar yıkanmıştı. Ateşin önüne ıslak elbiseler asılmış, kapının önüne ayakkabılar dizilmişti. Evin bu hâli, Margaret'ın Eamon'la Annie'ye göz kulak olmak için ilk kez gelmediğini düşünmeme yol açtı. Bu düşünce beni rahatsız etti.

Tencerenin kapağını açtığımda yoğun bir buhar yükseldi. Et, havuç ve patatesle bir tür yahni pişiyordu. Eamon'ın birden yatak odasından çıkması irkilmeme yol açtı. Kollarında katlanmış kıyafetler vardı.

Kış aylarında donmuş nehirler kadar kıpırtısızdı. Bana değil de başka birine bakıyormuş gibi gözleri üzerimde dolandı. Hayatım boyunca hiç görmediğim bu adam beni tanıyordu. Yalnızca kim olduğumu değil, hayatımın en ince ayrıntılarını da biliyordu. Benimle *birlikte* olmuştu. Benimle bir çocuk yapmıştı. Gözlerini vücudumda gezdirirken ifadesi taş gibi sertti. Gözlerinde artık öfke yoktu. Acıydı bu. Üzerimde karısının elbisesi ve karısının yüzüyle mutfakta dururken beni görmek, ona kaldıracılabileceğinden çok daha büyük bir acı veriyordu sanki.

“Üzgünüm, düşünmüştüm de...” Islak ellerimi elbisenin mavi kumaşına bastırırken yüzümün kıpkırmızı kesildiğini hissettim. “Yanımda başka kıyafet yoktu.”

“Sorun değil.” Boğazını temizlerken gözlerini indirdi. “Ben de yatak odasındaki bazı eşyalarımı alayım demiştim.”

Yatak odasına doğru baktığımda, Eamon’ın göletin önündeki görüntüsü yeniden zihnimi işgal etti. O odayı paylaşmıştık. Orada birlikte uyumuştuk.

Katlanmış kıyafetleri kanepeye bıraktıktan sonra, mutfığa dönüp tek kelime etmeden masayı kurmaya başladı. Onu takip ederek, ben de açık raftan üç bardak alıp masaya yerleştirdiği üç kâsenin yanına koydum.

Eamon’ın saçları ıslaktı. Belki o da eve girmeden önce arka kapının basamaklarında duran kovadaki suyla yıkanmıştı. Gömleğiyle pantolonu kirliydi. Tırnaklarının altı hâlen tütün dumanından kalan isle kaplıydı. Ben de daha iyi görünmüyordum ama onun yüzünde günlerdir uyumamış gibi bitkin bir ifade vardı. Tarlaların tütsülenmesi işine tek başına giriştiyse, bunu tüm gün ve gece boyunca yapıyor olmalıydı. Ayrıca bir gece önce Annie ağlamaya başladığında da Eamon’ın kalktığını duymuştum.

Sessizlik katlanamayacağım kadar rahatsız edici bir hâl aldığımda, çaresizlik içinde söyleyecek bir şey aradım.

“Margaret sürekli size yemek yapıyor mu?”

“Bazen,” dedi Eamon.

Hayatım boyunca Farrowlar hakkında dinlediğim her hikâyede erkekler her zaman yan karakterdiler. Ama burada, burayı terk etmemin üzerinden bir yıl geçmesine rağmen, Esther’le Margaret hâlen Eamon’a aileden biri gibi davranıyorlardı. Hatta onunla ilgileniyor, ona bakıyorlardı. Bunun ne kadar süreceğini ya da Eamon’ın daha ne kadar Jasper’da yaşayacağını bilmiyordum. Oturduğumuz ev, onu ilk kez gördüğümde yıkılmak üzereydi. Bir noktada burayı terk etmek zorunda kalacaklardı.

Ocaktaki ağır tencereyi alıp masanın ortasına koyan Eamon oturmak için sandalyesini çektiği anda Annie de koşarak masa-

ya geldi. Beni gördüğünde minik yüzündeki gülümseme genişledi. Eamon'ın yanındaki sandalyeye oturdu. Annie'ye çok yakın olmamak için masanın karşı tarafındaki sandalyeye geçtim.

Peçetemi açarken Eamon'ın gözleri ellerime takıldı. Parmaklarımdaki kesikleri inceliyordu. "Bahçede çalışman gerekmiyordu." Tencereden kendime yahni almamı işaret etti.

Oynanan bu sahneden rahatsız olmuş bir hâlde kâsemi doldurdum. Üçümüz bir aile gibi masanın etrafında oturuyorduk. Eamon'ın dediği şeye nasıl bir yanıt vermem gerektiğinden de emin değildim. Bahçede çalışmamın gerekli olmadığını mı, yoksa bunu yapmamamı tercih edeceğini mi söylüyordu? Bunu yaptığım için bana kızmış mıydı?

"Tarlaları tütsülüyorsun," dedim konuyu değiştirerek.

Yemek koymak için Annie'nin kâsesine uzandığımda Eamon beni durdurdu.

"Yapma." Alçak sesle söylese de bu sözcüğün bir ağırlığı vardı. Bunu söylerken gözlerime bakmamıştı. Bu bir ikazdı. Bir başka sınır. Hepimizin iyiliği için belki evde kalmama ve masalarına oturmama müsaade edecekti ama kızının annesi gibi davranmamı istemiyordu.

Yerime geri otururken Annie'nin gözleri babasıyla benim aramda gidip geliyordu.

"Uzat aşkım," dedi Eamon alçak sesle, Annie'ye doğru uzanarak. Annie boş kâsesini alıp babasının uzattığı eline bıraktı.

"Tütünleri küfe karşı korumak için mi yapıyorsun bunu?" diyerek bir kez daha denedim, Eamon kendine yemek koyarken.

Yüzünden belli belirsiz bir tepki geçse de ifadesini yine okuyamadım. Belki tarladaki mahsul hakkında hiçbir şey bilmemi istemiyordu. Belki de küfü fark etmeme şaşırmıştı.

"Tarlaların doğusundaki renk değişimini gördüm. Durum yayılıyor mu?"

"Bu eskiden babamın yaptığı bir şeydi." Eamon ilk soruyu yanıtlasa da ikinci soruyu yanıtsız bıraktı.

"İşe yarıyor mu?"

"Bunu göreceğiz, öyle değil mi?"

Açık olan arka kapıdan görülebilen tarlalar en azından kırk elli dönüm olmalıydı ve bu hesaba, Eamon'ın tepenin ardında ekmiş olabileceği ekinler dahil değildi. Sezon boyunca bu kadar çok mahsulün ekilmesi, bakımı ve korunması en azından üç dört kişilik bir işti. Eamon'ın bunu tek başına nasıl yapabildiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

“Yarın sana yardım edebilirim, yani eğer...” Cümlemi tamamlamadım. Şansım varsa sabah burada olmayabilirdim.

“Hayır, teşekkür ederim.”

Onu dikkatle izledim. Annie'nin hatırı için görgülü davranmaya çalışıyor olabilirdi ama sinirli ve rahatsız olduğu belliydi. Ben de neden ona yardımcı olmayı teklif ettiğimden emin değildim. Bunu belki de suçluluktan yapıyordum.

“Yalnızca...” Duraksadım. “Yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor.”

“Hallederim.” Ses tonundaki değişim tartışmanın sona erdiğini açıkça ortaya koydu.

Yemeğine başlaması için Annie'ye bakarak başını salladı. Minik kız sessizce kaşığını eline aldı. Masanın altında bacaklarını sallıyordu ve gözlerinde heyecanını ele veren bir ışıltı vardı. Bundan neredeyse keyif alıyormuş gibi görünüyordu.

Yahnisini karıştırırken beni izleyen Annie'nin ifadesi aklımdan neler geçtiğini merak etmeme neden oldu. Aklında tahmin edebileceğimden çok daha fazlasının döndüğünü hissediyordum.

Yemeğimizi sessizlik içinde yedik. Masanın toplanmasına yardım etmeye çalıştığımda Eamon bunu reddetti. Benim yanımda rahatsızdı. Bu apaçık ortadaydı. Ona ne zaman yaklaşısam hemen kaçıyor, gözlerini sürekli kaçırıyordu. Buraya geldiğim gün, sıcaklığını hissedebileceğim kadar bana yakın durup yüzüme baktığı anın ardından bir daha gözlerime bakmamıştı.

Annie oturma odasındaki kuytu köşesinde kaybolduğunda, lavaboda bulaşıkları yıkayan Eamon'ı izledim. Bir kez daha o aşinalığı hissediyordum. Ayaklarımın altındaki bu zeminde sayısız kere durmuşum gibi. Bu his geldiği kadar hızlıca yok oluyordu.

Bunu neredeyse sormayacaktım. “Atın adı ne?”

Eamon durdu. Ellerindeki sabunlu kâseyi lavaboya koyduktan sonra bana döndü. “Atın mı?”

“Otlaktaki kısrığın.” Elimi pencereye doğru kaldırdım. “Adı ne?”

“Callie.”

Boğazımdan göğsüme inen korkunç bir hisle donakaldım.

“Neden?” diye sordu.

“Bir nedeni yok.”

Zihnimden geçen her düşünceyi duyabilirmiş gibi gözlerini yüzüme dikti. Arkama doğru uzandım. Elim yatak odasının kapı kolunu aradı.

“İyi geceler.” Kendimi odaya kapattıktan sonra sıcak basmış alnımı kapının arkasına dayadım.

Vücudum, kemiklerim, beni ben yapan her şey öyle ağırlaşmıştı ki o anda yere serilebilirdim. Bununla da kalmazdı. Bu öyle ezici bir ağırlıktı ki beni dünyanın merkezine kadar çekebilirdi.

Uzunca bir süre olduğum yerde dikilip yoğunlaşan karanlığa baktım. O ad, Callie, şimdi kafamın içine kök salmıştı. Ve orada büyüdüğünü, başka bir şeye dönüştüğünü hissedebiliyordum. Esther bu deliliği aşınan bir ip olarak tasvir etmişti. Zamanın ipleri. Ama bu, bir gece önce Mason’ı gördüğüm hatırayı veya bu akşam otlakta olan şeyi açıklamıyordu.

Hatıraların taşmak üzere olduğunu hissedebiliyordum, bazıları yüzeye öyle yakındı ki dokunmak için uzansam şekil kazanabilirlerdi. Ama ben bunu istemiyordum. Birdie’nin tabiriyle, hatırlamak *istemiyordum*. Olan tam olarak buydu: hatırlamak. Yeryüzünü aşındıran bir nehir gibi, yavaş ve istikrarlı bir oyma süreci.

Etrafıma bakınarak, daha önce burada ne yaptığımı anlamama yardımcı olacak bir şey aradım. Burayı neden terk ettiğimi anlamamı sağlayacak bir şey.

Komodindeki kavanozdan bir kibrit alıp mumu yaktım. Kısa sürede gözlerim loş ışığa alıştı. Oda gölgelerle doldu. Henüz bilmediğim hikâyeleri olan hayaletlerle. Ama herkes gibi benim

de sırlarım vardı. Uzun bir yıl boyunca nöbetlerimin ayrıntılı kayıtlarını saklamıştım. Ondan yıllar önce de, Susanna üzerine yaptığım araştırmayı büyükannemden gizlememiş miydim?

Dizlerimin üzerine çöktüm ve şiltenin altına soktuğum ellerimi yatağın diğer tarafına kaydırdım. Esther, Margaret ve Eamon bir yıl önce buradan neden ayrıldığını bilmiyorlarsa, gözden kaçırdıkları bir ipucu, bir tür kanıt olmalıydı.

Ahşap panelli duvarın yatağın arkasında, aşağıda kalan kısmını yoklamak için yatak örtülerini çekip yastıkları kaldırdım. Parmaklarım bir şeye dokunduğunda donakaldım.

Parmaklarımın dokunduğu nesneyi kayarak yukarı çıkana kadar dikkatlice ileri geri oynattım. Bir kumaş rulosu veya yas-sılaşmış kalın bir sicim makarası gibi sert bir şeydi. Sonunda gizlendiği yerden çıkardığımda yatağa oturup kucağıma çektim. Katlanmış geniş bir çuval beziydi bu.

Bir köşesini kaldırdığımda gri bir kâğıt yığını çıktı ortaya. Bir gazete. Siyah renkli iki büyük harf bana bakıyordu.

PA

Gazeteyi çuval bezinden kurtarıp kucağımda açtım.

PAPAZ ÖLDÜRÜLDÜ

Çevrimiçi eyalet arşivlerinde arama yaparken bulduğum gazete haberinin kupürüydü. Ama bu, 1950'lerin Jasper'ında basılıp dağıtılan gazetenin orijinaliydi.

Bir sonraki kupür de daha önceden gördüğüm bir gazete haberine aitti.

ADELINE NEHRİ'NDE BİR CESET BULUNDU

Daha önce görmediğim birkaç kupür daha olsa da, hepsi Nathaniel Rutherford cinayetinin soruşturmasını takip eden yerel gazetelerdendi. Yani babamın cinayetinin.

Bu sözcüğü aklımdan geçirmek bile bana yabancıydı. Hayatımı annemin hikâyesinin gölgesinde yaşarken, asla babamdan bahsedilmemişti. Asla önemli görülmemişi. Bunca zaman babam geçmişin, hayal bile edemeyeceğim kadar uzak bir geçmişin parçası olmuştu. Farrowların lanetinin ona da dokunduğunu düşünmeden edemiyordum.

Babam bir yıl önce öldüyse, buradayken onunla tanışmış olmalıydım. Ve bu zamandan bir şeyler hatırlıyorsam önünde sonunda onu da hatırlayacaktım. Peki, bu gazete kupürleri neydi? Kendi zamanımda Susanna hakkında araştırıp topladığım bilgiler gibi bir koleksiyon mu? Öyleyse, neden bunları saklı tutmuştum?

Kupürlerin arasında başka kâğıtlar da vardı. Kâğıtları kenara çektiğimde ıssık bir fotoğrafın parlak yüzeyine vurdu.

Büyükannemin bana gönderdiği fotoğrafın aynısıydı. Arkasını çevirdiğimde yazı da oradaydı.

Fotoğrafın altında dikdörtgen bir kâğıt parçası vardı. Uzun bir sütun boyunca belli yıllar yazılmıştı. Ama bu el yazısı kesinlikle bana aitti.

1912

1946

1950

1951

Gözlerim 1951 yılına takıldı. Bu şimdi demekti.

Kapının altından sızıp yatak odasına giren yumuşak sesi duyduğumda kıpırdamadan bekledim. Pencereden baktığımda, ayın dağ zirvelerinin üzerine çıktığını gördüm. Evin bu kadar sessizleştiğini fark etmemiştim.

Önce bunun rüzgâr sesi olduğunu düşündüm. Kupürlerle kâğıtları zarfa geri sokup yatak örtüsünün altına ittikten sonra kalkıp soğuk zeminde sessizce kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda, sesin kaynağının rüzgâr değil, Annie olduğunu gördüm.

Yumuşak bir inilti evde yankılandı. Annie'nin cılız sesi uyku mahmurluğuyla ağırlaşmıştı. Mutfağın köşesinden bakıp karanlıkta hareket eden bir gölge gördüğümde donakaldım. Yattığı kanepede doğrulan Eamon, bacaklarının üzerine örtülü battaniyeyi itip ayağa kalktı. Oturma odasında Annie'nin kuytu köşesine giderken ay ışığı teninin üzerinde dalgalandı. Eamon'un yatağa uzanmasını ve kızının battaniyenin altında ona sokulmasını izledim.

Gözlerimi onlardan alamıyordum. Parmaklarım duvarın köşesini kavrarken, içimdeki o ağrı yeniden uyandı. Yıllar boyunca aşk veya çocuk istemediğimi iddia ederek kendimi korumaya çalışmışım. Hatta bir Farrow olarak kaderimin bana bahsettiği bağımsızlıkla gurur duyduğum zamanlar da olmuştu. Ama bu iddiaların derinlerinde, her zaman dünyadan sakladığım bir özlem vardı.

Orada durup kollarını kızına dolamış Eamon'ı izlerken, kendimi gerçeğin yüzüme çarptığı o savunmasız anların birinde buldum. Belki ben zorunda olduğum için zaaflarıma boyun eğmemiştim ama Eamon'la evlenen ve onun çocuğunu doğuran June zayıf kalmıştı. En kötü türünden bencil biriydi ve onu düşünürken ikiye parçalandığımı hissediyordum. Bir yanım onun adına utanırken diğer yanım onu kıskanıyordu.

Annie'nin alçak sesli ağlaması kesildi, birkaç kere sessizce burnunu çekti ve eve yeniden sessizlik çöktü. Derin, uzun nefesler almaya başlayana dek onları izlemeye devam ettim çünkü kendime engel olamıyordum. Eamon'ın kolu kızının minik vücudunu sarmış, Annie de başını babasının çenesinin altına sokmuştu. Âdeta iki yapboz parçası gibi kenetlenmişlerdi. Bu düşünce, içimde dayanamayacağım kadar şiddetli bir acının patlamasına neden oldu.

Bu tarlayı eken bendim. Kendi ellerimle. Sonra da her şeyi çürümeye terk etmişim.

ON BEŞ

Hatırlamak zorundaydım. Her şeyi.

Güneş, uzaklardaki dağların zirvelerini mavinin farklı tonlarında bir pusa boyayarak yükselmeye henüz başladığı sıralarda, Eamon ve Annie'den önce uyandım. Arka kapıdan çıktığımda çiftlik sessizdi. Kuşların cıvıltıları, tütün tarlalarının üzerinden kayarak geçen yumuşak bir yaz esintisine karışıyordu.

Gecenin geç saatlerine dek uyanık kalıp düşünmüştüm. Yaşamadığım bir hayatın hatıraları nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde zihnimde bir bir canlanıyorsa, burayı terk etmeden önce neler olduğunu hatırlamam da an meselesi olmalıydı. Burada yaptıklarımı geriye çevirmem imkânsızdı. Olan olmuştu. Ama burada yıllar boyunca, kendime itiraf edebilecek kadar cesur olmadığım şeylerle dolu bir hayat yaşamıştım. Büyükannemin neden yalan söylediğini ve neden buradan ayrılmayı seçtiğini öğrenmem gerekiyordu.

Callie otlaktan beni izlerken ambarla ev arasını kaplayan uzun, ıslak otlarda yürümeye başladım. Düşüncelerimin altında süren belli belirsiz ritmi izlemeleri için zihnimle bedenimi serbest bırakmaya çalıştım. Parmaklarımın ucunda, dilimin altındaydı. Hatırlamanın eşiğinde durduğumu hissettiğim bir rutindi bu. Her sabah yaptığım bir şey.

Bilemeyeceğim şeylerle kendimi sınamak için suyla yumurtaları aldım. Tavuk kümesinde hangi tepsilerde yumurta olurdu, hangileri her zaman boş dururdu? Kuyunun pompasını aşağıya doğru itmeden önce nasıl sertçe yana çekmek gerekiyordu? Geldiğimden beri, burasıyla aramdaki hassas dengeyi bozabileceğimden korktuğum için hiçbir şeye dokunmamaya dikkat et-

miştim. Ama parmak uçlarımın dokunduğu her yüzeyle birlikte zihnindeki resmin bir başka kısmı belirliyordu. Burası yalnızca Eamon'ın evi değildi. Benim de evimdi.

Mutfağa girerken botlarımı çıkarıp arka kapıda bıraktım. Düşünmeme fırsat bırakmadan, yalnızca kas hafızasıyla ilerliyordum. Doğallıktan yoksun olsa da kesinlikle oradaydı. Çaydanlığı ocağa koyduktan sonra gözlerim içgüdüsel olarak buz kutusunun üzerindeki kahve kavanozuna gitti. Bu koreografiyi biliyordum. Muhtemelen bunu yüzlerce kez yapmıştım.

Kendi kendime gülümsedim. Hissettiğim heyecanla kanım kaynamaya başlamıştı. Belki yavaştı ama geliyordu.

Yağ kavanozunu bir süre aramam gerekse de, diğer şeyleri daha kolay hatırladım. Şekerliği almak için dolaba uzandığımda tam da beklediğim yerdeydi. Hatta kahveme iki kaşık şeker atarken, elimin şekerliğin kapağıyla ve kaşığın şekliyle uyumunu fark ettim.

Çaydanlıkta ısınan suyun ıslığını dinlerken, kurabiye hamurunu açmaya koyuldum. Bir elimle unun üzerine süt dökerken diğer elimle karıştırma kabını döndürüyordum. Unla sütü karıştırırken eklem yerleri kabaran ellerim acıyordu. Çocukluğumda büyükannemle yaptığımız tarifti bu, o da bunu Esther'den öğrenmişti. Kapıdan ilk geçişimde benimle birlikte buraya geleceğine emin olduğum şeylerle başlamaya karar vermiştim ve bu işe yarıyordu. Aslına bakılacak olursa, beklediğimden çok daha işe yarıyordu.

Annie'nin kuytu köşesindeki minik yatağın gıcirtısıyla basını geniş ağızlı kâsedden kaldırdım. Oturma odasının kapı aralığından, Eamon'ın tüm vücudu ağrıyor gibi yatakta kaskatı doğrulup oturduğunu gördüm. Gecenin geri kalanında da kızıyla sarmaş dolaş hâlde Annie'nin yatağında uyumuştı ve ben evde sessizce dolaşırken onlara bakmamaya çalışmıştım. Onlar da sabit bir noktaydı sanki. Beni acımasızca çeken bir yer çekimi kuvvetiydi.

Eamon'ın uyku mahmurluğuyla kırıştırdığı gözleri evi taradı. Beni gördüğünde kaşlarını çattı. Ayağa kalkıp saçlarını ge-

riye attı, beyaz tişörtü biraz yukarı çekildiğinden kalçası görünüyordu. Gözlerimi hemen başka bir yöne çevirirken köprücük kemiğim boyunca yayılan sıcaklığı hissettim. Eamon ormanlarla nehirlerden oyulmuş bir yakışıklılığa sahipti. Hayatını güneşin altında, elleri toprağın içinde geçirmiş birinin görünümüne sahipti. Her rengi, her kıvrımı ve açısı bununla şekillenmişti. Ona baktığımda hissettiğim mide çalkantısının bir refleks olduğunu söyledim kendime. Yalnızca hatırladığım bir başka şeydi.

Mutfağa girdiğinde omzunu duvara yaslayıp beni izlemeye başladı. Yutkunurken çenesinin gerildiğini fark ettim. Ağır ağır geçen saniyeler gergin bir sessizliğe dönüşüyordu.

Kâsedeki unla sütü karıştırmayı bıraktım. “Ne?”

Aklından geçen düşünce zincirini kırmak istermiş gibi başını iki yana salladı. “Bir şey yok.” Derinden gelen sesi hırıltılıydı. “Yalnızca...” Sustu.

Ellerimi masaya koyup bekledim. Sanki Eamon ilk defa öfkeli değildi. Kaburgalarımın ardına yayıldığını hissettiğim acıyı o da göğsünde taşır gibi, neredeyse üzgün görünüyordu.

“Yalnızca bazen...” Duraksadı. “Bazen sana bakmak çok zor.” Aksanı daha belirgindi şimdi. Belki uykudan, belki de duygusallıktan. Bilemiyordum. Ama ses tonu göğsümdeki acıyı şiddetlendirdi.

Ne diyeceğimi bilemez hâlde yanağımın içini ısırdım. Zaten Eamon da bana yanıt şansı tanımadı. Oturma odasına geri dönüp kanepenin yanındaki sehpadan bir şey aldı. Sonra da gelip bu şeyi bana uzattı.

Bir çift deri eldivendi.

Başımı kaldırdığımda bana bakmadığını fark ettim. “Yoksa bunlar...”

“Senin.”

Dün bahçede çalışmaktan helak olmuş ellerime baktım. Nasırlarım ellerimi koruyamazdı, eldiven kullanmak zorundaydım. Tenim kesiklerle doluydu, tırnaklarımın uçları kıpkırmızıydı. Eamon bunu fark etmişti.

Teklifini kabul ederek yıpranmış, yumuşak deri eldivenleri aldım. “Teşekkürler,” dedim alçak sesle.

Tek bir kere başını sallamasının ardından mutfağa yeniden sessizlik çöktü. Sonra ocağın üzerindeki ibriği işaret etti. “Mazuru yoksa...”

Ne demek istediğini anlamayarak ona baktım. Kendine kahve koymak için izin istiyordu. “Ah, elbette.” Sakarlıkla sendeleyerek geriye çekildim ve eldivenleri kot pantolonumun arka cebine soktum.

Küçük mutfakta yanımdan geçmek için yan döndü ve fincan almak için üzerimden uzandığında aramızdaki boşluk daha da daraldı. Tenime yayılan elektriklenmeyi hissederken istem dışı ondan biraz uzaklaştım.

Eamon bunu fark ettiğinde çekilerek aramıza daha fazla mesafe koydu.

Kaşığı elime alıp kâseyi karıştırmaya kaldığım yerden devam etsem de, kahvesini yudumlarken göz ucuyla onu izliyordum. “Onun adını biliyordum,” dedim.

Dudaklarına götürmek üzere olduğu fincanı havada kaldı. Gözlerimiz kesişti. “Ne?”

Ona aklımdakilerin ne kadarını anlatmak istediğime karar vermeye çalışırken uzun bir nefes bıraktım.

“Atın adını. Dün sen bana söylemeden önce atın adını hatırladım.”

Eamon hâlen kıpırtısız olsa da tamamen uyandığını gözlelerinden anlayabiliyordum. “Nasıl?”

“Bu bana... Geldi.”

“Başka neler hatırlıyorsun?” Sesinde gergin, neredeyse savunmaya çekildiğini gösteren bir ton vardı ve buna aşına olduğumu hissettim.

Gerilen omuzlarına baktım. Sıkıttığı çenesine. “Neredeyse hiçbir şey. Yalnızca ufak tefek şeyler.”

“Yaşamadığın bir şeyi nasıl hatırlayabilirsin ki?”

“Bilmiyorum.”

Nedenini anlayamadığım bir şekilde Eamon çok gergin görünüyordu. Neredeyse benim belli bir şeyi hatırlamamdan korktuğunu düşünecektim ve bunun ne olabileceğini merak etmeye

başlamıştım. Aslında ona dün gece bulduğum gazete kupürlerini sormayı planlıyordum. Ama şimdi bundan emin değildim.

“Sana bir şey sormak istiyordum,” dedikten sonra bir an duraksadım. Farklı bir yol izlemeye karar verdim. “Ben günlük tutuyor muydum?”

Eamon kahvesini tezgâha koydu. “Hayır.”

“Belki bir tür defter?”

“Hiç öyle bir defter görmedim.”

Düşünürken gözlerimi yere diktim. Bu, buraya geldikten sonra nöbetlerimin kesildiği veya belki de nöbetlerimi yazmaktan vazgeçtiğim anlamına gelebilirdi. Belki de Eamon bana doğruyu söylemiyordu. Bu olasılık daha önce aklıma gelmemişti. Yalan söylemesi için nasıl bir nedeni olabilirdi?

“Peki acaba...”

“Yanıtım hayır,” dedi bir kez daha.

“Ben yalnızca neden buradan ayrıldığımı, nereye gittiğimi anlamama yardımcı olabilecek bir şey düşünmeye çalışıyorum.”

“Nereye gittiğini biliyorum.”

Ona bakarken ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Böyle bir şey söylemesini beklemiyordum ama gözlerimin içine bakıyordu. Bakışlarındaki öz güveni gözden kaçırmak imkânsızdı.

“Nereye?” diye sordum çok alçak sesle.

“Geldiğin yere.” Bu iki sözcük aramıza ağır, katı bir nesne gibi oturmuştu.

Bu doğruysa bir nedeni olmalıydı. Öylesine çekip gitmiş olamazdım. Bir şekilde bunu biliyordum.

Arazi kapısının sesiyle Eamon’ın dikkati ön pencereye kaydı. Gözlerini üzerimden çekmesiyle en sonunda nefesimi bırakabildim. Margaret gelmişti. O ve Esther; Eamon’la aramdaki tek tampon onlardı. Uyku mahmurluğuyla geçen sabahın savunmasız ilk anları sona ermiş ve birkaç saniye içinde Eamon yeniden gardını alıp beni dışlamıştı. Bu adam mayınlarla dolu bir tarladan farksızdı.

Eamon benimle konuşmayacaksa, kendi hatıralarıma bel

bağlamak zorundaydım. Belki kendi başıma daha çok hatırayı tetiklememi sağlayacak bir yol bulurdum. Veya aradığım yanıtları başka bir yerde bulacaktım. Bu konuda Margaret'ın bana yardımcı olabileceğini düşünüyordum. Esther ihtiyatlı ve dikkatliydi ama Margaret'ın bir versiyonunu ben herkesten daha iyi tanıyordum.

Kapıya sertçe üç kere vuruldu ve oturma odası duvarında bir gölge hareket etti. Eamon'la birbirimize baktık, ev birdenbire rahatsız edici bir havaya bürünmüştü. Gelen Margaret olamazdı. Bir gün önce geldiğinde kapıyı çalmamıştı.

Havaya çöken bu yeni gerginliği anında hissettim. Eamon elini kaldırarak sessiz olmamı işaret etti. Gölgeyi takip ederken bir an için gözlerinin duvarda asılı olan tüfeğe kaydığını gördüm.

Una bulanmış ellerimi kâsedden çıkarıp geriye doğru bir adım attım. "Eamon?" diye fısıldadım.

Kapıya camını zangırdatabilecek şekilde bir kez daha vurulduğunda, Eamon harekete geçerek dışarı bakmak için mutfak camına gitti.

Perdeyi tutan eli anında aşağıya kaydı. "Siktir!"

"Ne oldu?"

"Siktir!" dedi bir kez daha, bana dönerek.

Dışarıda ne olduğunu görmek için sessizce Eamon'ın yanına gittim. Evin önünde bir polis arabası duruyordu. Park eden aracın etrafında bir toz bulutu yükselmişti. Eamon'a baktım. Kol ve omuz kasları gerilmiş, tüm vücudu kaskatı kesilmişti.

"Tek kelime etme." Bunu öyle alçak sesle söyledi ki zor duyabildim.

Yüzüne baktığımda, gözlerindeki korkunun kendi damarlarına aktığını hissettim.

Kolumu sımsıkı tuttu ve beni, gözlerimi yüzünden kaçıramayacağım kadar kendine doğru çekti. "June, beni duyuyor musun?"

Başımı eğip tenime batan parmaklarına baktıktan sonra yeniden gözlerine bakarak başımı salladım.

Beni bıraktığında sessizce yatak odasına gittim. Eamon oturma odasına dönerken kapının köşesinden onu izledim. Bir

kez daha duvardaki tüfeğe baktı. Bir an için uzanıp tüfeği alacağına emin olsam da bunu yapmadı.

Ne oluyordu?

Eamon'ın bir kez daha vurulan kapıyı açmasıyla içeri kör edici bir ışık doldu. Kapının önündeki adam görüş alanıma girdiğinde ağzım kurudu. Bir polis memuruydu. Ama geçen gün nehir kıyısında gördüğümüz Şerif Yardımcısı değil, başka biriydi. Gözlerim ona odaklandığı anda, ev soğumuş gibi hissettim. Adam şapkasını çıkardı. Kısa kesilmiş ve muntazaman taranmış sarı saçları kısıtıldığı koyu renk gözlerinin üzerine düşüyordu.

Selam vermek için çenesini hafifçe yukarı kaldırırken kapı da ardına dek açılmıştı. "Eamon."

Duvara yaslanıp hiç ses çıkarmamak için nefesimi tuttum.

"Caleb." Eamon rahat görünmek için elinden geleni yapsa da bunu başaramıyordu. Hâlen çok gergindi.

"June'un en sonunda eve geldiğini duydum."

Eamon'ın Caleb dediği adamın gözlerini evin içinde gezdirdiğini fark ettiğimde yatak odasının aralık duran kapısından uzaklaştım.

"İki gün önce geldi," dedi Eamon.

"Öyleymiş." Duraksadı. "Ben de bizzat gelip Jasper'a hoş geldiğini söylemek, uzun zamandır beklediğim şu kısa konuşmayı yapmak istemiştım."

"Konuşman biraz daha bekleyebilir Caleb. Daha yeni döndü."

"June'un eve dönmesini bekleyen tek kişi sen değildin Eamon." Sesinin akıcı ritminin altında karanlık bir şey vardı. Bu ses tonunda neredeyse pis bir gülümseme duyduğumu söyleyebilirdim.

"Başka bir zaman," dedi Eamon düz bir sesle.

Alıp verdiğim nefeslerin kendi duyduğum kadar yüksek sesli olup olmadığını kestiremiyordum. Başım dönüyordu. Kapı aralığından bir daha baktığımda Eamon'ın ön kapının kenarını sımsıkı tuttuğunu gördüm.

"Eh, bu kadar beklediysek sanırım bir iki gün daha beklemekten zarar gelmez." Şapkasını geri takan Caleb'in yüzünde

steril bir gülümseme olsa da gözlerindeki tehdit aşikârdı. Te-
dirgin edici bir ışıltı vardı gözlerinde. “O zaman size iyi günler.”

Caleb arkasına dönüp verandadan inerken Eamon kapıyı kapattı. Polis arabasının uzaklaştığından emin olana dek kapı-
nın önünde bekledi. Oturma odasının köşesinden döndüğüm-
de, elini saçlarından geçirip nefesini bıraktı.

Kuytu köşesinde uyanmış olan Annie dizlerini göğsüne çek-
miş, yatağının kenarında oturuyordu. Bir bana bir Eamon’a ba-
karken ağlamak üzereymiş gibi, minik ağzı çarpılmıştı. Bunu
gördüğüm anda, içimde büyümeye başladığını hissettiğim di-
kenli bir şeyle ona doğru yürüdüğümü fark ettim. Ama bu sıra-
da çoktan oturma odasını katetmiş olan Eamon onu kucağına
aldı. Annie de kollarını babasının boynuna dolayıp yüzünü om-
zuna gömdü. Kızın saçlarını yüzünden çekerken, Eamon bana
bakmaktan kaçınıyordu.

“Bu da neydi?” diye sordum, yola bakmak için pencereye gi-
derken. Polis arabası çoktan gözden kaybolmuştu.

Eamon, Annie’nin sarışın kafasının üzerinden bana baktı.
Sorumu nasıl yanıtlayacağına karar vermeye çalıştığını görebili-
yordum. Belki de buna bir yanıtının olup olmadığına karar ver-
meye çalışıyordu. Gözlerinde birkaç dakika önceki bakış vardı.

Yanımdan geçip mutfığa girdi ve raftaki kâsedden bir elma
aldı. “Neden gidip Callie’ye günaydın demiyorsun?” dedi yu-
muşak bir sesle. Ağzını Annie’nin saçlarına bastırdıktan sonra
elmayı ellerine bıraktı.

Annie’nin minik parmakları elmanın üzerine kapanırken,
Eamon onu yere bıraktı. Geceliği cılız bacaklarının etrafında
savruluyordu. Arka kapıyı iterek dışarı çıktı ve tel kapı arkasın-
dan kapandı.

Eamon, Annie’nin ardından bakarken, “Önemli bir şey de-
ğil,” dedi. “Yalnızca birkaç sorusu var.”

“Ne hakkında?”

Eamon’ın tereddüt ettiğini gördüğümde gözlerimi kıstım.
Bir kez daha bildiklerini gözden geçirerek tam olarak ne söyle-
yeceğine karar veriyordu.

“Sen buradan çekip gitmeden kısa bir süre önce bir şey oldu.” Ellerin ceplerine soktu. “Caleb sürdürdüğü soruşturma kapsamında kasabada herkesle konuştu ve şimdi de seninle konuşmak istiyor.”

Parçalar yavaş yavaş zihnimde yerlerine oturdu. “Cinayet,” dedim.

Eamon gözümünden kaçmayacak kadar bir süre tereddüt ettikten sonra, “Evet,” dedi.

“Bunun benimle ne ilgisi var?”

“Bir ilgisi yok. O, bir Şerif, June. Bu onun işi. Olan biten bu.”

Olan biten kesinlikle bu değildi. Eamon’ın Şerif’le konuşmamı istemediği belliydi ve sanırım bunun nedeni de hiçbir şey hatırlamıyor olmamdı. Cinayet konusunda sorgulandığım takdirde ne diyeceğimi bilemezdim. Ama bu, yatak odasında neden o gazete kupürleriyle Nathaniel Rutherford’un fotoğrafının saklandığını veya polis arabasını evin önünde gördüğünde Eamon’ın suratının neden bembeyaz kesildiğini açıklamıyordu.

Esther karmaşık bir zamanda geldiğimi söylerken bunu kastetmiş olmalıydı.

Eamon çenesini sıkarak yeniden dışarı baktı. Ambarın önünde, Annie’nin minik vücudu otlağın çitlerine yapışmıştı. Kısrak minik kızın karmakarışık sarı saçlarını koklarken, Annie de bir at değil de köpek yavrusu seviyormuş gibi burnunu okşuyordu.

Şerif’in ziyaretinin Eamon’ı sarstığı belliydi. Kapıyı açmadan önce gözlerindeki paniği fark etmemek imkânsızdı. Hâlen tenime dokunduğu yerde bıraktığı hissi, parmaklarının kolumu sıkışını hissedebiliyordum. Eamon korkmuştu. Benim için veya kendisi için. Bilmiyordum. Ama benden bir şey sakladığını biliyordum.

ON ALTI

Uyanacağıma dair hiçbir umudum kalmamıştı.

Yabani otları topraktan avuç avuç söküyordum. Aşırı büyümüş sarmaşıklar çalışırken beni gizliyordu. Bahçenin bir başka kısmını inatla, milim milim temizliyordum.

Margaret geldiği anda Eamon, Esther'e gitmişti. Margaret'ı birkaç kere pencereden bana bakarken yakalamıştım. Onu tanıdığım kendi zamanımın onlarca yıl öncesinde bile yüzündeki endişeli ifadeyi gizleyemiyordu.

Günlerdir bunun bir rüya olmadığını bilsem de bu sabah ilk kez burada yaptığım şeyin tehlikeli olduğunu hissetmiştim. Nathaniel Rutherford cinayeti ben buradan ayrılmadan yalnızca birkaç hafta önce, Yaz Ortası Panayırı'nın düzenlendiği günde gerçekleşmişti. Daha önce zaman çizgisinin bu kısmını kafamda hiç birleştirmemiştim ve Eamon'ın sabahki tepkisini düşündüğümde, bunun tesadüf olup olmadığını sorgulamam gerektiğini hissediyordum.

Şerif tarafından sorguya alınsaydım ve ona benim hakkımda doğru bildiği hiçbir şeyi açıklayamasaydım ne olurdu? Jasper insanlardan bir şey saklayamayacağınız bir yerdi. Herkes hakkında çok şey bildiğinizde insanların sırlarını ortaya çıkarmak da kolay oluyordu. Ve insanlar konuşuyordu. Buna her zaman emin olabilirdiniz.

Eamon'ın evden gitmesinin bir saat kadar sonrasında tarlanın sınırına yürümüş ve kapıya dair bir işaret görmek için ufku taramıştım. Kilisenin bahçesinde belirmesinin öncesinde, kapıyı en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Belli bir örüntüye ihtiyacım vardı. En azından tahminde bulunabilmek

için irdeleyebileceğim bir sekansa. Ama nöbetlerimi deftere kaydetmek bana bir şey öğrettiyse, o da her şeyin rastgele olduğuydu.

Boynumdaki madalyon her geçen gün ağırlaşıyor, boynuma ilmik geçirilmiş gibi hissetmeme neden oluyordu. Esther kapının belireceğine emindi ve Eamon'ın da buradan ayrıldığım bir önceki sefer kapıdan geçerek gittiğimden kuşkusu yoktu. Kapıdan geçip Birdie'nin, Bishop Sokağı'ndaki evin ve Mason'ın beni beklediği kendi zamanıma dönmüştüm.

Mason'ı ne zaman düşünsem yüreğime bir ağırlık çöküyordu. Herhâlde şu anda çılgına dönmüş hâlde beni arıyordu. Dr. Jennings'i gördüğüm ortaya çıktıysa, Şerif muhtemelen iyi olmadığıma karar verecek ve kaybolmamı buna bağlayacaktı. Belki de resmî olarak kayıp olduğum ilan edilmeden önce benimle Susanna arasında paralellikler kuracaklardı. Adımla fotoğrafım komşu ilçelere gönderilecekti ama insanların çoğunun ne söyleyeceğini biliyordum. Anneme olan şeyin bana da olduğunu söyleyeceklerdi. Deliliğimin buna neden olduğunu.

Bahçede dizlerimin üzerine çöküp parmaklarımla toprağı tarakladım. Gökyüzünde tek bir bulut görünmüyordu, en hafifinden bile esinti yoktu; sıcakta saçlarım yüzüme, boynuma yapışmıştı. Ama bunu umursamadan, kol kaslarım zayıf düşene kadar kazmaya devam ettim. Ellerimin ağrısını da, yanaklarıma yayılan güneş yanığını da yok saydım. Kafamın içi bir türlü çıkışı bulamadığım bir labirentten farksızdı. Bu labirentten kaçmaya çalıştıkça daha da kayboluyordum.

Bana bakan birinin kendi sessizliğime karışan yumuşak fısıltısını hissettiğimde, ellerim topraktan yeni çıkan bir domatesin etrafında donakaldı. Omzumun üzerinden arkama baktığımda, çitin önünde duran Annie'nin beni izlediğini gördüm. Minik elleriyle kavradığı korkuluğun üzerinden kırptırdığı kahverengi gözleriyle bana bakıyordu.

Eldivenlerimi çıkarıp gömleğimin koluna terli alnımı sildim. “Merhaba,” dedim, bir kez daha o zavallı sözcüğü kullanarak.

Bahçenin kapısından geçmeden önce bir an bekledi. Eamon

ona sarı saçlarının daha açık görünmesini sağlayan beyaz yakalı bir gömlekle yeşil bir tulum giydirmişti. Benden çekiniyormuş gibi görünmüyordu. Beni merak ettiği belliydi. Yeniden bana dönmeden önce gözleri yarısı temizlenmiş bahçede dolandı.

Birbirimize bakarken, nehrin beni sürüklemesi gibi, bir kez daha içimde o his uyandı. Zihnimde göremediğim bir şey tarafından önü kapatılmış olan, hatıraların oluşturduğu bir akıntı vardı. Uzanamayacağım kadar uzaktaydı.

Annie'nin yaklaşmasını bekledim ama ayakları kıpırdamadı. Yaprakların arasına saklanmış altın rengi bir çeri domatesi bulana kadar etrafıma bakındım. Domatesi dalından koparıp ona uzattım. Güneşin altında ısınmış olgun domatesin yumuşaklığını hissettim parmaklarımin arasında. Annie öne doğru bir adım atmadan önce gözlerinin ışıldadığını gördüm. Yanıma gelip dikkatlice elimden aldığı domatesi bir süre elinde çevirip inceledikten sonra ağzına attı.

Gülümsedim. Isınmış toprakta diz çöküp ayaklarını altına alarak yanıma oturdu. Eteğinin ucu bacağıma dokunduğunda, ona sokulduğumu hissettim. Aramızda ancak birkaç santim vardı.

Yüzünü, ellerini, saçlarının rengini inceledim. Hatıraların bu korları yeniden ışıldamaya başlamıştı. Yapabilseler beni yakıp kül edebilirlermiş gibi, yeniden alev alacakları andan korkuyordum.

Annie de beni inceliyordu. Soluklaşan hafızasındaki tanıdığı, bildiği annesine dair hatıralarıyla beni karşılaştırıp karşılaştırmadığını merak ettim. Eamon'ın ona benim hakkımda ne anlattığını veya Annie'nin babasına bir şey sorup sormadığını bilmiyordum. Hâlen Annie'nin tek kelime ettiğini duymuş değildim. Margaret'in Eamon'a dair söylediği sessizliğin onda da baskın olduğunu görebiliyordum. Çehreleri çok benzese de Annie'nin ifadesi beni daha çok andırıyordu.

Gözlerinin boynumda dolandığını fark etmesiyle, neredeyse içgüdüsel olarak uzanıp gömleğimin yakasının altındaki madalyonu çekip çıkarması bir oldu. Güneş ışığını yansıtan madalyonu ellerinde çevirirken kıpırdamadım.

Dört yaşında bir kızıdan beklemeyeceğim kadar odaklanmış bir hâlde madalyonu inceliyordu. Sanki bu madalyonun alelade bir süs eşyası olmadığını hissedebiliyordu. Çocukluğumda, büyükannemin kucağına oturup saplantılı bir şekilde madalyonun kapağını açıp kapatırken ben de böyle hissediyordum. Ben madalyonla oynarken bazen büyükannem çok sevdiğim o şarkıyı söylerdi... Neydi o şarkı? Sözlerini hatırlayamıyordum ama frekansı tam ayarlanamayan bir radyo kanalından gelip giden seslerin sessizliğe karışması gibi, o kırık melodiyi unutmamıştım.

Uzak durmaya çalıştığım bir düşünce varsa o da, Annie benim kızımsa bunun anlamının onun da bir Farrow olduğuydu. Öyleyse kanımızda akan aynı yazgıyı paylaşıyoruz demekti. Bu yazgı benim damarlarımda aktığı gibi onun da damarlarında akıyordu. Bir gün, farklı zaman çizgileri arasında kalmış bir zihinle, o da Susanna ve bizler gibi olacaktı.

Duygularla boğazım düğümlenince yutkunmaya çalıştım. En sonunda nefes almayı başarana dek, tüm ağırlığıyla üzerime çöken soruyla boğuştum. Bunu *nasıl* yapmış olabilirdim? Bu kusursuz yaratık kuruyup solacaktı. O anda, belki tam da bu yüzden burayı terk ettiğimi düşündüm. Belki de sonuçların ortaya çıkmasını görmekten korkmuştum. Belki de o kapıdan geçip giderken bundan kaçıyordum. Bu kızıdan.

Annie madalyonu kapattı. Sonra başını kaldırıp bana baktı. Gözlerindeki sakin yoğunluk ne düşündüğümü bildiğini hissetmememe neden oluyordu. Veya en azından duygularımı hissedebiliyordu. Yanıldığımı umdum.

“Annie.” Adını söylerken sesim boğuk çıktı. Birdenbire benim kim olduğumu bilip bilmediğini öğrenme ihtiyacıyla yanıp tutuşmaya başladım. *Gerçekten* kim olduğumu biliyor muydu? “Annie, sen benim...”

Çakıl yolda duran kamyonetin sesiyle ikimiz de dönüp arazinin girişine baktık. Eamon gelmişti. Madalyonu bırakıp ayağa fırlayan Annie, bahçeden çıkarak babasına doğru koştu. Uzaklaşırken içimde bıraktığı boşluğun elle tutulur derecede somut bir hissi vardı.

Birkaç saniye içinde Eamon'ın kollarındaydı. Ayağa kalkıp madalyonu gömleğimin içine geri soktum. Annie'nin dokunuşu ona elektrik vermiş gibi, madalyonun tenimi yaktığını hissettim.

O sırada Margaret da dışarı çıkıp verandanın basamaklarından indi. Onu görene dek, gitmek için Eamon'ın gelmesini beklediği düşüncesi aklımın ucundan bile geçmemişti. Ama bu yüzden onu suçlayamazdım. Annie söz konusuysa ben de kendime güvenmezdim.

Margaret, Annie'yi öptükten sonra Eamon'la biraz lafladı. Benden tarafa bakmasalar da üzerimdeki ilgilerinin ağırlığını hissedebiliyordum. Ayaküstü her ne konuşuyorlarsa benim hakkımda olmalıydı. Margaret bana el salladı ve Esther'in kamyonetine binip gitti.

Eamon yüzü kucağındaki Annie'ye dönük hâlde bana doğru yürümeye başladı. Ağzının oynayışından Annie'nin konuştuğunu anlasam da ne dediğini duyamıyordum. Kulak kabartıp aramızdaki esintiden onun sesini ayıklamaya çalıştığımı fark ettim. Bahçenin kapısından geçip eldivenlerimi çıkardım. Eamon'ın aramıza koyduğu mesafe hâlen oradaydı. Mutfakta beni izlediği sabahı düşündüm. Bana bakmanın onun için zor olduğunu söylediği anı. O anda ona güvenmemi sağlayan bir çözülme yaşanmıştı sanki. Ama bana bu eldivenleri veren ve bana yalanlar söyleyen adam aynı değildi.

Annie'yi yere bırakıp evle bahçenin çitleri arasındaki mesafenin orta noktasında benimle buluştu. Konuşmadan önce birkaç saniye olduğumuz yerde dikilip sessizce birbirimize baktık.

“Sabah Esther gelecek. Panayıra çiçek bırakmak için kasabaya gidecek. Senin de onunla gitmen iyi bir fikir olabilir.”

Gözlerimi kırıştırdım. Onu doğru mu anlamıştım? “Kasabaya mı?”

Eamon'ın arkasındaki Annie yere çömelmiş, topladığı karahindibaları dağınık bir buket yapmakla meşguldü.

“Caleb'in buraya kadar gelmesi kasabadaki insanların konuşmaktan daha fazlasını yaptıklarını gösteriyor. Sen gözden uzak oldukça onlar da daha çok merakla kapılacaklar. İnsanların tüm dikkatlerini bize vermelerini göze alamayız.”

Eamon'ın arkasında uzanan yola baktım. Çiftliğin önünden geçerken yavaşlayan araçlar görmüştüm. Bazen gün içinde aynı arabanın birkaç kez geçtiğini de. Caleb'in ziyaretinin yalnızca birkaç dakika sonrasında Eamon, Esther'i görmeye gitmişti ve birlikte bu kararı almışlardı. Bensiz.

"Bence bu iyi bir fikir değil," dedim. Bunun olmaması için elimden geleni yapmama rağmen sesim yine boğuk çıkmıştı.

"Burada saklanamazsın. Kapımızı çalabilecek tek kişi Caleb değil. Bana güven."

Bana güven. Beni kapıdan geçmeye ikna eden zarfta da bu sözcükler yazıyordu. O sırada bu sözcüklerin anneme ait olduğunu düşünmüştüm. Şimdi ise zarfa bunu yazan kişinin ben olup olmadığımı düşünmeye başlamıştım.

Başımı iki yana salladım. "Olmaz. Biri benimle konuşmaya kalkarsa ne yaparım? Ya yanlış bir şey söylersem?"

"Söylemezsin."

"Eamon..."

"Bana bak June, bu kasaba Nathaniel Rutherford'un intikamını almak için fırsat kolluyor. Kapıma dayanabileceklerini düşünmeye başladıklarında neler olabileceğini bilmek bile istemezsin. Böyle bir yerde kimse onları durdurmaya kalkışmaz, anlıyor musun? Kimse bizi kurtarmaya gelmez."

Sesinin sert tonu yüzümü buruşturmama neden oldu.

"Önce kapımız çalınır, ardından ambar ateşe verilir. Bununla da kalmaz June. Yarın hâlen buradaysan, Esther'le birlikte kasabaya gidecek, kendini göstereceksin. Böylece biz de herkese saklayacak hiçbir şeyimizin olmadığını göstereceğiz."

Sesinde konunun kapandığını ortaya koyan bir kesinlik vardı. Ben itiraz edemeden ambara doğru yürümeye başladı. Geçen günün sabahında, duvarda asılı tüfeğe bakarken de yüzünde aynı ifadeyi görmüştüm. Yalnızca şeriften korkmuyordu. Jasper halkının yapabileceklerinden de korkuyordu. Ve bana söyledikleri, kasabada Nathaniel'in öldüğü gece hakkında ne bildiğimi öğrenmek isteyen birden çok kişi olduğunu da gösteriyordu.

Eamon ambara girer girmez tütsüleme düzeneğini kurma-

ya girdi. Alüminyum bidonların kapaklarını kaldırdı ve talaşa benzeyen şeyleri kalasın her iki ucunda asılı olan bidonlara boşalttı.

Eamon'ın bana emir vermeye alışkın olup olmadığını bilmiyordum. Belki de bana, söylediği şeyi reddetme seçeneğini tanımayı göze alamayacak kadar çok korkuyordu. İkinci olasılığın doğru olduğunu hissediyordum. Dağılıp gitmenin eşiğinde bir adamdı o. Bu apaçık ortadaydı. Karısını kaybetmişti ve her an evini, çiftliğini, ekmek kapısını kaybedebilirdi.

Gökyüzünde alçalmaya başlayan güneşe baktım. Eamon tarlada geç bir saatte çalışmaya başladığı için gecenin geç saatlerine dek çalışacak olmalıydı. Doğru dürüst bir gece uykusu uyuyamayacağı kadar geç saatlere dek.

“Müsaade et de sana yardımcı olayım Eamon,” diye seslendim.

Beni duymazdan gelerek, bir kibrit yakıp ayaklarının dibinde duran teneke kutuyu ateşe vermek için eğildi.

İçimi çekerek eldivenleri arka cebime soktum. Her gün üç kişilik işi bir başına yapmakta diretecek kadar inatçıysa onu ikna edeceğim diye kendimi paralayacak değildim. Zaten ona neden yardımcı olmaya çalıştığımı bile bilmiyordum.

Bacasından duman yükselen eve doğru yürüdüm. Açık pencerelerin ardındaki perdeler esintiyle uçuşuyordu. İçeri girdiğimde mutfakta etli güveç olduğunu sandığım bir koku aldım. Kesme tahtasındaki kesik havuç başlarını görünce durdum. Havuçların alt kısımları su dolu bir kavanoza konmuştu.

Hiçbir şeyi ziyan etmek istemeyen büyükannem hep böyle yapardı. Havuçların üst kısımlarını yeşilliklerle sotelemek veya doğrayıp köfte harcına katmak için kenara ayırırdı. Kalanlar tavuklara atılır ama o ana dek lavabonun üzerindeki pencerede yabani bir buket gibi dururdu.

Onu mutfağımızda yalın ayak dolanırken ve o şarkıyı söylerken gözlerimin önüne getirebiliyordum. Neydi adı? Dilimin ucunda, düşüncelerimin hemen sınırındaydı. Ama ne zaman odaklanmaya çalışsam, bulanıklaşarak benden uzaklaşıyordu.

Bir alevin yayılması gibi vücudumun tamamında tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Kendimi ne kadar zorlasam da hatırlayamıyordum. Her geçen saniyeyle biraz daha siliniyordu. Melodinin bazı kısımları, sözleri... Her şey yavaş yavaş yok oluyordu.

Biliyordum. Hayatım boyunca o şarkıyı biliyordum, sayısız kereler büyükannemin söylediğini duymuşum. Öyleyse neden hatırlayamıyordum?

ON YEDİ

Dışarı çıktığımda, Esther'in ahşap çerçeveli kasası ağzına kadar doldurulmuş eski kamyoneti, yolun kenarında bekliyordu. Kasanın her bir santimetrekaresi kovalar dolusu ayçiçeği ve şeftali rengi kuzgunkılıçlarıyla kaplanmıştı.

Yolcu tarafındaki camın önüne geldiğimde Esther'in eli direksiyondaydı. Kapıyı açıp kamyonete binerken gözlerinde beni değerlendirdiğini hissettiğim bir bakış vardı.

"Eh, birbirinizi öldürmemişsiniz," dedi. "Sanırım bu da bir şey."

Tütün tarlalarının üzerinde süzülen dumana baktım. Gece Eamon eve geldiğinde uyuyordum ama karanlıkta Annie ağlamaya başladığında Eamon'ın oturma odasını kateden ayak seslerini duymuştum. Her gece bu sesler beni uyandırıyor, bir süre sonra eve yeniden sessizlik çöküyordu. Bu ritmi bilmek hoşuma gitmiyordu.

Sabah mutfığa girdiğimde Eamon çoktan tarlaya çalışmaya gitmişti. Birkaç saatten fazla uyumuş olamazdı. Neredeyse günün her saati çalışıyordu ve tarlanın büyük kısmında tütün yapraklarında renk değişimini engellemeyi başarmış gibi görünüyordu. Ama hastalık tehdidi hâlen geçerliliğini koruyor, tarlayı ele geçirmek için fırsat kolluyordu. Olması an meselesiydi. Eamon bu gerçekleşmeden önce hasat yapmak zorundaydı.

Esther ayağını fren pedalından çekip kamyoneti yeniden yola çıkardı. "Nasıl gidiyor?"

Buna ne yanıt vereceğimi bilemez hâlde ona baktım. "Şerif'in papaz cinayetiyle ilgili benimle konuşmak istediğini neden söylemedin?"

Ses tonum tek kaşını kaldırmasına neden oldu. “Açıkçası bu önemli bir meseleye dönüşmeden önce buradan gideceğini düşünüyordum. Bu yalnızca Şerif’le Eamon arasında süren bir saçmalık.”

“Nasıl bir saçmalık?”

“Erkeklerin her zaman başlarına musallat etmeyi becerdikleri türden bir saçmalık.”

Bunu, son görüşmemizde onda hissetmediğim bir bitkinlikle söylemişti. Çiftliğe gittiğimde kontrollü ve açık sözlü, neredeyse soğuktu. Şimdiyse sesinde bastırmaya çalıştığı bir endişe seziyordum.

“Bu hiç iyi bir fikir değil,” dedim. Nehir yoluna dönerken nabzım hızlanmıştı.

“İnsanlar neden görünmediğini merak etmeye başladılar. Çiftlikteki işçiler bile bundan konuşuyor. Gözden uzak kaldığın süre uzadıkça onlara kendi açıklamalarını yapmaları için daha fazla neden vermiş olacaksın. Birkaç insana gülümseyip el sallarsın sonra da döneriz.”

“Peki ya benimle konuşurlarsa? Bana sorular sorarlarsa?”

“Hikâyeye bağlı kalırsan bizim için hiç sorun olmaz.”

Biz. Bunun herkesin üzerinde ciddi bir yük oluşturduğuna dair üstü kapalı imayı fark etmemiş değildim. Esther’in bakması gereken bir ailesi, çiftliği ve kendisi vardı. Ama bana bakan biri yoktu. Bunca yolu Susanna hakkındaki gerçeği öğrenmek için gelmiş ve hiç olmadığım kadar yalnız olduğumdan başka bir şey keşfedememiştim. Ama kapının bu tarafında, June kendini eksiksiz bir hayatın kumaşına örmüş ve ardından bu hayatı terk etmişti. Bunun nedenini öğrenmek zorundaydım.

Eamon, Nathaniel’in başına gelenler hakkında herhangi bir şey bildiğimizi düşünmeye başladıkları takdirde kasaba halkının yapabileceği şeylerden gerçekten çekiniyormuş gibi görünüyordu. Söylemediği şey ise, tam olarak insanların neler yapabileceiydi.

Dikkatlice kurguladığı yanıtları aramızda asılı kalmışken, Esther sessizleşmişti. Onu ilk gördüğümde ciddi bir iç rahatlama yaşamıştım. O ve çiçek çiftliği beni koruyacak güvenli bir yermiş

gibi. Ama Esther'in söylediklerinden daha çok söylemediği şeyler olduğunu düşünmeye başlamıştım. Tıpkı Eamon gibi.

Hızlanan kamyonetin içinde esen rüzgârla Esther'in gümüş tellerin karıştığı saçları savrulmaya başladı. Burada neler olduğunu anlatması için onu sıkıştırmak istesem de beni büyüten kişi bu kadın değildi. Göz ucuyla onu inceliyor, büyükannemin dönüşeceği kadının yansımalarını onda arıyor ama bulamıyordum. Büyükannemle Esther birçok açıdan farklıydılar.

Bir sonraki virajı dönmemizle birlikte önümüzde Blue Ridge Dağlarının geniş manzarası açıldı. Her iki yönde de mavinin çok açık, yumuşak bir tonundaki zirveler uzanıyordu. Sabahın bu saatinde gökyüzünü renklendiren bulutlar vardı. Güneşin tepe noktasına ulaşacağı birkaç saat içinde bu manzara yeşilin canlı bir tonunu kazanacak ve ardından, gün batımı yaklaşırken morun farklı tonları hâkim olacaktı.

Jasper'ın merkezi görüldüğünde açık pencerenin kenarını tutan elimi sıktım. Önümüzde beliren binalar kendi zamanımda bildiğim binaların mükemmel kopyaları gibiydi. Sanki bir aynadaki yansımanın yansımasına bakıyordum.

Mağaza vitrinleri neredeyse aynı görünse de bazı kapılar farklıydı. Caddedeki eski park sayaçları da henüz takılmamıştı. Görünüşe göre, eskiden küçük ev aletlerinin onarıldığı bir tamirci olan hırdavatçının üzerindeki tabela veya benim zamanımda Edison'un Kafesi olan Jasper Restoranı'nın camlarının ardında ışıldayan krom çerçeveli tabureler gibi, hâlen yeniliğin ışıltısını taşıyan şeyler vardı. Kaldırıma açılan tezgâhlarda sebze meyve satan küçük bir dükkân gözüme çarptığında, kendi zamanımda burada hangi dükkânın olduğunu hatırlayamadım. Dr. Jennings'in muayenehanesiyle marketin arasına sıkışmış küçük binanın pencerelerini gözlerimin önüne getirebilsem de dükkânı bir türlü çıkaramıyordum.

Nehir köprüsüne giden kavşakta henüz sokak lambaları yoktu ve adliye binasının kapılarıyla caddeye bakan pencereleri açıktı. Kavşağın karşı tarafında, köprüyü çevreleyen demirden

bir kemerin üzerine Yaz Ortası Panayırı'nın boyalı tabelası asılmıştı. Tabelanın ardına altı köşeli beyaz bir çadır kurulmuştu.

"Burası..." Cümlemi tamamlayamadım. Hangi sözcükleri kullanacağımı bilemiyordum. Bu, tuhaf ve rahatsız ediciydi. Baktığım şey tüylerimin diken diken olmasına neden olmuştu.

"Evet," dedi Esther, ne demek istediğimi biliyormuş gibi.

Esther zamanda yolculuk etmenin yan etkilerini deneyimlediye, bu durumda o da Susanna ve benim gibi o kapıdan geçmiş demektir. Bu konuda hiçbir şey söylemediğinden, bilinçli olarak sessizliğini koruduğunu düşünmek zorundaydım. Annem kapıdan geçtiği anda benim kaderim mühürlenmişti. Peki, Esther kapıyı ne zaman açmıştı?

Karşıdan karşıya geçen iki kadını gördüğünde Esther kamyoneti durdurdu; o sırada kaldırımdaki bir adam da durup kıstığı gözlerini bana dikti. Bunu gören Esther kamyoneti kenara çekip vitesi parka alarak kontağı çevirdi.

"Konuşmayı bana bırak." Ona başımı sallamamı bekledikten sonra kamyonetten indi.

Kıpırdamadan oturmaya devam ettiğim birkaç saniyenin ardından ben de indim. Esther bagaj kapısını açarken kamyonet sallandı. Kaldırıma çıktığım anda adliyeden köprüye uzanan aralıkta birden çok kişinin gözleri bana döndü.

"Görmezden gel," diye mırıldandı Esther, çiçek dolu kovalardan birini kendine doğru çekerken. Kovayı kollarına aldığı anda çiçek demetleri başının üzerinde yükseldi.

Ben de kamyonetin arka kasasından bir kova alıp büyük beyaz çadırın kurulu olduğu yere uzanan tuğla kaplı caddede Esther'in peşine takıldım. Kendi zamanımda biz de böyle yapıyor, panayırın nehrin üzerinde süzülüyormuş gibi görünmesi için çadırı köprüye kurup ışıklarla donatıyorduk.

İlçedeki her çiftçiyle dükkân sahibi panayıra katkıda bulunurdu ve çiçekler de Esther'den geliyordu. Her yıl büyükanemle panayıra çiçek taşıyarak büyümüştüm ve çiftliğimizden getirdiğimiz çiçeklerimiz köprünün bir ucundan diğerine uzanan çadırdaki çelenkleri, masaları, stantları süslerdi.

Sertçe inen bir çekicin sesini duyduğumda, sırtımızın dönük olduğu işlek caddenin gürültüsünü fark ettim. Esther kollarındaki kovayla köprüye yürürken, elinde not panosu olan bir adam bizi fark etti.

“Günaydın!” Adamın gözleri kaleminden bana kayd.

Esther başıyla adamı selamladı. “Günaydın Robert.”

“June.” Reçel kavanozlarıyla dolu kasayı boşaltan bir kadın yanından geçtiğimiz sırada adımı söyleyerek beni selamladı. Ona gülümsemem de taşıdığım çiçeklerin ardında saklanmaya devam ettim.

“Beatrice Covington,” diye fısıldadı Esther. “Eamon onu işten çıkarmak zorunda kalmadan önce kocası sizin çiftliğinizde çalışıyordu.”

İşten çıkarmak zorunda kalmadan önce. Esther’e ne demek istediğini sormalıydım ama o çoktan başka birine doğru yürümeye başlamıştı.

Esther, elinde çekiçle yere çömelmiş siyahi bir adama el salladı. Askılı adamın şapkası, kırışıklıklarla kaplı alnını açığa çıkaracak şekilde arkaya kaymıştı.

Beni gördüğü anda yüzünde geniş bir gülümseme beliren adam başını sallayarak selam verdi. “Seni görmek ne güzel June.”

Gülümsemesini karşılıksız bırakmadım.

“Percy Lyle,” diye fısıldadı Esther. “Sizin çiftliğin ilerisindeki domuz çiftliğinin sahibi.”

Lyle. Bu aile benim zamanımda da Jasper’da yaşamaya devam ediyordu.

“Claire White,” diye fısıldadı Esther, bir kadın el sallayarak bizi bir dizi masanın kurulduğu yere çağırırken. “Bu kadına karşı dikkatli olmalısın.”

“Bunların hiçbirini hatırlamayacağım,” diye mırıldandım.

“Hatırlaman gerekmeyecek.”

Esther taşıdığı çiçek kovanını sahnenin yanına bıraktığında ben de aynısını yaptım. Sonra ellerimi meşgul tutmak için iç içe dolanan çiçek saplarını açmaya giriştim. Bir üretim hattı kurulmuştu ve üç kadın burada söğüt dallarını bağlıyordu. Bizi

gördükleri anda kendi aralarında fısıldaşmaya başladılar. Birkaç saniyede bir bana bakıyorlardı.

“Döndüğünü duydum.”

Masanın ucundan gelen sesin sahibi, Esther’in Claire dediği kadındı. Bir elinde ince bir dal, diğerinde ise çakı vardı.

Ona sakın bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Merhaba Claire.”

Esther gözlerimin içine bakıp bir başka sessiz uyarı yaptıktan sonra kovasını yeniden kollarına alıp sahnenin diğer tarafına geçti.

Claire elindeki dalı kırıp çelenge soktu. Soluk pembe renkteki ince dudakları, aşk tanrısının yayını andıran bir kavise sahipti. “Seni gördüğünü söyleyen Sam’in yalan söylediğini düşünmeye başlamıştım. Gelip bir merhaba dersin demiştim ama döndüğünden beri çok meşgul olmalısın.”

Bu anın tüm kontrolünün kendisinde olduğunu göstermek istermiş gibi, bunları söylerken başını kaldırıp bana bakmamıştı bile. Söylediklerinden daha fazlasını söylememeyi tercih ediyormuş gibi bir hâli vardı.

“Sizin için dua ediyoruz. Şükürler olsun ki annen biraz toparlamış.” En sonunda bana baktı.

“Teşekkür ederim.”

Dudaklarımdan dökülen bu iki sözcük kulağa istediğimden çok daha düz gelse de böyle mesafeli sorgulamalara hiç yabancı değildim. İyi Hristiyanlar gibi görünmeye dikkat eden bu insanların dizginleyemedikleri hastalıklı, kibirli merakları kendi zamanımda da Jasper’da sürüyordu.

“Birkaç kez eve akşam yemeği bıraktık, zavallı Eamon açlıktan ölecekti,” dedi Claire, samimiyetsiz bir kahkahayla. “İlçe halkı da çiftlikteki işlere yardımcı olabilmek için ellerinden geleni yaptılar. Çiftliğin bu duruma düşmesi gerçekten çok üzücü. Bunu görmek kalbimi kırıyor.” Kaşlarını çatı.

Bu kadının sözcükleri hızla göğsüme yayılan ateşe dökülen benzinden farksızdı. Gerçi bunun nedenini anlayamıyordum. Eamon kocam değildi. Bana ait değildi. Yine de Eamon’ın adını söylerken bu kadının yüzünde oluşan ifadeye dayanamıyordum.

“Merhaba Claire.” Birdenbire yanımda beliren Esther ben daha bir şey diyemeden kolumu sıktı.

Claire ona kaskatı bir gülümsemeyle baktı. “Ben de June’a buralarda değilken ne kadar özlendiğini söylüyordum.”

“Ah, ne kadar da nazıksın.” Esther’in ses tonu en iyimser bakış açısıyla yatıştırıcıydı.

“Annie’nin gösterdiği nezaketten daha fazla değil,” dedi Claire, gözlerimin içine bakarak.

Kadının sözleri bir kez daha yüreğime battı. Nedeni ne olursa olsun, Annie’yi *terk etmişim* ve bunu nasıl yaptığımı hâlen anlayabilmiş değildim. Bunun utancı her geçen gün daha da artarken, Claire de beni gücendirmekten hiç endişe duymuyormuş gibi görünmüyordu. Ses tonundaki soğuk yargılama fark edilmeyecek gibi değildi. Tatlılıkla söylenmiş gibi duran sözcüklerin ardındaki hakaretler aşikârdı. Hayatım boyunca böyle çok kadın tanımıştım.

“June, restorana gidip akşam için turta alabilir misin?” Esther elime birkaç banknot sıkıştırmaya çalıştığında parmaklarımı açmakta zorlandım.

“Elbette,” desem de yerimden kıpırdamadım. Oradan ayrılmam için Esther’in beni çadırın çıkışına doğru hafifçe itmesi gerekti.

Çadırın gölgesinden güneşli caddeye çıkarken Claire’in gözlerinin beni takip ettiğini hissedebiliyordum. Çadırdan uzaklaştığımda da kaldırımda duran üç kadının dikkatle bana baktıklarını fark ettim.

Onları görmezden gelip gözlerimi, köprüye bakan camlarında KAHVE, SANDVIÇ, TURTA yazan restorana diktim. İçerideki masaların neredeyse tamamı doluydu.

Boyasının rengi dışında, Edison’un Kafesi’nden çok da farklı görünmüyordu. Kaldırımda yürürken, restoranın camlarında yansımamı fark ederek, refleksle saçlarımı kulağımın ardına atıp rahat görünmeye çalıştım. Yani herkes bana bakmıyormuş gibi.

Restoranın kapısını açarken kapı koluna bağlanmış bakır zillerin şangırdamasıyla daha da fazla kafa bana döndü. Kalın dilimler halinde kesilmiş domuz pastırmasının yanı sıra, mut-

faktaki ızgaranın duman kokusu hâkimdi havaya. İçeri adımımı attığım anda tüm gözlerin üzerime dikildiğini hissettim. Anlayışlı veya endişeli değil, insanı elekten geçiren bakışlardı bunlar.

Siparişlerin yazılı olduğu kâğıtların mutfağa açılan pencerede minik bayraklar gibi dalgalandığı, önünde tabure dizili tezgâha doğru yürüdüm. Yazar kasanın önünde kendime dikilecek bir yer bulduğumda insanlar da büyük ölçüde tabaklarına döndüler. Gözlerim yanımdaki duvara kaydığında irkilerek geriye çekildim.

Tezgâhın üzerinde, içinde Nathaniel Rutherford'un portresini taşıyan yalın bir ahşap çerçeve asılıydı. Ceketli ve kravatlı Nathaniel'in yüzünde metin bir ifade vardı. Presbiteryen Bölge Meclisi rehberi veya kiliseye asılacak resmî bir portre için çekilmiş bir fotoğrafa benziyordu.

2023 yılında burada Nathaniel'in başka bir fotoğrafı asılıydı. Farklı bir çerçevesi olan farklı bir fotoğraf. Belki de bu, mekânı satın aldığı Rhett Miller'in sürdürmeye karar vermesiyle bir tür geleneğe dönüşmüştü. Edison'un Kafesi'nde asılı olan fotoğrafı sayısız kere görmüştüm ama bu fotoğrafta beni farklı bir şekilde etkileyen bir şey vardı. Sanki Nathaniel gözlerini gözlerime dikmişti; siyah göz bebekleri genişliyormuş gibi görünüyordu. Bu gözlere doğru çekildiğimi hissediyordum. Karnımı ağrıtan bir histi bu.

Fotoğraftaki Nathaniel'in omuzları, hatta kulakları bile, büyükanneimin mezarının başında dururken kilisenin penceresinde gördüğüm adamı aklıma getirdi. Aynı silüet o gece verandadaydı. Sigarasının ateşi karanlıkta ışıldıyordu. O kişinin Nathaniel olması mümkün müydü?

"June?"

Tezgâhın diğer tarafında bir fincanı dolduran adam elinde dumanı tüten kahve demliğiyle önümde durdu.

"Pardon." Gözlerimi kırıştırdım. "Ne?"

"Ne istersin diye sormuştum."

"Ah." Neredeyse istemsizce bir kez daha baktıktan sonra sırtımı portreye döndüm. "Turta, lütfen." Banknotların olduğu avucumu sıkıştırdım.

Adam demliğı bırakıp kesilmeyi bekleyen altı turta tabağı-
nın olduğı rafa gitti. “Vişneli mi olsun, yoksa yaban mersinli
mi?”

“Yaban mersinli,” dedim otomatik bir şekilde. Kaburgaları-
mın arasında bir boşluk açılmıştı. Tek düşünebildiğim, mutfak
masasında Mason’la aramda duran yaban mersini turtasıydı. O
gece yıllar önceydi sanki.

Parayı uzattığım adam tuşlara basarak yazar kasayı açtı. Para
üstünü verirken isim etiketine baktım.

“Teşekkürler David.”

Beni başıyla selamladı. Turtayı alıp masaların arasından ka-
pıya doğru yürüdüm. Dışarı çıktığımda, Esther son çiçek kova-
sını da panayır alanına bırakmıştı. Kamyonete binip turtayı ku-
cağıma yerleştirirken bana bakan kimse görmedim. Alnım terle
kaplıydı, Claire’in söyledikleri yüzünden nabzım hâlen yüksekti.
Eamon’la evlenen, onun çocuğunu doğuran veya burayı terk et-
meye karar veren kişi ben değildim ama yine de tüm bunların
sorumlusu olduğuma dair o rahatsız edici histen kurtulamıyor-
dum.

Kamyonetin sürücü kapısının açılmasıyla düşüncelerimden
silkinerek nefesimi tuttum. Az kalsın kucağımdaki turtayı dü-
şürecektim.

“Sen iyi misin?” Esther kamyonete binip anahtarı kontağa
soktu.

“İyiyim.”

Kamyoneti çalıştırdığında sırtımı koltuğa yasladım. Çev-
redekilerin gözlerinin üzerimizde olduğunun hâlâ aşırı ölçüde
farkındaydım. Esther’in gaza basmasıyla birlikte açık camlar-
dan içeri hava doldu. Yan aynadaki binalar gözden kaybolurken
biraz olsun rahatladığımı hissettim. Birdenbire, çaresizlik için-
de bütün bunlardan mümkün olduğunca uzaklaşmayı istedim.
Evde, çiftlik evinde olma isteğı her şeyin üstüne çıkmıştı.

Ev.

Aklımdan geçen bu düşüncüyü sımsıkı yakaladım. Orada
yalnızca yarım yamalak hatırladığım bazı hatıralarım olsa da,

bir şekilde o çiftlik evinin evim olduğunu hissetmiştim. En azından benim bir parçam için orası evimdi. Gerçi şu anda her yer buradan daha güvenli gelebilirdi.

“Restoranda sıkıntı yaşadın mı?” diye sordu Esther, bana yandan bir bakış atarak.

Bu soruyu bir süre aklımda evirip çevirdim. Restoranda her şey yolunda gitse de, Nathaniel’in portresi içimde bir şeylerin sarsılmasına neden olmuştu. Bu hissi çekiştirip açığa çıkarmak yerine zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Hatıraları istiyordum, ne olduğunu öğrenmek istiyordum ama bu şimdi daha farklı bir his veriyordu. Onu kilisede ve evimin verandasında gördüğümde, beni izlediğini hissetmiştim. Yoksa bunlar da hatıralar mıydı?

“Hayır,” dedim.

“Güzel.” Rahatlamış görünüyordu. “Bu iyi.”

Tepelerin arasında uzanan yolda ilerledikçe nefes alabildiğimi hissettim. Nathaniel’in boş bakışlarıyla Claire’in keskin sözlerinin ağırlığından uzaklaştıkça ve bir kez daha *ev* düşüncesinin yüzeye vurmasıyla, Hayward Gap Yolu’na dönen virajı görmeyi bekleyerek gözlerimi uzaklarda sabit bir noktaya diktim.

Esther yanımda sessizdi.

“Buradan bir kez daha ayrıldığımda insanlara ne söyleyeceksin?”

Bir an için bana dönüp gözlerini üzerime diktiğinde bunu ilk kez düşünmediğini hissettim. Herhâlde Eamon’la bunu etraflıca tartışmışlardı bile.

“Zamanı geldiğinde bakarız.”

Esther’in yanıtının tedirgin edici tonu, buradan gittiğimde belki de insanlara öldüğümü söyleyeceklerini düşünmeme yol açtı. Susanna beni kapıdan geçirip 1989 yılına bıraktığında, burada insanlara Susanna’nın kızını kaybettiğini söylemişlerdi. Hatta adımın yazılı olduğu bir mezar taşı bile dikmişlerdi. Esther’le Eamon kasabaya istediklerini söyleyebilirlerdi. Kaçtığımı, ailemi sonsuza dek terk ettiğimi, hatta Jasper’ın kayıp ruhlarından biri gibi şelaleden atladığımı. Annesinin nerede olduğu-

nu bilmek isteyecek kadar büyüdüğünde Annie'ye de bunu mu söyleyeceklerdi?

Milletin buna inanıp inanmayacağı ise başka bir meseleydi. Eamon'ın endişesi yersiz değildi. Şüphayle korku arasındaki çizgi inceydi. Jasper, nehrin derinlerinde görülebilen durgun, dingin yüzey gibiydi. Asıl endişelenmeniz gereken dip akıntı-sıydı.

“Eamon'ın yanında çalışan işçileri göndermek zorunda kaldığını söyledin. Neden?”

Esther bana baktı. “Çalışanlarını işten çıkarmak zorunda kalan herkesle aynı nedenden. Yevmiyelerini ödeyemiyordu.”

“Eamon'ın çiftliğine ne olacak?”

Esther hemen yanıt vermedi. “Geleceği göremiyorum June. Ne olacağını *düşündüğümü* soruyorsan, bence çiftliği kaybetmesi yalnızca zaman meselesi. Belki birkaç hasat daha yapacağı kadar zamanı vardır ama kayıplarını gidermesinin bir yolu olduğunu sanmıyorum.”

“Ne oldu?”

“Olan şu: Sen çekip gittin. Zaten işler güç bela sürüyordu ama ikiniz bir şekilde bunu başarıyor, sizi ayakta tutacak kadar mahsul alabiliyordunuz. Biz de yardımcı olabileceğimiz zamanlarda bunu yaptık ama çiçek çiftliğinde en yoğun dönemimiz olduğundan elimizden gelen çok fazla şey de yoktu. Eamon hasadın büyük kısmını kaybedip işçilerine yol vermek zorunda kaldığından, kendi başına olduğu için bu yıl çok az tütün ekti.”

Gözlerimi gösterge paneline diktim. Bir an aklımdan Eamon'ın tütün yapraklarının arasında kaybolduğu bir görüntü geçti. Yaprakların arasında kaybolurken son anda beyaz tişörtünü görüyordum ve yok oluyordu.

“Gerçekten bilmek istiyorsan, geri döndüğünde öğrenebilirsin.”

Midemdeki çalkantıya direnerek ona baktım. Haklıydı. Kendi zamanıma döndüğümde Eamon Stone'un adımlarını geriye doğru takip edip ona ne olduğunu, nereye gittiğini öğrenmek ne kadar zor olabilirdi? Ama *geri* dönme fikri şimdi

başka bir anlam kazanmıştı. Artık yalnızca tanıdığım, bildiğim bir yere dönmeyecektim; aynı zamanda, buraya geldiğimden beri öğrendiğim her şeyi de geride bırakmam gerekiyordu. Burada tüm dünyam değişmemiş gibi, hayatıma kaldığım yerden nasıl devam edeceğimi bilmiyordum. Bundan sonra nasıl devam edeceğimi bilmiyordum.

“Lanet olsun.” Gözleri dikiz aynasına kayan Esther’in direksiyonu daha sıkı tuttuğunu fark ettim.

Arkama dönüp tozlu arka camdan baktım. Peşimize, tavanında yanıp sönen kırmızı ışığıyla bir polis arabası takılmıştı. Hırıltılı bir nefes bırakıp önüme döndüm ve polis arabasını yan aynadan izlemeye başladım.

“Lanet olsun,” dedi Esther bir kez daha. Ardından torpido gözüne uzandı. Torpido gözünün kapağı neredeyse dizlerime çarparak açılırken, Esther de elini içine soktu.

O kadar hızlı hareket etti ki torpido gözünden aldığı şeyi kendi kapısının cebine sokana kadar göremedim. Bu bir taban-caydı.

Kalp atışlarım hızlandı. “Sen ne halt ettiğini...”

“Dinle beni,” diyerek sözümü kesti. Gözleri hâlen dikiz aynasındaydı.

Polis arabası yaklaşıyordu.

“June!” dedi Esther çok daha yüksek sesle.

Ona nihayet baktığımda, Esther kamyoneti yavaşlatmaya başlamıştı.

“Tüm gece evdeydin,” dedi, bir eliyle kolumu tutarak.

“Ne?”

“O gece... O gece evdeydin. Eamon ve Annie’yle. Yalnızca üçünüzdünüz.”

Esther’e bakarken gözlerindeki panik sanki benim damarlarıma akmaya başladı. “Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

“Yalnızca bunu söyle!” Boğuk sesli fısıltısı ürpermeme neden oldu. “Sana söylediyimi tekrar et.”

Söylediklerini hatırlamaya çalışarak, “Evdeydim,” diye kekeledim. “Gece boyunca.”

Esther kolumu bıraktığında ondan uzaklaşarak kapıya yaslandım. Bu sırada o da kamyoneti kenara çekti.

Polis arabasının da kenara çekmesini ağzım kuruyarak izledim. Esther kamyoneti durdurup vitesi parka aldı. Artık yüzünde sakin bir ifade vardı; uzun bir nefes çekerken soğukkanlı olmak için kendini zorladığı belliydi. Biraz olsun toparlandığı anda eli sessizce kapının cebine kaydı ve orada kaldı.

Polis memuru birkaç saniye sonra arabasından indi. Yüzünü gördüğümde canımı acıtacak kadar dişlerimi sıktım. Eamon'ın kapısına dayanan Caleb'di. Kamyonete doğru temkinli adımlar atarken eli kılıflı tabancasının asılı olduğu kemerindeydi.

"Esther," diye fısıldadım.

Esther beni duymazdan gelerek kendi camına doğru hafifçe eğildi. "Sen misin Caleb?" Ses tonu yüzündeki rahat ifadeye uyacak şekilde tümüyle değişmişti.

Caleb, Esther'in camının önüne geldiğinde şapkasını çıkardı. "Esther."

Koyu gözlerini üzerime diktiğinde, dudaklarında yarım bir tebessümün oluşmasını izledim. Ben de gülümsemeye çalışsam da bunu yapamadığımı hissettim. Caleb'in ifadesi de gülümsememin yanlış görüldüğünü belli ediyordu.

"En sonunda seni görmek ne güzel June."

Sesinin tonu bir gün önce eve geldiğinde beni görmemiş olsa da orada olduğumdan hiç şüphe duymadığını gösteriyordu.

"Geleli daha birkaç gün oldu," dedi Esther, benden önce konuşarak.

"Duydum, duydum. Jasper'a dönmek üzere olduğunu söylememiştin." Caleb'in gözleri hâlen üzerimdeydi. "Annen nasıl?"

"Daha iyi," dedim boğazımda sıkışan bir sesle.

"Bunu duyduğuma sevindim. Eminim insanlar da seni gördüklerine memnun olacaklardır. Çok zaman oldu."

Burada ne yaşandığına dair bana bir ipucu vermesi için Esther'e bir bakış atsam da yüzünde anlaşılmas bir ifade vardı.

"Herhâlde Eamon seninle oturup konuşmayı beklediğimi söylemiştir. Şimdi konuşmamızın iyi olacağını düşünmüştüm."

Alıp verdiğim nefeslerin, kulaklarımın içinde olduğu kadar kamyonette de ses çıkarıp çıkarmadığını kestiremiyordum. Bizi takip mi etmişti? İlçedeyken bizi mi izliyordu?

“Konuşmak mı?” dedim.

“Biraz zamanın varsa karakola gelir misin?”

Esther gergin bir kahkaha attı. “Şimdi mi?”

“Neden olmasın?” dedi Caleb sırtarak.

“Bu bekleyemez mi? Çiftliğe gidiyorduk.”

“June’un eve dönmesini bekleyen tek kişi sen değilsin Esther.” Ağır elini kapının kenarına koydu. Masum bir hareket gibi görünse de elini koyuş şekli besbelli tehditkârdı. “Çok sürmez. Bak sana ne diyeceğim, akşam yemeğinden önce onu eve bırakmış olurum.”

Esther’in gözleri bana döndü. Korktuğu belliydi. Eli hâlen kapısının cebindeydi. Düşünüyor, durumu değerlendiriyor, seçeneklerini tartıyordu. O silahı çıkardığı takdirde neler olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Onu sahiden vurur muydu? Yoksa tehdit edip korkutmaya mı çalışırdı? Silahı gördüğünde asıl Caleb ne yapardı? O da silahını bize mi doğrulturdu?

“Elbette.” Gülümsedim. Ellerim hâlen kucağımdaki turtaya sarılıydı.

Esther gözlerini üzerime dikmişti.

Caleb’in gülümsemesi genişledi. “Harika.”

Caleb bekliyordu. Kıpırdamadığımı gördüğünde kapıma doğru başını salladı. Kolu çevirip kapıyı açarken elim titriyordu. Turtayı koltukta bıraktım ve kamyonetten inmeden önce Esther’le son kez göz göze geldim.

Kamyonetin etrafından dolanırken gözüm Caleb’in kalçasındaki silaha kaydı. Benim için polis arabasının kapısını açtı ve binmemi beklerken elini camın üzerine koydu. Göğsündeki rozete baktım.

ŞERİF sözcüğünün üzerine yetkili olduğu ilçe MERRILL yazılmıştı. Altında da adı.

RUTHERFORD.

Kalbim tekledi. Hâlen gülümsüyordu ama artık yüzünde is-

tediğini elde etmiş birinin ifadesi vardı. Burada çok ama çok yanlış bir şeyin döndüğüne dair düşüncemi teyit eden bir ifadeydi bu.

Soyadı Rutherford ise Nathaniel’la akraba olmalıydı. Ama kardeşi olamayacak kadar genç, torunu olamayacak kadar yaşlıydı. Belki yeğeniydi.

Eteğimi kaldırıp arabanın arka koltuğuna ilıştim. Kapı arkamdan biraz sertçe kapandı. Caleb arabanın etrafından dola-narak sürücü koltuğuna geçti. Kontağı çevirdikten sonra gösterge paneline takılı telsize uzandı.

Önümüzdeki kamyonette kıpırdamadan oturan Esther’in gözlerinin dikiz aynasında olduğunu görebiliyordum. Polis arabası geniş bir U dönüşü yaparak kasabaya doğru yöneldiğinde, arkama bakmadan önce yutkundum. Bir elimle koltuğun ısınmış deri yüzeyini tutarken tozlu arka camdan Esther’e baktım. Birkaç saniye sonra, Esther tepenin ardında gözden kayboldu.

ON SEKİZ

Polis arabasının kapısı açılırken adliye binası kâbus gibi üze-
rime çöktü. Boş gözlerle binaya bakarken boğazım düğümlendi.

Şerif bunu bir olaya dönüştürmek istiyorduydu başarılı ol-
muştu. Adliye binasının basamaklarını tırmanırken, caddedeki
neredeyse herkes durup bizi izlemeye başlamıştı. Kapılar açıl-
ırken, bina girişinin üzerindeki saçaklarda yuva yapmış kuşlar
havalanarak gözden kayboldular.

“Çok sürmez.” Caleb bir kez daha gerginlikle gülümseyerek
önünden yürümemi işaret etti.

İçeri girerken saçlarımı kulağımın arkasına atıp yanımdan ge-
çenlerin bakışlarından kaçındım. Mermer duvarları ve zeminiyle,
adliyenin lobisi benim zamanıma kıyasla daha zarifti. Tavana asılı
avizelerdeki ışıklar daha parlaktı ve içerideki insanların konu-
şmaları burayı daha önce hiç olmadığı kadar canlı gösteriyordu.

Adliye binasında yer alan karakolun küçük penceresi açıktı,
üzerinde kasabanın adının yazılı olduğu pirinç bir tabela asılıy-
dı. Camın ardındaki masada, nehir kıyısında yanımıza gelen Şe-
rif Yardımcısı Sam oturuyordu. Geldiğimizi gördüğünde ayağa
kalkıp bizi içeri almak için kapıyı açtı.

“Bayan Stone,” dedi. Bu iki sözcük ürkütücü bir şekilde yan-
kılandı.

Benimle konuştuğunu anlamam için birkaç saniye geçmesi
gerekti. *June Stone.*

Kapının açıldığı dar odanın duvarları ahşap panellerle kap-
lıydı. Bronz lambaların aydınlattığı yan yana konmuş bir dizi
alçak masada evraklar üst üste yığılmıştı. Koridorun ilerisinden
bir daktilonun sesi geliyordu.

“Geçen gün sizi gördüğümü söylediğimde bana inanmadılar,” dedi Sam.

Genç memur haklı çıkmanın memnuniyetiyle gülümseyerek Caleb’a baktı. Sam, Caleb’ın insanı rahatsız eden gergin enerjisine sahip olmasa da, havada hâlen ne olduğunu anlayamadığım, söze dökülmeyen bir şeyin ağırlığı vardı.

Caleb şapkasını çıkarıp masalardan birine koydu. “Oda hazır mı Sam?”

Genç adam başını salladı. “Dört numaralı oda hazırlandı.”

Aralarında geçen konuşma Caleb’ın bunu planladığını gösteriyordu. Eamon’la Esther, kasabanın iyiden iyiye meraka kapılmasını engelleyeceğini umut ederek insanların beni görmesini istemişlerdi ama bunun Caleb’a istediği fırsatı vereceğini düşünmedikleri belliydi.

Her geçen saniyeyle biraz daha daralıyormuş gibi görünen klostrofobik koridorda Şerif’in peşine takılmak için kendimi zorlamam gerekti. Caleb koridordaki açık kapıların birinden girdiğinde kapı eşiğinde durup küçük odaya baktım. Odanın ortasında ahşap bir masayla dört sandalye vardı. Masada açılmamış bir karton kutu, kutunun yanındaysa, eski kasetlerin bantlarını andıran parlak siyah bir bandın sarılı olduğu antika tablalarıyla büyük bir makine duruyordu. Odanın köşesindeki başka küçük bir masaya, bu makineye tıpatıp benzeyen bir makine daha konmuştu.

“June?” Caleb oturmam için bir sandalyeyi çekmiş beni bekliyordu.

Odaya adımımı attım. Boğazımda yükselen bulantıyı yutkunarak bastırmaya çalışırken kapı arkamdan kapandı. Caleb’ın çektiği sandalyeye oturup titreyen ellerimi kucağımda kavuşturdum. Neyden korktuğumu bilmesem de korkmam gerektiğinden şüphem yoktu. Burada korkmam gereken bir şey vardı.

Gözlerim tavana yakın bir noktada bulunan üç dikdörtgen pencereye kaydı. Kimsenin geçemeyeceği kadar yüksekte ve dar olduklarını fark ettim.

Caleb karşımdaki sandalyeye geçerken ayakta kalan Sam

masanın yanında, köşede durdu. İstirap verici birkaç saniyenin ardından, Caleb kayıt cihazının kırmızı tuşuna bastı ve bant makaraları dönmeye başladı.

“Şerif Caleb Rutherford’un June Stone ile görüşmesi, tarih 20 Haziran 1951.” Kolunu kaldırıp saatine baktı. “Saat 13.11. Şerif Yardımcısı Samuel Ferguson da görüşmeye katılanlar arasında.”

Sözcükler iç içe dolanırken sandalyemde kıpırdandım. Beni dikkatle izleyen Caleb’in gözleri yüzümden omuzlarıma, oradan da boğazıma kaydı. Boynuma asılı madalyonun zincirini saklamak için yakamı düzelttim. Baktığı şey bu muydu?

Genzini temizledi. “Şimdi June, Eamon’ın sana bugün ne hakkında konuşacağımız üzerine bir şeyler söylediğine eminim ama seni temin ederim ki burada parçaları birleştirmeye çalışmaktan başka bir şey yapmıyoruz. Bunu yapmamıza yardımcı olabilir misin?”

Bir an hiçbir şey demeden ona bakmakla yetindim. Ses tonu ağzından çıkan sözcüklerle uyumsuzdu.

“Elbette.”

“Güzel.”

Boğazımdaki acı verici yumru yüzünden başımı sallamakla yetindim.

“Son on bir ayda nerede olduğunla başlayalım mı?”

Masanın altında tırnaklarımı avuçlarıma endişeyle batırdım. “Norfolk’ta. Anneme bakıyordum.” Eamon’la Esther’in defalarca söyledikleri bu yanıtı artık ezberlemiştim.

“Annenin hasta olduğunu ne zaman duydun?”

“Emin değilim. Yola çıkmadan birkaç gün önce olmalı.” Yanıtım tamamen tahmine dayanıyordu ama burada dönen şey her neyse, ondan yakayı kurtarabilmemin tek yolunun mantıklı ayrıntılara tutunmak olduğunu düşünüyordum. June birdenbire burayı terk etmişti; yani annesini görmeye gittiğini söylüyorsak bunun planlanmamış bir yolculuk olması gerekirdi. “Bir mektup aldım,” diye ekledim.

Caleb önündeki bloknota bir şeyler yazdı. “Bu mektup hâlen sende mi?”

“Sanmam. Ama bakarım.”

“Buna çok memnun olurum. Peki, annene tam olarak ne oldu?”

“Felç geçirdi. Bana ihtiyacı vardı.”

“Yani bu zaman boyunca Norfolk’taydın?”

Başımı salladım.

“Kayıta olduğumuzdan lütfen yanıtlarını sesli verir misin?”

“Pardon. Evet.”

“Annenin tedavi edildiği hastanenin adını söyler misin?”

Her geçen saniyeyle nabzımın hızlandığını hissedebiliyordum. “Ben...” Dudağımı ısırdım. “Şimdi hatırlayamadım. Öğrenip söylerim.”

“İyi olur.” Yalan söylediğimden kuşkusu olmadığını anlamama yetecek kadar uzun bir süre boyunca gözlerimin içine baktı. Bu bir oyundu. Caleb’in kazandığını düşündüğü bir oyun. Bana da kazanıyormuş gibi görünüyordu. “Geçen yıl neden hiç kısa bir ziyaret için bile olsa evine dönmedin?”

“Annemi bırakamazdım.” Artık boşlukları beceriksizce doldurduğum bir sürece girmiştim. Refleksle yanıt veriyordum.

“Anlıyorum.” Ellerini masanın üstünde kavuşturdu. “Eh, seninle oturup konuşmak için çok beklemek zorunda kaldık. Nihayet sorularımızın yanıtlarını alabilmemizin bizi nasıl rahatlattığını anlayabilirsin.”

Kapının önünde duran Sam’e baktım. Tepkisiz bir suratla karşı duvara bakıyordu.

“Neden o gece olanları bir daha anlatmıyorsun?” dedi Caleb, kalemını masaya bırakarak.

O gece! Nathaniel’in öldürüldüğü geceyi kastediyordu ama *bir daha* demişti. Demek ki bu soruları daha önce de sormuştu.

“June?”

“Panayır gecesini mi?”

“Evet. Yaz Ortası Panayırı gecesini.”

Zihnim öyle hızlı çalışmaya başlamıştı ki neredeyse düşüncelerimi takip edemiyordum. İç içe dolanan tüm düşünceler zihnimde şiddetli bir fırtınaya dönüşmüştü.

O gece evdeydin. Eamon ve Annie'yle. Yalnızca üçünüzdünüz.

Esther'in hararetle söylediği bu sözcükler kafatasımın içinde çınladı.

"Panayırın ardından nereye gittin June?" diye üsteledi Caleb.

"Evdeydik. Üçümüz. Tüm gece."

Caleb gözlerini kıstı. Yanlış bir şey söylemiştim. "Peki, eve birlikte mi döndünüz?"

"Evet," dedim, biraz fazla yüksek sesle.

Caleb'la Sam birbirlerine bakarlarırken, canımı yakacak kadar sertçe dilimi ısırđım. Bir yerde fena bir hata yapmıştım ama nerede olduğunu bilmiyordum. Karanlıkta sendeleyerek ilerliyordum; önümü aydınlatan tek şey Esther'in eksik talimatları ve okuduğum birkaç gazete haberi idi.

"Daha önce bize böyle söylememiştin."

Yüzümde eğreti durduğuna emin olduğum bir gülümsemeyle ona baktım. "Öyle mi?"

"Öyle."

Caleb'in işaretiyle yaslandığı duvardan ayrılan Sam köşede duran diğer makineye gitti. Bir düğmeye basmasıyla makinenin bandı dönmeye başladı. Odadaki sessizliği yırtan cızırtılı bir sesle birlikte ciğ erlerimdeki hava boşaldı.

Kendi sesimi dinliyordum.

"...bilmem, beş gibi falandı herhâlde." Duraksama. "Esther'e yardımcı olmak için oraya erken gitmem gerekiyordu."

Görüşüm bulanıklaşırken oda hafifçe yana yatmış gibi hissettirdi. Az kalsın sandalyemden düşecektim. Bantta konuşan kişinin ben olduğuma zerre şüphe yoktu. Bu, *benim* sesimdi. Çığlığı basmaya hazır ama boğazımda sıkışıp kalan sesim.

"Panayı rda ne yaptın?" Soruyu soran Caleb'dı. Banttan dinlerken sesi çok daha derin geliyordu.

"Bir süre etrafta dolandık, dans ettik, çalan grubu dinledik."

"Anladım. Panayı rdan birlikte mi ayrıldınız?" diye sordu banttaki Caleb.

"Hayır."

Mideme kramp girdi. Caleb'in yüzünü değiştiren buydu. İlk sorguda anlattığım hikâyeden sapmıştım.

“Percy gelip Eamon’a Callie’nin yine kaçtığını söyledi. O yüzden Eamon eve gitti.”

“Sonra?”

“Bir süre sonra ben de Annie’yle birlikte eve döndüm.”

“Eve nasıl gittin?”

“Esther’in kamyonetiyle çiçek çiftliğine gittik, oradan da eve yürüdük.”

Sam’in düğmesine basıp makineyi durdurmasıyla kaydın cızırtılı sesi kesildi ve odaya yeniden sessizlik çöktü.

Caleb bana bakıyor, benden açıklama bekliyordu.

“Doğru ya,” dedim, hissettiğim dehşetin sesime yansımaması için çırpınarak. “Eamon’ın daha erken ayrıldığını unutmuşum.”

“Unutmuşsun,” dedi Caleb, beni tekrarlayarak.

“Bir yıl geçti. Belli ki o sırada bana önemli bir ayrıntı gibi görünmemiş.”

“Bir cinayet soruşturması yürütürken korkarım her ayrıntı önem ifade ediyor.” Caleb masadaki karton kutuya uzanıp kendine doğru çekti.

Kutuyu açarken nefesimi tuttum.

Elini kutuya soktu ve içindeki şeyi çıkarmadan önce naylonun hisirtisini duydum. Naylona sarılı bir şeydi bu.

“Mimi Granger o gece seni gördüğünü söyledi.”

Alnım kırıştı. Granger. Bu adı bir yerden hatırlıyordum.

“O gün seni merasında koşarken görmüş.” Klasörden çıkardığı bir kâğıdı önüne koyup Granger’in ifadesini okumaya başladı.

“...arazide koşuyordu, bebeği kollarındaydı ve elbisesinde kan lekeleri olduğuna yemin edebilirim. Hatırlıyorum çünkü yola çıktığında ayaklarında tek bir ayakkabı vardı. Tek bir mavi ayakkabı.”

Görüşüm bulanıklaştıkça, yüzüme soğuk rüzgâr yemiş gibi ürperdim. Kulaklarımdaki su sesi Caleb’in sözcüklerini bastırıyordu; tenime bir şey batmıştı sanki. Göz ucuyla baktığımda, asfalt yola kadar uzanan o tarlayı görebildiğimi düşündüm. Aynı esnada ağızımdan çıkan hırıltılı sesi de duyabiliyordum.

Paniğe kapılarak, zihnimi iyice ele geçirmeden önce bu hatırayı uzaklaştırmaya çalıştım ve gözlerimi masada duran kayıt aletine odakladım. Görü kaybolurken yavaş yavaş Caleb'in sesini duymaya başladım. Okuduğu kâğıttan başını kaldırdı. "Şimdi bu epey kesin bir ayrıntı ama buralarda Mimi Granger'ın hikâyelerine kulak asacak çok kişi de bulamazsın."

Birdenbire adı nereden hatırladığımı buldum. Granger, nehir yolundaki evin posta kutusunda yazan isimdi. Kapıdan geçtiğim gün o evin verandasında duran kadın beni görmüştü. Yüzündeki dehşet ifadesini unutmamıştım.

Odayı hâlen hafif bir ışıltıyla sarmalanmış olarak görüyordum, etrafım dalgalanan suyla çevrilmişti sanki. İçinde bulunduğum sahne beni yerini hatıraya bırakmakla tehdit ediyordu.

"Lanet olsun, o kadın günün yarısını sarhoş geçiriyor, bu yüzden onun ne dediğini çok da umursamadım," dedi Caleb.

Caleb'in bu cümlelerin ardından *ama* demesini bekledim, dudaklarından dökülen sözcüklerin önüne geçmeye çalışarak.

"Ama elbette gerekli dikkati de göstermek durumundayım, değil mi? Ben de bu yüzden sana o gece neler olduğunu sormak için kapını çalmıştım ki birdenbire kaybolup Norfolk'a gittin. Ben sabırlı bir adamımdır, o yüzden bu işi açıklığa kavuşturana kadar bekleyebileceğimi düşündüm. Sonra aradan aylar geçip gitti, sen dönmedin. Ve birkaç hafta önce..." Kutudan çıkardığı naylona sarılı şeye uzandı. "Mimi bununla çıkageldi."

Caleb naylon ambalajı açarken öne doğru eğildim. Üzerinde kurumuş çamur olan, mavi renkli, bağciksız bir ayakkabıydı. Bir yanında kumaş bir tokası vardı. Caleb ayakkabıyı masanın ortasına koyduğunda kendimi geri çekmemek için soğukkanlılığımı korumam gerekti. Ayakkabıyı tanıdım. Aklımın bir köşesinde, bu ayakkabının bana ait olduğundan emindim.

"Dediğine göre, tarlanın batısındaki otları kesip saman bal-yalarken bu ayakkabı ot kurutma makinesinin çatallarından birine sıkışmış."

Söylenecek bir şey varsa bile ben ne olduğunu bilmiyordum. Burada süren şey parçaları birleştirmek değildi. Bu adam, parçaları *benim* etrafımda birleştirmeye çalışıyordu.

Eamon'ın gözlerindeki korku yalnızca karısı ve karısı çekip gittiğinde yıkılan hayatıyla ilgili değildi. Aynı zamanda Papaz'la ilgiliydi. Papaz'ın öldüğü geceyle ilgiliydi.

“Bana mavi ayakkabıların olmadığını söylemiştin. Bu doğru, değil mi?”

“Doğru,” dedim hiç tereddüt etmeden. Caleb'in şüphelerini daha da alevlendirecek en ufak riske bile girmek istemiyordum. Yapabileceğim tek şey ona daha önce anlattıklarına bel bağlamak.

Başını salladı. “Pekâlâ. Mimi'nin o gece seni gördüğünü söylemesine yol açacak bir neden var mı? Veya üzerinin kanla kaplı olmasını düşünmesine?”

Esther'in çiftliğinden eve yürüdüysen, o tarladan geçmezdim. Nehir boyunca ilerleyen patikayı kullanırdım.

“Hayır. Mimi ne görmüş bilemem ama gördüğü kişi ben değildim.”

Caleb sabırlı bir ifadeyle ellerini kenetledi. “Bak June, senin gibi ufak tefek bir kadının koca bir adamı çıplak elleriyle öldürebileceğine inanacak kadar aptal değilim. Diğer taraftan, kocasını seven bir kadının onu ne pahasına olursa olsun koruyabileceğini düşünmeye de meyilliyim.”

Söylediği şeyin ne anlama geldiği kafama dank ederken dudaklarım aralandı. Peşinde olduğu kişi ben değildim. Eamon'dı.

Birdenbire kapının hararetle çalınmasıyla yerinden fırlayan Sam kapıyı açtı. Kapının diğer tarafında göremediğim bir adam duruyordu.

“Bir sorunumuz var. Eamon gelmiş.”

Bunu duyduğumda hemen gözlerim doldu. Sonunda ciğerlerime hava girmeye başlamıştı sanki. Sandalyeden kalkma güdüme direnirken ellerim eteğimi çekiştiriyordu. Koridordan gelen bağırışları, Eamon'ın sesini duyabiliyordum.

“İyi insan lafının üzerine gelirmiş,” dedi Caleb, düz bir sesle.

Ardından kayıt cihazının düğmesine basıp makaraları durdurdu. Makine sessizleşirken ayağa kalktı. “İçimden bir ses bunun seninle yaptığımız son konuşma olmadığını söylüyor. Bu yüzden seni bulabileceğim bir yerlerde kalırsan sevinirim.”

“Olur.”

Caleb’in çehresi artık içten içe yanıyormuş gibi görünüyordu. Nazik tavrının altında tedirgin edici bir şey vardı. “Kalsan iyi edersin.”

Sam kapıyı açtı. Beceriksizce ayağa kalkarken masaya çarp-
tığım için az kalsın ayakkabı kutusunu düşürecektim. Odadan
çıkıp koridorda ilerleyerek karakolun kayıt masasına yürüdüm.

Eamon bağıırıyordu. “Bana onun nerede olduğunu söyle!”

Ofisi bekleme odasından ayıran camın öteki tarafındaydı.
Sırtı dimdikti ve haşın bir ifadesi vardı. Ceketinin yakası çene-
sine kadar çekilmişti.

“Eamon.” Karşısındaki memur onu sakinleştirmek için elini kal-
dırmıştı. Ama Eamon kendini kaybetmenin eşğinde görünüyordu.

“Aç şu kapıyı Paul.” Eamon rica etmiyordu. “Şimdi!”

Caleb koridorda beni geçerek hızlı adımlarla Eamon’a doğru
yürüdü. Sam de hemen arkasındaydı.

Eamon beni gördüğü anda nefesini bıraktı. Nasıl rahatladığı
yüzünden okunabiliyordu. Ama gözleri Caleb’a odaklandığında
yeniden öfkeleni. “Bu da ne demek oluyor?”

“Bugün June’la karşılaştım. O da nezaket gösterip buraya
gelmeyi kabul etti.” Caleb’in ses tonu insanı çileden çıkaracak
kadar düzdü.

“Karşılaştın mı?” dedi Eamon. “Buna inanmamı mı bekli-
yorsun?”

Az öncesine kadar Eamon’ın bağırdığı memur bu sıkıntıdan
kurtulduğu için rahatlayarak geriye çekildi. Bense açık kapıya
doğru yürürken ağlamamak için gözlerimi kırıştıırıyordum.

“Asıl geri döndüğünde onu kendi ellerinle sen buraya getir-
meliydin,” dedi Caleb, Eamon’ın karşısında omuzlarını dikleş-
tirerek.

Eamon öne doğru bir adım atıp parmağını Caleb’in göğsü-
ne doğrulttu. “Bunu zamanında babana söylemiştim. Şimdi de
sana söylüyorum. Karımdan uzak dur.”

Babana.

Eamon elini bana uzattığında ona doğru yürüdüm. Kolunu

belime sarıp beni kendine çekerken ağlamanın eşiğine gelmiş hâlde yutkundum. Beni adliyenin kapılarından çıkarırken, bir kez olsun dönüp arkama bakmadım. Basamaklardan inerken ayaklarımı bile hissedemiyordum.

“Sen iyi misin?”

Eamon bunu neredeyse kulağımın dibinde söylemesine rağmen bir şey diyemedim. Kamyoneti görene dek yalnızca ayaklarıma bakabildim. Lastiklerin gerisinde yolda kapkara iki iz kalmıştı ve kamyonet de kaldırıma tam paralel yanaşmamıştı. Eamon’ın buraya kadar son sürat geldiği ve durmak için son anda frene asıldığı belliydi. Caleb beni götürünce Esther de dosdoğru Eamon’a gitmiş olmalıydı.

Eamon benim için kapıyı açtı. Kamyonete binerken adliyenin kapıları bir daha açıldı. Dışarı çıkan Caleb oradan ayrılma-mızı izledi.

“Bu da neydi?” dedim, hissettiğim yakıcı öfkenin neden olduğu ilk gözyaşları yanaklarımdan süzölmeye başlarken.

Eamon beni tutmak istemiş gibi bir kez daha elini kaldırdı ama sonra kendini durdurup elini yeniden direksiyona yapıştırdı. “Caleb sana ne söyledi?”

Burnumu çekip nefesimi düzenlemeye çalıştım.

“June! Sana ne söyledi?”

“O yalnızca ifade almıyordu Eamon. Nathaniel’in öldüröl-mesiyle *ilgimiz* olduğunu düşünüyor. O gece nerede olduğumu sordu. Senin nerede olduğunu.”

“Sen ne söyledin?”

“Esther tüm gece evde olduğumuzu söylememi tembih et-mişti.”

Eamon başını sallayıp nefesini bıraktı. “Güzel. Başka?”

“Bana nasıl böyle bir yalan söyleyebilirsin?”

“Seninle konuşmak istediklerini biliyordum ama bu olma-dan buradan gitmiş olacağını umuyordum. Caleb başka bir şey söyledi mi?”

Yüzümü ellerimin arasına alıp nefes almaya çalıştım. “Bul-

dukları bir ayakkabının bana ait olduğunu düşünüyörler. Bilmiyorum.”

Eamon bu dediğime tepki verditse bile göremedim. Gözlerimi kapatıp kendimi oradan, o andan silmeye çalıştım. Sorgu odasında bir daha oradan hiç çıkamayabileceğimi düşündüğüm dakikalar yaşamıştım.

“Bir kadın o gece beni gördüğünü söylemiş. Bu işin içinde olduğumu düşünüyörler Eamon.”

Ama Caleb yalnızca bana kilitlenmiş değildi. Göz ucuyla Eamon’a baktım. Caleb asıl Eamon’ın cinayetle bağlantısını anlamak istiyordu. Daha önceki sorgulamada söylediğim şey doğruysa, yani Eamon panayırdan erken ayrıldıysa...

“Annemin bana hastalığını bildirdiği mektubu görmek istiyor.”

Eamon çatık kaşlı bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Elbette istiyor.”

“Buradan gitmeliyim. Bu gece. Asheville veya Charlotte’a gidebilirim. Kapının yeniden belirmesini orada beklerim.”

“Hayır. Şimdi buradan ayrılırsan Caleb telefona sarılır ve üç eyaletteki tüm karakollara seni aramalarını söyler.” Buna bir şey söylemediğimde Eamon elini saçlarından geçirerek, “Sana karşı elinde kanıt yok,” dedi. “Olsaydı az önce karakoldan çıkamazdın. Ve belki sen bundan kaçabilirsin ama biz kaçamayız. Biz burada sıkışıp kalmış durumdayız.”

Ona baktım. *Biz* derken Annie’yi kastediyordu.

“Şimdi buradan ayrılırsan Caleb haklı olduğuna inanır. Tüm ilgi de bana yönelir, anlıyor musun? Bunu umursamıyor olabilirsin ama kızım zaten bir ebeveynini kaybetti.”

Eamon için önemli olan tek şey buydu. Kendisi için endişelenmiyordu. Annie’ye sızramadan önce bu şeyi kontrol altına almaya çalışıyordu.

“Sen dönmeden önce ortalık durulmuştu. Bu olayın arkamızda kaldığını sanıyordum.”

Kendi kendine konuşmaya devam ederken sesi zayıfladı. Dudaklarından neredeyse duyulamayacak kadar alçak sesli sözcükler dökülüyordu. Aklından geçen düşünceleri dillendirmek-

ten vazgeçmişti sanki. Bu sessizliğin anlamını çözmeye çalışarak yüzünü inceledim.

“Buraya geri dönmemi istemiyordun, değil mi?”

Eamon’ın tepeden tırnağa gerildiğini görmek beni durdurdu. Gözlerini bana çevirdiğinde, duyduğu şeye inanmadığını gösteren bir ifadesi vardı. “Gittiğin gün hayatım sona erdi. Bana ne yaptığını asla anlayamayacaksın. O yüzden ne istediğim veya hakkımda ne bildiğin üzerine konuşmaktan vazgeç.”

Bunu öylesine bir kederle söyledi ki sözcükleri kamyonetin içindeki tüm havayı emdi. Birdenbire nefes alamaz oldum. Buraya geldiğimden beri ilk kez gerçek yüzünü görmeme, bunu *gerçekten* görmeme izin vermişti. Bu gerçeğin etrafına örülmüş duvarlar yoktu. Korunmuyordu. Savunmasızdı.

Yola bakarken yanağımdan çeneme doğru bir gözyaşı daha süzüldü. “Caleb Rutherford tam olarak kim oluyor?”

Eamon yanıt vermeden önce araya uzun bir sessizlik girdi. “O senin kardeşin June.”

ON DOKUZ

O polis arabasını bir kez daha görmekten korktuğum için gözlerimi yan aynadan alamıyordum. Sımsıkı tuttuğum kapı kolunu ancak evi gördüğümde bırakabildim. Verandada duran Esther'in kollarıyla kendini sarmasından uzun bir süredir bizi beklediğini anladım.

Kamyonet durur durmaz kendimi dışarı attım. Botlarım sertçe zemine çarptı. Gözleri Eamon'la benim aramda gidip gelen Esther birimizin konuşmaya başlamasını bekliyordu. Ama ben az önce ne olduğundan emin değildim. Ne karakolda ne de kamyonette olanları anlayabilmişim.

Eamon da yanımda benim kadar sersemlemiş görünüyordu.

Esther verandanın basamaklarından inerken Eamon'ın dilendirmedeği sorusunu yanıtladı. "Annie içeride."

Esther'in arkasındaki açık pencerelerde oturma odasının perdeleri uçuşuyordu. Annie'nin içeride, bez bebeğiyle yatağında olduğunu kendi gözlerimle görmeyi istedim.

Eamon, Callie'nin otlakta dolandığı ambar tarafını gösterdi. Esther'le birlikte gönülsüzce peşine takıldık ve otlakla tarla arasında kalan bir güneş ışığı havuzuna ulaşana dek durmadık. Burada durduğumuzda yoldan geçen biri, bizi göremezdi.

"Artık Caleb'in kim olduğunu da, soruşturmayı da biliyor," dedi Eamon.

"Pekâlâ. Ne oldu?"

Gözlerim ikisi arasında gidip geldi. O kadar yorgundum ki konuşacak enerjiye sahip olduğumdan bile emin değildim. Beni kendilerine güvenmek zorunda bırakmışlardı ama yalnızca kendi menfaatlerini kolladıkları belliydi.

“Bana bundan bahsetmeliydiniz.”

“Seni bunun dışında tutmaya çalışıyorduk,” dedi Esther. “Zaten olduğu hâliyle yeterince karmaşık.”

“Beni bunun dışında *tutamazsınız*. Ne kadar az şey bilirim, bu hepimiz için çok daha tehlikeli oluyor. Orada yanlış bir şey söyleseydim ne olacaktı?”

Birbirlerine baktılar, aralarında sessiz bir konuşma geçti. Buna itiraz etmeyeceklerdi.

“Caleb’la başlayalım,” dedim.

Esther, o da polis arabasını bir daha görmekten korkuyormuş gibi yola doğru baktı. “Caleb, Nathaniel’la Susanna’nın oğlu. Senden iki yıl sonra doğdu.”

Bekledim.

“Susanna seni terk ettikten sonra... İyi değildi. Sanırım bir bebek daha yapmanın ona iyi geleceğini veya yaptığı şeyi düzeltebileceğini düşündü. Ama bunu asla atlatamadı.”

“Anlamıyorum. Susanna beni kaybettiği için karalar bağlamış gibi konuşuyorsunuz. Bu doğruysa, bunu neden yaptı ki? Neden beni terk etti?”

Esther, Eamon’a baktı. “Son seferde de her şey böyle başladı Eamon, bu konuşmayla,” dedi, ben orada değilmişim gibi. “Her şeyi bilmesi gerekmiyor.”

“Şu anda bildiğimden çok daha fazlasını bilmem gerekiyor,” dedim sert bir sesle.

Esther yakasını gevşetip göğsünü rüzgâra açtı. Konuşmaya başlamadan önce zihninde kelimeleri evirip çevirdiğini görebiliyordum. “Susanna seni isteyerek terk etmedi June. Başka seçeneği yoktu.”

Tenimin hızla soğuduğunu hissedebiliyordum, etrafımı saran havanın sivri uçlu buz parçalarından farkı yoktu. Gözlerini yere dikmiş olan Esther’in gümüş tellerin karıştığı saçları topuzundan çıkmıştı.

“Nathaniel’da yanlış bir şey olduğunu sana söylemiştim. Çarpık bir zihni vardı. Daha en başından itibaren, Susanna’nın bir şekilde farklı olduğunu, onda doğal olmayan bir şey olduğunu bi-

liyordu. Ama ona karşı koyamadı.” Esther duraksadı. “Susanna’ya iblislerin veya babasının pazar günleri verdiği vaazlardaki diğer saçmalıkların dokunduğuna inanıyordu. Sanırım Susanna’yı hem sevdi hem de ondan nefret etti. Susanna’nın onun üzerinde bir tür hâkimiyeti olduğunu, Tanrı’nın Susanna aracılığıyla inancını sınadığını düşünüyordu. Ama asla ondan vazgeçemedi. Onu *kurtarma*ya, hem ona sahip olabilmek hem de imanını kurtarabilmek için işleri düzeltmeye karar verdi. Susanna kilisede vaftiz edildi ve çok geçmeden hamile olduğunu anladılar.”

Eamon sessizdi. Hikâyenin bundan sonrasında ne geleceğini biliyordu.

“Nathaniel beni görmeye geldi. Ne yapacağını bilemez hâl-deydi. Babasının Susanna’nın hamile olduğunu öğrenmesinden çok korkuyordu.” Esther bir kez daha duraksadı. “Karnında büyüyen bebeğin ölmesi gerektiğini düşündüğünden, Susanna’yı zehirlemem için bana iki yüz dolar teklif etti.”

“Onu öldürmek mi istedi?”

“Onu değil,” dedi Esther. “Seni.”

Midem bulanıyordu. Nathaniel’in fotoğrafıdaki yüzü zihnimde bir daha belirdi.

“Şeytanın işini ancak bir cadı yapar, değil mi?” diye mırıldandı. “Ama bu kasabadaki tek şeytan Nathaniel Rutherford’du. Susanna’nın doğum yapmasını ondan çok benim istemeyeceğimi düşünmüştü. Bu yüzden insanlar Papaz’ın oğlunun bir kızı, herhangi bir kızı da değil, bir Farrow’u hamile bıraktığını öğrenmeden önce bu işe müdahale etmemi istedi.”

Ne diyeceğimi bilemez hâlde Esther’e bakıyordum.

“Nathaniel’in benden ne istediğini elbette Susanna’ya söylemedim ama burada Nathaniel’la güvende olmadığı için onu kendi zamanına dönmeye ikna ettim. Güvende olmadığını söylediğimde onun da bu durumun farkında olduğunu anladım. Hatalarına rağmen Susanna kör değildi. Nathaniel’in içindeki karanlığı görmüştü. Artık seni düşünmesi gerektiğinden mi, yoksa bunu zaten düşünüyor muydu bilmiyorum ama kapıdan geçip kendi zamanına gitti.”

Demek ki Susanna'nın Jasper'da yeniden ortaya çıkması böyle olmuştu. Kayıp olduğu ayların ardından eve kimsenin açıklayamadığı bir şekilde hamile olarak dönmüştü.

“Çok geçmeden kapıdan bir daha geçip buraya geri döndü. Bunu neden yaptığını asla anlayamayacağım. Sanırım nasıl Nathaniel onu düzeltebileceğini düşünüyorsa, Susanna da Nathaniel'i düzeltebileceğini düşünüyordu. Bu kadar. Seçimini yapmıştı ve bir daha geri dönemezdi.”

“Çünkü kapıdan üç kez geçti,” diye mırıldandım. İlk geçişinde buraya gelip Nathaniel'la tanışmış, ikinci geçişinde ise hamile olarak kendi zamanına, büyükannemin yanına dönmüştü. Buraya geri gelip beni doğurduğu üçüncü sefer onun son geçişi olmuştu.

Esther başını salladı. “Hamile olduğunu saklamanın hiçbir yolu yoktu ve Nathaniel'in babası da bu konuda nazik veya bağışlayıcı değildi. Susanna'yı tasvip etmiyorlardı –ne Nathaniel'in babası ne de Jasper halkı– ama hamile bir kadını geri çeviremezlerdi. Jasper halkı her şeyi izlerken bunu yapamazlardı. Kayıp oğul ve merhamet üzerine birkaç vaazın ardından pes ettiler. Nathaniel, Susanna ile evlendi ve birkaç hafta sonra Nathaniel'in babası kilisede kalp krizi geçirip öldü. Nathaniel'in, babasının ani ölümünün kendi yaptıkları nedeniyle Tanrı'nın verdiği bir ceza olduğundan hiç şüphesi yoktu. Lanetli bir ruha âşık olduğu, baştan çıkarılıp şeytana uyduğu için Tanrı onu cezalandırıyordu. Bütün bunları başlarına saran kişinin Susanna olduğuna emindi.”

“Nathaniel'in kapıdan haberi var mıydı?” diye sordum.

“Hayır. Susanna'nın bundan ona bahsetmeyecek kadar akıllı başındaydı ama dediğim gibi Nathaniel, Susanna'nın farklı olduğunu biliyordu. Bunu hissedebiliyordu ve bildiği tüm İncil hikâyelerine cuk diye oturan bir durumdu. Bence kendi çarpık bakış açısıyla Susanna'yı sevdi. Ama aynı zamanda ondan çok da korkuyordu ve içi, babası yüzünden duyduğu suçlulukla doluydu.”

O sırada yoldan geçen bir arabanın sesini duyduğunda susan

Esther'in yeniden konuşmaya başlaması ancak arabanın gözden kaybolmasıyla oldu.

"Sen doğduğunda, Nathaniel bunun üstesinden gelemedi. Bu dünyaya lekeli bir çocuk getirdiği, senin bir günahın tohumu olduğun fikrine saplantıyla bağlanmıştı. Susanna işte o zaman durumu kabullendi. Nathaniel'dan korkuyordu. Sana yapabileceklerinden korkuyordu. Bizimle konuşması yasaklandığından onu aylardır görmemiştim. Nathaniel, Susanna'nın artık *ken-di* ailesinin bir parçası olduğunu söylüyordu. O yüzden o gece kapıyı açıp karşımda Susanna'yı bulduğumda neler olduğunu anlayamadım. Nathaniel Presbiteryen Bölge Meclisi'ndeki toplantılar için birkaç haftalığına Charlotte'a gitmiş ve Susanna da onun gitmesini beklemişti." Esther bana baktı. "Benden ona yardım etmemi istedi."

"Nasıl?" diye fısıldadım.

"Artık kapı Susanna'ya açılmayacağından, benden seni diğer tarafa götürmemi istedi. Kapının görünmesini bekledik ve Nathaniel, Charlotte'dan döndüğünde Susanna ona senin öldüğünü söyledi. Uykunda öldüğünü ve seni gömdüğümüzü. Nathaniel'in buna inanacağından kuşkuluydum ama inandı. Belki de inanmak istedi. Nihayet Tanrı'nın işleri düzeltmek için eyleme geçtiğini düşünmüş bile olabilir. Çok geçmeden de Susanna Caleb'a hamile kaldı."

Elimi ağzıma kapattım. Duyduğum her şeyi anlamaya çalışıyordum.

"Caleb doğdu ama Susanna daha da hastalandı. Zaten zihni çözülmeye başlamıştı, üstüne bir de seni kaybetmenin kederi eklendi. Bir başka bebek bunu düzeltemezdi. Susanna öldüğünde Caleb, Annie'den ancak biraz daha büyüktü. Susanna şelaleden atladığında Caleb da oradaydı."

Duyduklarım doğruysa, Susanna beni kurtardığını düşünüyordu. Ve bu yüzden kendini öldürmüştü.

Dalgınlıkla ambara kadar yürüyüp geri geldim. Tek parça kalmak için direniyordum. Bu kadarı çok fazlaydı. Çok hızlıydı. Cevapları arıyordum ama böyle değil.

İntikam isteyen ve adalet arayan Caleb Rutherford benim kardeşimdi. Ama bu kadarı bile kocaman bir örümcek ağının sadece tek bir telinden farksızdı.

“Caleb ailesi olduğunuzu biliyor mu? Annesinin Farrow olduğunu?”

“Bunu asla kabul etmese de biliyor. Bizden nefret eden bir adam büyüttü onu. Sanırım böyle bir şey insanın kanına giriyor. Nathaniel, Caleb’ı çiçek çiftliğinden uzak tutsa da insanlar bundan konuşmaya devam ettiler. Papaz’ın Norfolk’tan gelen tuhaf kıza âşık olduğu zamanların hikâyesi anlatılıyordu.”

“Bana anlatmadığınızı başka ne var?”

Esther parmaklarını alnına bastırıp kaşlarının arasını ovdu. “Çok fazla şey. Bilmediğin yalnızca Susanna’nın hayatı değil. Senin de burada yaşadığın bir hayat var. Bunlar tek bir konuşmada anlatılabilecek konular değil.”

“Öyleyse neden bana hiç söylemek istemediğiniz şeye geçmiyorsunuz?”

Esther, Eamon’a baktı, tereddütte kaldığı belliydi. “Sen ilk kez buraya geldiğinde, Nathaniel’in senin kim olduğunu anladığını düşünüyorum.”

“Neyi anladığını?” diye sordum kaskatı kesilerek.

“Senin kızı June olduğunu.”

Eamon artık tarlalara bakıyordu. Sessizdi.

“Bunu nasıl anlayabilir ki?”

Esther’in gözleri boynumdaki doğum izine kaydığında ben de içgüdüsel olarak uzanıp oraya dokundum.

“Doğduğun günden beri bu izi taşıyorsun. Ama bununla da kalmıyor. Susanna’ya benziyorsun. Ona çok benziyorsun.”

Belki de büyükannemin annem hakkında söylediği tek şey buydu. Bazen onu dalıp gitmiş gözlerle bana bakarken yakalardım.

“Önceleri Nathaniel’in bunu kafasından atmaya çalıştığına eminim ama zamanla... Seni saplantı hâline getirdi,” diye devam etti Esther. “Ona musallat olman için gönderildiğine, günahları için Tanrı’nın onu hâlen cezalandırdığına inanıyordu. Senin buraya gelmenin birkaç ay sonrasında, Nathaniel’in

arabayla çiftliğin önünden geçtiğini görmeye başladım. Hem de bazen günde birkaç kere. Yolun ilerisinde park ettiğini gö-rürdüm, arabasında oturup sigara içer, beklerdi. Seni kasabada takip ettiğini düşündüğün zamanlar oldu.”

Caleb’a, benden uzak durması için babasını uyardığını söy-lerken Eamon bunu kastetmiş olmalıydı.

“Caleb’ın, Nathaniel’in öldürülmesinde bizi şüpheli olarak görmesinin nedeni bu mu?”

“Evet.” Eamon sonunda konuşmaya karar vermişti. “Natha-niel’la bu konuda defalarca tartıştık. Bazen konuşmalarımıza kulak misafiri olanlar da vardı. Bu yüzden Nathaniel öldürül-düğünde, bu konuda ifade veren birden çok kişi oldu. Caleb da o gece nerede olduğuma dair sorular sormaya başladı. Senin beni koruduğunu düşünüyor.”

“Böyle düşünüyorsa neden seni tutuklamadı?”

“Elle tutulur kanıtı yok çünkü böyle bir kanıt yok. Ama ye-terince insan bu iddiaları ciddiye almaya başlarsa, daha ciddi sorunlarımız olacak. Nathaniel, Jasper’da sevilen bir adamdı ve insanların bu kadar önemli olmayan konularda bile meseleyi kendi başlarına çözmeye kalkıştıklarını görmüşlüğüm var.”

Asıl endişelendikleri şeyin bu olduğunu hatırladım. İlçe hal-kının onlara sırt çevirmesinden korkuyorlardı. Belki de sonunda Eamon’ın başına gelen bu olmuştu. Çiftliğinin terk edilmesinin, altmış yıl sonrasının Jasper’ında adının silinmiş olmasının ne-deni buydu. Onu buradan sürmüş olabilirlerdi. Belki de daha kötü bir şey gelmişti başına.

“Artık eve dönsem iyi olur.” Esther kolumu tuttu. “Margaret endişeden delirmiştir.”

Buna itiraz etmedim. Yalnızca birkaç gün içinde tüm dün-yam yıkılmıştı. Yavaşça parçalanıyordum. Öğrendiğim her bir gerçeğe daha da dağılıyordum. Otuz dört yıl boyunca yaşadığım hayatın çok uzaklarda kaldığını hissediyordum ve o hayata geri döndüğümde bambaşka bir insan olacaktım.

Esther tek kelime daha etmeden kamyonetine yürüdü. Te-peyi aşmasıyla gözden kaybolan kamyonetin sesi de duyulmaz

oldu. Geride ben, Eamon ve etrafımızı saran tütün tarlasında esen rüzgârdan başka bir şey kalmamıştı.

İçeri girdiğimizde, Annie elinde bir parça tebeşir ve önünde birkaç parça kâğıtla masada oturuyordu. Dosdoğru lavaboya gidip bir bardak su doldurdum ve kana kana içtim. Eamon ise kanepeye oturup botlarını çıkardı. O kadar yorgun görünüyordu ki yüzüne düşen gölgeler ifadesini bütünüyle değiştirmişti.

Eamon'la ilişkimizin nasıl olduğunu çok fazla irdelememiştim çünkü bunu yapmaya korkuyordum. Burada tam olarak ne inşa ettiğimi öğrenmekten korkuyordum. Bunu hatırlamaktan ise daha da korkuyordum. Daha şimdiden buranın ve buradaki insanların içimde kök salmaya başladığını hissediyordum. Geri döndüğümde kendimi buradaki her şeyden koparabilecek güçte olmalıydım.

Yatak odasının kapısını açtım ama elim kapının kenarında asılı kaldı, içeri giremedim.

“Eamon?”

Başını kaldırıp baktığında, ben burayı terk ettiğimde hayatının sona erdiğini söyleyen Eamon'ı gördüm bir an için.

“Bugün beni almaya geldiğin için teşekkür ederim.”

Kıpırtısız kaldığı birkaç saniyenin ardından başını salladı. Gözleri ise biraz daha uzun bir süre üzerimde kaldı. Karakola benim için olduğu kadar muhtemelen kendisi için duyduğu endişe yüzünden de geldiğini biliyordum bilmesine ama yine de, onu orada gördüğümde nefesim kesilmişti. Adliye binasının basamaklarından inerken ona sokulmanın, beni saran kollarının, kulağımın dibinden gelen sesinin nasıl hissettirdiğini unutmamıştım.

Odaya girip kapattığım kapıya sırtımı dayadım. Tırnaklarımı yemeye başlamışken gözlerim gardıroba kaydı. Caleb yalnızca babasının cinayetini çözmeye çalışan bir evlat değildi. Eamon'la ve benimle bir geçmişi de vardı. Dahası, karakoldan ayrıldığımdan beri Mimi Granger ile ilgili söylediği şey aklımda dönüp duruyordu.

Apar topar evine girip kapıyı arkasından kapatırken kadının gözlerinin nasıl da açıldığını düşündüm. Beni gördüğünde korkmuştu. Belki de kollarımda Annie'yle kanlar içinde tarlasından koşarak geçtiğimi söylediği o geceyi hatırlamıştı.

Karakolda beni ele geçirmeye çalışan hatırayı yeniden kurmaya çalıştım. Tarlayı. Yolu. Zorlukla alıp verdiğim nefeslerimi. Ama bunu başaramadım.

Küçük odanın zeminini adımlayıp gardırobu açtım ve içindeki üç küçük rafta duran katlanmış kıyafetleri çıkardım. Askıların aralarına, arkalarına baktım. Kurutulmuş lavantanın hafif kokusundan ve son bir yılda biriken tozdan başka hiçbir şey yoktu.

Caleb'in gösterdiğine benzeyen mavi bir ayakkabı da yoktu.

Yere çöküp kaldım. Sanki bu da tutamayacağım kadar hızlı bir şekilde çözülen bir başka ipti.

Eamon'ın katlanmış tişörtlerinin üzerinde duran ellerime baktım. Hiç düşünmeden, üstteki tişörtü aldım ve kendime engel olamayarak, tişörtü yüzüme bastırıp kokusunu içime çektim.

Bu sıcaklığın kokusuydu. Bu koku içime dolarken gözlerimi kapattım. Bu bana tüm vücudumu saran fiziksel bir acı veriyordu. Canlı bir histi. Sanki içimde kapana kısılmış, dışarı çıkmaya çalışıyordu.

Gözlerimi açtığımda, gardırobun arkasındaki beyaz dantel parçasına bakıyordum.

Tişörtü yavaşça bırakıp ayağa kalktım. Askısından çıkardığım elbise yere değecek kadar açılarak ayaklarıma dokundu. Omuzlarında dalgalanarak ense kısmına uzanan ince bir dantel katmanıyla, basit kesimli bir elbiseydi.

Mükemmel durumdaki kumaş loş ışıktaki altın tonu kazanan kremsi bir renkteydi. Çok güzeldi. Bu elbiseye bakmak bile patlamanın eşiğinde olduğunu hissettiğim acıyı zapt etmemi sağlayan direncimi kırabilirdi. Artık buna daha fazla dayanamayacaktım.

Ayaklarımın altında serin çimenlerle, bir söğüt ağacının altındayım. Gözlerim tam önümdeki Eamon'ın gömleğinin bağa düşmesine odaklanıyor. Önce göğsüne bakıyorum ama bir an sonra gözlerimiz birleşiyor.

O elbise üzerimde. Omzumun altında kalan dantele takılmış pembe renkli iki minik taç yaprağı görebiliyorum. Bunların, Margaret'in benim için çiçeklerden ördüğü taçtan düştüğünü biliyorum.

"İkimiz de yaşadığımız sürece." Bu sözcükler dudaklarımdan, akmak üzere olan göz yaşlarımdan yakıcılığını hissettiren bir yumuşaklıkla dökülüyor.

Yalnızca bana ait olan incecik bir gülümsemeyle, Eamon'ın ağzının ucu hafifçe yukarı kalkıyor. "İkimiz de yaşadığımız sürece," diyor.

Beni öpebileceğinin söylenmesini beklemiyor. Beni kendine çekiyor, eli sırtıma kayıyor. Böylelikle beni tam karşısında tutabiliyor. Kendimi tamamen kollarına bıraktığımda, yüzünü yaklaştırıyor. Dudaklarımız birleşmeden önce bir an için burunlarımız birbirine dokunuyor ve beni öpüyor. Vücudumdaki her bir atom Noel ışıkları gibi yanıp sönüyor.

Bu bir görüş değil. Bu, içime çöreklenmiş, uyanmayı bekleyen bir canavar. Kafamın içi bununla dolarken birbirine bağlanan hatıraların oluşturduğu bir harita ortaya çıkıyor.

İlk defa bir bağ hissediyorum. Bu adamla aramda olan bir bağ.

Eamon'ın parmakları boynumdan kayıp enseme buluyor. Başparmağını yanağıma, tenimi lekeleyen kırmızı doğum izine bastırıyor.

Hatıra, çevremi saran dünyadan çıkarılmış bir elbise gibi birdenbire silinse de zihnimin içinde onu hâlen görebiliyordum. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar hatırlayabiliyordum.

Havadaki hanımeli kokusunu almış, çıplak ayaklarımın altındaki toprağı hissedebilmiştim. Buraya gelmeden önce yaşadığım sarsıcı, baş döndürücü nöbetler gibi de değildi. Bu, serin, sakın bir suya yavaşça dalmak gibiydi.

Hızlanan rüzgâr evin gıcırdamasına neden olurken, duvarın öbür tarafından yumuşak bir inleme geldi. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından sesi bir daha duydum.

Annie.

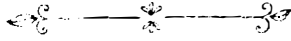
Bu inlemeyi, Eamon'ın yattığı kanepenin ve döşeme tahtalarının gıcirtısı izledi. Parmaklarımı duvar kâğıdının üzerinde kaydırarak sesleri takip ettim.

Her gece olduğu gibi, Eamon'ın Annie'nin yanına uzandığını duydum. Bu artık benim için tahmin edilebilir bir örüntüye dönüşmüştü.

Aynada gözlerimle karşılaştığımda Eamon'ın öptüğü dudaklarımdaki yakıcı hissi hâlen duyumsayabiliyordum. Lambanın ışığında donuk bir gümüş tonundaki dudaklarımın rengi odadaki gölgelerle birlikte hafifçe değişiyordu. Aynada annemin bana baktığını hissettiğim anda ışığı kapattım.

YİRMİ

O sabah farklıydı.

Dökme demirden yükselen dumanın içerideki ışığı hafifçe puslandırırdığı ve havada domuz pastırması kokusunun olduğu mutfakta, Eamon'la birbirinin etrafında dönen gezegenler gibi hareket ediyorduk. Önünde bir kâse kirazla masanın üzerine oturmuş olan Annie'nin çıplak ayakları ahşap zeminin üzerinde sallanıyordu.

Açılan bir yumruk gibi, evde birdenbire oluşmuş rahat bir hava vardı; buna bir gün önce birçok gerçeğin ortaya dökülmesinin neden olup olmadığını düşündüm. Eamon sıkıldığı çenesinin ve endişeli gözlerinin ardında ne olduğunu görmeme izin vermişti. Bunu gerçekten istemiş miydi, yoksa bu kendiliğinden mi olmuştu, bilemiyordum ama bu şansa sahip olduğunda acısını benden saklamamıştı.

Gittiğin gün hayatım sona erdi.

Bu lafın içimdeki yankısıyla ürperdim.

Eamon bana bakmadan bir kâse uzattığında, bunu benden kaçınmak istediği için yapmadığını hissettim. Bu, daha çok bir alışkanlığı andırıyordu. Defalarca yaşanmış bir şeyin hissiydi bu. Her sabah güneş yükselirken mutfakta yan yana durduğumuzda böyle mi görünüyorduk? Ritmimiz bu muydu?

İki fincan almak için başımın üzerinden uzandığında, ilk kez ondan uzaklaşmadım. Onda yazın kokusunu alabiliyordum. Güneşle ısınmış tahtalarla çimenlerin kokusunu. Geri çekilmeden önce kendimi bu kokuyu içime çekerken buldum. Bana artık o kadar da yeni hissettirmeyen bir şekilde, dilimin ucunda kalmıştı bu koku.

Bir eliyle fincanlara kahve koyar, diğeriyle tavadaki domuz pastırmasını çevirirken, yüzünde dikkatinin dağınık olduğunu gösteren bir ifade vardı. Elindeki spatulayı bırakıp şeker kâsesini kendine çekti. Kâseyi açıp fincanlardan birine iki kaşık dolu su şeker atmasını izledim. Bana yakın duran fincandı bu.

Eamon dikkatini cızırdayan tavaya verdiğinde fincana baktım. İki kaşık dolusu şeker. Kahvemi her zaman böyle içerdim ve o da bunu biliyordu. Ama yüzünde, bunu bilinçli olarak yaptığını gösteren bir ifade yoktu. Düşünmeden gerçekleştirdiği bir hareket, aşına olduğu bir örüntüydü bu. Mutfakta yanında durmam çok iyi bildiği bir şeydi.

İki elimle tuttuğum fincanı kendime çektim. Avuçlarımdaki sıcaklığın yanaklarıma da yayıldığını hissediyordum. Beni tanıyordu. Bunu zihnimde bir yerlere oturtmaya çalışıyordum.

Beni tanıyordu.

Aklımda aynı sorular dönüp duruyordu. Neden bu hayatı terk etmişim? Bu hayatı *nasıl* terk edebilmişim? Bu hayatı bırakıp nasıl gidebilmişim?

Bu tercihlerin bana ait olduğunu yeni yeni düşünmeye başlamıştım. Bazı açılardan bu belki doğru değildi ama geçen her günle birlikte, kendimi burada yaşamış olan June'dan ayırmakta daha çok zorlanıyordum.

Duvarda asılı tüfeğe baktım. Geceyi Caleb'in karakolda söylediklerini ve Eamon'ın yüzündeki ifadeyi düşünerek geçirmiştim. Nathaniel'in canımı yakacağından korkuyorduysa, Eamon onu öldürmüş olabilir miydi? Bunu yapmaya muktedir miydi? Bilmiyordum.

Tırnaklarımın altında kan gördüğümü sandığım sabah banyomda yaşadığım nöbeti birkaç kere düşünmüştüm. Suyun kırmızıya dönüşünü, havadaki kan kokusunu hatırlıyordum. Karakolda birdenbire aklımdan geçen hatırayı hâlen gözlerimin önüne getirebiliyor, soluk soluğa tarlada koşarken hırıltılı sesimi duyabiliyordum.

Gece deneyimlediğim hatıradaki ruhuma kök salmış derin sevgiyi de hissedebilmişim. Eamon'ın birini öldürdüğünü bilseydim, Caleb'in dediği gibi onu korur muydum?

Eamon gömlek ceketini üzerine geçirip camın başına gitti ve omuzlarını esnetirken ambara doğru baktı. Ceketinin yakasını iliklerken kapıya yöneldi.

Bu konuda bir şey demesem de tarladaki her geçen gün belirginleşen renk değişimini izliyordum. Tütün yapraklarının hâli hastalığın yayıldığını gösteriyordu. Bu, belki yavaş bir süreçti ama her hâlükârda yayılıyordu. Hasadın mümkün olup olmayacağından emin değildim. Hastalık böyle yayılırken zor görünüyordu.

“Yardım edebilirim,” dedim, kahve fincanımın üzerinden ona bakarak.

Tam arka kapıyı açmışken durdu.

“Tarlayı nasıl sulamam gerektiğini, diğerlerine bulaştırmadan hastalıklı sapları nasıl ayıklayacağımı biliyorum.”

“Bildiğini biliyorum.”

Bir şey demeden ona baktım. Elbette biliyordu.

“Margaret birazdan gelir,” dedi konuyu değiştirerek. “Panayır bu akşam, o yüzden öğleden sonraya dek burada olacak.”

Söylediklerinin ifade ettiği anlamı yumuşatabilirmiş gibi, gözlerini kaçırdı. Şu ana dek sabahları Margaret gelmeden asla tarlaya gitmemişti. Evde Annie’yle yalnız olacağımı bildiği zamanlarda da tarlada kalmamış, hemen geri dönmüştü. Çünkü bizi yalnız bıraktığı son seferde Annie’yi terk edip gitmiştim.

Boğazım düğümlenmişti. Hafifçe öksürdükten sonra, “Bence biz de gitmeliyiz,” dedim. “Yani panayıra.”

Bu defa dönüp bana baktı. “Hiç sanmıyorum.”

“Dün karakola girdiğimi gören insanlar oldu. İlçede panayıra yalnızca biz katılmazsak gizlememiz gereken bir şey olduğunu düşünürler.”

Buna karşı çıkamadı. “Peki ya Caleb?”

“Gerçek bir kanıtı olsa beni çoktan tutuklayacağını sen kendin söyledin.” Bekledim. Eamon yanıt vermediğinde elimdeki fincanı tezgâha koydum. “Bulunacak bir şey olmadığı konusunda doğruyu söylüyorsan, o zaman kapı görünene dek tek yapmamız gereken işlerin kontrolden çıkmasını engellemek.”

“Doğruyu söylüyorsan derken ne demek istiyorsun?”

Gözlerimi ona diktim. “Bana her şeyi anlatmadığını ikimiz de biliyoruz Eamon. Ama şu anda sana güvenmekten başka seçeneğim yok.”

Bunu inkâr etmedi. Panayıra gitmeniz gerektiğine de itiraz etmedi.

“Yalnızca...” dedi kapının pervazını sıkarak. “Bahçede çalışacaksan, bahçe kapısını açık bırakabilir misin?”

“Kapıyı mı? Neden ki?”

Rahatsızca elini saçlarından geçirdi. “O zaman tarladan baktığımda seni görebilirim.”

Dudaklarımı sımsıkı kapattım. Gözlerim, az önce o lafi ederken gerilen omuzlarındaydı. Beni kontrol edebilmek için göz önünde olmamı istiyordu.

“Bana ihtiyacın olursa seslenmen yeterli, seni duyarım,” dedi. “Akşam görüşürüz.”

Bunun doğru olmasını umduğumu kendime ancak yarım yamalak itiraf edebildim. Buraya gelmemin üzerinden beş gün geçmiş ve kapı görünmemiştii. Şimdiyse yeniden belirmesinden neredeyse korkmaya başlamıştım. Burada neler olduğunu bilmeden geçip gitmek zorunda kalmaktan korkuyordum. Bununla yaşayıp yaşayamayacağımı bilmiyordum.

Ambara yürürken güneş Eamon’ın silüetinin etrafında parlıyordu. Çitin arkasındaki Callie’nin kulakları havaya dikildi. Eamon gözden kaybolana kadar arkasından baktıktan sonra Annie’ye döndüm. Dikkatle beni izlerken ayaklarını hafifçe sallamaya devam ediyordu. Bana mı öyle geliyordu yoksa gerçekten de ifadesinde yeni bir şey mi vardı?

Ona doğru bir adım atıp görebildiğim her santimini âdeta içime çektim. Onu doğurduğum anın hatıralarına hâlen ulaşabilmiş değildim. Belki de bunun nedeni, bunların zihnimin en derinlerine gömülü hatıralar olmasıydı. Yine de bu hatıralara açlık duyuyordum. Annie’yi hatırlayana kadar bu hikâyenin asla anlayamadığım bir parçası kalacaktı. Kendimin asla tanımadığım bir versiyonu olacaktı.

Annie'nin bacaklarına değen ayak parmaklarının gölgesi zeminde dans ediyordu.

"Bu akşam panayıra gidiyoruz," dedim sakın bir sesle, öyle hissetmesem de. "Bu eğlenceli olacak, değil mi?"

Başını salladıktan sonra yapış yapış parmaklarıyla bir kiraz daha aldı. "Pasta da olacak mı?"

Kaskatı kesilmiş hâlde ona bakakaldım. Kaşlarını kaldırmış bana bakıyor, benden yanıt bekliyordu. Sesini daha önce hiç duymamıştım. Daha önce bana tek kelime bile etmemişti.

"Olacak mı?" diye sordu bir kez daha incecik bir sesle.

Yaşadığımız bu anın onun için tuhaf bir yanı varsa bile bunu ifadesinden çıkaramıyordum. Zaten bir konuşma sürdürüyormuşuz gibi söylemişti bunu.

"Ben... Bilmiyorum," dedim alçak sesle. "Oraya gittiğimizde görürüz."

"Tamam."

Parmaklarının arasında kiraz sapını çevirmesini izlerken, bu manzara aklıma kendi zamanımda evimizin arka bahçesinde kiraz topladığım sayısız anı getirdi. Komşumuzun kiraz ağacı, en alttaki dallara ulaşabilmem için birkaç tuğlanın üst üste dizildiği bahçemizin köşesine kadar uzanıyordu. Dallarda bula-bildiğim tüm kirazları teker teker toplardım ve bir süre sonra komşumuz da küçük bir merdivenle dışarı çıkıp bir sepet dolusu kiraz doldurmama izin verirdi.

Komşumuz. Yüzünü, toplanmış koyu renk saçlarını, ojeli tırnaklarını gözlerimin önüne getirebilsem de, adını bir türlü çıkaramıyordum. Bu bilgi zihnimin ulaşamayacağı bir yerindeydi.

Annie'nin kiraz kâsesine bakarak zihnimi zorladım. Kendimi bildim bileli o kadını tanıyordum. Hatta komşu olmamızdan önceki zamanlarda bile. Annem üzerine belge toplamaya çalışırken adliyede defalarca yanına gitmiştim. Tanrı aşkına, Mason'la yediğimiz yaban mersinli turtayı bile o pişirmişti.

Aklım buna takıldı. Hatırlanamayan bir şeyin eksikliğini hissediyordum. Bir zamanlar bir şeyin olduğu bir yerde şimdi bir boşluk vardı. O kadının adını neden hatırlayamıyordum?

Bu hissin ne olduğunu anladığımda elimi ağzıma götürüp parmaklarımı dudaklarıma bastırdım. Büyükanneemin söylediği şarkıyı hatırlayamadığımda da aynı hissi yaşamıştım. Sanki zihnimde bir delik açılmış ve hatırlayamadığım şey o delikten düşüp gitmişti. Ama şimdi biraz daha değişti. Daha önceleri yalnızca sözlerini hatırlayamazken artık büyükanneemin şarkısının melodisini de çıkaramıyordum. Hatta şarkıyı söylerken büyükanneemin yüzünün kazandığı ifadeyi de artık gözlerimin önüne getiremiyordum.

Hayatım boyunca her gün Jasper'ın ana caddesinde yürümeme rağmen kasaba merkezinde hatırlayamadığım şu dükkân da vardı.

Annie'nin kiraz kâsesini bırakıp masadan atladığını gördüğümde bir an için ayaklarımı hissetmekte zorlandım. Hatıralarım silinip gidiyordu sanki. Yavaşça bir sis perdesinin ardında yok oluyorlardı.

Arka kapının yanındaki tezgâha gidip not defterinden bir kâğıt kopardım. Kendi zamanımda evimizin arka bahçesindeki kiraz ağacına dair hatırlayabildiğim her şeyi elimden geldiğince hızlı yazdım. Üst üste konmuş tuğlaları, güneşin parıltısını, koluma taktığım sepeti, dallara tünemiş serçeleri. Komşumuz olan kadının adı dışında düşünebildiğim her ayrıntıyı yazdım. Kadının saç rengini, gözlüğünün şeklini, hep sağ elinin orta parmağına taktığı, panzehir taşlı yüzüğü bile yazdım. Hatırlayabildiğim başka bir şey kalmadığında, kalemi bırakıp kâğıdı iki kere katladım.

O anda ön kapıyı açıp içeri giren Margaret irkilmeme neden oldu. Elim arkama atıp kâğıdı cebime soktum. Kamyonetin sesini duymamıştım bile.

Kapı eşiğinde durup omzunun üzerinden inen uzun sarı saç örgüsünü parmaklarıyla döndürmeye başladı.

Arka cebimdeki not kâğıdı yanan bir kömür parçasından farksızdı. Gerçi tam olarak neyi neden sakladığımı da söyleyemezdim. Tek bildiğim, bu ailede kimin kime yakın durduğunu kestiremediğimdi. June'un Margaret'la, Esther'le kuramadığı

türden bir yakınlığa sahip olduğu izlenimine kapılmıştım. Ama annemle ilgili gerçeği ve cinayet soruşturmasını benden saklayan yalnızca Esther’le Eamon değildi. Margaret da bunu benden saklamıştı.

“Sen iyi misin?” diye soran Margaret’in mavi gözlerinde camsı bir parlaklık vardı. Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

“İyiyim.” Gülümsemek için kendimi zorlasam da, büyükannemle aramızdaki dinamiğin de böyle olduğunu hatırladığımda bunu başaramadım. O endişeli görünür, ben de onu teskin etmeye çalışırdım.

Margaret saç örgüsüyle oynamaya devam etti. Bir an için, başka bir şey söyleyecekmiş gibi saç örgüsünü bıraktı. Ama konuşacağına emin olduğum anda yanımdan geçip mutfığa girdi.

Hiçbir şey söylemeden bulaşıklara girişen Margaret’in sabun kalıbından kestiği bir parçayla bulaşık süngerini köpürtmesini izledim. Yüzünde, her şeyin dağılmasına çok az zaman kaldığını hissettiğinde beliren o ifade vardı. Bu ister çiftliğin kamyonetinin yağını değiştirmek, ister bir dolabı temizlemek veya lavaboda birikmiş bulaşıkları yıkamak olsun, ilk içgüdüğü her zaman kontrol edebildiği şeyleri kontrol altına almak olurdu. Büyükannem yalnızca kendi zamanımda benim ailemi bir arada tutan birleştirici unsur değildi. Burada da bu aileyi bir arada tutan oydu.

Dilinin ucundaki şeyi söylemesi için üstüne gitmeyi düşünsem de, onun güvendiği June ben değildim. Ve genç Margaret biraz olsun benim büyükannem olan Margaret’a benziyorsa, üstüne gidilerek dili çözülecek bir kadın değildi.

Yatak odasına girip kapıyı aralık bıraktım ve şiltenin altına uzandım. Oraya bıraktığım çuval bezinden dosyayı çıkardım.

Sessizce hareket ederek arka cebimdeki kâğıdı dosyanın içine sokarken gözüm bir başka kâğıda kaydı. Yazdığım yıllardı bunlar.

1912

1946

1950

1951

Bu yılların kapıdan geçişlerle bağlantılı olması gerektiğini zaten düşünmeye başlamıştım. 1912, Esther'in beni kapının diğer tarafında bıraktığı yıldır. Eamon'la 1946'da tanışmış, 1950'de de buradan ayrılmıştım.

Kapıdan yalnızca üç kere geçilebiliyorsa, bu zamanda Eamon'la yaşayan daha yaşlı hâlim buradan ayrıldığında tüm şanslarını kullanmış demektir. Her neredeysem oradan geri dönemezdim. Öyleyse bu listenin sonuna neden 1951 yılını yazmıştım? Geri dönemezdim ama yine de bir şekilde geri dönmüştüm, öyle değil mi? Ama kapıdan yalnızca bir kere geçen başka bir hâlim olarak.

Rastlantı. Şans. Tesadüf. Bunların hiçbirisi değildi.

O gün o kapıdan kazayla geçmiş olduğuma hiç inanmıyordum. Dahası tüm yerler ve zamanlar içinde, kendimi burada bulmam da mümkün olamazdı.

Bir şekilde geri döneceğimi bildiğim için mi 1951 yılını yazmıştım? Şu ana dek Susanna'nın beni kapıdan geçirdiğini düşünüyordum ama artık beni buraya gönderen kişinin yine ben olup olmadığımı merak etmeye başlamıştım.

YİRMİ BİR

Kulaklarıma inci küpeler takarken yatak odasının açık duran kapısından içeri yumuşak bir ışık süzülüyordu. Üzerimdeki mücevher yeşili yalın elbise yüzünden, omuzlarıma dökülen dalgalı saçlarım daha açık bir renk kazanmıştı.

Gardıroptaki en güzel elbise buydu ve elbiseyi bu kadar sevmem beni biraz rahatsız etmişti. Kumaşı, bir çiçek buketini saran kâğıt gibi kıvrımlarımı kucaklamıştı. Kumaşın toplanarak kalçamın üzerine döküldüğü belimin yan tarafına altın bir broş takılmıştı. Ellerimi elbisenin üzerinden geçirerek aynada kendime baktım. Aynada... Kendim gibi görünüyordum.

Örümcek ağının tamamlanması için hatıralar yavaşça birleşiyordu. Artık gündelik şeyleri çok zorlanmadan hatırlayabiliyordum. Ayakkabılarımı giyerken veya bahçede yeniden tohumlanmış bir bitkiyi açığa çıkarırken, etrafımı saran atmosferden çıkarabiliyordum bunları. Damla damla akan su gibi, hatıra parçacıkları zihnimde birikiyordu. Kurması zor olan daha uzun soluklu, daha ağır hatıralar ise kovaladıkça benden kaçıyorlardı. Burayı terk ettiğim anı, cinayet gecesini, hatta Annie'nin doğumunu hatırlamaya çalıştığımda, görüntüler oluşmalarından çok daha hızlıca dağılıp yok oluyorlardı.

Madalyonu düzeltip göğüslerimin arasına indirdim. Tuvalet masasında, ışık denizkulağı tabağın içinde duran yüzüğe vuruyordu. Öncesinde birkaç kez fikrimi değiştirsem de yüzüğü elim aldım. Altın yüzeyi yer yer çizilmiş, kısmen de bulanıklaşmış yüzüğü buradaki hayatımda parmağımdan hiç çıkarmadığım belliydi belli olmasına ama onu burada bırakmış olmamın da bir nedeni olmalıydı. Bunu biliyordum.

Caleb hikâyemde çatlak arıyorsa ve insanlar da bizden kuş-kulanıyorsa, Yaz Ortası Panayırı'na June Farrow olarak katılmayı göze alamazdım.

Bu akşam June Stone'dum.

Sol elimin yüzük parmağına geçirdiğim yüzüğe bakarken, tenimin altında sıcak bir şeyin kıpırdandığını hissettim. Artık ona baktığımda, söğüt ağacının altında edilen yeminleri hatırlıyordum. Bu duyduğum bir hikâyenin zihnimde yeniden oynatılması değildi. Oradaydım. O an en derinlerime, özüme işlenmişti.

Derin bir nefesin ardından yatağın kenarındaki şalı alıp mutfığa geçtim. Boş olan evin ön kapısı aralık duruyordu. İnce perdelerin ardında Eamon'ın silüetini seçebiliyordum. Annie ise verandanın alt basamağı boyunca bir o yana bir bu yana yürümekle meşguldü.

Dışarı çıkmak için cesaretimi toplarken bir süre ellerimdeki ince şalla oynadım. Evden çıkıp da Eamon bana baktığında yüzümün yandığını hissettim.

Yutkunarak bana bakan Eamon'ın gözlerinin üzerimde gezinmesini izledim. Bu his midemin çalkalanmasına neden oluyordu.

Tıraş olduğu için temiz gömleğinin beyaz yakasının üzerinde yüzünün açısı keskinlik kazanmıştı. Kahverengi tüvit pantolonuyla ceketinde kırıksıklık yoktu; boyadığı kahverengi ayakkabıları parıldıyordu. Tırnaklarının altındaki is lekelerini bile temizlemişti.

“Hazır mısınız?” dedim gergin bir sesle.

Eamon da gergin bir hâlde elini çenesinin altından geçirdikten sonra cebinden anahtarları çıkardı. “Haydi Annie,” diye seslendi omzunun üzerinden. Annie verandanın korkuluğunu bırakıp basamaktan atladı.

Annie'nin üzerinde beyaz bir elbise, ayaklarında ise siyah Mary Jane ayakkabılar vardı. Omuzlarına düşen uzun, sarı saç örgülerinin uçlarına mavi fiyonklar takılmıştı. Bunu Margaret yapmış olmalıydı.

Eamon önce yolcu kapısını açtı. Kendi başına kamyonete

binmeye çalışan Annie'yi ince belinden yakalayıp yukarı çıkmasına yardımcı oldum. Annie yerine geçtiğinde ben de arkasından binip elbisemin eteğini düzelttim. Beni izleyen Annie de kendi elbisesini düzeltmeye giriştiğinde, Eamon'ın bize bakmamaya çalıştığını fark ettim. Bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedip de ona döndüğüm anda başını başka bir tarafa çevirdi.

Yola çıktığımızda dağlar gün batımıyla alev almıştı. Pembeyle morun farklı tonlarının iç içe geçtiği, pamuk gibi bulutların serpiştirildiği gökyüzü her şeyin rüya gibi görünmesine neden oluyordu. Bir yıl önce bu kamyonetle panayıra giderken her şeyin değişmek üzere olduğunun farkında mıydım?

“Bunu yapmadan önce bizim hakkımızda bilmem gereken bir şey var mı?” diye sordum.

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim...” Aptal gibi hissetmeden bunu söyleyebilmenin bir yolunu bulmaya çalıştım. “Öncesinde nasıldı? İnsanlar bizden ne bekliyor?”

Eamon elini direksiyonda kaydırdı. Birlikte geçirdiğimiz hayatın tüm anları aklından geçiyormuş gibi dalgınlaşmıştı.

“İlçe halkıyla sıcak bir ilişkimiz var ama o kadar da sıcak değil aslında. İnsanlar ailenle fazla yakın olmak istemiyor ama yine de öyleymiş gibi davranıyorlar. Yeni Papaz da Annie'nin vaftiz edilmesi için beni ikna etmeye çalışıyor.”

Bunu duyduğum anda ona döndüm. “Bunu yapmazsın, değil mi?”

Eamon tepkime şaşırmış görünüyordu.

“Ben ciddiym. Onun vaftiz edilmesine asla izin vermezsin, değil mi?” Sesimin tonu neredeyse savunmaya çekilmiş birinin öfkenin eşliğinde dolaşan sesine yaklaşmıştı. Ama vaftizden bahsettiğinde hissettiğim gerginliği açıklayamıyordum. Birdenbire doğru dürüst nefes alamadığımı fark ettim.

“Hayır, bunu yapmayacağımıza karar verdik,” dedi Eamon, yüzümü görmek için hafifçe öne eğilerek. Ardından ateşimi ölçüyormuş gibi yanağıma dokundu. “June, rahatsızlanacakmış gibi görünüyorsun. Sorun ne?”

“Bir şey yok.” Nefes almaya çalıştım. “İyiyim.”

Yan aynada yansımama baktığımda Eamon’ın haklı olduğunu anladım. Yüzüm bembeyazdı.

“Başka?” Sıkışan göğsüm yavaşça rahatlıyordu.

“Başka ne öğrenmek istiyorsun?”

“Biz nasıl...” Bunu nasıl soracağımı düşündüm. “Nasıl davranıyoruz?”

“Nasıl mı davranıyoruz?”

“Yani el ele tutuşur muyuz? İnsan içinde birbirimize dokunur muyuz?”

Eamon zorlanmaya başlamıştı, gerginliğini hissedebiliyordum. “Evet.”

“Nasıl?”

“Ne söylememi istiyorsun ki?” İyiden iyiye gerilmiş bir halde kıpırdandı. “Birbirimizi seviyormuşuz gibi davranıp davranmadığımızı soruyorsan, evet, öyle davranıyorduk.”

Annie’nin başını kaldırıp kahverengi gözleriyle bir bana bir Eamon’a bakarak gerginliği anlamaya çalıştığını fark ettiğimde sustum. Eamon da teskin edici bir gülümsemeyle ona bakıp minik elini tutarak ağzına götürdü ve Annie’nin elini öptükten sonra parmaklarını hafifçe sıkıp geri bıraktı.

Bu çok doğal, sezgisel bir hareket; Annie’nin yüzündeki belli belirsiz sıkıntılı ifadeye karşı bir refleksti. Ve işe yaramıştı. Annie başını babasının koluna yasladı. İlçe merkezinin ışıkları görüş alanımıza girdiğinde Annie’nin gözleri yeniden ışıdamaya başlamıştı bile.

Bu yolun daha kalabalık olduğunu hiç görmemiştim. 2023’te bile Yaz Ortası Panayırı Jasper’da kimsenin kaçırmadığı bir etkinlikti. Ama 1951’de bu panayır yalnızca yılda bir düzenlenen bir etkinlik değil, Nathaniel Rutherford’un öldürülmesinin birinci yıl dönümüydü.

Çadıra yaklaşırken, restoranın önüne üç polis arabasının park edildiğini gördüğümde yumruğumu sıktım. Annie’nin üzerinden bana bakan Eamon’ın nasıl bir ruh hâlinde olduğumu anlamaya çalıştığını hissedebiliyordum. Herhâlde Jasper’da-

ki herkes, Caleb Rutherford'un arabasının arka koltuğunda görüldüğünden konuşuyordu ve bunun üzerine kendi teorileri olduğuna da şüphem yoktu. Caleb, Eamon'a dair şüphelerini kendine saklamış olmalıydı.

Köprüye kurulan, çatısının altından pembemsi bir parıltı yayılan çadır bir başka dünyaya açılan bir kapı gibi görünüyordu. Çadıra uzanan caddeye ateş böceği gibi görünen minik ışıkların dizili olduğu şeritler asılmıştı.

Eamon kamyonetin kontağını çevirip motoru susturduğu anda müziği duydum. Bluegrass* çalıyordu. Nerede duyarsam duyayım evimde olduğumu hissetmemi sağlayan zamansız bir müzikti bu. Bir an için tanıdığım Jasper ile içine düştüğüm Jasper arasında hiçbir fark olmadığını hissettim.

"Emin misin?" diye sordu Eamon. Kamyoneti çalıştırıp geri sin geri dönmeye hazır hâlde, eli hâlen kontağa takılı olan anah-tardaydı.

"Hayır," dedim.

Yine de kamyonetten indim ve Annie'nin dışarı atlamasını bekledikten sonra kapıyı kapattım. Bir an sonra Annie'nin yanına geldiğinde Eamon'ın eli ikimizin arasında asılı kaldı ve elini tutmadan önce derin bir nefes aldım. Parmaklarımız kenetlendiğinde tüm vücudumdaki tüyler diken diken oldu.

Elimi sıkıp parmağımdaki yüzüğü hissettiğini anladığımda zorlukla yutkundum. Bir an için kıpırtısız kalan Eamon tutuşan ellerimizi kaldırdı ve elimi çevirip yüzüğü gördü. Küçük altın yüzük caddenin yumuşak ışığında ışıldıyordu. Hafif bir yaz esintisi gömleğinin yakasını kıpırdatırken gözlerini yüzüğe dikti.

Bunun canını yakmadığını umuyordum ama Eamon ne hissettiğini belli etmedi. Yürümeye başladık. Hâlen el eleydik.

Çadırdan gelen ışık köprünün girişini çevreliyordu. Yan yana hareket eden üç gölge olarak bu aydınlık çerçeveye doğru yürüdük. Nehrin karşısındaki ağaçların arasında, beyaz bir ışıltı yayan kilise seçilebiliyordu. Hava kararmak üzere olmasına rağmen

* 1940'larda Amerika'nın Appalaş bölgesinde ortaya çıkmış, adını Bill Monroe and the Blue Grass Boys'dan almış bir müzik türü. Geleneksel olarak akustik enstrümanlarla icra edilir -en.

men her şey aynı görünüyordu. Yarısi çakıl yarısi çimenle kaplı otopark. Kilise arazisini çevreleyen kaba çitler. Mezarlığı genişletmek için henüz çitleri kaydırmamışlardı. Farrowların beyaz mezar taşlarını görebilmek için uzaklardaki yeşil tepeyi gözle- rimle tararken buldum kendimi.

Başlarımızı eğerek, çadırın kapısından geçip içeri girerken gülümsemek için kendimi zorladım. Bir anda çene çalan in- sanların sesleri ve hızlı tempolu bir şarkı tarafından yutulduk. Panayır için çiftlikten getirdiğimiz çiçekler, çadırın köşeleri ara- sında uzanan iplere çelenkler hâlinde asılmıştı. Altın ve pembe tonların oluşturduğu bir çağlayan etrafımızda gül rengi bir pus oluşturmuştu. Çelenklerin altındaki sahnede, keman, mandolin, banjo ve gitardan oluşan dört kişilik bir grup çalıyordu.

Eamon kalabalığın içinde beni çekerken herkesin bize bak- tığı hissini yok saymaya çalıştım.

“Hey June!” Bakırımsı kızıl saçlı, benim yaşlarımdaki bir ka- dın omzumu sıkarak bana içten gelen bir gülümsemeyle baktı.

“Hey!” dedim, otomatik bir yanıtla. Yüzünü çıkarmaya çalı- şıyordum. Henüz yüzeye vurmamış bir hatıranın arka planında kaldığını hissettiğim bu yüzün sahibini tanıdığıma emindim.

Kadın bana el salladıktan sonra bir oğlanı sahneye doğru ko- valadı. Birdenbire gözden kaybolduğunda yerini onlarca başka yüz almıştı.

Margaret’in dans pistinin karşı tarafında olduğunu gördü- ğümüzde, Eamon elimi bırakıp oraya gitmeme izin verdi. Ea- mon’ın sıcaklığının benden uzaklaştığının fazlasıyla farkınday- dım. Peşimde Annie’yle Margaret’in yanına gidene dek beni izleyen Eamon da onunla konuşmak isteyen iki adamın arasın- da kaldı.

Margaret’in gözleri allık sürülü yanaklarının üzerinde ısıltı- lar saçıyordu. Saç topuzu birkaç yaş büyük görünmesine neden olmuştu. Pembenin yumuşak bir tonuna sahip elbisesinin kol- ları omuzlarda saçaklanıyordu ve boynunda, ucunda küçük bir pandantifin olduğu yalın, gümüş bir kolye asılıydı.

Kendini zor zapt ediyormuş gibi parmak uçlarında sıçraya-

rak beni kendine çekti. “Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım.”

“Çok güzel görünüyorsun,” dedim gülümseyerek.

Gülümsemesi daha da büyüdü. “Teşekkür ederim.”

Kucağına aldığı Annie’nin elleri Margaret’in saçlarındaki parlak tokaya uzandı. Ama Margaret’in gözleri dans pistinde, kollarının arasında bardak dolu bir sandık taşıyan genç bir adamdaydı.

Bu genç adamın, Esther’de kaldığım gün çiftlikte gördüğüm işçilerden biri olduğunu anlamam için birkaç saniye geçmesi gerekti. Adam pistten geçerken, gözleriyle onu takip eden Margaret’in yanakları kıpkırmızı olmuştu.

“Peki, kim bu?” diye sordum, durumu anladığımı gösteren bir bakışla.

“Bir çocuk işte.”

“Bu çocuğun bir adı var mı?”

Bizi dinlemediğinden emin olmak istermiş gibi omzunun üzerinden Esther’e baktıktan sonra, “Malachi,” dedi.

“Malachi Rhodes mu?” Bu isim, kendiliğinden dudaklarımdan dökülmüştü.

Margaret’in gözleri açılırken kaşları çatıldı. “Bunu nereden biliyorsun?”

Yutkundum. “Çiftlikteyken birinin adını söylediğini duymuştum.”

Müdahalenin kurallarından hâlen emin değildim. Esther’in dediği gibi, mümkün olduğunca az dalga yaratmak için dikkatli davranmaya çalışıyordum. Eamon’la Annie kendi dünyamda yer almadıklarından onlarlayken bunu daha az düşünüyordum. Ama kendimi bildim bileli Malachi’yla büyükannem yakın arkadaş olmuşlardı. Hatta öyle yakınlardı ki, büyükannem cenazesinde Malachi’in keman çalmasında ısrar etmişti. Zamanında aralarında bir şeyler yaşanıp yaşanmadığını hep merak etmiştim. Malachi’in annemin babası, yani büyükbabam olup olmadığını merak edecek kadar ileri gittiğim bile olmuştu.

İlginç olmayan yanıtlarla merakı sönen Margaret, Annie’yi

kollarında sallayarak durduğu yerde dans etmeye başladı. Müzik değişti ve sahnenin etrafındaki kalabalık, ellerinde bira bardakları ve kollarında kadınlar olan erkeklerin dans pistinin kenarından geçmelerine izin verecek kadar bir süre boyunca açıldı. Etrafta kovalamaca oynayan çocuklar vardı ve birkaç siyah kadın dışarıda sigara içiyordu. Bu kadınların yanındaki masa, ayaklı stantların üzerine dizilmiş ev yapımı tatlılarla doluydu.

Gözlerim çadırın karşı tarafındaki Eamon'ı buldu. Elinde bir şişe birayla, iki adamla omuz omuza duruyor, adamlardan birini dinliyordu. Adamın kırmızı yüzü ışıklara dönükken, Eamon'ın yüzü gölgede kalmıştı.

“Eamon'ın konuştuğu adam kim?” diye sordum, Margaret'a sokularak.

Margaret bakmak için parmak uçlarında yükseldi. “Ah, Frank Crawley.”

Crawley. Kim olduğunu hatırlamam biraz zaman aldı. Frank Crawley'nin adı cinayetle ilgili gazete haberlerinde geçiyordu. Öldüğü gece Nathaniel onun yanına gidiyordu.

“Hayward Gap'in ucunda yaşıyor. Sizinakinin ilerisinde bir başka tütün çiftliğini işletiyor.”

“Crawley ambarı,” diye mırıldandım.

“Ne?”

Annie, Margaret'ın kucağından kayarak inip elini çekiştirmeye başladı.

“Çiftliği bizim yolumuzun üzerinde mi?” diye sordum.

“Evet. Neden ki?”

“Bir nedeni yok,” diyerek yalan söyledim. “Yalnızca kimin kim olduğunu çıkarmaya çalışıyorum.”

Kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde duruşunu, loş ışıkla bozulan mesafeli ifadesini inceleyerek Eamon'ı izledim. O gece Percy Lyle gelip Callie'nin kaçtığını söylediğinde panayırdan erken ayrılıp eve gitmişti. Crawleyler bizim yolumuzun sonunda yaşıyorlarsa ve Nathaniel da oraya gidiyorsa, Eamon'la yollarının kesiştiğine inanmak için çok fazla neden vardı.

Gazete haberinde ne yazıyordu, boğuşma işaretleri olduğu mu?

Caleb'in bana dinlettiği bantta, Eamon'ın akşamüstü beş gibi eve gittiğini söylemiştim. Ben eve Esther'le döndüysem, bu durumda Callie'yi yakalayıp otlağına geri getirdikten sonra Eamon panayıra dönmemiş demekti.

"Her şey yolunda mı?" Margaret endişeli görünüyordu.

Bir kez daha gülümsemek için kendimi zorladıkten sonra, Annie'nin dikkatini çekip ona tatlı masasını gösterdim. "Bak ne buldum!"

Annie'nin ağzı açılıp gözleri büyürken, hayranlık içinde ona baktım.

Öylesine güzeldi ki, onu benim doğurmuş olmam bir kenara, gerçek gibi bile görünmüyordu. Bu içimde zincirleme bir tepki yarattı. Şimdi bana çok gerçek görünmeye başlamıştı. Aşırı ölçüde gerçek.

"Sence gidip o pastadan biraz alsak mı?" dedi Margaret, Annie'nin saç örgüleriyle oynayarak.

Annie buna başını salladığı gibi tatlıların oluşturduğu kuleye doğru koşmaya başladığında, Margaret de ona yetişmek için yerinden fırladı.

Bir ampul flaşıyla irkilerek, parlak ışık yüzünden gözlerimi kırıştırdım. Bu ışığın kaynağı çadırın karşı tarafındaydı. Çadırın bir köşesinde, ahşap bir tripoda yerleştirilmiş büyük bir kutu şeklindeki fotoğraf makinesinin arkasında takım elbiseli bir adam duruyordu. Adam eğilerek makinenin ayarlarını kontrol ettikten sonra flaş bir daha patladı.

Flaşı vızıltıyı andıran bir ses izledi. Bu seste belli bir düşünceyi zihnimin orta yerine çekiştiren bir şey vardı. Bu hisse odaklanarak onu yüzeye çıkarmaya çalıştım. Flaş. Patlayan ampul sesi. Gözlerimi kısıp hatırlamaya çalıştım.

Müziğin kesilmesiyle dans pistinde dönen bedenler dururken havada kahkahaların çınlaması yankılandı. Keman yavaş bir melodiyle yeniden çalmaya başladı ve bir süre sonra mandolin de yüreğimi acıtan bir melankoliyle müziğe girdi. Altımızda akan nehri duyabiliyordum. Dağlardan gelen rüzgâr cırcır böceklerinin sesini çadırın içine taşıyordu. Bunlar memleketimin sesleri olsa da, burada yabancıların ortasındaydım.

Gözlerimle Eamon'ı aradığımda aynı yerde durduğunu gördüm ama yanlarına bir adam daha gelmişti. Çevresini sarmış adamları yarım yamalak dinliyor gibi görünen Eamon'ın da gözleriyle etrafı taradığını gördüm. Gözlerimiz kesiştiğinde boğazım düğümlendi.

Adamlara bir şeyler söyledikten sonra aramızdaki kalabalığa daldı. Bana ulaştığı anda yeniden elimi tuttu. Bu defa daha önce göstermediği bir öz güvenle yapmıştı bunu. Diğer elindeki bira şişesini kenara bıraktı ve parmaklarımız kenetlenip avuçlarımız birleşirken, beni çekerek oradan aldı.

Pistin karşı tarafına geçtiğimizde dönüp yüzüme baktı. Etrafımıza baktım, daha hızlı nefes alıp vermeye başlamıştım. Dikkat çektiğimizizin farkındaydım ama zaten bu yüzden buradaydık, değil mi? İnsanlara görünmek için.

Kolunu bana doladı; eli bedenimi tanıdığını belli eder bir kolaylıkla belimin altına kayd. Bunun düşüncesi bile titrememe neden olurken, Eamon'ın ağzı bana dokunmanın ona fiziksel bir acı verdiğini gösterir bir şekilde çarpılmıştı. Ben de canımın yanmadığından emin değildim.

Beni kendine çekti ve bilmediğim bir dansa başladık. Yine de bir şekilde ayaklarım onu takip ediyordu. Bir süre sonra etrafımızı saran insanlar orada olduğumuzu unutmuş göründüler. Şarkı devam ederken konuşan insanların sesleri yükseldi. Sanki Eamon'la durduğumuz yer bir şeyin merkezi, galaksileri oluşturan yer çekimini yaratan noktaydı.

Ellerimizin nasıl uyum içinde olduğuna bakarken içimden, ondan ikimiz hakkında daha çok şey anlatmasını istemek geldi. Burada kalmaya nasıl karar verdiğimi ondan dinlemek, onunla evlenmek istediğimi söylediğimde hangi kelimeleri kullandığımı öğrenmek istiyordum. Eamon bütün hatıralara sahipti, başından sonuna hikâyemizi biliyordu. Bunları öğrenmeyi deliler gibi istememe rağmen bu konuşmayı böyle bir yerde yapamazdık. Burada bu konuşmayı yüzeysel olarak yapmanın bir yolunu bulabileceğimizden bile emin değildim.

Eamon'a baktığımda beni izlediğini gördüm.

“Ne?” dedim.

Başını iki yana salladı. “Bir şey yok.”

Kemanın notaları derinleşerek insanın aklına takılacak türden bir ton kazandı. Eamon’ın elini sıktım. “Konuş benimle.”

Söyleyeceği şeyi biraz canımı sıkacak kadar uzun bir süre düşündü. Bana yanıt vermeyeceğinden korkuyordum ama en sonunda konuştu.

“Yalnızca bazen geri dönmüşsün gibi hissediyorum. Ama o zaman da aslında dönmediğini hatırlıyorum ve bu da ...” Nefesini bıraktı. “Böyle anlarda sanki nefes alamıyorum.”

Gözlerimin ardındaki yakıcı acı geri dönerken bir kez daha boğazımın düğümlendiğini hissettim.

Eamon basit bir adam olmasa da basit bir yaşamı vardı. Ve ben onu seçmiştim. Margaret nedenlerim olduğuna inandığını söylemişti ama ne olursa olsun bu nedenlerin, Eamon’a yaşattıklarım için beni haklı çıkarabileceğini düşünmüyordum.

Bir kez daha fotoğraf makinesinin flaşı çadırı aydınlatırken, bir hatıranın yükselen dalgası zihnime vurdu. Ama bu defa peşine düşmedim.

Eamon gözlerimin içine bakmaya devam etse de tek kelime etmiyordu. Vücudumu saran kolunun gevşemesiyle parmaklarımı sırtında yukarı doğru kaydırdım. Yüzüm omzuna o kadar yakındı ki kokusunu içime çekebiliyordum. Bishop Sokağ’ndaki evde uyandığım sabah hissettiğim buydu. O sabah onun sesini duymuştum. Çarşaplarda onun kokusunu almıştım. Belki de benliğimin bilmediğim bir köşesine kazınmış gibi, onu ve onunla ilgili her şeyi çok daha öncelerden beri hatırladığıma dair bir hisse kapıldım.

Gözlerimi kapattığımda zihnimden hızla görüntüler geçmeye başladı. Söğüt ağacının altında beni öpüşü. Elinin saçlarımın arasından kayışı. Dudaklarımızın birleşmesi.

Artık daha hızlı nefes alıyordum. Aramızdaki mesafeyi kapatmak için onu kendime çektim. Başımı geriye eğdiğimde çenesi burnumun ucuna değdi. Eteğimin üzerindeki elini hissedebiliyordum.

Dudaklarımızın arasında ancak birkaç santim kalmıştı. Tüm vücudum bunu bekliyordu. Elbisemin altında alev alev yanıyordum. Nefesini tenimde hissettiğimde içimdeki alevler yükselerek tüm benliğimi sardı.

Kemanın sesi birden kesildi ve parlak ışıklarıyla, insanların uğultusuyla, köprünün altındaki nehrin sesiyle dünya hızla geri döndü.

Eamon beni bir an için çok daha sıkıca tuttuktan sonra bıraktı.

“Üzgünüm. Bunu yapamam,” dedi duygu yüklü bir sesle. “Bu çok zor.”

Eamon’ın geriye çekilmesiyle sarmalandığım sıcaklık da çekilerek beni üşüdüğüm bir boşlukta bıraktı. Eamon’ın çene kası seğiriyor; gözleri bakmasını istediğim tek nokta, yani benim dışımda çadırdaki her şeye bakıyordu.

“Eamon.” Adını söylememle, gözlerindeki ışık değişti. Kanımın daha hızlı akmasına neden olacak bir yoğunlukla yüzümü inceledi.

Ve kalabalığa karışarak karanlıkta ilerleyen bir gölgeye dönüştü. Ben de biraz hava alabileceğim bir yer bulmak için kalabalığın arasında kendime yol açmaya çalıştım. Sonunda esintiyi hissedebileceğim çadırın ucuna ulaştığımda, kendimi köprünün korkuluğunun yanında buldum. Sesi olmasa, altımızda akan kapkara nehri fark edemeyebilirdim.

Midemde hissettiğim boşluk beni gözlerimi kapatmaya zorladı. Sanki düşüyordum. Ben ne yapıyordum? Neden Eamon’a o şekilde dokunmuştum? Benden ayrılırken onun yüzünde de aynı sorular okunuyordu.

“Bayan Stone.” Caleb Rutherford’un arkamdan gelen, durgun su kadar düz sesini duyduğumda tüylerim diken diken oldu.

Birkaç adım ötemde duran Caleb omzunu köprünün ahşap direğine yaslamıştı ve parmaklarının ucunda bir bardak tutuyordu. Üniforması yoktu. Neden bilmiyorum ama üniformasız olması onu daha korkutucu kılmıştı. Açık mavi gömleğini gri pantolonuna sokmuştu. Göğüs cebinde, sigara tabakasının altın renkli kenarı görünüyordu.

“Merhaba.” Bu tuhaf bir selamlaşma olsa da neyin normal geleceğini bilmiyordum. Ona daha önce hiç adıyla seslenmiş miydim? Bay Rutherford mu demiştim? Şerif Rutherford mu?

Bana doğru bir adım attığında, Caleb’den yükselen sigara dumanı ve ter kokusunu almamla birlikte ensemdeki tüylerin kalktığını hissettim. Yanında kendimi minnacık hissediyordum ve onun da istediği şeyin tamı tamına bu olduğu belliydi.

Esther’i veya Margaret’i görme umuduyla başımı kaldırısam da kalabalık dans pisti görüşümü engelliyordu.

Caleb gözlerime bakarak bana yaklaştı. “Parti nasıl, eğleniyor musun?”

Gülümsedim. “Evet.”

Doğal bir konuşmada bana bir şey daha söylemesi gerekirken araya sessizlik girdi ve bu sessizliği bilinçli olarak uzatan Caleb ondan uzaklaşmak için hafifçe kendimi geriye çekmemi izledi.

“Güzel,” dedi nihayet. “Eminim burayı çok özlemiştir. Aileni de.”

Ellerimi meşgul etmek için boynumdaki madalyonun zincirini tuttum. Ama bunu yapmamın Caleb’in dikkatini kolyeme çektiğini fark ettiğim anda, içgüdüsel bir şekilde ondan biraz daha uzaklaştım.

“Özledim tabii,” dedim.

“Biliyor musun, neden bu kadar uzun bir süre buradan uzakta olduğunu düşünüyordum.”

“Annemle...”

“Annen.” Başını salladı. “Doğru ya.”

Avuçlarım terlemeye başlamıştı.

“Sorun şu ki, bence yalan söylüyorsun June. Bir yıldır nerede olduğunu bilmiyorum ama Norfolk’ta değildin. Bunu kanıtlamam da yalnızca an meselesi.”

Bardağını kaldırdı ve yavaşça birasının kalanını içti.

“Herhâlde uzun süre uzakta olursan bunun unutulacağını düşündün. Ama bu olmayacak.”

“Caleb.” Adı istemeden ağızımdan kaçmıştı ama bunu tuhaf

bulup bulmadığını anlayamadım. “Babanı sevdiğini ve onun için adaletin yerini bulmasını istemeni anlıyorum. Ama o gece ona ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.” Sesinin tonu birdenbire öyle değişmişti ki onu doğru duyup duymadığımdan emin olamadım. “O zalim bir piç ve kötü bir babaydı. Ama sen zaten bunu biliyorsun, öyle değil mi?”

“Ne?” dedim düz bir sesle.

Donup kalmıştım. Caleb’in aslında kim olduğumu bilmesinin imkânsız olduğunu söyleyip duruyordum kendime. Bu fikir aklımdan geçmiş olsa bile asla kanıtlayamazdı. Bunu düşündüğüm anda kendimden şüpheye düştüm. Babalık testinin ne zaman kullanılmaya başlandığına dair hiçbir fikrim yoktu. Caleb’in bunu *bilmesinin* bir yolu var mıydı?

“Sen Jasper’a geldiğinde babam kendini kaybetti,” diye devam etti. “Senin söylediğin kişi olmadığını düşünüyordu, bu fikre saplantılı bir şekilde kendini kaptırmıştı. Eamon babamın arabasını yolun kenarına park edip evi izlediğini söyleyerek şikâyetinde bulunduğunda, bir şeylerin yolunda olmadığını anladım.”

Demek ki Caleb’in şüpheleri babasının öldürülmesinin *öncesine* dayanıyordu.

“Babam bana gerçeğin ne olduğunu asla söylemedi. Sadece senin ona işkence etmek için gönderildiğini söyleyip duruyordu. Şeytanın aileni lanetlendiğini ve bizi bundan korumak zorunda olduğunu.”

“Beni karakola çektiğinde neden bunların hiçbirinden bahsetmedin?”

Buna yanıt vermese de ben çoktan parçaları birleştirmeye başlamıştım.

“Bunların kayda geçmesini istemiyordun, değil mi?” dedim. “Bantlara da ifadelere de girmesini istemiyordun.”

Bunu söylemem Caleb’i eğlendirmiş gibi gözükse de haklı olduğumu biliyordum.

Caleb yine öylesine hızlı hareket etti ki kolumu yakaladığı ana dek elini göremedim bile. Kolumu nefesimi kesecek kadar

sertçe sıktı. Etrafımız yüksek sesli müziğin hâkimiyetindeydi. Kahkahaların. Kırılan bir bardağın.

“Seni *görüyorum* June Stone,” diye mırıldandı, yüzünü yüzüme iyice yaklaştırarak. “Eamon’ı koruyorsun. Bunu kanıtlamak için gereken her neyse bulacağım. O zaman ikiniz de yaptıklarınızın bedelini ödeyeceksiniz.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedim, sıktığım dişlerimin arasından. Hissettiğim korku tüm vücuduma öyle hızlı yayılmaya başlamıştı ki boğazımda bir çığlığın takılı kaldığını hissediyordum.

Gözlerindeki delice bakışta babasını, *babamızı* görüyordum. Restoranda asılı portreden bana bakan parçalanmış adam karşımda duruyordu. Bir an için, Caleb’in yüzü bulanıklaşırken yerini aynı şekilde gözlerimin içine bakan simsiyah gözleriyle Nathaniel’in yüzü aldı. Bu korkuyu ilk tadışım değildi.

Acıyan kolumu birden bıraktı ve o rahat gülümseme yüzüne geri döndü.

“Şimdi, iyi eğlenceler dilerim sana.”

Caleb yanımdan geçip kalabalığın içinde kayboldu. Bizi gören birilerinin olup olmadığını anlamak için etrafıma baktım ama kimse yoktu. Elbisemin kırısan omzunu düzelttikten sonra elimi karnıma koydum ve bulanık midem sakinleşene dek elimi orada tuttum.

Caleb’in etrafını saran soğuk havayı hâlen hissedebiliyordum. Sıktığı kolumdaki zonklamayı da. Gözlerindeki bakış açıktı. Canımı yakmak istiyordu.

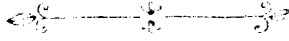
Fotoğraf makinesinin patlayan flaşının sesi ve vızıldaması geri dönerken karanlıkta hiçbir şeyi seçemediğim kısa bir an yaşadım. Gözlerim yeniden odaklandığında, çadırının arka tarafında duran yaşlı bir kadın gördüm. Bordo bir elbisesi vardı, beyaz saçlarını başının üstünde toplamıştı. Buz mavisi gözleri üzerimdeydi, beni izliyordu. Etrafı kırıksıklıklarla dolu ağzı büzüşmüştü.

Mimi Granger. O gece tarlasında koştuğumu gören kadındı bu. Yüzünde, evinin önünde durduğum gün gördüğüm aynı

dehşet dolu ifade vardı. Düşmekten korkuyormuş gibi elini arkasına atarak geriye çekildi.

Parti kalabalığına girerken bana bakmaya devam etti ve bir an sonra, kalabalığın içine bir kan damlası gibi karışan elbiseyle gözden kayboldu.

YİRMİ İKİ

Rüyamda Eamon'ı görüyorum.

Sığ bir uykunun dip akıntısında, ellerinin vücudumda gezindiğini, bacaklarımın arasındaki ağırlığını hissediyorum. Boğazından kurtulan bir inlemeye kadar nefeslerini duyabiliyorum. Dilimdeki tuzun tadını alabiliyor, ay ışııyla hafifçe aydınlanan çıplak tenlerimizi görebiliyorum.

Artık uykuda değilim. İki dikiş arasında sıkışıp kalmış gibi, arada bir yerdeyim.

Ellerim Eamon'ın yüzünü bulduğunda hissettiğim sıcaklık bir orman yangını gibi tüm vücuduma yayılıyor. Ağzı boğazımda, omzumda dolanırken, gerisinde ürperti bırakıyor. Tek düşünebildiğim, durmasını istemediğim.

Durmuyor.

İçimdeki sıcaklık sanki sıvı formda. Bu sıcaklığın taşmak üzere olduğunu hissederken ona doğru hamle yapıyorum. Elleri beni sıkıca sarıyor ama gözlerimi açtığımda yanımda olmadığını görüyorum.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp silikleşen rüyaya tutunmaya çalıştım. Ama zihnim uyandıkça bu imkânsız bir hâl aldı. Ellerim çarşafırlara dolanırken, güneşin aydınlattığı odada kendi nefesimden başka ses yoktu.

Eamon'ı hâlen hissedebiliyordum. Tadını alabiliyordum. Kokusu hâlen havada asılıydı ama başımı çevirip yatağın diğer tarafına baktığımda boş olduğunu gördüm.

Evet, bu bir rüyaydı. Ama bir hatıranın rüyasıydı.

Kalp atışlarımın düzene girmesi, alev alev yanan tenimin soğuması için bekledim. Sanki Eamon gerçekten yanımdaydı.

Sanki biz... Ellerimi yüzüme bastırıp başka bir şey düşünmeye çalıştım. Eamon'ın teninin tenime dokunması dışında herhangi bir şey. Hissettiğim heyecan yavaş yavaş dinerken nefesim normale döndü.

Önceki hatıralara kıyasla bunu nasıl kaldırabileceğimi bilmiyordum. Ansızın ortaya çıkıyor, ben ne olduğunu anlayamadan yüzüme çarpıyorlardı. Diğer taraftan, hatırlamakta zorlandığım daha çok şey vardı.

Yastığın altından şiltenin kenarına uzandım. Kiraz ağacının hatırasını zihnimde canlandırmaya çalışırken uyuyakalmıştım. Ama üzerinden daha bir gün geçmemiş olmasına rağmen bu hatırayı yeniden oluşturmamıştım.

Not aldığım kâğıdı açtım, gözlerimi sözcüklerin üzerinde gezdirdim. Onları anlıyordum. Mantıklıydılar, sahne bir kitap sayfası gibi yazılmıştı. Komşu bir merdivenle gelene dek bir kız ağaçtan kiraz topluyordu. Ama şimdi bunların hiçbirini hatırlamıyordum. Bir yabancı hakkında anlatılan bir hikâyeden farksızdı.

Kâğıdı tekrar katlayıp göğsüme bastırdım. Teorim doğrudu. Yalnızca hatıralar kazanmıyordum. Aynı zamanda kaybediyordum da.

Odadan çıktığımda masada bir tabak olduğunu gördüm. Yanına da küçük bir bıçak konmuştu. Açık olan arka kapıdan ambarı görebiliyordum. Yanağımın içini ısırdım. Eamon bana kahvaltı bırakmıştı. Kalın bir dilim kızarmış ekmek üzerinde bir dilim peynir. Yanında haşlanmış yumurtayla bir fincan kahve de vardı.

Panayırdan dönerken kamyonette suskunduk. Eve girdiğimizde Eamon, Annie'yi yatırırken ben de kendimi yatak odasına kapatmış, sonra da elimi kapıya dayayıp evde dolanan Eamon'ın ayak seslerini dinlemiştim. Ona Caleb'in söylediklerinden bahsetmemiştim. Margaret veya Esther'le de konuşmamıştım. Tek düşünebildiğim, Eamon'ın dudakları dudaklarımın yakınındayken, eli elbisemin üzerinde kayarken nasıl hissettiğimdi.

Kahvaltıdan sonra bulaşıklarını yıkadım. Verandaya çıkıp

da Annie'nin otağın çitlerine dayanmış, Callie'yi izlediğini görünce yanlarına gittim.

"Hey, ben de senin nerelerde olduğunu merak ediyordum," dedim gülümseyerek, Annie omzunun üzerinden bana baktığında.

Ben yaklaştıkça Callie kıpırdamadan beklemeye başladı. Çitin önüne gelip ona uzandığımda burnunu avucuma değdirdi. Başını okşarken sıcak nefesi elimi sarmaladı.

"Callie," dedim yumuşak bir sesle. Bunu denemek istiyordum. Artık bu ad bana çok tanıdık geliyordu.

Callie daha da yaklaşarak burnunu gömleğime bastırdı. Boğuluyormuş gibi hissetmeme neden olan boğazımdaki his yüzünden zorlukla nefes alarak ben de ona sokuldum. Zihnim hâlen Eamon'ı gördüğüm rüyadaydı, aklımı dolduran hatıraların arasında sürükleniyordum. Bu dünyayla bir diğeri arasında kendimi kaybediyordum.

Güneş ışığının, tepeyi aşarak çiftliğe yaklaşan Esther'in kamyonetinin ön camına vurduğunu görene dek gözlerimi tarlalarda gezdirdim.

Ellerimi kısırağın yelesinden çekip nefesimi bıraktım.

Margaret kamyonetten inip kontaktan çektiği anahtarı koltuğa fırlattı. Panayırın heyecanını hâlen hissediyormuş gibi, gecenin ışıltısını taşıyordu.

"Eee?" dedim, her şey yolundaymış gibi davranmak için elimden geleni yaparak. "Onunla dans ettin mi?"

Margaret'in yüzü kızardı. "Hem de iki kere!"

Buna kahkaha attım. Birdenbire çok iyi hissetmiştim. Büyükanneimin gözlerindeki hınzır ışıltıyı görmeyi ne kadar özlediğimi fark ettim. Her şeyi bir sır gibi gösterebilmesini.

Margaret, Annie'yi alıp eve girerken nihayet Eamon'ı tarlada görebildim. Eve yukarıdan bakan bir tepenin kuzey yamacındaydı. Omuzlarında sararmış tütün saplarını taşıyordu. Bunlar hastalığın ekinlerin tamamına yayılmasını engellemek için kesmek zorunda kaldığı saplar olmalıydı. Ama artık çok geçti. Hastalık tarlayı ele geçirmişti. Yapılabilecek tek şey, kalan ekinleri hasadın öncesinde mümkün olduğunca sağlıklı tutmaya çalışmaktı.

O sırada yoldan bir kamyonet daha geçti. Direksiyondaki adam bana elini salladığında ben de ona el salladım.

Yolun ilerisindeki domuz çiftliğinin sahibi Percy Lyle'di bu.

Elimi indirirken aklımda gecenin olayları dönmeye başladı. Eamon'la dansımız, Caleb'in dedikleri, Mimi Granger'ın ürkütücü görüntüsü. Margaret, Crawleylerin Hayward Gap'te yaşadıklarını söylemişti; o akşam Percy atının kaçtığını söylemek için Eamon'ın yanına geldiyse, Eamon'la Nathaniel'in yolları kesişmiş olabilirdi. Bunu kimse görmemişti. Ama o gece bir şey gören biri vardı.

Panayırda beni gördüğünde Mimi'nin gözlerinde beliren bakışın nedeni çok fazla bira değildi. Kapıdan geçerek buraya geldiğim gün beni verandasından gördüğünde de yüzünde aynı bakış vardı.

O kadının bildiği bir şey vardı. Bir şey *görmüştü*.

Yolun ilerisine, Percy'nin kamyonetinin tepenin üzerinde gözden kaybolduğu yere baktım. Tepenin ötesinde kalan nehir yoluna dönüş, posta kutusunda GRANGER yazan eski çiftlik evine bir buçuk kilometre kadar mesafedeydi.

Eamon tarlada bir kez daha kaybolmuştu. Ona aklımda dönenleri anlatsaydım bana ne söyleyeceğini biliyordum. Hem o hem de Esther delinin teki olduğumu düşüneceklerdi. Ama ikisi de bana o gece aslında neler olduğunu anlatmayacaklarsa, bunu kendim öğrenmek zorundaydım.

Esther'in kamyonetinin sürücü kapısını açıp koltuktaki anahtarı aldım. Kendime düşünme fırsatı tanımadan direksiyona geçip anahtarı kontağa soktum. Margaret kamyonetin çalıştırıldığını duyup verandaya fırlamadan yola çıkmıştım bile. Margaret'in tarlada Eamon'ı bulup ne yaptığımı ona söylemesinden önce belki on dakikam vardı.

Hayward Gap'e girdiğimde gözlerim dikiz aynasına kaydı. Arkamda Caleb'in polis arabasının kırmızı ışığını görmekten korkuyordum ama yol boştu.

Yolun en azından dört-beş kilometrelik kısmındaki yegâne çiftlik olan Granger çiftliği, iki tarla arasında uzun bir araba

yoluna sahipti. Yolun sonunda, ev kaba yoncaların oluşturduğu altın yeşili bir denizin ardında kalıyordu. Bu toprak yolda ayağı-mı gaz pedalından çekmedim ve frene asılmam ancak evin tam önünde oldu.

Durduğumda, ön camdan bir gölgenin geçtiğini gördüm. Kamyonetten inip koşar adım verandanın basamaklarını çıktım ve yumruğumla kapıyı çaldım. İçeriden gelen tabak çanak sesle-rini duyabiliyordum. Ayak seslerini.

Rüzgâr ağaçların başladığı noktaya kadar uzanan geniş ara-zideki tarlayı dalgalandırırken, kollarında çocukla bu tarlada koşan bir kadını gözlerimin önüne getirmeye çalıştım. Onun yola kadar uzanan koşu hattını çıkarmaya çalıştım ama hiçbir şey göremedim.

Bir kez daha, bu defa daha sertçe kapıyı çaldım.

“Bayan Granger! Lütfen! Yalnızca sizinle konuşmak istiyorum.”

Birkaç saniye sonra açılan kapının ardında duran Mimi’nin yüzünde ıstırap yüklü bir ifade vardı. Beni neredeyse görür gör-mez fikrini değiştirerek kapıyı geri kapatmaya çalışsa da ayağı-mı araya sokup bunu engelledim.

Bir öksürük krizinin eşiğindeymiş gibi hırıltıyla nefes alıp veriyordu, teninin rengi çekilmişti. “Git buradan! Yoksa Şerif’i ararım!”

“Size yalnızca tek bir soru sormak istiyorum.” Ellerimi kal-dırarak onu sakinleştirmeye çalıştım. “Sonra gideceğim. Yemin ederim.”

Baykuş gözlerini andıran sarımsı gözleriyle hâlen vahşi bir hayvan gibi görünmesine rağmen, soracağım neyse sorup git-memi beklercesine dudaklarını büzdü.

Ellerimi indirip omzumun üzerinden arazinin batı tarafına baktım. “Sizden tek istediğim, o gece ne gördüğünüzü bana an-latmanız.”

“Ne?”

“Şerif Rutherford’a anlattığınız gece. Bu tarlada koştuğumu gördüğünüz gece.”

Gözlerini kıstı. “Nedir bu?”

“Tam olarak ne gördüğünüzü öğrenmem gerekiyor.”

“Şerif’e ne yaptığını söyledim. *Tam olarak* ne yaptığını ona söyledim.”

“Ben o geceyi hatırlamıyorum!” Birbirlerine çarparak dudaklarından dökülen sözcükler Mimi’nin irkilmesine neden oldu.

Yanlış bir şey söylediğimin, bunu itiraf etmemin çok tehlikeli olduğunun farkındaydım. Mimi, Caleb’a gidip her şeyi anlatabilirdi. Ama bana bakışında, bu sözcüklerin dudaklarımdan dökülmesine neden olan bir şey vardı. Ne kadar kayıp olduğumu görürse bana yardım edebilirmiş, bana gerçeği anlatabilirmiş gibi hissetmeme neden olan bir şeydi bu.

Mimi kapı tokmağını tutan elini indirip bana baktı. Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra dışarı çıktı. Omuzlarını örten şalı çekerken ifadesi rahatladı.

“Lütfen,” dedim bir kez daha, bitkin bir sesle.

Tel kapıyı kapatıp tarlanın batı tarafına döndü. Elini kaldırıp budaklı parmaklarından biriyle verandanın köşesindeki sallanan sandalyeyi işaret etti. “Güneş battıktan sonra hava biraz serinleyip sivrisinekler kaybolduğunda bu sandalyede otururum. Seni gördüğümde de orada oturuyordum.”

“Ne yapıyordum?”

Omzunu silkti. “Koşuyordun.” Bunu söyleyiş şekli ürperme neden oldu. Bu kadın yalan söylemiyordu.

“Tam olarak neredeydim?”

Kadın aynı parmağıyla havada, uzaklarda ağaçların başladığı noktadan yol kenarındaki çite kadar bir çizgi çekti. “Nehirden geliyordun.”

Nehir. Nathaniel da orada öldürülmüş ama cesedi nehrin aşağılarında, şelaleye yakın bir noktada bulunmuştu.

“Beyaz elbisen göğsünden bacaklarına kadar kanla kaplıydı. Kollarında da kan vardı. Saçlarında da.”

Midem bulanmaya başlamıştı.

“O küçük kız yanındaydı. Onu kollarında taşıyordun. Yola ulaştığında birdenbire gözden kayboldun. Ben de Şerif’i arayıp ortalığı kontrol etmeleri için buraya birilerini göndermelerini söyledim.”

“Ben hiçbir şey söylemedim mi?”

Başını iki yana salladı. “Sana seslenmeye çalıştım ama beni duyamıyor gibi görünüyordun. Yüzündeki ifade... Bunu nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum. Aslında orada değildin sanki. Ne-redeyse... Uyurgezer gibiydin.”

Gözlerimi tarlaya dikip bir kez daha kendimi orada görmeye çalıştım.

“Gerçekten bunların hiçbirini hatırlamıyor musun?”

“Hayır,” diye fısıldadım. “Hatırlamıyorum.”

Konuşmadan durduğumuz uzunca bir süre tarlayı izledim. Daha birkaç hafta önce, ot kurutma makinesinde hiç görmediğime yemin ettiğim o ayakkabıyı bulmuşlardı. Mimi’nin o gece gördükleri üzerine yalan söylemesi için hiçbir nedeni yoktu. Nathaniel’in cesedi henüz bulunmadan Şerif’i aramak için de nedeni yoktu. Dahası, zamanlama da uyuyordu. Esther’in çiftliğinden yürüdüysen o ağaç hattının ötesinden geçmem gerekiyordu. Mecbur kaldıysam tarladan geçmem mantıklıydı.

Ben kamyonete yürürken Mimi başka bir şey söylemedi. Ben araba yoluna girerken o da verandadan beni izliyordu. Güneşe karşı bir elini gözlerine siper ederken diğer eli kalçasındaydı.

Mimi’nin beni panayır gecesi gördüğüne inanıyordum inanmasına ama bu henüz sahip olmadığım bir hatıraydı. Eksiksiz bir gerçekliğe dönüşene dek sanki belli hatıraları miras alıyordum. Gerçekliği parça parça birleştiriyordum. Bu düşüncem doğruysa önünde sonunda bu hayatı yaşamış gibi hissedecektim. Bir açıdan, bu hayatı yeniden ele geçirmiş olacaktım.

Bunun yalnızca beş yıl önce kapıdan geçip buraya gelen June ile ilgili olmadığı artık hiç olmadığı kadar netlik kazanmıştı. Bu, aynı zamanda Susanna ve Susanna’nın Esther’den kapıdan geçirmesini istediği bebekle de ilgiliydi. Nehirde bulunan Papaz’ın cesediyle ilgiliydi. Eamon’ın bir insanı öldürüp öldüremeyeceğini bilmiyordum ama bunlar benim için hâlen tam olarak göremediğim bir takımyıldızın içindeki tek yıldızlardı.

Bacağıma bir şeyin sürtündüğünü hissetmemle birlikte aşağıya baktım ve omurgamdan yukarı çıkıp kürek kemiklerimin arasına oturan bir ürpertiyle soluğumu tuttum.

Dünya, bir su birikintisinin yüzeyindeki kırık bir yansıma gibi karardı. Esther'in kamyoneti ortadan kaybolmasına rağmen hâlen hareket hâlindeydim. Ellerim direksiyondaydı ama Esther'in kamyonetinin gösterge panelinin yerini, Bronco kamyonetimin gösterge paneli almıştı. O tanıdık yağ kokusu havaya yayılırken, parmaklarımın altında Bronco'nun koltuğunun yumuşamış derisini hissettim.

Bu yeniden oluyor.

Dizimin üzerinde miskinlikle hareket eden bir el kot pantolonunda ilerlerken, kolu takip eden gözlerim yolcu koltuğunda oturan Mason'ı buluyor.

Diğer kolunu açık camın kenarına dayamış, parmaklarını saçlarından geçiriyor. Gömleğinin üst düğmeleri açık, bileğinin yanık teni görünüyor. Ama bu dokunuş... Bacağımdaki ele bakıyorum. Bu aramızda asla yaşanmamış türden bir dokunuş.

"Mason," dediğimi duyuyorum.

Bana döndüğünde yüzünde şaşkınlığa dair bir işaret yok. Sanki oradan hiç ayrılmamışım. Sanki benim yanımda olması dünyanın en normal şeyi.

"Efendim?" diyor.

Ona bakıyorum. Bir şey söylemek için dudaklarım aralandığı anda Bronco bir kez daha kaybolarak, beni hatıradan koparıp alıyor.

Bronco'nun yerini yeniden Esther'in kamyoneti aldı. Önümde uzanan yola bakıyordum. Bir viraja girmek üzereydim ve bankete kayan kamyonetin birkaç metre ilerideki hendeğe yöneldiğini gördüm.

Direksiyonu kırıp frene asılmamla birlikte arkadan savrulan kamyonet son anda durdu. Lastiklerden feci bir koku yükselirken, nehrin kıyısındaki ağaçları görebileceğim kadar hendeğe yaklaştığımı gördüm. Soluk soluğa kalmış hâlde etrafıma baktım. Ortalıkta başka araç yoktu.

Başımı yavaşça sağıma, şimdi boş olan yolcu koltuğuna çevirdim. Daha birkaç saniye önce uzanıp ona dokunabilecekken, şimdi Mason yok olmuştu.

Kapıyı açıp kendimi dışarı attım. Virajın çevresi aşırı büyümüş bitkilerle kaplanmış, asfalttaki çatlaklardan yabani çiçekler çıkmıştı. Ağaçların arasından, kumluk kıyısıyla yeşilin mükemmel bir tonundaki nehri görebiliyordum.

Bu hatıra da Mason'ın olduğu diğer hatıraya benziyordu. Ateşin yandığı nehir kıyısında bana kapıdan girip girmeyeceğimi sorduğu hatıra gibiydi. Bu an da hiçbir zaman yaşanmamıştı. Mason'ın bana böyle dokunmasını hatırlardım. Ama bunlar gerçekten de hatırıysa, *hangi zamana* aitlerdi?

Kamyonetin açık camından uzanıp torpido gözünü açtım. Tabancayı gördüğümde ilk tepkim elimi geri çekmek olsa da, tabancanın altında bir kalemle kâğıt arandım. Asheville'deki bir çiftlik malzemeleri dükkânının faturasını buldum. Kamyonetin kaputunun üzerinde faturanın arkasını çevirip yazmaya başladım.

Mason'ın olduğu bu hatıraların gerçekleşebileceği tek bir zaman dilimi vardı. Kapıdan kendi zamanımda, 2023'ün Haziran ayında geçmiştim. Gelecekteki ben ise 2024'te kapıdan geçmişti. Bu aralıkta hayatın en azından altı aylık kısmını kaçırmış oluyordum. Mason'ın olduğu bu hatıralar, büyükannesinin cenazesinin aylar sonrasına dek kapıdan geçmeyen June tarafından yaşanmıştı. Bu, benim kaçırdığım bir zaman dilimiydi. Kaçırmıştım çünkü kapıdan erken geçmiştim.

Yüzüme düşen saçlarımı geriye attıktan sonra gözlerimi kapatıp nehri dinledim. Çocukluğumuzda, Mason'la marketten aldığımız kolalarla köprüye tırmanır ve sıcaktan bunalana kadar ayaklarımızı sallayarak orada otururduk. Sonra da nehre atlardık. Nehrin suyu her zaman berrak ve serin olurdu. Dilimde tatlı bir tat bırakırdı.

Nehrin dibine iner, gürültülü akıntı diğer tüm sesleri bastırırken ışığın su yüzeyinde kırılmasını izlerdim. Ciğerlerim daha fazla dayanamayacak duruma geldiğinde, göğsümde bir fırtına kopmak üzere gibi hissetmeye başladığımda, hızla yüzeye çıkarak nefes almaya çalışırdım.

Bu hatıra da bana böyle hissettirmişti.

Kamyonetin ısınmış kaputunun üzerinde tuttuğum kâğıda baktım. Nehrin üzerinde yusufçuklar uçuşuyordu.

Mason'la olma düşüncesinin bana nasıl hissettirdiğini kestiremiyordum. Bunun asla mümkün olmadığını bilmek aslında benim için kaçılacak bir sığınak olmuştu. Öyleyse ne değişmişti? Bir şişe viskiyle masada oturduğumuz ve Mason'a hasta olduğumu anlattığım o gecenin bir şeyleri değiştirmiş olabileceğini düşünmeden edemiyordum. O kapıdan geçmeseydim aramızda bu mu olacaktı? Geri döndüğümde orada beni bekleyen şey bu muydu? Mason'la arkadaştan daha öte olduğumuz bir dünya varsa, belki de geri döndüğüm şey buydu. Ama öyleyse neden burada Eamon'la bir hayat kurmuştum?

Mason'la rol yapmakta her zaman çok iyiydik. Ama belki de rol yaptığımız günler sona ermişti.

YİRMİ ÜÇ

İstesem de istemesem de hatıralar gelmeye devam ediyordu. Çiftliğe döndüğümde Eamon beni bekliyordu. Birden orada belirmemi bekliyormuş gibi gözlerini yola dikmişti. Beni gördüğü anda topuklarının üzerinde dönüp eve doğru yürüdü. Kamyonetten inerken kendimi olacıklara hazırladım.

Margaret çoktan gitmişti ve Annie de ortalıkta değildi. Eamon'ın insanın aklını başına getiren mevcudiyeti dışında ev boştu. Kapıdan girdiğimde kaskatı bir ifadeyle oturma odasında olduğunu gördüm.

“Neredeydin?” diye sordu.

Anahtarları tutan elimi sıktım. Yalan söyleyebilirdim ama bunun anlamı yoktu. “Mimi Granger’ı görmeye gittim.”

Eamon'ın ne söylememi beklediğini bilmesem de bunu beklemediği belliydi. Yüzündeki ciddi ifadenin yerini şok almıştı. “Ne yaptın?”

Çenemi kaldırdım. “Onu görmeye gittim. O geceyi sormak için.”

Eamon ne söyleyeceğini bilemez hâlde bana bakakalmıştı.

“Bilmem gerekiyor Eamon. Esther ve sen burada aslında ne olduğunu anlatmayacaksınız...”

“Ne olduğunu sana anlattım.”

“Her şeyi anlatmadın,” dedim alçak sesle.

Çenesi gerildi. “Bilmen gerekmeyen şeyler var June.”

“Ama öğreneceğim. Hatırlıyorum. Her gün daha fazlasını hatırlıyorum. Önünde sonunda o geceyi de hatırlayacağım.” Midem bulanıyordu. “Sonrasında olan her şeyi de.”

Söylemek istemiyordum ama gerçekten düşündüğüm an,

burayı terk ettiğim andı. Buradan çekip gitmeye karar verdiğim an. Bu, öğrenmeye ihtiyaç duyduğum kadar bana dehşet de veren tek hatıraydı.

Eamon elini yüzünden geçirerek parmaklarının arasından nefes aldı. O da parçalanıyordu. Bunu görebiliyor, hatta hissedebiliyordum.

“Belki de hatırlamamı *istemediğini* düşünmeye başladım,” dedim, daha da alçak bir sesle. “Gizlediğin neyse, bunu öğrenmemi istemiyorsun.”

Eamon bunu duyduğu anda gözlerini bana dikti. Gözlerinde savunmaya çekildiğini gösteren soğuk bir bakış vardı. Ama bunu inkâr etmeye kalkışmadı bile. Kalbimin kırıldığını hissettim. Bu hiç hissetmediğim, elle tutulacak kadar somut, güçlü bir acıydı. Aslında kalbin kırılması denilen şeyi hiçbir zaman anlamamıştım çünkü hayatım boyunca kalbimi kimseye vermemiştim. Ama kendi geleceğimde ve Eamon’ın geçmişinde yaptığım şey tam olarak buydu. Şimdi karşımda duran, beni sevmiş olan, benim de güvendiğim adam benim iki farklı versiyonum arasında kalmıştı.

Arkama dönerek kapıya yöneldiğimde Eamon’ın ayak seslerini duydum.

“June.” Adımı, dudağımı sertçe ısırma neden olacak bir yumuşaklıkla söylemişti. “June, dinle.”

Ama çoktan kapıdan çıkmış, verandanın basamaklarından inmiştim. Kamyonete binip motoru çalıştırdım ve orayı terk ederken bir an olsun dönüp arkama bakmadım. Nereye gittiğimi bile düşünmedim. Gidecek hiçbir yerim olmadığını hissettiğimde binlerce kez katettiğim yolu takip ettim.

Birkaç dakika sonra çiçek çiftliğine girdim ve el frenini çekerek durup gözlerimi önümde uzanan tarlalara diktim. Dalyalarla ayçiçekleri rüzgârla salınıyordu. Çiçek sıralarında hareket eden birkaç şapka bana Mason’ı hatırlattı. Onu o kadar özlemiştim ki ağlayabilirdim.

Genç Malachi Rhodes, en güneydeki arazinin birkaç metre ilerisinde sığ bir hendek kazıyordu. Bu hâlen çiftlikte kullanma-

ya devam ettiğimiz bir sulama tekniği idi. Esther bu uygulamada zamanının ötesindeydi ama artık gelecekte ne kadar çok şey öğrendiğini merak ediyordum. Margaret'ın öğrendiği bilgileri getiren Susanna mıydı? Yoksa bunu ben mi yapmıştım? Bu bilgi buraya hangi yolla taşınmıştı?

Verandanın basamaklarını ağır adımlarla tırmanırken en üst basamakta *Jasper Chronicle*'in bir nüshasını gördüğümde durdum.

Gazeteyi alıp açtım.

BİR YIL GEÇTİ: HÂLEN HİÇBİR YANIT YOK

Benim için her şeyin başladığı günlerde, eyalet arşivlerinde bulduğum yazılardan biriydi bu. Ama şimdi buradaydı, matbaadan birkaç saat önce çıkıp Esther'in verandasına ulaşan bu nüsha, Nathaniel Rutherford'un ölümünün birinci yıl dönümünü haber veriyordu.

Manşetin altında, sayfayı Nathaniel'in büyük bir resmi kaplamıştı. Kilisenin önünde çekilen fotoğrafta gülümsüyordu, beyaz gömleğinin kenarları arkasındaki beyaz kilise nedeniyle görünmüyordu. Fötr şapkası ağzının eğimini takip ederek hafifçe yana yatmıştı.

Jasper sakinleri, Presbiteryen Kilisesi'nin uzun zamandır papazlığını yapan Nathaniel Christopher Rutherford'u anıyor. 21 Haziran 1950 tarihli cinayetin üzerinden bugün tam bir yıl geçti. Papaz'ın oğlu Şerif Caleb Rutherford'un, bu trajik gizemi çözmeye ant içtiği öğrenildi.

Rutherford'un yasını tutanlar, Papaz'ın en sevdiği ilahilerin seslendirildiği koro için cumartesi akşamı kilisede bir araya geldiler. Şarkılar, Nathaniel'in cesedinin, cinayetin ertesi sabahında balık tutan Edgar Owens tarafından bulunduğu nehir kıyısından yalnızca iki buçuk kilometre ötedeki ana caddeden bile duyulabiliyordu.

Yakınları, Nathaniel'in kendisini Tanrı'nın münasip gördüğü şekilde acı çekmekten ziyadesiyle memnun bir modern zaman

Eyüp'ü olarak gördüğünü biliyorlardı. Babasının ani vefatının kısa bir süre sonrasında, Nathaniel bebeğini de toprağa vermek zorunda kaldı. Bunun birkaç yıl sonrasında ise uzun dönemli histeri hastası olan karısını kaybetti. Ömrünün geri kalanını canı gibi sevdiği ve değer verdiği Jasper'a adayan Nathaniel altmış üç yaşında hayata gözlerini yumdu. Geride ise, kilise cemaatinin sadık bir evlat olarak tanıdığı oğlu Caleb Rutherford'u bıraktı.

Jasper halkının hatırladığı adamla Esther, Eamon ve Caleb'in anlattığı adam arasında dağlar kadar fark vardı. Nathaniel, Jasper'da ruhani bir lider olarak herkesin sevgisini kazanmıştı ve yaşadığı acılar yüzünden insanlar onun için üzölmüşlerdi. Jasper halkına bağıllığından dolayı her zaman saygı görmüştü. Susanna'nın hem sevdiği hem de korktuğı delirmiş, saplantılı Papaz'a dair hiçbir işaret yoktu. Gazete sayfasındaki fotoğrafta arzıendam eden Papaz, hiç de kendi çocuğunu öldürmek isteyen veya karısının içinden şeytanları çıkarmaya çalışacak bir adama benzemiyordu.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

Bu ses beni birdenbire etrafımı saran dünya kadar canlı ve net bir hatıranın içine çekiyor. Sesi duyduğum anda kendimi bu hatıra-ya bırakıyorum. Daha hızlı olması, daha derine inmek için.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

Kendimi kilisenin önünde dururken bulana dek renkler iç içe geçiyor. Gözlerimi kilisenin çan kulesine dikmişim. Kuleye bakarken rüzgâr saçlarımı uçurarak yüzüme düşürüyor. Taşların üzerinde, bana doğru yaklaşan ağır botların sesini duyuyorum.

"Dua etmek için mi geldiniz?"

Arkama dönüp onu gördüğümde ellerimi ovuşturuyorum. Annemin sonunu getiren adam Nathaniel Rutherford karşımda duruyor. Aramızda ancak birkaç adım mesafe var. Babam olan bu adam, aslında nehrin kıyısındaki kilisede yaşayan bir canavar ama onu kendi gözlerimle görmek zorundayım. O yüze bakmak ve onda, annemi beni terk edecek kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu görmek zorun-

dayım. Ama hiçbir şey göremiyorum. İçimde asla kapanmayacak bir boşluğun açılması dışında hiçbir şey hissedemiyorum.

Düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, yüzündeki sıcak gülümseme her geçen saniyeyle birlikte siliniyor. Kaşlarını çatarak beni inceliyor.

“Affedersiniz, daha önce tanışmış mıydık?” Sesinde artık gerginliğini yansıtan bir ton var.

Gözlerimi kırptıştırırken, anlayıp anlamadığını merak ediyorum. Onun kızı olduğumu hissedebiliyor mu? Boş bir mezarlıkta yatan o kızın aslında ben olduğumu biliyor mu? Ona söylesem bana inanır mı?

“Teyzemi ziyarete gelmiştim,” diyorum. Ağzım bu cansız sözcüklerin etrafında oynuyor. Aslında kendimi zar zor duyabiliyorum çünkü bu adamın benim ölmemi istediğinden başka bir şey düşünmüyorum. “Esther Farrow.”

Saçlarım rüzgârla havalanırken adamın gözleri boğazıma kayıyor. Gözleri doğum izime odaklandığında geriye doğru istem dışı bir adım atıyor.

Doğum izim yanıyormuş gibi elim boğazıma uzanırken adamın gözleri de bir kez daha gözlerime kayıyor. Şimdi gözlerinde saf bir panik var.

Yüzü bulanmaya başlıyor ve birkaç saniye içinde kilise kayboluyor.

Hatıradan kopmuştum, yeniden Esther’in verandasındaydım.

Ellerimdeki gazeteyi kapatıp gözlerimi evin kapısına diktim. Bu ailenin kadınları sır tutmakta çok iyidiler. Margaret, Susanna, hatta ben bile. Bu, en çok da Esther Farrow için geçerliydi.

Büyükannem, Susanna’nın hikâyesini bilmesine rağmen bunu benimle asla paylaşmamış, beni her zaman annemin ortadan kaybolmasını etrafıca araştırmaktan uzaklaştırmaya çalışmıştı. Kızını kaybetmenin acısını her gün yaşamak istemediği, bu canını yaktığı için böyle davrandığını düşünmüştüm ama belki de Susanna’nın doğumunun çok öncesinden beri onu nasıl bir sonun beklediğini biliyordu. Hatta bunun içinde büyümüştü.

Ama Nathaniel ondan benim canımı almasını istediğinde, Esther bu adamın içindeki karanlığı kendi gözleriyle görmüştü.

Dahası, Caleb'dan öyle korkuyordu ki o gün torpido gözünden çıkardığı silahı kullanmaya hazırdı. Esther'in sözcükleri zihnime kazınmıştı.

Bu kasabadaki tek şeytan Nathaniel Rutherford'du.

Böyle bir şey insanın kanına giriyor.

Esther buna gerçekten inanıyorsa, beni, Susanna'yı, Margaret'i veya Annie'yi korumak için neler yapabileceğini bilemezdim.

İçeri girdiğimde Esther'i mutfakta buldum. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar çekmiş, elinde bir bıçakla kesme tahtasında tüyleri yolunmuş bütün bir tavuğun üzerinde çalışıyordu. Onu izlerken tavuğun içinden geçen bıçak tok bir sesle ahşap tezgâha indi.

"Margaret bugün evde bir olay yaşandığını söyledi," dedi Esther, yan tuttuğu bıçakla tavuğun kemiklerinden birini kırarken.

Bu ses midemi bulandırdı.

"Bunu kafandan attığını umuyorum."

"Bir şeyleri unutuyorum," dedim.

Bıçak durdu ve başını kaldırıp bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Geldiğimden beri daha önce burada yaşadığım hayattan parçalar hatırlıyorum. İlk başta bunların hatıra olduğunu anlamamıştım ama öyleler. Ama artık bir şeyleri de unutuyorum."

"Nasıl şeyleri?"

"Kendi zamanımdaki, yani 2023'te ve öncesindeki yıllar boyunca yaşadığım hayatın hatıralarını. Hiç yaşanmamış gibi silinip gidiyorlar."

Uzun bir sessizliğin ardından bıçağı tezgâha koydu. "Neden bu konuda hiçbir şey söylemedin?"

"Çünkü ne olduğundan emin değildim. Şimdiye eminim."

Esther bir şey demeden mutfak tezgâhının etrafından dolaşarak metodik bir şekilde ellerini yıkadı. Köpürttüğü sabunla kollarını ovalarken düşündüğünü görebiliyordum.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Sana söylüyorum, bu daha önce hiç olmamıştı.

Biz her zaman paralel zamanlardan geçtik ama sen bir şekilde bir kaçış deliği buldun. Teknik olarak, var olmadığın bir yere gittin ama orası aslında daha önce bulunduğun bir yerdi. Bunun bir kural kitabı yok. Lanet olsun, bunların hiçbirisi için bir kural kitabı yok ya.”

Bir süre hiçbir şey söylemeden birbirimize baktık.

“Peki ya...” Sesim çatladı. “Peki ya bir şekilde onu bozduğum için kapı bir daha hiç görünmezse ne olacak?”

Esther’in alnı kırıştı. “Nasıl?”

“Bilmiyorum. Ama bizim için zamanın aşınan bir ip gibi olduğunu söylememiş miydin? Birden çok ip var. Bir hayatın hatıralarını kazanırken diğer bir hayatın hatıralarını kaybediyorsam, bunun anlamı zamanın benim için bir kırığın kaynaması gibi kendini onardığı olamaz mı? Belki de bunun anlamı, kapıdan üçüncü kez geçemeyeceğimdir.”

Bu hissettiğim korkudan başka hiçbir şeye dayanmayan bir teoriydi. Her türlü olasılığı dikkate almak zorundaydım.

Esther kollarını bana dolayıp kendine çekti. “Hepimiz seçim yapmak zorunda kalırız,” dedi yumuşak bir sesle. “Ve bu, her birimiz için farklıdır. Senin seçimlerin benimkilerden farklı olacak. Margaret’in ve Susanna’nın seçimlerinden de.”

Esther’e yaslanıp gözlerimi kapattım. Sorun, burayı terk ederken zaten seçimimi yapmış olmamdı. Başka bir seçim şansına sahip olacağımdan emin değildim.

“Onun kendini öldürdüğüne inanmıyorsun,” diye fısıldadım, bu soruyu lafı hiç dolandırmadan, mümkün olduğunca açıkça sorarak. Artık bu insanların hayatlarını bozmaktan korkarak parmaklarımın ucunda ilerlemeye çalışacak değildim. Bu benim de hayatımdı. “Susanna’yı Nathaniel’in öldürdüğünü düşünüyorsun.”

Gözlerinde de sessizliğinde de inkâr olmayan Esther’in yüzüne yavaşça kabullenme ifadesi oturdu. “Sana söylemiştim. Annende... Bir şey yanılttı. Ne merkezi ne de içsel bir pusulası vardı. Duygularının ve korkularının insafına kalmış hâlde rüzgârla savrulan insanlardan biriydi.” Duraksadı. “O senin gibi değildi June. Onu seviyordum ama zayıf biriydi.”

Sözlerinin ardında suçluluğun derin bir yankısı vardı sanki. Bir açıdan, Esther sorumlu olduğunu hissediyordu.

“Seni kapıdan göndererek doğru şeyi yaptığını düşünmüştüm ama bunun geri dönüşü yoktu. Gerçekten. Bu, zamanın ayrılmasından da, bunun onun zihnine yaptıklarından da daha fazlasıydı. Göremediğimiz diğer yerlerde mahvolmuştu.”

“Bu, bana kendi canına kıyabilecek bir insan gibi geliyor,” dedim.

Yüzünde kederli bir gülümseme belirdi. “Hayır, değil. Korkarım intihar için bile güçlü biri değildi.”

Söylediği şey ne denli zalimce olsa da, Susanna’ya duyduğu sevgi sesinden anlaşılıyordu. Esther’in Susanna hakkında ilk kez böyle konuştuğunu duyuyordum.

“Onu hiçbir zaman bulamadılar,” diye devam etti. “Elbette şelalede ölen ilk kişi değildi ama aradan günler, hatta haftalar geçse bile, şelalede ölen birinin cesedi önünde sonunda bulunurdu. Bu imkânsız olmasa da, tuhaf bir durumdu. Ve Susanna’nın şelaleden atladığını söyleyen kişi kasabanın papazı olduğunda, kimse bu durumu sorgulamaya kalkışmadı.”

Esther haklıysa, bu durumda Jasper’ın en sevilen adamı, kendi oğlunun zalim bir piç olarak tanımladığı adam, bir katildi. Bunu biliyormuş gibi görünen tek kişi de Esther’di. Muhtemelen Eamon da bunu biliyordu. Böyle bir adama karşı Annie’yle benim güvende olmamı sağlamak için Eamon neleri göze alabilir, neler yapabiliirdi?

Esther artık gözlerini gözlerimden kaçırmıyordu. İlk defa asıl benliğini görmeme izin verdiğini fark ettim. Esther Farrow yalnızca bir çiftçi, büyükanne veya küçük bir kasabada toplum dışında kalmış biri değildi. Bu kadın bir alevdi. O da tehlikeli biriydi.

Esther’le Eamon’ın ortak noktası aşırı koruyucu olmalarıydı. Nathaniel’i öldüren Eamon ise, Esther ona yardım etmiş olabiliirdi. Bunu birlikte planlamış olmaları bile muhtemeldi.

“Sence Eamon mı yaptı?” diye sordum, aklımdaki soruyu doğrudan sorarak. “Sence Nathaniel’i Eamon mı öldürdü?”

Esther bu sorunun yanıtını biliyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

“O gece ne olduğunu bilmiyorum ve bunu ona hiç sormadım. Ama Eamon senin için çok daha kötü şeyler yapabilecek bir adam.”

Bu tam bir yanıt olmasa da şüphelerimi doğruluyordu. Esther de Eamon’ın bir insanı öldürebileceğine inanıyordu.

Eve döndüğümde, Margaret’in yaptığı gibi, ben de anahtarı kontaktan çıkarıp koltuğa bıraktım. Eamon mutfak masasında oturuyordu ama ona hiçbir şey söylemeden yatak odasına geçip elbisemi çıkardım. Sıcak günlerde bile geceleri dağ havası serindi. Geceliğimi giydikten sonra saçlarımı ördüm ve lambayı yaktım.

Esther’in verandasındaki gazeteden kopardığım haber cebimdeydi. Haberi çıkarıp yatağın arkasında duran diğer kupürlerin arasına koydum. Evde Eamon’ın peşine takılan Annie’nin ayak seslerini duyabiliyordum. Mutfaktan tabak çanak sesleri geliyordu. Çaydanlığın sesi. Akşam yemeği yediler ve Eamon kapımı çalıp beni çağırmadı.

Ev karanlığa ve sessizliğe gömülene dek, kapının altından gelen ışığın değişimlerinde Eamon’la Annie’nin gölgelerini izledim. Burada olmadığım bir yıl içinde evde yaşantının böyle sürdüğünü düşündüm. Bir kabuğa, bir gömüte dönüşmüştü bu ev.

Hayatın bu hâline tutunma kapasitem, içimde bir yerlerde uykuda olan bir ateşin közlerinden farksızdı. Bunu tam olarak anlayamasam da, Yaz Ortası Panayırı’nın ışıkları altında karşı karşıya olduğumuz sırada Eamon’a bakarken hissettiklerim şimdi tamamen ortaya çıkmıştı. Artık ne olduğumu ve olmadığımı bilemiyordum. Başka biri mi oluyordum? Yoksa sonunda kendim mi oluyordum? Bunu kestiremiyordum.

Ayın gökyüzünde yükselmesinin üzerinden saatler geçmişken hâlen gözlerimi kapatmış değildim. Ayağa kalkıp tuvalet masasının üzerinde asılı olan aynanın karşısına geçtim. Yavaş bir nefes alırken elim geceliğimin ince kumaşına dokundu ve avucumu karnıma bastırdım. Ardından elim kalça kemiğime kaydı.

Bu vücut bir çocuk taşımıştı. Bunu düşünmek bile kaburgalarımın ardında bir patlama olduğunu hissetmeme neden oluyordu. Ne zaman bunu gözlerimin önüne getirmeye çalışsam, kalbim göğsümü delip dışarı çıkacakmış gibi hissediyordum.

Bunu parçalanmış zihnimde görebiliyordum. Şişmiş bir karınla, yalın ayak aynanın karşısında durduğumu gözlerimin önüne getirebiliyordum. Bunu *hissedebiliyordum*.

Dudağımı ısırdım. Bu görüntü o kadar ayrıntılı bir şekilde gözlerimin önüne geliyordu ki bunu yoktan yarattığımı düşünmeye başladım. Ama bu hayal gücümün ürünü değildi. Bu, sanki gideceği yolu çok iyi biliyormuş gibi elimin Eamon'ın sırtında kaydığı anın aynısıydı.

Duvarların ardından gelen yumuşak inlemeyi duyduğumda nefesimi tuttum. Hâlen karnıma bastırdığım elim gerildi. Annie her gece uykusunda duyduğum sayıklamalarıyla inliyordu.

Kıpırdamadan Eamon'ın ayak seslerini duymayı bekledim ama bu defa Eamon kalkmadı. Evin boş sessizliği genişliyordu. Annie'nin inlemeleri yükseldiğinde bir kibrit çakıp komodindeki mumu yaktım.

Odadan çıktığımda elimdeki mumun cılız ışığı evin saçaklarında toplandı, döşeme tahtaları her adımda gıcırıyordu. Eamon'ın botları şöminenin yanına fırlatılmıştı. Koltukta uyuyan şeklini seçebiliyordum. İslî ellerinden biri geniş göğsünün üzerindeydi. Yatarken kıyafetlerini bile çıkarmamıştı. Kızının çıgıllıklarını duyamayacak kadar bitkin düşmüş, derin bir uykuya gömülmüştü.

Annie'nin inlemeleri karanlıkta bana doğru süzülürken, pencereden gelen ay ışığında gözlerimi gölgelere alıştırarak ona yürüdüm. Mumu rafa koyarken, Annie'nin uyuduğu köşeyi kapatan dantelli perde duvarda şekiller oluşturunuyordu. Kollarında bez bebeğiyle, Annie doğrulmuş oturuyordu.

Burnunu çekti. İnlemelerinin arasında hıçkırıyordu.

“Şşşttt.” Yatağın yanında dizlerimin üzerine çöküp soğumuş minik ellerini tuttum.

Annie'nin Eamon'a seslenmesini beklesem de, el ele tutuştığımızda sessizleşti ve bez bebeğinin eteğiyle yüzünü sildi.

"Uzan Annie," diye fısıldadım, battaniyesinin altına geri girmesi için onu yönlendirmeye çalışarak. Ama o, parmaklarımı çekti.

Daha ne yaptığımı bile anlamadan, yatağa çıktım ve Annie'nin arkasına kıvrılarak sırtımı duvara yasladım. Annie de uzanıp bana sokuldu. Ayaklarını bacaklarımın arasına sıkıştırdıktan sonra kıpırtısız kaldı. Sadece birkaç saniye sonra yeniden uykuya daldı.

Elinin gevşemesiyle bez bebeği aramıza düştü. Orada uzanmış Annie'yi izlerken, her an uyanıp kendimi başka bir yerde bulacak gibi hissediyordum. Bu an, sahnelenen zaman diliminde hem ait olduğum hem de olmadığım hatıralardan biri gibiydi.

Annie yüzünü mum ışığına doğru çevirdiğinde ondan yükselen şeker ve sabun kokusunu içime çektim.

Ahşap zeminin gıcırdamasıyla kıpırtısız kaldım ve karanlığın içinde onu gördüm. Eamon ayağa kalkmış, mum ışığı yüzünü aydınlatana dek ağır adımlarla bize yaklaşmıştı. Yüzünde uykunun gölgeleri dolanıyordu, saçları karmakarışık ve sanki rüya gördüğünü düşünüyormuş gibi, sersemlemiş bir ifadesi vardı. Ama bize baktığında uyandığını gösterir şekilde yüz hatları değişti ve nefesini bıraktı.

Bana Annie'nin yanından kalkmamı söylemesini bekledim ama bir şey söylemedi. Uzun bir süre olduğu yerde sessizce durdu; aramızdaki boşlukta asla yapmayacağımız sayısız konuşmanın gerginliğini hissedebiliyordum. Bana baktığında ne görmüştü? Beni hâlen karısının sahte bir kopyası gibi mi görüyordu? Ama artık bana böyle baktığını hissetmiyordum.

Önce yatağın ucuna ilişmesini ve ardından Annie'nin diğer yanına usulca uzanmasını izledim. Annie'ye doladığı kolunu kolumun yanına indirdi ve Annie'nin yastığa saçılmış sarı saçlarının üzerinden gözlerimin içine baktı. Fazlasıyla gerçek olan bu anın ağırlığıyla hava yoğunluk kazandı. Buraya sığdığımı hissettim. Üçümüz de buraya sığmıştık.

Mum erirken alevi gittikçe küçüldü ve sonunda söndüğünde,

zifirî karanlıkta kaldık. Dumanın kokusu havaya karıştı. Artık Eamon'ın yüzünü göremesem de bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordum.

Kolu koluma o kadar yakın duruyordu ki bir santim bile hareket etsem ona dokunabilirdim. Bir şekilde, dokunsam ne bulacağımı biliyordum. Teninin, kollarının ön kısmında sıklaşan tüylerinin, kolunu şekillendiren kemiklerin hissini tahmin edebiliyordum.

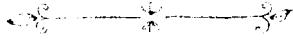
Eli elimi bularak bileğimden dirseğime doğru kaydı. Benim parmaklarım ise gömleğinin yeninin altına sokuldu. Aramızda uyuyan Annie'yle, birbirimize tutunduk.

Kapıdan geçip buraya geldiğim günden beri ilk kez ikiye ayrılmış gibi hissetmiyordum. O anda, buraya geldiğimden beri ilk kez o gün kırmızı kapıyı aramadığımı fark ettim.

Hayır, kapıyı düşünmemiştim. Bir kez olsun düşünmemiştim.

@ayisigikitap

YİRMİ DÖRT

Gerçeği bilen tek kişi bendim. Yalnızca hatırlamam gerekiyordu.

Aramızda ilk uyanan Annie oldu; uyku mahmuru gözlerini ovuşturup ayaklarını sürüyerek oturma odasında dolanıyordu. Annie için bir elbise çıkarıp Eamon uyurken sessizce giyinmesine yardımcı oldum. Sonra da saçlarını örüp ucuna saten bir kurdele bağladım. Parmaklarımın arasındaki saçları ipeksi bir his veriyor, tatlı kokusu göğsümü dolduruyordu.

Annie giyindiğinde, haşlanmış yumurtalardan birini tezgâhta soydum ve hiç düşünmeden kabuğunu soyduğum bir şeftaliyi dilimledim. Annie'nin şeftalinin kabuğundan hoşlanmadığı gerçeği, her zaman bildiğimi hissettiğim ayrıntılardan bir diğerydi.

Eamon'ın elbiselerinin durduğu kutuyu karıştırarak kahverengi düğmeli, pamuklu, mavi renkte iş gömleklerinden birini buldum. Gömleği üzerime geçirdikten sonra aynada kendime bakarak saçlarımı bir bandanayla bağladım.

Eamon uyandığında kahvaltıyı hazırlamıştım ve Annie de Esther'e gitmek için yola çıkmıştı. Elimde kahve fincanıyla mutfakta dururken Eamon'ın kahvesini de hazırlamıştım. Kahvesini sade içiyordu. Bunu hatırlıyordum.

Eamon beni gördüğünde duraksadı. Gözleri üzerimdeki gömleğindeydi.

"Bugün tarlaları tütüleyeceğiz," dedim, aklından geçen her neyse bunu söylemesine fırsat bırakmadan. "Tüm tarlaları temizleyeceğiz. Gerektiğinde, bazı hendekleri yeniden kazacağız."

"Ne yapıyorsun? Annie nerede?"

“Margaret’ı arayıp çağırdım, şu anda onu Esther’e götürüyor. Bugün çok geç saatlere dek çalışmak zorunda kalabileceğimiz için Annie geceyi de orada geçirecek.”

Eamon’ın yüzünden anlayamadığım bir ifade geçti. Belki de benimle yalnız kalmak istemediğini düşündüm. Birçok açıdan, Annie’nin evdeki varlığı aramızda bir güvenlik ağı gibiydi.

“June...”

“Bak, benden yardım beklemediğini biliyorum. Ama ikimiz de biliyoruz ki ekinlerini kaybetmek istemiyorsan birinin sana yardım etmesi gerekiyor.” Gözlerinin içine baktım.

Çenesi gerildi. En sonunda gözlerini onu bekleyen kahveye çevirene dek birbirimize bakarak olduğumuz yerde durduk. Fincanı alıp kahveyi yudumladı. Ondan alabildiğim tek yanıt bu hareketi olmasına rağmen, en azından itiraz etmediğini görmek benim için yeterliydi.

Elimde kahvemle arka kapıya gittim. Sıcak bir esintiyle, hanımelilerin tatlı kokusu havaya karışıyordu. Eamon’ın hastalıklı tütün saplarını kopardığı yerlerde toprak kazılmıştı ve gece çökene kadar her bir bitkiyle ilgileneceksek bir an önce çalışmaya başlamak zorundaydık.

Ambara yürürken Callie heyecanla toynaklarını yere vurmaya başladı. Yelesini savurarak kafasını iki yana sallıyordu.

“Selam Callie.” Ambarın kapısını açmadan önce, Callie’nin yanından geçerken elimi uzatıp burnuna dokundum, sonra da çenesini okşadım.

Peşimden gelen Eamon, ambara girmeden önce Callie için bir kova dolusu yulaf astı. Ardından işe koyularak, direğin üzerindeki iki zinciri aldı. Ben de kahvemden son bir yudum alıp kollarımı sıvadım.

“Tamam. Bana ne yapmam gerektiğini söyle,” dedim.

Bir an için Eamon’ın ağzının köşesinde bir sırıtışın gölgesini gördüğümü sansam da, bana sırtını dönüp ambarın karşı duvarındaki raflara gitti.

“Ne?”

“Bir şey yok. Senin emir alan biri olduğunu bilmezdim.”

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı büzdüm. Artık şakalaşıyor muyduk?

Gerektiğinde bunu kendi başıma yapabilmem için, Eamon düzeneği kurarken onu yakından izledim. Önce haznelerdeki külü boşalttı. Ardından, önceden açtığını gördüm metal kaplardaki şeyle hazneleri yeniden doldurdu.

“Bu koyduğum şey saman tozu,” diye açıkladı. “Bir saat, bazen de biraz daha uzun bir süre boyunca yanar ve bu da, hızlı hareket ediyorsan, iki dönüm kadar arazi için yeterlidir.”

“Burası kaç dönüm?”

“Kırk sekiz.”

Kafamda hesap yaptım. Buna göre Eamon günde on altı ile yirmi dönüm arasında arazide çalışıyordu. İkimiz birlikte çalışırsak gün batımına dek bu işi başarabilirdik.

“Ne kadar alanı kaybettin?”

Eamon ellerini kalçalarına dayadı. Aklındaki rakam, sesli söylemeden önce ifadesinin değişmesine neden oldu. “Neredeyse sekiz dönümü.”

Demek ki şimdiden çok ciddi bir darbe almıştı. Esther’in bu zararın boyutundan haberinin olup olmadığını düşündüm. Eamon bunu ondan saklamış olabilirdi.

“Peki, hasada ne kadar kaldı?”

“Sanırım gelecek hafta başlayabilirim. Belki de iki hafta sonra.”

“Pekâlâ,” dedim, başka bir şey düşünmeden. Bir hafta sonra burada olup olmayacağımı bilmiyordum. “Göster bana.”

Eamon arka cebinden iki temiz bandana çıkarıp birini bana uzattı. Bandanaları boynumuza bağladık. Basit bir iş olsa da yorucuydu ve zaman alıyordu. Eamon hazneleri saman tozuyla doldurup yaktı ve düzeneğin kapağını kapatır kapatmaz, metal yüzeyde açılmış deliklerden duman çıkmaya başladı.

“Önden yürü ve hastalığın bulaştığını gördüğün her şeyi topraktan söküp çıkar. Kurtarılamayacak durumdaki her sapın çıkarılması gerekiyor. Her sıranın sonunda yer değiştireceğiz.”

Eamon bunu daha önce defalarca yapmışız gibi söylemişti. Muhtemelen yapmıştık da.

Tarlanın, tütün yapraklarının rengini en çok yitirdiği köşesine yürüdük. İlk sıradan başlayarak, bitkileri en üstlerden diplerine kadar incelemeye koyuldum. Daha birkaç adım atmıştım ki kötü durumda olduğunu gördüğüm yaprakları kesmeye başlamak zorunda kaldım. Saplarından koparmadan önce yaprakları demetler hâlinde topluyordum.

Yavaş adımlarla beni takip eden Eamon ise ilerledikçe dumanın toplanmasını sağlıyordu. Kıvrılarak bitkilerin arasına sızan duman, sıraların arasına inip toprağı kapladıkten sonra havaya yükselerek mavi gökyüzünü kapatacak kadar ortama hâkim oluyordu. Hastalığın bulaştığı sapların sayısı beklediğimden fazlaydı. Tercih edeceğimden çok daha hızlıca bitki saplarını topraktan söküp çıkarırken, üç beş metrede bir toprakta delikler açarak ilerliyordum. Eamon'ın dediğı gibi, bazı bitkilerin tümnden sökölüp çıkarılması gerekiyordu ve birkaç sapı topraktan çekip çıkardıktan sonra, endişeli olup olmadığını görmek için arkama dönüp ona baktım. Ama olup bitmiş bir şey üzerine kara kara düşünmenin anlamı yoktu. Çiftçilerin hayatı her zaman inişli çıkışlı olurdu. Her hasat mevsimi kendi zorlukları ve kayıplarıyla gelirdi. Bu son hastalık Eamon'ın batmasına neden olabilirdi ama işini yapmaktan başka şansı yoktu. Kontrol sahibi olduğu tek şey buydu.

Sıranın sonuna ulaştığımızda, Eamon düzeneğı omuzlarına yerleştirdi ve topraktan sökülen ekinleri yakılabilmeleri için sıranın sonunda topladı. Düzenek çok ağır olmasa da taşırken rahatsızlık verdiğı gibi, dengede tutması da zordu. İş kapmam birkaç dakikamı aldı ve o zaman bile, yana doğru hafifçe kaydığımnda metal kaplar az kalsın yere düşecekti.

“Sana bunu yapmayı babanın öğrettiğini mi söylemiştin?” diye sordum.

Bu soru onu hazırlıksız yakaladı. “Evet.” Önümdeki sırada ilerlemeye başladığında ben de peşine takıldım. Duman yüzünden onu görebilmek için gözlerimi kısmam gerekiyordu. Gözlerim şimdiden sulanmaya başlamıştı.

“Neredeler? Yani ailen.”

Eamon duraksadı. “Bu benim ailem.”

Sendelediğim için metal kapların sallanmasıyla birlikte etrafımı saran duman yoğunlaştı. Eamon’ı görmekte zorlanıyordum. Eamon bunu konuşmayı kestirip atmak veya beni suçlu hissettirmek için söylememişti. Bu yalın, dürüst bir yanıtı. Karnıma saplanmış bıçağı çeviren bir yanıtı.

“Ben küçükken İrlanda’dan geldik. Nihayetinde herkes kendi yoluna gitti.”

Sesinde duygu veya pişmanlık yoktu. Bunu öyle sakın bir şekilde yalın bir gerçeği ifade eder gibi söyledi ki ne diyeceğimi bilemedim.

“Sen bunu asla anlayamadın,” diye ekledi.

Yerde diz çöktü ve saplardan birini dibinden kesip yaprakları yere attı. Eski “biz”den hiç konuşmuyordu. Hatta bundan özellikle kaçınıyormuş gibiydi.

“Seninle tanıştığımda, Esther ve Margaret’in vardı. Ve Mason.”

Mason’ın adını söylerken ses tonu hafifçe değişmişti.

“Bense buradaydım. Dünyada yapayalnız. Sen bunun üzücü olduğunu düşündün. Ama ben ve erkek kardeşlerim için aile senin için olduğu anlamı taşımıyordu. Benim gerçekten bir ailem olmadı, ta ki...” Sustu.

Karnımdaki bıçak daha derinlere girmişti.

Margaret, Eamon’ın sessiz bir yaratık olduğu konusunda haklıydı. Eamon yalnızca söyleyeceği bir şey olduğunda konuşuyor, dahası söylediklerine yanıltıcı anlamlar katmaya veya karşısındakini kırmamak adına daha yumuşak sözcükler seçmeye çalışmıyordu. Öyle dürüst biriydi ki şimdi konuşmaya başladığı için söyleyebileceklerinden artık çekiniyordum. Benimle ilgili nasıl bir yargısı olursa olsun bunun doğru olması kaçınılmazdı.

“Peki çiftlik?” diye sordum.

Gülümsediğini anlasam da, yüzünü çevirdiği için bu gülümsemenin ancak yarısını görebiliyordum. “Demiryollarında çalışarak biriktirdiğim parayla aldım bu toprağı. Paramın yetmesinin tek nedeni de burayı başka hiç kimsenin istememesiydi. Bu dağlardaki ekilebilir diğer arazilere göre burası çok kayalık ama

arazinin topraktan çok kayalardan oluştuğu İrlanda'da çiftçilik yaparak büyüdüm ben. Burayı temizlemem iki yılımı aldı.”

Hafızamdaki genç Eamon'ın yüzündeki utangaç gülümseme bir kez daha aklıma geldi.

Eamon hasta bitkileri keserek önden giderken, rahat bir sessizliğe gömüldük. Sabahın geri kalanı ve öğleden sonrası gittikçe kolaylaşan kısa konuşmalarla, çalışarak geçip gitti. Eamon hasadını yaptığı ilk mahsulden, ambarı nasıl inşa ettiğinden, Asheville'deki bir mezattan satın aldığı sırada Callie'nin neredeyse açlıktan ölmek üzere olduğundan bahsetti. Bunlar hikâyelerden ziyade, zihnindeki arşivden çekip çıkardığı, hayatını oluşturan kısa alıntılardı. Sessizleştğinde ve sorularımı yanıtlaması daha uzun süreler gerektirmeye başladığında, ben de söyleyecek çok fazla şeyim olmadığını fark ettim. Ona söyleyebileceğim, zaten bilmediği hiçbir şey yoktu.

Metal kapları her dolduruşumuzda düzenekten çıkan duman uzun sapların arasına yayılıyor, ortalığın akşam karanlığının çökmeye başladığı anlardaki gibi görünmesine neden oluyordu. Ve ben ne kadar çalıştığımızı anlayamadan hava gerçekten karmaya başladı. Sıcaklık düşerken son tarlaya ulaştık. Eamon'ın her zamanki hâli gibi, ellerim isten kapkara olmuştu. Kaslarım düzeneğin ağırlığı altında çılgınlık atıyordu. Son bitki sırasına ulaştığımda Eamon'ın beni beklediğini gördüm.

Gömleğinin ucuyla yüzünü silmesini seyrettim. Sırt kaslarını kaplayan güneş yanığı teni terle parıldıyordu. Yaz Ortası Panayırı'nda parmaklarımın ucuyla üzerinden geçtiğim sırtındaki girintili çıkıntılı hattı görebiliyordum.

Yanına gittiğimde ilk işi omuzlarımdaki düzeneği almak oldu. Yükten kurtulan omuzlarımı geriye doğru esnetirken boyumda feci bir ağrı vardı. Çöken akşam karanlığıyla birlikte uyanan ateş böcekleri çimenlerin üzerinde uçuşuyorlardı. Ev karanlıkta kalsa da ay gökyüzünde ışıldamaya başlamıştı. Ben eldivenlerimi çıkarırken Eamon da düzeneği kendi üzerine aldı. Ambara girdiğimizde kirişlerin birinden sarkan feneri yaktı.

Köşedeki sandalyenin üzerinde duran kovanın kapağını kal-

dırdığında, ışık kovadaki suyun yüzeyinde dalgalandı. Başımı kaldırıp Eamon'a baktığımda bana bir bez parçası fırlatıp kovayı işaret etti. Ambara, Eamon'ın her akşam eve taşıdığı duman kokusu hâkimdi. Muhtemelen bu koku günlerce saçlarıma sinecekti.

Cırcır böceklerinin sesine Callie'nin sabırsız homurtuları karışıyordu. Boş ambarda etrafımıza baktım. Sabahtan beri yan yana çalışmamıza rağmen, o ana dek yalnız olduğumuzu hiç hissetmemiştim.

Eamon düzeneğin zincirlerini çözüp külleri duvara dayalı çöp kutusuna boşaltırken ben de ikimizin eldivenlerini yan yana kancalara astım.

Ağrıyan ellerimi suya daldırıp su yüzeyinin altında parmaklarımı esnettim. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

Eamon bu defa duraksamadı. "Elbette."

"Kendi hakkımdaki gerçeği sana nasıl anlattım? Nereden geldiğimi?"

Yere bıraktığı düzeneğin önünde boynundaki bandanayı çözdü. "Pat diye anlattın."

"Ne zaman?"

"Birlikte olduğumuz bir gece, bana bir şey açıklamam gerektiğini söyledin. Gerçeği bilmediğim takdirde benimle asla evlenmeyeceğini."

Birlikte olduğumuz bir gece. Eamon buna kasıtlı olarak bir aladelik katmış gibi hissettim.

"Ben sana anlattım, sen de bana öylece inandın, öyle mi?"

Omzunu silkti. "Yalan olamayacak kadar imkânsız bir hikâyeydi. Bir şekilde aklıma da yattı. Zaten bir süredir sende tuhaf bir şeyler olduğunu seziyordum."

"Nathaniel'in Susanna için hissettiği gibi mi?"

"Belki." Dürüst bir yanıt vermişti.

Ambara ve açık kapıdan görünen, ayın loş ışığıyla aydınlanmış tarlalara baktım. Beni seven, beni kabul eden bu adamın hayatı pamuk ipliğine bağlıydı. Bu çiftlik de. Ve bunun için taşıdığım sorumluluğun ağırlığı dayanılır gibi değildi.

"Ben..." Nefes alıp sesimin çatlamaması için duraksadım. "Ben sana üzgün olduğumu söylemek istiyorum."

“Ne için?”

“Her şey için. Hayatını mahvettiğim için.”

Çatık kaşlarla yüzüme baktı. “Özür dilemen gerekmiyor.”

“Birinin özür dilemesi gerekiyor.” Elimdeki bez parçasını ona verdikten sonra suyu ona bırakmak için kovanın önünden çekildim.

Kovaya doğru bir adım attı. Bez parçasını bir süre ellerinde çevirdikten sonra ensesine koydu ve yıkanmaya başladı.

“Geri gelmemi bekliyordun, değil mi?” dedim.

Sırtı gerildi. Islak ellerini saçlarından geçirerek, yüzüne düşen saçları geriye attı.

“Geri geleceğime inanmıştın.”

“İnanmıştım,” dedi, bunu kabul ederek.

Başını çevirip yüzüme baktı. Bana yaklaşırken yerimden kıpırdamadım. Gözlerim boğazından omuzlarına kayarken bana dokunmasını istedim. Panayırda yaptığı gibi kollarıyla beni sarmasını. Rühayı andıran o anıda olduğu gibi, onu hissetmek istiyordum.

Beni izliyordu. Gözlerini bana dikmişti. Artık beni ürperten bir şekilde tanıdığım birine dönüşmüştü. Nefesimi tuttum.

Bir damla su çenesinden düşerken, nasıl bir his vereceğini tam olarak bilerek ağzını izliyordum. Ağzının tadını biliyordum. Ama sınırı aşıp aşmadığını görmek istermiş gibi aramızda birkaç santim kaldığında durdu.

“Hayatımı mahvetmiş olabilirsin June. Ama bana bir hayat veren de sendin.”

Parmaklarım ıslak gömleğini buldu. Onu kendime çekip dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Bir bıçağın keskin kenarı kadar kesinlik taşıyan kısacık bir anda, dudaklarının ateşi içime yayıldı. Dilini alt dudağımdan kaydırırken hafifçe eğildi ve beni daha da tutkulu öptü. Belimi sımsıkı kavrayana dek parmakları vücudumda aşağılara kaydılar. Dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan, beni tezgâhın üzerine oturttu. Etrafımızı saran hava çoktan alev alev yanmaya başlamıştı ama şimdi bu ateşi en derinlerimde hissediyordum.

Bacaklarımın arasına girip beni kendine çekerek vücudunu vücuduma bastırduğunda göğsümden çaresizlik taşıyan bir ses kurtuldu. Ellerini saçlarıma soktu ve açtığı saçlarımı sırtıma indirdi. Nazik veya dikkatli değildi, onu takip edip etmeyeceğimi görmek için beni bekliyor da değildi. Bir baraj setindeki çatlaktı o. Açlıktan ölmek üzere olan bir adamdı. Ve teninin tenime değdiği her yerde hissettiğim, beni tüketen ateşten kendimi çekip alamıyordum. Bunu istemiyordum da.

Dışarıda Callie'nin homurtusu duyuldu. Bunu çitlerin gıcırıtısı izledi. Birdenbire kıpırtısız kalan Eamon benden uzaklaştı.

Gözleri odaklanamıyordu. Callie homurdanarak toynaklarını yere vuruyordu.

Eamon kollarımın arasından kayarak beni bıraktı. Gözlerini kapıya dikip dışarıyı dinlemeye başladı.

“Ne oldu?” Tezgâhtan indim. “Eamon?”

Ama Eamon çoktan dışarı çıkıp karanlığın içinde yürümeye başlamıştı. Gözden kaybolduğunda, kirişe asılı feneri alıp peşinden gittim. Callie'nin homurtuları yükseldikçe, Eamon'ın adımlarının da hızlandığını duyuyordum. Etrafımızı saran gecenin tüm sesleriyle, karanlıkta ilerliyorduk. Evin pencerelerinden birinde bir ışığın çakmasıyla, Eamon koşmaya başladı.

Elimde sallanan fenerle durdum. Evde biri vardı.

Evin arka kapısının sertçe kapanmasıyla birlikte Eamon'ın gölgesini artık göremediğimi fark ettiğimde ben de peşinden koşmaya başladım. Feneri kaldırdığımda ısınmış cam kolumu yaktı ama acıya aldırmadan arka kapıdan eve girdim. Eamon yatak odasına gidiyordu ama oturma odasındaki bir hareket gözümü takıldı. Karanlıkta gözlerimi kısıp onu gördüğümde ağızım açık kaldı.

Caleb.

Caleb da beni gördüğü anda geriye doğru attığı adımlarla evin ön kapısına yöneldi. Eamon yatak odasından çıkıp mutfığa daldığında ve nereye baktığımı gördüğünde olduğu yerde donakaldı.

O sırada kapıyı açıp verandaya çıkan Caleb'in basamakları titreten ayak seslerini duyduğumda Eamon peşine takıldı. Ama önce duvardaki tüfeği aldı.

"Eamon!"

Feneri mutfak tezgâhına bıraktım. Masanın etrafından dolanırken az kalsın onu devirecektim. Dışarı çıktığımda ikisi de neredeyse görünmez olmuştu. Karanlıkta seçebildiğim tek şey Caleb'in beyaz gömleği idi.

"Eamon!"

Caleb yola park ettiği arabasına ulaştığı sırada, tüfeğin kurma kolunun sesi gecenin karanlığında yankılandı. Patlayan tüfeğin sesi sessizliği delip geçerken, Eamon bir kez daha tüfeği omzuna dayayıp nişan aldı.

Caleb'in arabasının farları yanıp motoru gürültüyle çalışmaya başladığı sırada Eamon'a ulaşıp kolunu tuttum. Ama tam o anda tüfeğin bir kez daha patlamasıyla, geriye savruldum.

Eamon'a yüklenerek onu silahı indirmeye zorladım. Eamon'un öfkeyle çarpılan yüzü uzaklaşan Caleb'in arabasına dönüktü.

"Sen ne yapıyorsun?" diye haykırdım.

Eamon beni itip eve yöneldiğinde onu bileğinden yakaladım. "Eamon!"

Bana yanıt vermeden, tüfeği kolunun altına sıkıştırıp elimden kurtuldu.

"Dursana!" Peşinden eve girdiğimde tüfeği duvara geri asmadığını gördüm. Bunun yerine askıdaki kamyonetin anahtarını aldı.

Anahtarı elinden çekip aldım ve ondan uzakta tuttum. "Eamon, *dur*."

Sonunda gözlerime baktı ve elimi inip kalkan göğsüne koyabileceğim kadar bir süre kıpırtısız kaldı. Nefesi yavaşlarken kendine geliyordu.

Hareket etmediğinden emin olduğumda yavaşça silaha uzandım. Almama izin verdi. Fener alevinin namludaki yansımasına bakarak, dikkatlice tüfeği duvara astım.

Bunu yaptığım anda, önce ellerimi zapt eden bir titreme başladı. Ona baktığımda bunu görmüştüm. Ne yapacağına dair hiç şüphem yoktu. Orada, yolda o adamı öldürecekti. Bunu yapmaya hazırdı.

Gözlerimi kırıştıtarak etrafıma baktım. Altüst olmuş evde çekmeceler açılmış, her yere kâğıtlar saçılmıştı.

“Ne arıyordu?”

Eamon buna yanıt vermedi.

“Bir şey bulmuş olabilir mi?” diye sordum temkinli bir sesle. “Herhangi bir şey? Bir kanıt?”

Eamon bir an bana baktıktan sonra başını tek bir kere iki yana salladı.

İçim ezildi. Bu dile getirilememiş bir itiraf mıydı?

“Emin misin?” diye fısıldadım.

“Her şey gitti.” Derinden gelen sesi ellerimdeki titremeyi şiddetlendirdi.

Gözlerimi kapattım. Başım çatlayacak gibi ağrımaya başlamıştı. Bir kez daha havada duman kokusu vardı ama bu defa farklıydı. Sanki şimdi alevlerin bizi nasıl yaladığını görebiliyorum, sıcaklığı hissedebiliyordum. Ama şömine yanmıyordu. Zihnimin sınırlarına teğet geçen bir başka hatıraydı bu. Çok uzaktaydı. Çok parçalanmıştı.

“Panayırda Caleb’la konuştum.” Elimi başıma bastırdım. “Sana bundan bahsetmeliydim.”

“Ne?”

“Beni tehdit etti.”

“Seni nasıl tehdit etti?” Eamon’ın sesi yükselmemiş ama beni korkutan yeni bir ton kazanmıştı.

“Bedelini ödeyeceğimizi söyledi. Yalan söylediğimizi kanıtlayacağını.” Bunu söyledikten sonra kapıyı itip yatak odasına girdim. Odayı gözlerimle tararken nefes almaya çalışıyordum.

Her yer dağılmıştı. Kıyafetler yere saçılmış, gardırop boşalmıştı. Raftaki kitapların sayfaları sırtlarından koparılmıştı. Açık pencereden giren rüzgârda, sapından koparılmış bir çiçeğin taç yapraklarını andırıyorlardı.

Yatağa gidip arkasına uzanmak için iki elimle şilteyi çektim. El yordamıyla oraya sakladığım katlanmış çuval bezini aradım. Gazete kupürlerini. Fotoğrafı. Yılların yazılı olduğu kâğıdı. Ama hiçbir şey bulamadım.

Her şey gitmişti.

YİRMİ BEŞ

Buruşmuş gelinliği alıp avucumla beyaz dantelli kumaşı düzeltmeye çalıştım. Kumaş sağlam görünse de korse kısmı kirlenmişti. Üzerine basıldığı belliydi.

Kırılan kapı pervazına çivi çakmaya girişen Eamon'ın çekicinin sesi evde yankılanıyordu. Caleb'la Eamon dışarı çıkarlar-ken tel kapının menteşesi yerinden fırlamıştı. Biraz olsun normalliği andıran bir hisse kavuşmak için tüm günü bir şeyleri toparlamaya çalışarak geçirdiğimiz hâlde, birinin gizlice eve girmesinin neden olduğu rahatsız edici his hâlen her yere sinmiş durumdaydı.

Kurtarılamayacak şeyleri çoktan toplamıştım. Kırılmış bir parfüm şişesi, yırtılmış kâğıtlar, devrildiğinde bacaklarından biri kırılan komodin. Geriye yalnızca gardiroydan alınıp etrafa saçılan kıyafetlerle yataktan yere savrulan yorgan kalmıştı.

Eamon'ın işlerin çıkırından çıkmasından bahsederken kastettiği bu olmalıydı. Caleb bu durumu çözmeyi kafasına koymuştu. Bizi öylesine saplantılı bir şekilde mimlemişti ki gerekirse kanunları çiğneyebileceğini göstermişti. Aklını kaçırmanın eşiğinde duran bir adama benziyordu; bu da bana Esther'in onun hakkında haklı olduğunu düşündürüyordu. Belki babasından nefret ediyordu ama yine de damarlarında akan Nathaniel'in kanıydı.

Gelinliği dolaba asarken gözlerim yatak odası penceresinden gördüğüm Annie'ye kaydı. Tarlanın sınırında, elleriyle geniş, yassı tütün yapraklarına vura vura eve doğru yürüyordu.

Eamon içeri girdiğinde onu, arka kapının yanındaki duvara yaslandığım mutfakta karşıladım. Gün boyunca böyleydik. Ses-

sizdik, ikimiz de aklımızdaki şeyi dillendirmek istemiyorduk. Etrafımızdaki çember daralıyordu ve Eamon'la ben bir şeydik, Annie ise bambaşka bir şeydi.

“Gazete yazılarıyla fotoğraf bu cinayetle ilgilendiğimizin haricinde hiçbir şeyi kanıtlamaz,” dedi Eamon. “Jasper’da aynı kupürleri saklayan onlarca insan olmalı. Ama o kâğıda yazılı olan yıllar... Bu yılların ne anlama geldiğini bilmiyor musun?”

“Geçişlerle bağlantılı olduklarına eminim.”

Tezgâhtaki not defterinden bir kâğıt koparıp masaya koyduktan sonra bir kalem bulup elime tutuşturdu. “Yılları hatırlıyor musun?”

Başımı sallayarak masaya oturdum ve Caleb’in alıp götürdüğü kâğıttaki sırayla onları önümdeki not kâğıdına yazdım.

1912

1946

1950

1951

Bir gece öncesine dek, ne anlama geldiklerinden veya bunları ondan saklamam için bir nedenim olup olmadığından bile emin olamadığım için yatak odasında bulduğum şeylerden Eamon’a bahsetmemiştim. Ama artık bu noktayı geride bırakmıştık. Her şeyin mahvolmasının önüne geçmek istiyorsak, Eamon’la birbirimize karşı dürüst olmanın bir yolunu bulmak zorundaydık.

Ambarda fener ışığının loşluğunda beni öptüğü anı hatırlamama neden olacak kadar yakınımdaydı. Bu anı aklımdan çıkaramıyordum.

İki elini masaya dayayarak, öne eğilip kâğıtta yazılı rakamlara baktı.

Yılların açıklamasını yaparak yazmaya devam ettim.

1912 – *Esther, June’u 1989’a getiriyor (7 aylıkken)*

1946 – *June (35 yaşında) buraya geliyor*

1950 – *June (39 yaşında) buradan ayrılıyor*

Ben bu açıklamalarla birlikte yılların anlamını çözmeye çalışırken Eamon sessizdi.

Kurşunkalemin ucunu yeniden kâğıda bastırıp yazmaya devam ettim.

1951 – June (34 yaşında) buraya geri dönüyor

“Bu yıl bana anlamsız geliyor. Neden gelecekteki bir yılı yazmış olabilirim ki?”

“Belki de geri dönmeyi planlıyordun.”

Başımı iki yana salladım. “1950 benim üçüncü geçişimdi, yani bir daha kapıdan geçemeyeceğimi biliyordum.”

“Ama bir şekilde *geri döndün*.”

Beni endişelendiren de buydu. Beş yıllık örtüşme veya Esther’in deyişiyle bir kaçış deliği.

Gözlerimi kapatıp bir kez daha bu yapbozun her parçasının üzerinden geçtim. Eamon’ın dediği gibi, tüm bunların *planlı* olduğunu hissediyordum.

“Bana, bir daha o kapıdan asla geçmeyeceğime dair sana söz verdiğimi söylemiştin. Bu sözü vermemin nedeni bunu yapacağımı düşünmen miydi?”

“Ne düşündüğümü bilmiyorum.”

“Bana bu sözü verdirmenin bir nedeni olmalı. Neydi bu neden?”

Eamon kollarını göğsünde kavuşturup masadaki kâğıda baktı.

“Her şey hamile olduğunu anladığında başladı. Bir kızın olacağını ve onun da senin yaşadıklarını yaşayacağını bildiğin için çocuk istemiyordun. Bu yüzden evlendiğimizde çocuk yapmaktan anlaştık. Ama işler planladığımız gibi gitmedi. Bebeği istemeyeceğini sanıyordum ama istedin.”

Bu her şeyi değiştirir.

Bu sözcükler bir anda düşüncelerimin yüzeyine vurdu. Bu sözcükleri söyleyen kendi sesimi duyabiliyordum.

“Fikrini değiştirdin çünkü bebeği çok istedin. Ama bebek doğduğunda, bunu bozmaya öylesine odaklandın ki, yani...”

Doğru sözcüğü arıyormuş gibi duraksadı. “Bu laneti bozmaya... Çözemeyeceğini kabullenemiyordun.”

Bu her şeyi değiştirir. Bunu biliyorsun, değil mi?

“Esther bundan bahsediyordu,” dedim. “Son seferde her şeyin böyle başladığını söylerken bundan bahsediyordu.”

Eamon başını salladı. “Zaman geçtikçe bu konuda daha da saplantılı hâle geldin. Annie’nin hastalanmasını nasıl engelleyebileceğimiz üzerine çok fazla teori geliştiriyoordun ve bu teorilerden bazıları, kapıdan bir kez daha geçmeyi denemeyi içeriyordu. Endişeliydim. Hepimiz endişeliydik. İyi değildin ve tehlikeli bir şey yapmandan korkuyordum.”

Belki de bunu yaptım, diye geçirdim aklımdan.

İyi değildin.

Esther, Susanna hakkında da aynen böyle demişti.

“Bunun olduğunu düşünüyorsun, değil mi?” diye tahminde bulundum. “Laneti bozmaya çalıştığımı ve bunu başaramadığımı düşünüyorsun.”

“Öyle olsa bile,” dedikten sonra, Eamon bir an duraksadı. “Nereye gittiğin sorusunu yanıtlamıyor bu.”

“Hayır ama bunun nedenini açıklıyor.” Başımı kaldırıp ona baktım.

O anda insanın canını yakan soğuk gerçeklik yüzüme çarptı. Bulunacak bir şey yoktu çünkü bu ekmek kırıntıları hiçbir yere gitmiyordu. Kapıdan geçtiğimde, ölümünden önce Susanna’nın aklını kaybettiği gibi ben de aklımı kaybetmiş olabilirdim. Belki de o anın öncesinde kendimi tümünden kaybetmiştim.

Uzaklara dalıp gittim. Karnımdaki mide bulandırıcı his bir kez daha kalbimin hızlanmasına neden oldu. Zamanın bir noktasında çekip gitmiştim. Bunu şimdi anlıyordum. *Gerçekten* yok olmuştum. Bu düşünce ölümün soğuk nefesini tenimde hissetmemeneden oldu.

Masadan biraz hızlı kalktığım için kalem yuvarlanıp yere düştü. Nefes almam gerekiyordu. Ciğerlerime hava çekmek, rüzgârı yüzümde hissetmek istiyordum. Buradan çıkmam gerekiyordu.

Açık olan arka kapıdan çıkıp merdivenden indim. Ellerimi saçlarıma soktum. Nemli yaz sıcağına rağmen üşümeye başlamıştım; iliğime kemiğime işleyen bir ürperti hissediyordum. Dünyanın döndüğünü hissedebiliyordum. Koskoca gezegenin dönüşü benim de başımı döndürüyordu.

Annie'yi nasıl terk ettiğimi anlamaya çalıştığım bunca zaman boyunca, belki de buradan gitmemin nedeninin *Annie* olabileceğini hiç düşünmemiştim. Onun için yeminlerimi, kendime ve Eamon'a verdiğim sözleri bozmuştum. Beni böyle bir sevgiye hazırlayabilecek hiçbir şey yoktu. Ölen bir şeyin büyüdüğünü izlemeye beni ne hazırlayabilirdi ki? Farrow ailesinin kaderi Annie'nin de kaderiydi. Belki de bu kaderi değiştirmek için böyle bir riske girmiş, her şeyi tehlikeye atmıştım.

Kendi etrafımda dönüp onu görmek için tarlanın sınırına baktım. Ama Annie ortalıkta yoktu.

"Annie?" diye seslendim, güneşe karşı elimi gözlerime siper ederek. Ambarın önünde değildi. Callie'yle de değildi.

"Annie!" Bahçeye yürüyüp çitin üzerinden sarkarak içeri baktım ama bahçe de boştu.

O sırada dışarı çıkan Eamon beni izliyordu.

"Annie nerede?" diye sordum ona. "Eve geldi mi?"

"Hayır." Eamon'ın gözleri yola kaymıştı, çiftliğin sınırlarını tarıyordu.

Gittikçe hızlanan adımlarla ambara yöneldim ve çitin üstünden başını uzatmış Callie'nin ısrarlı kişnemelerini duymazdan gelerek ağır sürme kapıyı çekip açtım.

"Annie?" İçeri girip onu aradım. "Annie!"

Bölmeler de samanlıkta sessizdi.

Ambardan çıktığımda, Eamon koşar adım bana doğru geliyordu.

"Ambarda da değil," diyebildim soluk soluğa kalmış hâlde. İçimde yükselen panik sesime de yansımıştı.

Eamon ellerini ağzının iki yanına dayayıp haykırdı. "Annie!" Derinlerden gelen sesi, benim sesimin ulaşabileceğinden daha uzaklara, tarlaların ötesine uzandı. İkimiz de çit çıkarmadan durup dinledik.

“Nerede?” Yola baktım. Geçip giden bir araba görmüş müydüm? “Eamon, Annie nerede?”

Elim Eamon’ın gömlek koluna öyle yapışmıştı ki, bembeyaz kesilen parmaklarımın eklem yerleri acıyordu. Artık kalp atışlarımı hissedemiyordum.

“Nehre gitmiş olabilir mi?” Nehir uzaklarda, tepenin ardında kalan ağaçların ötesindeydi.

Eamon başını iki yana salladı. “O kadar uzaklaşmış olamaz.”

Eamon’ın ifadesi bütünıyla değişmişti. Şimdi yüzünde, onu anbean tükettiği belli olan saf bir dehşet okunuyordu. Kendimize sorduğumuz soru aynıydı. Caleb Rutherford daha bir gece önce evimize girmişti. Beni tehdit etmişti. Bizi tehdit etmişti.

Eamon beni iterek, eliyle tarlaların kuzeydoğu ucunu gösterdi. “Sen o taraftan başla, ben de bu taraftan gideceğim.”

Koşmaya başladım. En uzaktaki tütün sıralarının içinde kaybolana dek, bacaklarımın gücü yettiğince koştum. “Annie!” Hı-sırdayan tütün yapraklarının arasında koşarken çatlak sesimle bağırmaya çalışıyordum. “Annie!”

Hissettiğim panik aklımdan geçen düşünceleri her yöne savursa da bu düşüncelerin peşine takılamazdım. Uzaklardan gelen Eamon’ın sesini duyabiliyordum. Annie’nin adını her seslenişinde artan çaresizliği duymamak imkânsızdı. Eamon’ın sesini her duyuşumda kanımı donduran bir ürperti geçiyordu tüm vücudumdan.

Tütün sırasının sonuna ulaştığımda yavaşlamadım. Gözle-rimle tarlanın her köşesini taramaya çalışarak bir sonraki tütün sırasına daldım. Annie’nin adını haykırmaktan boğazım ağrı-maya başlamıştı.

“Anne!” Cılız bir sestiy duydum.

Yeniden koşmaya başlamadan önce bir an için olduğum yerde durdum. Nefesimi tutup kulaklarımı açtım. Eamon’ın rüz-gârla boğulan sesini hâlen duyabiliyordum. Az önce duyduğum cılız sesi hayal mi etmiştim?

“Anne!”

Bu yalın sözcüğü duymanın verdiği yakıcı acı içimde bir

bomba gibi patlayarak, beni ben yapan her şeyin sarsılıp kaymasına neden oldu.

Sesin geldiğini sandığımı yöne doğru bir adım attım. Bir adım daha.

“Anne! Bak!”

Bitkilerin arasına dalıp Annie’yi aramaya başladım. Bu yemyeşil denizin içinde onun pembe elbisesini gördüğümde göğsümden bir hıçkırık kurtuldu. Bir tütün sapının yanında öylesine küçük görünüyordu ki. Tütün sırasının tam ortasında duruyordu. Kahverengi gözleri heyecanla açılmıştı. Ellerini önünde birleştirmişti.

“Eamon! Burada!”

Ona doğru yürürken ayaklarımın üzerinde zor duruyordum. Tam önünde dizlerimin üzerine çöktüm. O ana dek ağladığımı fark etmemiştim ama çenemden sıcak gözyaşları damlıyordu.

Ona sımsıkı sarılıp kucağıma çektim ve yüzümü saçlarının arasına bastırıp kendimi bıraktım. Artık açıkça ağlıyordum.

“Bak,” diye fısıldadı Annie. Bedenlerimizin arasında kalmış minik elini açtığında, orada sakladığı uğur böceğini gördüm.

Böcek, Annie’nin avucunda ilerlerken gözyaşlarım yüzünden onu bulanık görüyordum.

“Görüyorum,” dedim çatlak sesle. Elimin tersiyle ıslak yanığımı sildim.

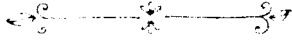
Birkaç saniye sonra da Eamon tütünlerin arasından fırlayarak yanımıza geldi. Bizi gördüğünde durdu, göğsü hızla inip kalkıyordu. Yüzü kıpkırmızıydı. Yere çöküp Annie’yle beni kendine çektiğinde, ben Eamon’ın kollarının arasına kıvrılırken Annie de benim kucağıma yerleşti. Az önce yaşadığımız iki dakikalık dehşetten bütünüyle habersiz hâlde, elindeki uğur böceğini izliyordu.

Bunun, mesafemi korumak veya sınırları bulanık hâle getirmemek için koyduğum kuralı yıkması umurumda değildi. O anda üçümüzün arasında bir milim mesafe bile olmasını istemiyordum. Başlangıcı ve sonu olmadan, üçümüzün birlikte olduğunu hissetmeye ihtiyacım vardı.

Hayatım boyunca hiç böyle bir korku hissetmemiştim. Asla. Ve Annie o sözcüğü söylediğinde içimde yepyeni bir evrenin doğmasına neden olan ışık patlamasından geriye dönüşün olacağını sanmıyordum.

Anne demişti.

YİRMİ ALTI

Annie benimle güvende değildi. Benimleyken hiçbir zaman güvende olmamıştı.

Karanlıkta, oturma odasının ortasında duruyordum. Gözlerim Annie'nin uyuyan bedeninin üzerindeydi. Pencereden giren ay ışığının loşluğunda, yatağındaydı. Huzurlu yüzü yorganın altında kalmıştı. Uzun, derin nefesler alıp veriyordu.

"June," dedi Eamon üçüncü kez. "Gece boyunca orada diki-
lemezsin."

Acıyan gözlerimi kırpmayı bile reddederek Eamon'ı duymazdan geldim.

Uyumayı denemiş ama yatakta dönüp durmuştum. Ayaklarım beni tekrar tekrar buraya getirmişti. Annie görüş alanımdan çıktığı anda o felç edici korku beni yakalayıp boğazıma çöküyordu. Onu kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Güvende olduğunu bilmem gerekiyordu.

Tarladaki o birkaç saniye, içimde bir hatıralar okyanusunun açılmasını sağlamıştı.

Bu her şeyi değiştirir.

Karanlıkta, verandada duruyorum. Rüzgâr saçlarımı yüzüme vuruyor. Eamon yalnızca birkaç santim uzağımda ama bana dokunmuyor.

"Bu her şeyi değiştirir. Bunu biliyorsun, değil mi?" diyorum.

Uzunca bir sürenin ardından başını sallıyor. Ama bunu yapması anlaştığımızı hissettirmiyor. Daha çok, aramızdaki ihtilaflı tasdik eden bir baş sallaması bu.

Gözlerimi kırptırıyorum. Yatağımızdayım, çıplağım, Eamon

yanımda, serinlemek için yorganı aşağıya itmişiz. Uyku bizi ele geçirmeden önceki son birkaç saniyedeyiz. Gözlerim kapanmak üzere. Eamon'ın eli belimin üzerinden kayarak şişmiş karnıma uzanıyor. Dudakları omzumda.

Gözlerimi kırptıştırıyorum. Çiftlik evindeyim. Çığlık atıyorum ama bu yüksek, tiz sesli bir çığlık değil. Derinlerimden gelen bir inilti. Eamon'ın elleri beni kavramış, ağzını kulağıma dayamış ama ne dediğini duyamıyorum.

Geceliğimin altında, sırtımdan inen ter damlalarını hissedebiliyorum. Vücudumu sarmalayan acıyı hissedebiliyorum. Ve itiyorum. Göğsümdeki o hırıltıyı bir kez daha duyarken, bacaklarımın arasındaki Esther'i görebiliyorum. Ay ışığıyla aydınlanan pencerenin önünde duran Margaret elinde bir bezle bekliyor.

O anda benden gelmeyen bir başka çığlık duyuyorum. Kollarımı ona uzatıyorum. Onu göğsüme bastırdıklarında hıçkırıyorum. Daha önce hiç duymadığım, derinlerden gelen kırık bir ses bu.

Sıcak. Tek düşünebildiğim bu. Bebek çok sıcak.

Eamon yüzünü saçlarıma yasladığında vücudunun titrediğini hissedebiliyorum. Kollarıyla beni sımsıkı sarmaladığını hissedebiliyorum.

Bunlar, son birkaç saatte zihnimi ele geçiren onlarca hatıradan yalnızca birkaçıydı. Artık kafam bunlarla doluydu. Kucağımdaki Annie'yi emziriyordum. Eamon karanlıkta, sabahın çok erken saatlerinde kollarında Annie'yle evde volta atıyordu. Bunlar artık görmememin imkânsız olduğu hatıralardı.

Anne.

Bu sözcük içinde çok fazla şey barındırıyordu. Bu sözcük bir anda beni yeryüzünden silmişti.

“June.” Eamon'ın sesi ancak içimdeki acının daha derinlerime inmesini sağladı. O ses. O sesi biliyordum. Kapıdan geçmemin öncesinde bile o sesi biliyordum. “Biraz uyumalısın.”

“Hasta olduğumu bana söylemeliydin,” diye fısıldadım.

“Hasta değildin.”

Büyükannem de her zaman bunu söylerdi. Esther'in bana

söylediği de buydu. Ama zamanın içinde sıkışmak, aşınmış bir zihne sahip olmak, buna parçalanmak denirdi. Aksıyorduk. Hepimiz aksıyorduk. Bunun bir beyin taramasında görünüp görünmemesinin hiçbir önemi yoktu. Bende bir *sorun* vardı.

“Olan bu işte,” dedim. “Bunu daha önce de gördüm. Büyükannemde. O da bunu Susanna ve Esther’de gördü. Buraya gelmeden önce bile bana da olmaya başlamıştı. Bize olan şey bu Eamon. Annie’nin başına gelecek olan da bu.”

Bunun sonu her zaman aynı yere çıkacaktı, değil mi? Kendimi bildim bileli bunu da biliyordum. Öyleyse neden canımı bu kadar yakıyordu?

Eamon bana bunları daha önce de duyduğunu söyleyen gözlerle baktı.

“Bu her şeyi değiştirir,” dedim bir kez daha, yüzüne bakarken. O da beni izliyordu.

“Sana bunu söylememiş miydim? Bunun her şeyi değiştireceğini söyleyerek seni uyarmıştım.”

Verandada ona hamile olduğumu söylediğim anı hatırladığını görebiliyordum. Ona bu sözcükleri söylediğim anı hatırlıyordu.

“Annie’yi nasıl terk edebildim?” Sesim çatladı. “Onu burada yapayalnız nasıl bırakabildim?”

Eamon’ın gözlerinde beni anladığını gördüm. “Bunu sana Esther mi söyledi?”

“Margaret.”

Eamon içini çekti.

“Bunu yapan nasıl bir annedir? Üç yaşındaki bir kızı terk eden nasıl bir insandır?”

“Bu, o kadar basit değil.”

“Basit. Susanna’dan aldığım tek şey bu hastalık değil Eamon. Susanna’nın yanındayken asla güvende değildim. Tıpkı Annie’nin benimle güvende olmaması gibi.”

“Sen ne dediğini bilmiyorsun.”

“Biliyorum.” İnatla başımı salladım. “Asla anne olmamalıydım.”

Eamon bana hiddetli bir öfkenin sınırında gezinen bir ifadeyle baktı. “Bak, neyi neden yaptığını bilmiyorum ama sen kı-zımız için canını verirdin. Her şeyi hatırlıyorsan bunu da biliyor olman lazım.”

Eamon’ın söylediği bu sözcüklere tutunmak, bu sözcüklerin beni içine düştüğüm karanlıktan çekip çıkarmasını istiyordum. Ona inanmak istiyordum.

“Sen, o gün Esther’in tarlasında tanıştığım insansın. Aynı insan. Burada kalıp benimle evlenmeye karar veren insan. Benimle çocuk yapmaya karar veren insan.” Bunları söylerken göz-leri dolmuştu. “O kapı şu anda açılıverse, sen de geçip gitsen bile, bunların hepsi doğru kalacak.”

“Eamon.”

“Dinle beni.” Yüzümü ellerinin arasına aldı. Sesi daha de-rinden gelen bir ton kazanmıştı. “Bunların hiçbirini değiştirmek istemezdim. Bana bir kapıdan geçip bütün bunları geriye döndürme şansı tanınsaydı, bunu asla yapmazdım. Beni anlıyor musun?”

Ona bakakalmıştım. Konuşmaya korkuyordum.

“Sen ve Annie tüm hayatımsınız. Bunu asla değiştirmek istemezdim.”

Ellerim bileklerine sımsıkı sarılmıştı. Beni tutan o adamı hatırlıyordum. Aşkının ateşini, böylesine kendinden emin oluşunu hatırlıyordum. İlk kez, buradan ayrılma fikrinin beni gerçekten korkuttuğunu fark ettim. Mason’ı olduğu hâliyle sevmiştim ama aynı zamanda onu sevmemin nedeni, hayatım boyunca beni seçen yegâne kişi olmasıydı. Ama bu... *Burası*, benim ellerimle inşa ettiğim bir yuvaydı. Bunu ben yapmıştım. Benimdi.

Kapının diğer tarafında bir hayat vardı. Bir geçmiş. Tuhaf bir ortadan kayboluş. Ama buradaki hayatta, daha önce hiç sahip olmadığım bir şeye sahiptim.

“Sana bir şey sormam gerekiyor,” dedi Eamon alçak sesle.

“Ne?”

Alnını alnıma dayayıp kıpırtısız kaldı. “Beni hatırlıyor musun?” Bu soruyu, yanıtından korkar gibi sormuştu. Onu mah-

vedecek bir yanıt verebilirim gibi. “İkimize dair hatıralarının olup olmadığını sormuyorum. Demek istediğim, beni *hatırlıyor musun?*”

Başımı salladığımda nefesini bıraktı. Burayı terk edip git-tiğimden beri ilk defa doğru dürüst bir nefes alabilmişti sanki.

“Hatırlıyorum,” diye fısıldadım.

O anda aramızda kalan birkaç santimlik boşluk canlanarak kapanmış gibi beni öpmeye başladı. Kollarında eridiğimi his-settim. Parmaklarının yakıcı hissinden başka hiçbir şey yoktu. Nefesinin ateşinden. Dudaklarımı çekiştiren dişlerinden.

Hissetmek istiyordum. Hepsini.

Ellerim gömleğinin yakasını bulup delirmiş gibi aceleyle düğmelerini açmaya başladı. Artık zihnim, fırtınaya kapılmış bir denizi andıran düşüncelerle çalkalanmıyordu. Yalnızca bu vardı. Gömleğini omuzlarından geçirip çıkarırken avuçlarımın altındaki teninin hissi vardı. Ağzının boğazımda bıraktığı yakıcı izler vardı. Bana dokunduğunda azıcık canımın yanması vardı.

Kolu bedenime dolanıp beni yatak odasına doğru yönlen-dirdi. Kapı kapanır kapanmaz, ondan ancak kemerinin tokasını açacak kadar uzaklaştım.

Elini sırtıma bastırıp beni kendine çekerken diğer eli gece-liğimin ince beyaz kumaşının içine uzanarak göğsümü buldu. Nefesimi bırakırken dudaklarımdan belli belirsiz bir inilti kur-tuldu. Bana dokunduğu her yerim çığlıklar atıyordu.

Başımın üzerinden geçirip çıkardığım geceliğimi yere bırak-tım. Daha fazla beklemek istemiyordum. Daha fazla bekleye-mezdim.

Beni daha da tutkuyla öperken yatağa uzandık. Vücudunun ağırlığı ciğerlerimdeki havayı sıkıştırıyordu. Beceriksizce bir yuvarlanma değildi bu. El yordamı bir arayışa gerek yoktu. Bu, keşfin vereceği nefes kesici bir heyecan değildi. Üzerinde ilk se-ferin damgası yoktu.

Bu, eve dönüştü.

Bacağımı kaldırarak vücuduna doladı ve dudaklarından kurtulan bir inlemeyle birbirimize yapıştık. Göğsüm göğsünün

altında inip kalkıyordu. Bir an için durdu, nefesi yavaşlarken alnını alnıma dayadı. Bir gözyaşı burnunun kemerinden aşağıya süzülüyordu.

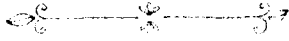
“Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Ellerim kalçasını buldu ve onu kendime çektim. Yalnızca içimde olduğunu değil, onu bütününüle hissedebiliyordum. Henüz şekil kazanmamış yerlerde, uzanamadığım tüm görüntülerle hislerin bulunduğu yerlerde bile onu hissedebiliyordum.

Bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi hareket ediyorduk. Ve bunu yüzlerce kez yapmıştık. Ama aslında aynı zamanda yapmamıştık. Eamon *bu* vücuda daha önce hiç dokunmamıştı. *Bu* dudaklar onu daha önce hiç böyle öpmemişti. Nazik, yumuşak değildi. Yavaş da değildi. Derindendi, içtendi. Hatıralarla doluydu ve soluk soluğa kalmış hâlde, kaçıp uzaklaşmalarına fırsat bırakmadan bu hatıraları takip ediyordum.

Beş yıl önce kapıdan geçip buraya gelen June hakkında yanıliyordum. Zalimce olduğunu düşündüğüm için, bu seçimi yüzünden ondan nefret etmiştim. Bunun pervasızlık olduğunu düşünmüştüm. Ama benliğimi yerle bir eden bu acı verici sevgi bana bencilce gelmiyordu. Artık bunun cesurca olduğunu hissediyordum.

YİRMİ YEDİ

Uzunca bir süre sessiz kaldık. Sabah güneşi, odamızı ışıkla doldurarak tarlaların üzerinde yükselmişti.

Eamon yanımda sırtüstü yatıyordu. Kapalı ağzımı omzuna dayamıştım. Elim göğsünün üzerindeydi, kaburgalarının altındaki kalp atışlarını hissedebiliyordum. Kalbinin her atışı Eamon'ın gerçek olduğunu söylüyordu. Bu gerçektir. Gerçekten oluyordu.

Hareket etmek, yerimden kıpırdamak şöyle dursun, konuşmak bile istemiyordum. Bu kıpırtısız huzuru bozmaktan korkuyordum. Bu, çok kırılgan, değerli bir şeydi. Bu, ardından bir fırtınanın geleceğine inanmak istemediğim bir sessizlikti.

Bu her neyse, hiç basit değildi. Parçaları bir araya getirmeye, anlayabileceğim bir hikâyeyi anlatan kronolojik bir zaman çizgisinde birleştirmeye çalışıyordum. Ama parçalar birer birer ortaya çıksa da hızlı olmadığı gibi, sırayla da gelmiyorlardı.

Kırmızı kapıyı ben de her Farrow gibi açmıştım. Bunu yapmamın hayatımı sonsuza dek değiştireceğini bilmiyordum. Benim durumumda ise, hayatım iki kere değişmişti. Şimdi bir seçim daha vardı ve bu seçimi yapabilecek tek kişi bendim.

Eamon'ın dokunuşlarını tenimin üzerinde hâlen hissedebiliyordum. Bacaklarımın arasındaki ağırlığını. Beni sarmalayan kollarının sıcaklığıyla uyandığım ilk günkü gibi, yatak çarşafında kokusunu alabiliyordum. Bir yıl süren bir uykunun ardından gözlerim açılmaya başlamış gibi, daha o zamanlarda içimde bir parçam buna uyanmaya başlamıştı.

Eamon'ın beni gerçekten tanıyan tek kişi olduğu artık benim için açıklık kazanmıştı. Gerçekten. Bütünüyle. Hayatımda beni

seven insanlar vardı ve bu yüzden kendimi çok talihli hissediyordum. Büyükanнем. Birdie. Mason. Ama kendim için olduğu kadar onları da düşündüğümden dolayı, onlardan saklı tuttuğum parçalarım vardı. Ama bütün bunları Eamon'a vermenin bir yolunu bulmuştum.

Gerçekten istediğim şeyleri bilen tek kişi Eamon'dı. İstediğim şeyleri saklamadığım tek kişi. Ama nefesini dinleyerek yanında yatarken, benim de onun için böyle biri olup olmadığını bilmeye ihtiyacım olduğunu fark ettim.

“Sana bir şey sormam gerekiyor,” diye fısıldadım.

Göğsünün üzerinde parmaklarını yavaşça parmaklarımın arasına geçirerek elimi olduğu yerde tuttu. “Olur.”

Güneşin tenini yaktığı köprücük kemiğine bakıyordum. Bu soruyu sorduğum anda, dudaklarımdan dökülen sözcükleri geri alamayacaktım. Eamon'ın yanıtını duyduğum anda, bunu unutmama şansım olmayacaktı.

“Nathaniel Rutherford'u öldürdün mü?”

Taşıdığı anlama nazaran kulağa çok basit bir soru gibi geliyordu. Ama sesim titremediği gibi, soruyu sorarken tereddüt de etmedim. Önünde sonunda bu sorunun da yanıtını hatırlayacaktım belki ama şimdi öğrenmek istiyordum. Ve bunu bana söyleyen kişinin Eamon olmasını istiyordum.

Eamon uzunca bir süre kıpırtısız kaldıktan sonra ağırlığını diğer tarafa kaydırды, ardından elimi aşağıya kaydırarak doğruldu. Saçlarını arkaya attı, yana dönüp ayaklarını aşağıya uzattı. Bense yanağımın içini ısıırıyordum.

Bir kez daha aramıza duvar çekiyordu. Bunu vücudunun değişen duruşundan anlayabiliyordum. Gözlerinin odanın köşesine kayışından.

Ben de arkasında doğrularak sırtına yaslandım. Tenimi tenine dayayıp kollarımla onu sardım. Kaskatıydı. Ama yanağımı kürek kemiğine dayadığımda biraz olsun gevşediğini hissettim.

“Nasıl bir adam olduğuma karar vermeye çalıştığın için mi soruyorsun bunu bana?”

“Gerçeği bilmek istediğim için soruyorum. Bütünüyle gerçeği.”

Eamon dirseklerini dizlerine dayayıp yüzünü ellerinin arasına aldı. Parmaklarının arasından nefes alıp veriyordu. Bir kez daha başını kaldırıp baktığında, pencereden giren ışıkta vücudu yarı yarıya aydınlıkta kalmıştı. Yavaşça elimden tutup beni yanına çekti. şimdi ben de yatağın kenarında, yanında oturuyordum. Gözlerimin içine baktı.

“Emin misin?”

Emindim. “Bana güvenebilirsin,” dedim. Güvенеbilirdi, bunu içtenlikle söylemiştim. Bana bunu değiştirebilecek bir şey söyleyebileceğini sanmıyordum. Artık olmazdı.

Bir kez daha sessizleşti. Doğru sözcükleri arıyormuş gibi gözleri odada gezindi. Bir şey söylediğim anda fikrini değiştirmesinden korkarak bekledim. Bana dönüp yüzüme baktığında, elini yanağıma doğru kaldırdı ve başparmağı alt dudağımın kavisinin üzerinden geçtikten sonra çeneme doğru indi.

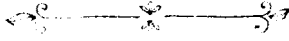
İfadesinin ne anlama geldiğinden emin değildim. Endişe mi? Yoksa şefkat mi? Konuştuğunda sesinde temkinli bir yumuşaklık vardı.

“Onu ben öldürmedim aşkım,” dedi. “Sen öldürdün.”

Eamon’ın dudaklarından bu sözcükler döküldüğü anda, hatırladım.

YİRMİ SEKİZ

21 Haziran 1950

Bir flaşın patlamasıyla çatırtılı, cızırtılı bir ses dolduruyor kafamın içini. Flaşın beyaz ışığı silinirken çadırın yumuşak ışıltısıyla sarmalanıyorum bir kez daha. Banjonun tiz sesi çınlarken, dans pistinde vücutlar hareket ediyor, elbisem rüzgârla dalgalanıyor. Fotoğrafçı bir fotoğraf daha çekerken flaşının ampulü bir kez daha patlıyor.

Yaz Ortası Panayırı'ndayım.

Havada kahkahalar çınlıyor. Kalabalığın içinde Margaret'la Esther'in yüzlerini gördüğümde gülümsüyorum.

Margaret soluk soluğa kalmış. Dans etmekten yüzü kıpkırmızı kesilmiş. "Eamon nerede?"

"Eve gitti," diyorum. "Callie yine kaçmış."

Kaşlarını çatan Margaret'in gözleri omzuma kayıyor. "Onu almamı ister misin?"

Bakışlarım aşağı kayarken, taşıdığım sıcak ağırlığı fark ediyorum. Annie'nin küçüklüğü kollarını boynuma dolamış, ayakları sallanıyor. Göğsümde uyuyakalmış.

"Gerek yok," diyorum, kollarım ağrmasına rağmen bu histen hoşlandığımı düşünerek. Belki bir saatten uzun süredir Annie kucağımda.

Esther başına eşarbını geçirmiş bile. "Hazır mısınız kızlar?"

Esther'in peşinden kamyonetine doğru yürürken, panayırın sesleri gerimizde kalıyor. Pencerelerimizi açıp yola çıkıyoruz. Dağların üzerinde pastel tonlarda bir gün batımının ilk anları yaşıyoruz. Yanıp sönen ateş böceklerinin eşliğinde çiçek çiftliğine giriyoruz.

Kamyonetten indiğimiz sırada uyanmış olan Annie, biz pasta yerken basamaklarda yalın ayak hoplayıp zıplıyor. Tütün hasadın-

dan, Asheville'e yapmamız gereken gecikmiş yolculuktan konuşuyoruz. Ardından Annie'yi bir kez daha kucağıma alıyorum. Karanlık çökmeden eve gitmek istiyorum.

"Sizi bırakmamı istemediğine emin misin?" diye soruyor sallanan sandalyesindeki Esther.

Saçlarındaki kurdelelerden birini çekiştirip duran Annie'ye bakıyorum. Annie'nin minik bedeninde biriken enerjinin bir kısmını yakmazsak bu pasta yüzünden geç saatlere dek uyumayacağı kesin.

"Hayır, hayır, yürümek için güzel bir akşam," diyorum.

Henüz alaca karanlık tam anlamıyla çökmemiş. Çiçek tarlalarındaki böceklerin seslerini dinleyerek, arazinin arka köşesine doğru yürürken bitkilerle kaplı patikada Annie önüme geçiyor ve nehre kadar bu şekilde gidiyoruz. Bu tarlalarda kestirme olarak kullandığımız bir yaya köprüsü var ama köprü henüz görüş alanımıza girmemişken, Annie bir ağacın kabuğuna yapışmış bir ipek böceğini yakından incelemek için duruyor. Ben de yanında eğilip parmağımı böceğin tüylü bacaklarının altına koyuyorum. Böcek kanatlarını çırparak parmağıma tırmanıyor.

Böceği aramızda tuttuğumda Annie'nin balımsı kahverengi gözleri heyecanla açılıyor. Bu ifadesi beni güldürüyor.

Böyle anları kaçırmaktan korkuyorum. Böyle anlar ne yapmam gerektiğinden emin olmamı sağlıyor.

Böcek uçup gittiğinde Annie gözden kaybolana dek ardından bakıyor.

Nehrin masmavi suyu parıldıyor, bir saate karanlık çökecek.

"İyi akşamlar Bayan Stone."

Loş ışıktaki güneşli aksanı taşıyan bu sesi anında tanıyorum. Kirlisenin kapılarından dışarı dökülen bu sesi defalarca duydum. Bu sesi kâbuslarımda duydum.

Arkama döndüğümde, nehir kıyısını takip eden toprak patikada duran Nathaniel Rutherford'u görüyorum. Üzerinde ütülü bir takım elbise var, şapkası ellerinde ve bulunduğum yerden bile botlarının parlaklığı gözümde kaçmıyor. Onu panayırda görmemiş olsam da mevcudiyetini hissetmiştim. Her nasılsa, her zaman yakınlarda olduğunu hissettiriyor. İzlediğini.

Zorlukla yutkunuyorum. Nathaniel'ı Esther'in çiftliğinde ilk görüşüm değil bu. Ama ateşli bir bakışın oturduğu gözlerini üzerime dikmişken, bu gece gözlerinde biraz daha delice bir ifade olduğunu görüyorum.

Bizi takip mi ediyordu?

Omurgamdan yukarı tırmanan korku, elimi koruyucu bir şekilde Annie'nin omzuna koymama neden oluyor. Bizimkilere seslensem bizi duyamayacakları kadar evden uzakta olduğumuzu fark ediyorum.

"Bence konuşmamızın zamanı geldi," diyor, bize doğru bir adım atarak.

"Eve gidiyoruz. Eamon bizi bekliyor."

Söylediğim şey onu eğlendirmiş gibi gülümsese de, gözlerinde hâlen dümdüz, ölü bir bakış var. Bize doğru bir adım daha attığında hafifçe sendelediğini görüyorum. İçkili olduğu belli.

"Çünkü intikam hakkı bana ait dediğini biliyoruz," diye İncil'den bir bölüm okumaya başlıyor Nathaniel. "Bunun karşılığını ben vereceğim diyor Rab. Ve bir kez daha, Rab insanlarını yargılayacak."

Bize doğru bir adım daha attığında nabzımın hızlandığını hissediyorum. Yavaş adımlarla bize doğru geliyor.

"Bir an önce eve dönmemiz gerekiyor. İyi akşamlar Bay Ruthherford." Annie'nin elini tutup yanından geçmeye çalışıyorum ama hızlı hareket ederek yolumu kapatıyor.

Ne yapacağımı bilmez hâlde etrafıma bakıyorum. Özellikle de Annie kucığımdayken bu adamı aşıp geçmenin kolay bir yolu yok. Nehirden geçebiliriz ama suyun derin olduğunu biliyorum. Akıntı çok güçlüyse ne olacak? Annie ellerimden kayıp akıntıya kapılırsa ne olacak?

"Olan bu, değil mi?" diye devam ediyor. "İntikam?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyorum çatlak bir sesle.

"Senin kim olduğunu biliyorum June. Kendi kanımdan canımdan olan bir insanı gördüğüm anda tanırım."

Ses tonundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin olamıyorum. Ama yüzündeki ifade hiç değişmiyor. Biliyor. Defalarca bu

gerçeğin etrafında dolanıp dursak da bu adam benim kim olduğumu biliyor.

“Sen benim günahımın tohumusun. Tiksinti verici, menfur bir şey. İkiniz de öylesiniz.”

Bayırı kaplayan ağaçlara bakıyorum. Eve kıyasla, çiçek çiftliğine daha yakınız ve tarlalardan geçen kestirme yolu defalarca kullanmışızdır. Gerekirse, Annie'nin eve dönüş yolunu kendi başına bulabileceğini söylüyorum kendime. Yanında ben yokken nehre girmemesi gerektiğini biliyor. Esther'in verandasının ışıklarını görene dek patikadan ayrılmayacaktır, diyorum kendime.

“Annie, çiftliğe geri dön,” diyorum, onu ağaçlara doğru itmeye çalışarak.

Ama Annie yerinden kıpırdamıyor.

“Bana eziyet çekertmek için Susanna'yı gönderdi,” diye devam ediyor Nathaniel. “Şeytan zayıf olduğumu biliyordu.”

Bir kez daha Annie'yi dürtüyorum. “Git buradan bebeğim.”

Ama minik yumruğunun içinde tuttuğu bir ot sapıyla, donakalmış hâlde Nathaniel'a bakıyor.

“Onu ilk gördüğümde annenin şeytani bir tarafı olduğunu anlamıştım. Gururum yüzünden, bunun üstesinden gelebileceğimi düşündüm.”

Nathaniel yarı kayar gibi attığı adımlarla bize yaklaşıyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan, elleri omuzlarımı sımsıkı kavırıyor.

Soluğum kesiliyor. Gözlerim açılıyor.

Parmakları beyaz elbisemin kumaşına dolanırken, geriye sendeliyorum. Dengemi yeniden kazanmaya çalışırken haykırıyorum. “Annie! Koş!”

Sonunda koşmaya başlayan Annie'nin elbisesi alaca karanlıkta hareket eden bir alev gibi görünüyor. Çalıların arasında gözden kaybolmasını izliyorum.

“Onu sevmiştim.” Nathaniel ağlamaya başlıyor. Yüzü buruşuyor. Beni sertçe sarsıyor. “Onu, Tanrı'yı sevdiğimden daha çok sevdim. Günahların en büyüğüdür bu.”

Beni öylesine şiddetle geriye itiyor ki, nehrin sığlık kısmına sırtüstü devriliyorum. Sırtım su altındaki taşlara çarparken, akıntı

ağırlığımı çekeştiriyor. Kıyıda bir kaya çıkıntısına tutunuyorum. Tepemde dikilen Nathaniel beni tutup yukarı çekiyor.

“Bu lekeyi temizlemenin hiçbir yolu yok.” Sözcükleri geveliyor. “Bunu denedim. Bu lekeyi temizlemeyi denedim.”

Ensemde keskin bir acı duyuyorum. Yumruğuyla saçımı tuttuğunu anlıyorum. “Lütfen!” diye bağıriyorum hıçkırıklarımın arasında. “Dur lütfen!”

Nathaniel’in gözlerindeki ürpertici bakış bir an için kaybolurken kısırtısız kalıyor. Eli saçlarımı mengene gibi kavramış. Yüzüme bakıyor.

“Onu nehre götürdüm ve çığlıkları kesilene kadar suyun altında tuttum,” diye fısıldıyor.

Bir kez daha haykırıyorum. “Lütfen.”

“Sonra da onu meşe ağacının altına gömdüm.” Burnunu çekiyor. “Ama Tanrı’nın bana verdiği ceza henüz sona ermedi. Her şeyi düzeltene dek de bu ceza sona ermeyecek.”

Ellerini tırmalıyor, gömleğini yırtıyorum.

“Her şey yolunda,” diyor yumuşak bir sesle, gözlerimin içine bakarak. “Seni vaftiz ediyorum June Rutherford.” Beni suya sokuyor. Birdenbire yok olan gün batımının renklerinin yerini çalkantılı su alıyor. Ayaklarım kayıyor. Beni bir daha yukarı çekiyor. Öksürüklerimin arasında çığlık atmaya çalışıyorum.

“Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına...”

Beni yeniden suya sokuyor. Kollarını tırmalıyorum. Tepemde dikilen kapkara bir silüete dönüşüyor. Onu tekmelemeye çalışsam da ayaklarımı kontrol edemiyorum. Çırpınıyorum ama beni sımsıkı tutuyor. Vücudunun tüm ağırlığıyla beni aşağıya bastırıyor. Suyun altında onun da hıçkırıklarını duyabildiğimi sanıyorum.

Artık ne olduğunu anlıyorum. Öleceğim.

Göğsümde sıkışıp kalan bir başka çığlıkla, ağızımdan kabarcıklar çıkıyor. Onu bırakıyorum, ellerim çaresizlik içinde tutunacak bir yer arıyor. Ciğerlerim patlamak üzereymiş gibi hissederken ellerim bir şeye sarılıyor. Bulanık görüş alanım bir kez daha kapkara bir silüetle kaplanırken bacaklarımın uyuştuğunu hissediyorum.

Parmaklarım bu kapkara şekle sarılıyor ve içimde kalan tüm

güçle kolumu suyun altından yukarı savuruyorum. Kolum suyun yüzeyini yarıp şakağına isabet ediyor.

Nathaniel'in eli birdenbire gevşiyor. Geriye sendelediğini görüyorum. Ve serbest kaldığımı, akıntının beni çekmeye başladığını hissediyorum.

Nefessiz kalmış hâlde, son gücümle sudan başımı çıkarıyorum. Tutunduğum kayanın üzerine yığılıp öğürüyorum.

Nathaniel bir ses çıkarıyor. Gözlerimi kırptıştırıyorum. Nehrın suyu görüşümü bulanıklaştırıyor ama hâlen ayakta olduğunu görebiliyorum. Elini kanayan başına dayamış. Dudaklarından dökülen sözcüğü anlayamıyorum ama bana doğru hamle yaptığını görüyorum.

Bana ulaşmadan, sendeleyerek dizlerinin üzerine çöküyor. Vücudum o kadar ağırlaşmış hâlde ki bayılmak üzere olduğuma eminim. Her an her şeyin kararacağından şüphem yok.

Öğürerek, tutunduğum kaya parçasını iki elimle başımın üzerine kaldırıyorum. Ve kayayı onun kafasına indirirken boğazımdan korkunç bir ses kurtuluyor. Ona bir daha vuruyorum. Ve bir daha. Artık hareket etmediğini fark ettiğimde bile vurmaya devam ediyorum. En sonunda kaya parçası kanayan parmaklarımın arasından kayıp düşüyor ve nehrin kıyısına yıkılıyorum.

Sırtüstü yatıyorum. Başımı çevirdiğimde Nathaniel'in bana baktığını görüyorum. Ama boş bakan gözlerinde artık hayat emaresi yok. Öldüğünden emin olmak için nabzını kontrol etmeme gerek yok.

Ağaçların arasından gelen bir çıtırtıyla, ellerimle dizlerimin üzerinde doğruluyorum. Ve birdenbire o minik beyaz alevi görüyorum.

Annie patikada durmuş beni izliyor. Bir kez gözlerini kırptıştırıyor. Sonra bir kez daha.

Ancak o anda ne yapmış olduğumu anlıyorum. Ayaklarımın dibindeki Nathaniel Rutherford hareketsiz yatıyor. Nehrın sığığında yattığından vücuduna çarpan su ikiye bölünüyor. Her yer kanıyla kaplı. Ellerim, kollarım, elbisem onun kanıyla kaplı. Sıçramış boya gibi, taşlar kanıyla kaplı.

Kanla kaplanmış her şeyden uzaklaşmaya çalışarak geriye sen-

delerken kıyıya kusuyorum. Saçlarım iç içe dolanmış, yüzüme yapışmış. Daha fazla kusamayacağımı anladığımda doğrulup kalıyorum. Bayırı tırmanıyorum. Annie'yi kucağıma alıp koşmaya başlıyorum.

Ağaçlara ulaştığımızda bir kez olsun dönüp arkama bakmıyorum. Titreyen bacaklarımdaki yakıcı hisse rağmen yavaşlamıyorum. Yaya köprüsünü geçtikten sonra, Annie'yi Grangerların batıda kalan çayırının çitinin üzerinden geçiriyorum. Ben de çitten atladıktan sonra koşmaya devam ediyorum. Evimizin bacasından yükselen dumanı görene kadar durmuyorum.

"Eamon!" diye haykırıyorum, tütün sıralarının arasına daldığımda. "Eamon!"

Yavaşlıyorum, ayaklarımı sürüyerek ilerlemeye devam ediyorum. Sağ ayağımda keskin bir acı duyuyorum. Bir yerlerde ayakbıçlarımdan birini kaybetmişim.

"Eamon!"

Adını bir kez daha haykırırken tarlayı geride bırakıyorum ve tam tütün sıralarının arasından çıktığım anda evin arka kapısı açılıyor. Kapı sertçe çarparken onu görüyorum. Mutfaktan gelen ışıktaki kapkara bir silüet.

Annie ağlıyor. Bana sımsıkı tutunmuş olsa da onu düşürecekimden eminim. Bu olmadan durup dizlerimin üzerine çöküyorum.

Eamon basamaklardan iniyor. "June?"

Nefes alamıyorum.

"June?" Annie'yi kollarımdan alıyor. "Ne oldu?"

Annie'nin beyaz elbisesine de vücudumu kaplayan kanın sıçradığını fark ediyorum o an. Eamon hızla Annie'nin üzerinden elbiseyi çıkarıyor.

"Neren yaralandı canım?" Eamon panik içinde Annie'nin vücudunda kanın kaynağını arıyor.

"Annie iyi." Ağzımın kıpırdadığını, bu sözcükleri söylediğimi hissediyorum ama kendi sesimi duyamıyorum. "O iyi." Önemli olan tek şey bu olduğundan bu sözcükler dilime yapışıyor. "O iyi. O iyi. O iyi."

Eamon ayağa kalkıyor ve Annie'yi eve götürüyor. Çok geçmeden

geri dönüp bu defa beni ayağa kaldırmaya çalışıyor ama bunu yaptığı anda kollarının arasına yıkılıyorum. Beni yakalıyor.

"June?" Sesi ne kadar korktuğunu gösteriyor. "Bana ne olduğunu anlat." Şimdi elleri her yerimde. Saçlarımı kaldırıyor, elbisemin düğmelerini çözüyor.

"Onu öldürdüm," diyorum, uyuşmuş bir ağızla.

"Ne?"

Artık evin içindeyiz ve en sonunda onun yüzünü görebiliyorum.

"Nathaniel Rutherford. Onu öldürdüm."

Beni sandalyeye oturtuyor ve önümde dizlerinin üzerine çöküyor. "Nerede? Nasıl?"

"Bizi takip etmiş. Beni..." Tüm vücudum zangır zangır titriyor. "Beni nehirde boğmaya çalıştı."

Eamon birdenbire öyle kıpırtısız kalıyor ki sanki nefes bile almıyor. Gözleri göğsümün tam ortasına dikilmiş, elleriyle hâlen beni tutuyor. En sonunda başını kaldırdığında gözlerindeki paniğin yok olduğunu görüyorum.

"Beni dinle," diyor.

Oturduğum yerde iki büklüm olup bir kez daha ağlamaya başlıyorum.

"June," diyor daha sert bir sesle. "Nefes al."

Yutkunarak dediğini yapmaya çalışıyorum. Öyle kötü titriyorum ki.

"Bana Nathaniel'in tam olarak nerede olduğunu söyle."

Düşünmeye çalışıyorum. "Yaya köprüsünden önceki dönemde. Suyun kenarında."

Eamon ayağa kalkıyor. Ocağı yaktığını duyuyorum. Sonra arka kapıdan çıkıp iki kova suyla geri dönüyor. Sersemlemiş hâlde, Eamon'un suyu Annie'nin kuytu köşesinin yanındaki küçük küvete dökmesini izliyorum.

Çaydanlıkta suyun kaynamaya başladığını gösteren ıslık sesi gelirken, Annie'nin kan lekeli elbisesini dışarıdan getiriyor ve saçlarında kalan son kurdeleyi de çekiyor. Çoraplarını, ayakkabılarını alıyor. Ardından aynısını benim için yapıyor. Yumuşak hareketlerle üzerimdeki elbiseyi çıkarıyor. Şimdi sandalyede cırlılığım.

Hareket edemiyorum. Eamon'a ne yaptığını bile soramıyorum

ama ateş yanmaya başladığında kıyafetlerimizi şömineye attığını anlıyorum. O anda ellerimin halini fark ediyorum. Tırnaklarımın altında kurumaya başlayan kanı.

Otomatik hareketlerle lavaboya gidiyor, musluğu açıyor, ellerimi suya sokuyorum. Ellerimi sertçe ovarken giderden akan kana bakıyorum.

Çaydanlıktaki su kaynadığında, Eamon sıcak suyu küvete döktükten sonra beni almak için geliyor. Kollarımı boynuna doluyorum, beni kaldırıp küvete sokuyor. Annie'yi de kollarıma veriyor. Annie artık ağlamıyor. Ben de.

"Kapı çalınacak olursa, kamyonetini tamir etmek için Esther'e gittiğimi söyleyeceksin. Annie'yi temizleyip yatır."

Sanırım başımı sallıyorum.

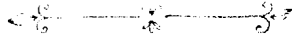
"June? Beni anladın mı?"

"Evet."

Elini Annie'nin başından geçirdikten sonra beni öpüyor. Ama dudakları alnımda her zaman olduğundan biraz daha uzun kalıyor. Sonra da arka kapıdan çıkıp gözden kayboluyor.

Şöminedeki ateşin çatırtıları dışında ev sessiz. Alevlere bakıyor, kanlı elbisemin yanmasını izliyorum.

YİRMİ DOKUZ

O gece aklımdan kare kare geçiyordu. Çiçek tarlaları boyunca uzanan ahşap çit. Nathaniel'in vücudunun tepesinde dikilirken ellerimdeki acı verici soğuk. Koşarken karanlıkta yanıp sönen ateş böcekleri. Tüm gecenin en net anı, şöminede yanan kıyafetlerin görüntüsüydü. Şu anda bile o kokuyu neredeyse alabiliyordum.

"Nehre ulaştığımda hava kararmıştı," diye anlatmaya başladı Eamon. "Yolda kimseyi görmesem de önlem olarak fenerimi kapalı tuttum. Beni hiç kimse görmedi."

Yatak odasının penceresinin önünde durmuş, otlayan Cal-lie'yi izliyordum.

"Onu bana söylediğin yerde buldum. Köprüden önceki dönemeçte." Eamon görüş alanımın ucuna girerek pencerenin yanındaki duvara yaslandı. "Sırf vücudunun hâline bakarak bunun çok şüpheli görüneceğini anladım. Kollarında, yüzünde boğuşma izleri vardı. Muhtemelen senin..." Cümlesini tamamlamadı. "Biri onu o hâlde bulduğu takdirde sorular sorulacaktı. Bu yüzden cesedi nehrin aşağısına sürükleyerek onu şeleden atmaya karar verdim. Böylece kaza gibi görünebilirdi. Belki panayırda çok içmişti. Belki de yalnızca ayağı kayıp düşmüştü. O hafta çok fazla yağmur yağdığı için nehir yükselmışti. Akıntı kuvvetliydi."

Eamon katil değildi ama masum da değildi. Bunu birlikte yapmıştık.

"Onu şelalenin sınırında suya bıraktım. Karanlıkta görmek zordu ve kıyıda yıkılmış bir ağaç olduğunu göremedim. Akıntıya kapıldı ve sabahın ilk ışıklarında bir balıkçı cesedi buldu."

Nathaniel'in yarısı suyun içinde olan bembeyaz cesedini zihnimde canlandırmamaya çalıştım.

"Mimi Granger'ın Şerif'in ofisine bıraktığı mesajı almalarının ardından, o gecenin geç saatlerinde Sam geldi. Neyse ki ben çoktan dönmüştüm. Sam'e tüm gece evde olduğumuzu söyledik. Ama sonra, ölümünün öncesindeki haftalarda beni Nathaniel'la tartışırken gördüklerini söyleyen insanlar çıkmaya başladı. Mimi Granger'ın o gece seni gördüğü duyulduğunda, daha da fazla dikkat çekmiş olduk."

Gözlerimi kapattım. Eamon'ın anlattığı her şeyi görebiliyor, duyabiliyor, hissedebiliyordum. Kollarımda Annie'yle bel hizasına gelen yoncaların arasında koşarken hırıltılı nefeslerimi. Ayakkabımı kaybettikten sonra ayağımdaki acıyı. Mimi bu ayakkabıyı aylar sonra ot kurutma makinesinde bulmuştu.

"Kimsenin buna inanmak için nedeni yoktu. Sen ortalıktan kaybolana dek, Mimi'nin söylediklerini bile ciddiye aldıklarını sanmıyorum. Zamanlama şüpheliydi. Soruşturma devam etse de kimse seni bulamıyordu. Sen geri dönmediğinde daha fazla soru sormaya başladılar."

"Neden polise gitmedik? Neden gidip gerçeği anlatmadık?"

"Jasper'daki hiç kimse gerçekte olan şeye inanmazdı. Jüri heyetindeki hiç kimse, Papaz'ın kötü bir adam olduğunu veya senin canını yakmak istediğini düşünmezdi. Bu kasabanın tanıdığı Nathaniel öyle bir adam değil."

Nathaniel'in nasıl bir adam olduğunu bilen hayattaki tek kişi Caleb'di. Babası, *babamız* hakkında konuşurken gözlerindeki tedirgin edici parıltıyı görmemek imkânsızdı.

"Seni buna bulaştırdığıma inanamıyorum," diye mırıldandım.

"Sen beni hiçbir şeye bulaştırmadın June. Yardıma ihtiyacın vardı ve ben de sana yardım ettim. Sen de benim için aynı-sını yapardın."

"Ama Caleb yalan söylediğimizi biliyor Eamon. Gözlerimin içine bakarak her şeyi bildiğini söyledi."

"Hiçbir şey kanıtlayamaz."

Buna ikna olamıyordum. Şüpheli olarak peşimize düşmek

için hiç olmadığı kadar nedene sahipti. Özellikle de bu evde bulduğu şeyleri düşününce. Tamam, bunlar belki kanıt değildi ama söylediğimizin aksine, Nathaniel’la ne kadar çok ilgilendirmizi ortaya koyuyordu.

“Kanıt aramak için kanunları çiğnemeyi göze alıp *evimize* girdi.”

Bunu duyduğunda Eamon’ın ifadesi değişti. Özellikle *evimiz* demiş değildim. Ama demiştim işte.

“Ya o sırada Annie burada olsaydı?” dedim yüksek sesle.

“Ama değildi.”

“Ya Caleb aslında kim olduğumu biliyorsa?”

“Bilmiyor.”

Parmaklarımı ağzıma bastırıp başımı iki yana salladım. “Burada eksik bir parça daha var. Yalnızca bunu henüz göremiyorum.”

Günlerdir bunu düşünüyordum. Hâlen herkesten sakladığım çok fazla şey vardı. Mecbur kalmadıysam neden böylesine tehlikeli bir zamanda buradan ayrılmaya karar vermiş olabilirdim ki?

Hatıralar sorularımın yanıtlanmasına yetecek kadar hızlı gelmiyordu. Her şeyi anlamak için ne kadar zamanımız olduğunu da bilmiyordum.

1912, 1946, 1950, 1951.

Bu yıllar hafıza kartları gibi zihnimden geçiyordu.

Dört yıl, dört geçiş. Ama 1951’deki geçişim öngörülemezdi. Planlı olmadığı sürece.

Hayatımın iki farklı akışını görebiliyordum.

İlki, görünüşe göre Mason’a âşık olduğum ve ardından kapıdan geçip Eamon’la tanıştığım, 2024’e dek gelen akıştı. Seçimimi yapmıştım. Eamon’la beş yıl yaşamış ve ardından burayı terk etmiştim.

İkinci akış ise şu anda yaşadığımdı. Yolumun değiştiği 2023’e dek ilk akıştaki hayatı kateden bir akıştı bu. Kapıdan erken geçmiş ve Mason’a âşık olma iznini kendime vermemiştim. Ama bir şekilde ilk akışın sona erdiği yerde bulmuştum kendimi.

Esther buna örtüşme diyordu ama daha çok, zamanın katlanması gibi bir şeydi.

Gözlerim kocaman açıldı.

Eamon beni dikkatle izliyordu. “Ne?”

“Zamanın katlanması,” dedim, aklıma gelen düşünceyi takip etmeye çalışarak. “İki ayrı zaman çizgisi birleşerek tek bir zamana dönüşüyor. Hatıra kaybetmemin nedeni bu. Bu yüzden 2022’de, tam olarak burayı terk ettiğim ayda ve günde nöbetleri yaşamaya başladım.”

“June, anlattıklarını takip edemiyorum.”

Zihnimde yüzeye vuran düşünceyi nazıkçe öne itmeye çalıştım. Ağır adımlarla mutfığa geçtim ve aradığım şeyleri bulana dek çekmeceleri açıp kapattım. Kalın bir sicim makarası ve bir meyve bıçağıyla masaya döndüm.

Bıçağı mutfak masasına koyarken, masanın karşı tarafına geçen Eamon beni inceliyordu. Sicimin ucunu alıp Eamon’la aramızdaki boşluğu kapayana dek çektim. Sonra da sicim çözülmeye başlayana kadar parmaklarımla ucunu çekiştirdim.

“Lanet kapı değil Eamon. Asıl lanet, zamanın ayrılması. Esther zihinlerimizin aşınan bir ip gibi olduğunu söylüyor.” Gevşeyen sicimlerin makaraya sarılmalarına izin verdim. “Bu, her Farrow için aynı. Çünkü biz çözülen tek bir uzun ipiz. Esther, Margaret, Susanna, ben... Hepimiz birbirimize bağlıyız.”

“Pekâlâ.” Anladığını belirtir şekilde başını salladı.

“Ama aşınan bir ipi nasıl onarırısın?”

“Nasıl mı...” Eamon duraksadı. “Kesersin.”

“Aynen öyle.” Bıçağı elime alıp tek bir harekette sicimi kesdim. “Sonra da bağlarsın veya yakarsın, her neyse. Sonuçta çözülmeyi durdurursun.”

Sicimi parmaklarıma sararken düşünmeye devam ediyordum. “Benim yapmaya çalıştığım da buydu. Annie kapıdan geçecek yaşa gelmeden önce bunu düzeltmek.”

“Ama nasıl?”

“Bilmiyorum.” Sicim makarasını masaya bırakıp mutfakta volta atmaya başladım. “Ama buraya gelmem tesadüfen veya yanlışlıkla olmadı. Buraya geldiğim *zaman*, bir tesadüf değildi.”

Hayatımın gittikçe açılan anlatısında ve beni buraya getiren dolambaçlı yolda adımlarımı geriye doğru takip ediyordum. Her şeyin en başından itibaren, bir yol izliyordum.

“Bir gün kapı karşımda belirdi diye geçip buraya gelmedim. Önce fotoğraf elime geçti. Her şeyi başlatan bu fotoğraf oldu. Bu noktadan sonra bu işin peşini bırakamazdım. Annem, vaftiz belgelerim, senin adresini taşıyan zarf... Takip ettiğim ekmek kırıntıları oldu bunlar. Kapıdan geçme nedenim bunlardı ve geçtiğim-de, diğerinin üzerine binen bir zaman çizgisi yaratmış oldum.”

“Ama kendini herhangi bir yerde bulabilirdin, öyle değil mi? Öyleyse buraya nasıl geldin?”

Derin bir nefes aldım. Her şey bir araya geliyordu. Boynuma uzanıp madalyonu yumruğumun içinde sıktım. Kapı beni 1951’e getirmişti çünkü madalyon 1951’e ayarlıydı. Büyükan-nem vermişti bana bu madalyonu.

“Margaret sayesinde,” diye fısıldadım. “Bunu asla tek başıma yapamazdım. Zaten mevcut olduğun bir zamana gidemeyeceğinden, kendimi buraya geri getirmek için yardıma ihtiyacım olacaktı.”

Başından beri gözden kaçırdığım şey buydu işte. Madalyo-nun 1951’e ayarlanması tesadüf değildi. Bilinçli olarak böyle ayarlanmıştı. Büyükan-nem tarafından.

Annie’yi yatağından kaldırıp kamyonete bindik ve güneş Blue Ridge Dağlarının üzerinde yükselirken beş kilometre uzaktaki çiçek çiftliğine gittik. Esther’in kapısının pahlınlı camdan penceresini çaldığım sırada, hatıra zihnimin aydınlık tarafına çıkıyordu. Ayrı parçalardan oluşsa da oradaydı.

Yardıma ihtiyacım var.

Bu sözcükleri söylesem de ilk başta kendimi tam olarak duyamıyorum. Etrafıma baktığımda, Margaret’la seralardan birinin gölgesinde durduğumu görüyorum. Başını kaldırıp bana bakan Margaret’in yüzü çok daha genç.

Birinin bizi duyabileceğinden korkarak omzumun üzerinden arkama bakıyorum.

“Yardıma ihtiyacım var,” diyorum.

Esther'in kapısının açılmasıyla hatıra yok olurken, kendimi verandada, Eamon'ın yanında buldum. Şimdi karşımda az önceki hatıradaki gördüğüm Margaret'in biraz daha yaş almış hâli duruyordu.

"Günaydın." Annie'nin saçını kulağının arkasına ittikten sonra kapıyı ardına dek açtı. "Bu kadar erken saatte ne işiniz var burada?"

Annie koşarak içeri girse de, Eamon'la ben kıpırdamadık.

Margaret gülümsedi. "June? Sen iyi misin?"

"Ne oluyor?" Kapı eşiğindeki Margaret'in arkasında Esther belirdi. Uzun saçları omuzlarının üzerinden sırtına dökülüyordu. Önlüğü de üzerinde değildi.

"Sendin," dedim, gözlerimi Margaret'a dikerek. "Değil mi?"

Margaret kafasının karıştığını gösteren bir sesle güldü. "Ne?"

"Sana geldim." Hatırayı bir daha zihnimin önüne çektim. "Yardıma ihtiyacım olduğunu söyledim."

Margaret'in yüzündeki gülümseme silindi.

Esther bir ona bir bana baktı. "Ne yardımı? Sen neden bahsediyorsun?"

Gözlerimi Margaret'a diktim. "Sen ne yaptın?"

"Margaret?" dedi Esther.

Margaret ellerini ovuşturmaya başlamıştı. Alt dudağının titrediğini fark ettim. Eamon'a bir bakış attı.

Margaret'a doğru dikkatli bir adım attım. "Bunca zamandır biliyordun."

"Yapamam," dedi çatlayan bir sesle. "Yapmayacağıma söz verdim."

"Anlat!" Kollarını tutup sıktım.

"Söz verdiğim kişi *sensin*." diye haykırdı, benden kurtularak.

Onu bıraktığımda sendeleyerek verandanın korkuluğuna yaslandı. Kocaman açılmış ve dolmuş gözlerle üçümüze baktı.

"Hiçbir şey söylememem gerekiyor. Sen seçimini yapana kadar hiçbir şey söyleyemem."

"Çan çiçeği olan zarfı *sana* vermedim mi ben?" dedim yüksek sesle. Şimdi anlıyordum. "Buraya geri gelebilmem için bana yardım etmeni istedim."

Margaret'in yüzünden gözyaşları süzülüyordu. Saç örgüsü açılmıştı.

"Margaret," dedim daha yumuşak bir sesle. "Konuş benimle."

Annie kapı eşiğinde belirlediğinde, Esther onu geri içeri gönderdi. Sonra o da verandaya çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Margaret yüzünü sildi. "Bana dedin ki, şey için bir fikrin varmış..." Cümlesini tamamlamadan kendini susturdu.

"Her şey yolunda canım." Esther, Margaret'in sırtını ovup saç örgüsünü düzeltti. "Acele etme."

"Annie'nin de hastalanmaması için bir fikrin olduğunu söyledin ama anlamayacağını düşündüğünden, bunu Eamon'a anlatamıyordun. Eamon'ın seni durduracağını, yapman gereken şeyi yapmana izin vermeyeceğini söyledin. Bana yalvardın."

Margaret'in anlattığı anı görebiliyordum. Kendi sesimi bile neredeyse duyabiliyordum. Bu hatıra şimdi içimde kıpırdanıyordu. Margaret'in fısıltısı. Bir yerlerde kapanan bir kapının sesi.

"Bana zarfı saklamamı söyledin. Çok uzun bir süre için. Buraya geri gelebilmen için bu zarfı sana 2022'de vermem gerekiyordu."

Başımı iki yana salladım. "Bunu bana neden söylemedin? Neden ne olduğunu açıklamadın?"

Margaret'a henüz yapmadığı şeyler için hesap soruyordum. Bu hiç adil değildi. Adil olmadığını bilsem de hiçbir şeyi anlamıyordum.

"Doğru an gelene dek hiçbir şey bilmemen gerektiğini; zamanından önce bir şeyleri öğrendiğin takdirde bunun her şeyi değiştirebileceğini söyledin. Olayları yolundan çıkaracağını. Sen hatırlamaya başlayana dek sana hiçbir şey söylememem gerekiyordu."

Zihnim hızla çalışıyor, bundan yetmiş yıl sonra yaşanacak bir hayatla bu zaman çizgisini eşleştirmeye çalışıyordum.

"Ama sonra o kadar çok zaman geçti ki..." Margaret'in sesi çatladı. "Bir şekilde bir şeyleri yanlış yapmış olabileceğimi düşündüm."

"Ben sana tam olarak ne söyledim Margaret?"

“Sana madalyonu vermem gerekiyordu. Madalyonu 1951’e ayarlamam gerektiğini söyledin. Daha öncesine değil. Böylelikle hâlen burada bulunduğun bir zamana dönme riskini almamış olacaktın.”

Zaten var olduğun bir yere gidemezsin.

Kurallardan biriydi bu.

Neredeyse bir yıl boyunca halüsinasyonları büyükannemle Birdie’den gizlemiştim. Margaret’in bilemeyeceği şey, ne zaman öleceğiydi. Fotoğrafi postayla yollamak onun son çabasıydı. Ya tutarsa diye yaptığı bir şey. Çok geç olmadan olaylar zincirini başlatabilmesi umuduyla.

Tüm bunlar *benim* eserimdi.

“Buradan ayrıldığımda nereye gittim Margaret?”

Margaret ayakkabılarına bakarken gömleğinin koluyla burnunu sildi.

“Her şey bitti. Buradayım. Benden saklaman için hiçbir neden yok.”

Burnunu çekti. “Bir kâğıda ihtiyacım var.”

Esther kapıyı açtı ve Margaret’in peşinden içeri girdik. Margaret oturma odasındaki masanın çekmecesinden bir kâğıt alıp oturdu. Biz de omzunun üzerinden bakıyorduk. Margaret’in ipe benzeyen, iç içe geçmiş iki çizgi çizmesini izledik. Bunu Eamon’a açıklamaya çalışırken zihnimde canlandırıdığım çizime ürkütücü ölçüde benziyordu.

Eamon başını kaldırıp bana baktı. Belli ki o da aynı şeyi düşünüyordu.

“Bu Farrow çizgisi. İç içe geçmiş iki zaman.” Margaret’in yüzü hâlen şişkin olsa da şimdi sakinleşmişti. Odaklanmıştı. İpin sağ ucuna bir X koyup, üzerine 1950 yazdı. “Bu noktada bu iki çizgi *tek bir zaman* çizgisine dönüşüyor.”

“Anlamıyorum.”

Margaret, X’ten çıkan tek bir düz çizgi çekti. “Sen buradan ayrıldığında, kendini zaman çizgisinde, buradaki hayatınla üst üste binen bir yere gönderdin. Böylelikle ortaya tek bir zamanın çıkacağını düşünüyordun.”

“Bu delilik,” diye mırıldandı Eamon. Sinirli olduğunu gizlemiyordu.

“Planımızı yaptık ve kapıyı göreceğin bir sonraki sefer bunu yapacaktın. Ama o gece Yaz Ortası Panayırı’nda...” Margaret ağzını büzdü. “Ortalık sakinleşene dek beklemen için seni ikna etmeye çalıştım ama Caleb o geceyle ilgili gerçeği öğrenirse tutuklanacağından endişeleniyordun. Tutuklandığın takdirde kapıdan planladığın gibi geçemezdin.”

Hepimiz sessizce bekliyorduk.

“Ve kapının açıldığı bir sonraki sefer buradan ayrıldın.”

“Tamam ama *nereye* gittim, Margaret?”

Margaret alt dudağını ısırды. “2022’ye.”

Esther’in gözleri açıldı.

Margaret gözlerimin içine bakmaya devam etti. “Zaten var olduğun bir yere gittin.”

Başımı iki yana salladım. “Yani... Öldüm.”

Bir zaman diliminde iki farklı ben olamayacaksa, ölmüş olmalıydım. Ama Margaret, kendi zaman çizgimi bilinçli olarak sona erdirdiğimi söylüyordu. Kendi hayatımı.

“Öldüm de ne demek?” diye sordu Eamon, neredeyse duyulamayacak kadar alçak bir sesle.

Yanımdaki Esther eliyle ağzını kapattı.

“Kendimi mi öldürdüm?” diye sordum.

“Hayır,” dedi Margaret. “Sen bir kaçış deliği buldun. Bu kadar.”

Gözlerimi kısarak Margaret’a baktım. Kaçış deliği. Esther de bu kelimeyi kullanmıştı.

“Tamam ama ya işe yaramadıysa? Ya her şey konusunda yanıldıysam?”

“Yanılmadın,” dedi Margaret. “Bu zaten çoktan işe yaramaya başladı.”

“Ne demek istiyorsun?”

Margaret kâğıda çizdiği düz tek çizgiyi gösterdikten sonra kalemi eline aldı. Çizgiyi bir noktadan sonra ikiye ayırdı. Bu iki yeni hat birbirine dolanmış değildi.

“Şimdi yalnızca tek bir zaman çizgisi var. Burası ve kapının diğer tarafındaki. Aşınmayı durdurduğun için artık birlikte var olamazlar. Hatıra kaybetmenin nedeni bu.”

Hatıra kaybettiğimi Margaret’a söylememiştim.

“Olan bu, değil mi? Hatıra kaybediyorsun?”

Esther bana baktı.

“Yani? Hayatımın tamamını mı kaybedeceğim?”

“Kendi zamanına dönmezsen, öyle olacak. Yaşamak istediğin hayatı seçeceksin. Burada kalırsan, oradaki hayatının hatıralarını kaybedeceksin. Geri dönmeyi tercih edersen, zaman içinde buradaki hayatının hatıraları silinecek. İkisine birden sahip olamazsın. Bu artık mümkün değil.”

“Yani yaptığım şeyin gerçekten işe yaradığını mı söylüyorsun?”

Margaret buna başını salladı. “Evet, öyle. Bir hayatın tüm hatıralarını kaybettiğinde, zihnin yalnızca tek bir zamanda var olacak. Bundan sonra aşınan ipler olmayacak.”

Zorlukla yutkundum. Tuttuğum nefesle göğsüm yanıyordu. “Yani... Bitti mi?”

“Sen ve Annie için, evet. Annie senin zaman çizginin bir uzantısı. Çözülmeyi durdurursan onun da çözülüşünü durduracağını düşünüyordun. İki ayrı zaman çizgisi olmadığında, bu iki ayrı zaman çizgisini birbirine bağlayan bir kapının da olmayacağını umuyorduk. Kapı yoksa Annie de asla bu kapıdan geçmeyecekti.”

Bir süre kimse konuşmadı. Yalnızca duvardaki saatin sesi duyuluyordu.

“Seçim şansının olmasının çok önemli olduğunu söylemiştin,” dedi Margaret yumuşak bir sesle.

Esther bana bunu ilk kez söylediğinde, seçenek *yoktu*. Ne olursa olsun geri dönecektim. Bunu hâlen yapabilirdim. Ama bir kez daha 2023’e geçersen bir daha asla geri dönemezdin. Bu, benim üçüncü geçişim olurdu ve buradaki hayatımı unutmak zorunda kalırdım. Eamon’la Annie’yi unutturdum. Burada kalırsam, bu defa da buraya gelmeden önce yaşadığım hayat

zihnimden silinirdi. Mason veya Birdie'yi bir daha asla göremezdim.

“Sen her şeyi biliyordun,” diye fısıldadım. “En başından beri.”

Büyükanneimin bana olan sevgisinden asla kuşku duymasam da, şimdi bu sevginin hayal bile edemeyeceğim kadar derinlere indiğini ve geçmişe uzandığını anlıyordum. Ben daha bebekken Jasper'a bırakılacağımı biliyordu. Şerif'in kollarında benimle kapısını çalacağı geceyi de muhtemelen tam tarihiyle biliyordu. Bu konuda güvendiğim insan o olmuştu. Güvenebileceğimi bildiğim insan. Bu, her zaman böyle olmuştu.

Susanna, çocuğunu kurtarmasına yardımcı olması için Esther'e gitmişti. Bense büyükanne.

Bu, detaylı bir plandı. En ince noktasına kadar etraflıca düşünülmüştü ama çok riskliydi. Hata payı yoktu. Margaret'in bu konuda güvenip gerçeği paylaştığı tek kişi Birdie'ydi. O gece Birdie'nin bana verdiği, zamanın içinde Margaret tarafından taşınan zarf, olur da plan yolunda gitmezse diye mi hazırlanmıştı? Madalyon da Birdie'ye verilmişti.

Bir söz verdim. Çok uzun zamandır tuttuğum bir söz, demişti Birdie.

“Birdie kim?” diye fısıldadım.

Margaret bana bakmadı. Bunun yerine, gözleri mutfakta Annie'nin üzerine çıktığı tabureye kaydı. Annie o sırada tezgâhtaki reçel kavanozuna uzanmaya çalışıyordu.

Boğazıma sıkışıp kalan taş mideme düşerken, Annie'ye bakkaldım. Pencereden gelen ışıktaki altın gibi ışıldayan sarı saçlarına.

Birdie.

Kendimi bildim bileli, Birdie hayatımın bir parçası olmuştu. Ailemizin üçüncü ferdi, büyükanneimin en eski arkadaşıydı. Ama aslında Birdie çok daha fazlasıydı.

Annie Bird.

Bu ad zihnimde çınlıyordu. Ona bu adla sesleniyordum ve şimdi ona bakarken bunu görebiliyordum. Yetmiş iki yılda Annie'nin gözlerinde değişmeyen bir parıltı vardı. Altın-gümüş

tonlardaki saçları. Kalkık elmacık kemikleri. Her şey karşımdaydı. Kızımın yüzünde.

Ona doğru bir adım attım. Sonra bir adım daha. Ona dokunabileceğim kadar yaklaştım. Elindeki reçel dolu kaşığı bir ekmek dilimine sürmeye çalışırken ona sımsıkı sarıldım. Gözyaşlarım saçlarının içinde kayboldu.

Anlamakta zorlanıyordum. Büyüttüğüm kadın beni büyüt-müştü. Sonra da beni zamanda kendi yanına göndermişti. Babasının yanına. Bu bir kaçış deliği miydi? Tekrar tekrar oynamaya yazgılı, asla sona ermeyen bir hikâye? Bunca zaman boyunca beni hatırlıyordu. Yalnızca benim onu hatırlamamı bekliyordu.

“June,” dedi Esther, zayıf bir sesle. Pencerenin önünde per-deyi tutmuş, ağaçların üzerinde yükselen toz bulutunu izliyordu.

Uzarlarda, ardı ardına arabalar belirdi. Hızla geliyorlardı. Göğsümdeki yakıcı hisle birlikte ensemdeki tüylerin kalktığını hissettim.

Arabaları tanıyamadan önce siren sesleri geldi. Polis arabalarıydı bunlar.

OTUZ

Annie elinde tutmaya devam ettiği reelli kaşıkla bana baktı. Odanın karşı tarafındaki Eamon'ın yüzü bembeyaz kesilmişti.

Siren sesleri yükselirken, Annie'yi kaldırıp kollarıma aldım ve onu öptüm. Sonra da Margaret'a bakarak odayı katettim.

"Al onu," dedim alçak sesle, Annie'yi Margaret'ın kollarına bırakarak. "Ambara gidin."

Margaret hiç tereddüt etmeden arka kapıya yöneldi. Tel kapı kapanırken Annie hâlen Margaret'ın omzunun üzerinden bana bakıyordu.

"Eamon, dinle beni," dedim.

Eamon bana bakmıyordu. Gözleri koridora, Esther'in merdivenlerin altında kilidini açtığı dolaba kaymıştı.

Pencereye dönüp hızla çiftliğin araba yoluna giren polis arabalarının son anda frenlerine asılarak durmalarını ve kapıların açılmasını izledim. İlk gördüğüm kişi Caleb oldu. zerinde üniforması vardı. şapkasını takmıştı ve tabancası da kemerine asılıydı. İkinci arabanın sürücüsü dışarı çıktığında, Sam'in koyu renk bıyığını tanıdım.

Açık duran kapının eşiğindeydim. Kalbim, göğsümü delip çıkacak gibi atıyordu. Caleb buraya Eamon'ı almak için gelmemişti. Gözleri benim zerimdeydi.

Arkamdaki dolabın açılmasıyla birlikte, Esther'in dolaptan bir tüfek çıkardığını gördüğümde donakaldım. Esther tüfeği Eamon'a uzattı.

"Sakin!" Eamon'ı yakalamaya çalışsam da benden kurtuldu ve dışarı çıkıp verandanın basamaklarından indi. "Eamon, yapma!"

Caleb'la Sam, Eamon'ı gördükleri anda silahlarını çektiler. Eamon tüfeği yanında tutuyor ama her an kaldırmaya hazır görünüyordu.

Sam elini havaya kaldırdı. "Eamon, sakin ol."

"Buradan defolup gidin!" diye bağırان Eamon'ın gözleri Caleb'daydı.

Caleb'in yüzündeki kendini beğenmiş ifade her şeyi anlatıyordu. Nasıl olduğunu bilmesem de ihtiyacı olan kanıtı bulmuş ve beni almaya gelmişti.

Caleb kemerine asılı kelepçeleri çıkarırken Margaret'in arkamdan gelen sesini duydum. "Annie!"

Arkama döndüm. Annie bize doğru koşuyordu, Margaret da peşindeydi. Annie'yi kollarıma aldım. Caleb bir adım attığında, Eamon tüfeğini kaldırdı. Sam'le Caleb da derhâl tabancalarını kaldırdılar. İki silah da Eamon'a dönüktü.

Vücudumu döndürerek kendimi Annie'yle tabancaların arasına soktum.

"Babacığım?" dedi Annie güçsüz bir sesle. Omzumun üzerinden Eamon'a bakıyordu.

Elimi yavaşça kaldırıp Eamon'ın koluna koydum. "Eamon." Sesimi sakın tutmaya çalışıyordum. "Dur."

Eamon bana bakmadı. Vücudundaki her bir kas öylesine gerilmişti ki ellerindeki tüfek hiç kıpırdamıyordu.

Parmaklarımı yavaşça bileğine doladım. "O tetiği çekersen Annie yalnız kalır," diye fısıldadım. "Anlıyor musun?"

Birkaç saniye boyunca Eamon'ın göğsü inip kalktıktan sonra namluyu tutan parmakları gevşedi.

"Bunlardan biri seni vurmadan tüfeği indir."

Bir başka nefesin ardından, Eamon sözümü dinleyip tüfeğin namlusunu indirdi. Silahın kabzası hâlen omzuna dayalıydı. Sam yaklaşarak, tabancası hâlen Eamon'ın göğsüne dönük durumdayken, hareket etmesini engellemek için önünde durdu.

Caleb'in gözleri bana kaydı. "Sam, çocuğu al. Böylece ben de Bayan Stone'u tutuklayabileyim."

Sam tabancasını kılıfına soktukten sonra gönülsüzce bize

yaklaştı. Sam onu kollarımdan almak için uzanırken Annie'nin tırnakları boynuma battı. Annie çığlığı bastı.

"June Stone, Nathaniel Rutherford cinayetinin şüphelisi olarak seni tutukluyoruz," dedi Caleb.

Sam bir kez daha Annie'yi kollarımdan almaya çalıştı. Annie bacaklarını vücuduma, ellerini saçlarıma doladı.

Annie bir kez daha çığlığı bastığında Eamon, Sam'e öyle sert bir yumruk geçirdi ki Şerif Yardımcısı dizlerinin üzerine çöktü. Eamon, Sam'i yakasından yakalayıp geriye itti.

Eğilerek kollarımdaki Annie'ye daha sıkı sarıldım, bir elimle de başının arkasını tutuyordum. Annie ağlıyordu. Eamon'la Sam'in boğuşmasını kesen şey metalin tanıdık sesi oldu. Eğilip kaldığım yerde başımı kaldırarak baktığımda Caleb'in silahını bana doğrulttuğunu gördüm.

Eamon'un elleri hâlen Sam'in gömleğine sarılıydı. Düşündüğünü görüyordum. Tetiği çekmeden Caleb'a ulaşımaya çalışıyordu.

Margaret'in yavaşça bana yaklaştığını fark ettiğimde, boynuma sarılmış olan Annie'yi yavaşça kendimden ayırıp Margaret'a verdim. Sonra da ayağa kalktım.

"Anne!" Annie kocaman açılmış, dehşet dolu gözlerle bana bakıyordu.

"Her şey yolunda bebeğim." Margaret çığlıklar atmaya devam eden Annie'yi eve götürürken gözyaşlarımin arasında gülümsemeye çalıştım.

"Sen de içeri gir Esther," dedim çatlak bir sesle.

Esther kıpırdamadı. Gözleri ben ve Eamon arasında gidip geliyordu.

Eamon ellerini havaya kaldırmıştı. Sam onunla Caleb arasında duruyordu. Eamon'ın ne yapacağını kestiremediğim birkaç saniye geçti. Caleb'a mi saldıracaktı? Onu öldürecek miydi? Beni de yanına alıp kamyonete atlayarak kaçmaya mı çalışacaktı?

Omurgamdan yukarı çıkan keskin, tanıdık ürperti şüphe götürmez bir hisle tüm vücuduma yayıldı. Bu his yüzünden kıpır-

tısız kaldım. Durduğum yerde sıcak havayı bir anlığına yalayan serin bir esinti duyumsadım.

Caleb'in sesi anlaşılmasa da bir şeyler söylerken dünya dönmeyi kesti. Dünya gerçekten de durdu. Zaman durdu. Bunu hissedebiliyordum. Yer çekiminin aynı çekiş gücünü. Görüş alanımın ardındaki parlaklığı. Vücudumu dolduran o süzülme hissini. Başımı yavaşça tarlalara doğru çevirdim. Orada tam olarak ne göreceğimi biliyordum.

Kırmızı kapı.

İleri geri sallanan yıldız çiçeklerinin arasındaydı. Çerçevesi az önce topraktan fırlamış gibi görünüyordu. Kapının çatlaklarından dışarı taşan sarmaşıkların altında bronz kapı kolu parıltıyordu.

Caleb'in elindeki kelepçelere vuran ışıkla gözlerimi kırıştırdım. Ama konuştuğunu ancak belli belirsiz duyuyordum. Akan suyun sesinden farksızdı. Kafamdaki rezonansı aşan tek şey Eamon'un adımı söyleyen sesiydi.

"June?"

Ağırlaşmış göz kapaklarımı kırıştırdım. Eamon, Sam'in omzunun üzerinden bana bakıyordu. Alnı kırışmıştı, sanırım ifademi anlamaya çalışıyordu.

O da başını tarlalarda baktığım yöne çevirdi ama benim gördüğüm şeyi göremezdi. Hiçbiri göremezdi. Esther dışında hiçbirisi.

Esther bir elini eteğinin içinde yumruk yapmış, bana bakıyordu. Eamon arkasına dönüp Esther'e baktığı anda parçaları birleştirebildi. Ne olduğunu anlamıştı. Bir kez daha gözlerini tarlalara çevirdi. Onun için tarlalardan başka hiçbir şey olmasa da anlamıştı.

"Orada mı?" diye sordu gergin bir sesle.

Bir bana bir Eamon'a bakan Caleb'in gözlerinde şüphe vardı. "Ne orada mı?"

Başımı salladım. Boğazım yanıyordu. Konuşamıyordum.

Eamon yutkundu. "Git."

Eamon'a bakarken aynı anda iki gözyaşı süzüldü yanakla-

rımdan. Eamon bana gitmemi söylüyordu. Kendimi kurtarmam için gitmemi. Ama gidersem buraya bir daha asla dönemezdim.

“*Git*,” dedi bir kez daha.

Yalnızca birkaç salise içinde, önümde iki patika açıldı. Ma-son’la olan hatıralarımda gördüğüm, her zaman gizliden gizliye istediğim yol. Ve Eamon’la olan bu yol. Gerçekten ait olduğum zamanda, Hayward Gap Yolu’ndaki küçük evde yalın bir varoluş.

Bu çok kolaydı. Bu tercih. Bu tercihi zaten yapmıştım.

Gülümseyerek bir an Eamon’ın gözlerinin içine baktıktan sonra, dönüp Caleb’a doğru yürüdüm. Margaret’in evde ağladığını duyabiliyordum.

“June,” dedi Eamon yüksek sesle. Daha hızlı nefes almaya başlamıştı. “June, yapma.”

Ama çoktan ellerimi önümde kaldırmıştım. Caleb kelepçeyi bileklerime geçirirken Eamon’a bakıyordum.

“Seni seviyorum.” Ağzım hareket etse de kendimi duyamadım.

“June!”

Caleb beni polis arabasına çekerken gözlerimi kapattım. Boğazımdan yukarı çıktığını hissettiğim haykırışa rağmen nefes almaya çalışıyordum. Caleb beni arabanın arka koltuğuna otururken, verandanın basamaklarında duran Esther çaresiz bir ifadeyle bu sahneyi izliyordu.

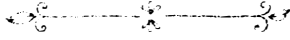
Arabanın kapısı üzerime kapandı ve motor çalışmaya başladı.

Araba yola çıkarken Eamon’ın benden koparıldığını hissediyordum. Beni bir zamandan diğerine çeken düğümlü ipti o. Tepeye ulaştığımızda arkama dönüp arabanın arka camından bakmadım. Eamon’ın, evin veya çiftliğin gittikçe küçüldüğünü görmek istemedim. Gittiğim yerde bunların hiçbirisi olmayacaktı.

Arkama bakmak yerine gözlerimi çiçeklerin büyüdüğü araziye diktim. İçime bir sükûnet yayılıyordu.

Kırmızı kapı kaybolmuştu.

OTUZ BİR

“Yalan söyledin June. Şimdi bunun bedelini ödeyeceksin.”

İlçeden uzaklaşarak, nehir yoluna girerken Caleb düz bir ses tonuyla konuşuyordu. Sam’in arabasının zıt yönde ilerlemeye devam ettiğini gördüğümde midem kalktı.

Elleriyle direksiyona sımsıkı yapışmış Caleb’in cüsseli vücudu engebeli yolda bir sağa bir sola kayıyordu. Dikiz aynasından bana baktığını hissedebiliyordum. Karakolda masanın karşısından içime işleyen bir bakışla beni izleyen gözlerdi bunlar. Panayırda beni takip eden gözler.

Caleb kazandığını biliyor ve bunun ayırdına varmamı anbean izlemek istiyordu.

“Gerçeklerin ortaya çıkmak gibi kötü bir huyu vardır, değil mi?” dedi, torpido gözünden bir şişe çıkarırken. Viskiye benziyordu. “Bunu bana babam öğretti. İnsanlar hakkında asla anlamadığım şeylerden biri bu. Bir kasaba ne kadar küçük olursa olsun veya bir şeylerin üstünü ne kadar iyi örtersen ört, her zaman geride bazı izler kalır. Her zaman bir şey gören, bir şey bilen, bir şey duyan biri olur. Bunun ortaya çıkması yalnızca zaman meselesidir.”

Şişeyi kafasına diktikten sonra, direksiyonu çevirip tepelerin derinlerine uzanan taşra yollarından birine girdi. Viskinin meşemsi tatlı kokusu arabayı doldurmuştu.

“Senden asla hoşlanmadım. Bunun nedeni esasen, sen buraya geldikten sonra gözümü sürekli babamın üzerinde tutmak zorunda kalmamdı. Babam dengesizleşmişti; senin söylediğin kişi olmadığın fikrini kafasına takmıştı. Bu konuda ona katıldığımı söylemeliyim June. Bu yüzden, senin evinde onun fo-

toğrafını bulmamın beni nasıl şaşırttığını düşün.” Eliyle yolcu koltuğunu işaret etti.

Koltukta ne olduğunu görmek için öne eğildim. Caleb’ın yatak odamdan aldığı kâğıt yığını yanındaki kapalı klasörün içindeydi. Anne-babamız Susanna’yla Nathaniel’in fotoğrafları da en üstte duruyordu.

“Kendime şu soruyu sormam gerekti: Bu fotoğraf neden bu kadında?”

“Susanna benim akrabamdı,” dedim.

İlçe halkının bildiği buydu. Bu açıdan dediğim doğrudu. Tıpkı Susanna gibi, ben de Farrowların Norfolk, Virginia’dan gelen bir akrabasıydım.

“Olabilir. Belki öyledir. Belki de gözün gördüğünden fazlası vardır.”

Dikiz aynasında gözlerimiz kenetlendi.

“Bu fotoğraf yüzünden düşünmeye başladım. Şu ayakkabının gizemi ve o gece ne giydiğin konusunda kimsenin tam anlamıyla hemfikir olamaması. Ama o ana dek fotoğrafçıyı düşünmemiştim.”

Zihnimde bir kez daha flaş ampulünün bembeyaz parıltısı çaktı. Flaşın belli belirsiz duman kokusunu bile alabiliyordum. O gece *Jasper Chronicle*’ın fotoğrafçısı da oradaydı. Panayırda gazete için fotoğraf çekiyordu.

Dişlerimi sıktım.

Caleb klasöre uzanarak oradan aldığı bir şeyi ellerime tutuşturdu. Hüsrân içinde, verdiği şeyi kelepçeli ellerimle kucağıma doğru çektim. 1950 yılının Yaz Ortası Panayırı’nda çekilmiş, epey yıpranmış siyah-beyaz bir fotoğraftı bu. Bulanık insanların bir arada olduğu dans pisti görünüyordu. Ama arka planda odaklanılmış kişi bendim. Çadırın direklerinden birinin yanında oturuyordum. Annie kollarımda uyuyordu. İkimizin üzerinde de beyaz elbiseler vardı ve ayaklarımda da o ayakkabılar olduğu görülüyordu. Caleb’ın karakolda tuttuğu ayakkabının aynısıydı bu. Hiç sahip olmadığımı veya görmediğimi söyledim ayakkabıydı.

“Bunu jüriye nasıl açıklayacaksın June?” Kahkahayla viskiyi dikti.

Haklıydı. Kendisine gereken şeyi bulmuştu. İfadem banda kaydedilirken o ayakkabıyı daha önce hiç görmediğimi söylemiştim ve bu fotoğraf yalanımı açıkça kanıtlıyordu. Dahası Mimi’nin ifadesi vardı. Caleb’in evimde buldukları vardı. Eamon’ın Nathaniel’ı tehdit ettiğini iddia eden ifadeler vardı. Eamon’ı tutuklamaları da an meselesiydi.

“Elbiseye ne yaptın? Yaktın mı?” diye sordu.

Gözlerimin ardında yanmaya devam eden o alevleri düşündüğümde yüzümü buruşturdum. Kıyafetlerimizi yakarken Eamon’ın şöminenin önünde eğilmiş hâlini hâlen görebiliyordum.

“Aslında babamı Eamon’ın öldürdüğünü ve senin de cinayetin örtbas edilmesine yardım ettiğini düşünüyordum,” diye sözlerini sürdürdü Caleb. “Ama şimdi bunu yapanın sen olduğunu düşünüyorum. Babamın kollarıyla boynundaki çizikler. Bu ancak bir kadının işi olabilir.”

Caleb gaza basarak süratini arttırdı. Artık virajları daha hızlı alıyorduk.

Ellerimi oynattıkça kelepçenin soğuk metali kemiklerimi ısıırıyordu. “Nereye gidiyoruz?” diye sordum, korkunun sıkıştırdığı boğazımdan güçlkle çıkan bir sesle.

Beni duymazdan gelen Caleb, viskinin kalanını kafasına dikti. “Seni gördüğümde bir yanımda nedenini anladı. Babamın neden seni kendi haline bırakmadığını.”

Caleb’in ağzından çıkacaklara kendimi hazırladım.

“Bu doğru değil.” Başını iki yana salladı. Sesi çatlıyordu. “Ona bu kadar benzemen hiç doğru değil.”

Beni suya iterken Nathaniel’in gözlerinde gördüğüm delice parıltıyı unutmamıştım. Tedirgin edici ses tonunu. Biliyordu. Nasıl bilmiyorum ama biliyordu. Asıl soru, Caleb’in annemiz hakkında ne kadar çok şey hatırladığıydı. Ve Esther’in kanla geçen şey hakkında söylediklerinde ne kadar doğruluk payı olduğu. Benim damarlarımda da bu kan akıyordu.

“Neden ona bu kadar benziyorsun?” Bunu sorarken sesi beni ürperten, doğal olmayan bir ton kazanmıştı.

Gözleri yolda değil, dikiz aynasından takip ettiği benim üzerimdeydi. Araba birden çakılla kaplı bankete çıktığında direksiyonu son anda çevirerek bizi yeniden yola soktu.

Bu soruyu gerçekten yanıtını öğrenmek istediği için soruyordu. Bütün bunları anlamak istiyordu. Nathaniel annemizi nehirde boğduğunda Caleb yalnızca küçük bir çocuk olsa da, oradaydı. Bununla yaşamak zorunda kalmıştı. Bana olduğu gibi, Susanna’nın hayaleti ona da musallat olmuştu. Şimdi de yanıtlara ihtiyacı vardı.

“Bence nedenini biliyorsun,” dedim.

Kaskatı kesildi. Onu bu şekilde hazırlıksız yakalamak beni memnun etti. Belki de yanıt vermeme beklemiyordu ama artık bir şeyleri saklamanın anlamı kalmamıştı. Caleb’in açık ettiğinden çok daha fazlasını bildiğini hissediyordum.

Direksiyonu aniden çevirmesiyle, araba yolun dışına kayarak tarlalardan birinin sınırındaki hendeğe girdi. Araba gürültüyle dururken çok sertçe kapıya çarptım. Kontakta sallanan anahtarın sesinden başka bir ses yoktu. Caleb yola bakıyordu.

Kalbim yine hızla atıyordu. Kollarımdan yukarı, boğazıma doğru yükselen sıcaklığı hissediyordum. Caleb’in bana ne yapacağını kestiremiyordum. Beni tarlaya sokup vuracak mıydı? Babasının başlattığı işi tamamlayıp beni öldürecek miydi?

Hiçbir şey söylemeden kapıyı açıp dışarı çıktı. Sanki aklındaki şeyi fikrini değiştirmeden yapmak için acele ediyordu. Arka kapıyı açtı ve beni kolumdan çekerek dışarı çıkarıp yola doğru itti. Dengemi sağlamam için çakılların üzerinde sendelemem gerekti.

Dört bir yönde uzanan altın rengi tarlalara baktım. Fısıltıları rüzgârla taşınan kesintisiz buğday tarlalarına.

“Kimsin sen?” diye bağırdı Caleb. Ama ifadesi birdenbire değişmişti. Sanki yüzünde şimdi daha insancıl bir ifade vardı. Bana bakarken elleri iki yanına düştü. Hâlen yüz hatlarımı inceliyordu. Çok yorgun görünüyordu.

“Adım June Rutherford.” Boğazım acıyarak, hayatımda ilk kez bu adı sesli söyledim. Yaşadığım duyguyu hayatımın geri kalanında bir an olsun unutmayacağımı hissettiğimden, bu adı ilk kez dillendirdiğime emindim.

Caleb başını iki yana sallıyordu. Ellerini saçlarından geçirdi. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Kemerindeki tabancayı çekti. “Hayır.”

“Ama adım bu,” dedim.

“Babama delinin teki olduğunu söyledim,” kesik kesik konuşarak. “Her şeyi kendi kafasında kurduğunu.”

“Kurmuyordu.”

“Senin kendisine musallat olmak için buraya gelen bir iblis olduğunu söyledi. Onu cezalandırmak için geldiğini.” Caleb artık zorlukla nefes alıyordu. Volta atmaya başladı. “June Rutherford bebekken öldü. Kilisenin mezarlığına gömüldü,” diye mırıldandı. Çaresizlik içinde, kendi makul gerekçeleriyle beni inkâr etmek için çırpınıyordu.

“Öyleyse o mezarı kazsana. Orada hiçbir şey yok Caleb.”

Tek kelime etmeden bana baktı.

“Baban ölmemi istiyordu. Susanna, Nathaniel’in beni öldüreceğini düşündüğü için yalan söyledi. Nathaniel Charlotte’dayken benim öldüğümü söyledi. Nathaniel de ona inandı.”

“Öyleyse bunca zamandır neredeydin?”

“Bunun önemi var mı?”

Caleb’a kapıyı açıklamaya çalışmak, diğer her şey hakkında da yalan ardına yalan söylediğime ikna olması dışında hiçbir işe yaramazdı. Caleb gibi bir adamın zihninin böyle bir bilgiyi kaldırabilmesi imkânsızdı.

“Buraya geri döndüğümde Nathaniel anlamıştı. Benim kim olduğumu biliyordu, bu yüzden beni takip etmeye başladı. O gece Annie’yle birlikte eve yürüdüğümü gördüğünde aslında beni bekliyordu.” O an zihnimde öylesine canlı bir şekilde belirdi ki bir an için nefes almakta zorlandım. “Canımı yakmak istedi. İblisi kovmak istedi.”

Caleb’ın yüzünde boş bir ifade vardı, tepkisizdi. Duyduğu

hiçbir şey onu şaşırtmamış gibi, durgunlaşmıştı. Ben de tam olarak bunu düşünmesini istiyordum. Babasını *tanıdığı* gerçeğini. Nasıl bir adam olduğunu bildiğini. O adamın evinde büyürken Caleb'in nasıl bir dehşet yaşadığını hayal bile edemezdim.

"Onun nasıl bir adam olduğunu biliyordun, değil mi?" dedim.

Küçük bir çocuk gibi görünmesine neden olacak şekilde alt dudağını ağzının içine çekti. Onun için üzülmeden edemedim. Ama tabancayı yeniden kaldırıp bana doğrulttu.

Refleksle ellerimi yüzüme kaldırdım. Tüm vücudum titriyordu. Yaklaşan bir araç görebilme umuduyla yola bakıp duruyordum. Ama çok ücra bir yerdeydik. Buralarda herhangi bir insanın olması mucize olurdu.

"Oradaydın. Beş yaşındaydın Caleb. Hatırlaman lazım."

Çenesi gerildi.

"Annenin o gün şelaleden atlamadığını biliyorsun. En derinlerinde bunu her zaman biliyordun, öyle değil mi?"

Gözlerinden bir parıltı geçti. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Susanna'yı Nathaniel gömdüğü için cesedini bulamadılar."

Caleb'in dudakları aralandı. Kaşları çatıldı. "Ne?" Rol yapıyorsa, ikna ediciydi.

"Bunu bana Nathaniel söyledi. Nehirde beni de boğmaya çalışmadan hemen önce."

Aldığı nefesle göğsü şişti. Gerçekten bilmesi gereken şeyin ne olduğunu biliyordum.

"Evet," dedim. "Onu ben öldürdüm."

Tetiği çekti. Kulaklarımda patlayan ses tepelerde yankılandı. Göğsümü parçalayacak acıyı bekledim. Veya karnımı. Ama baktığımda kan göremedim. Caleb tetiği çekmiş ama beni vurmamıştı.

Yavaşça başımı kaldırdım. Bana bakan Caleb'in gözleri dolmuştu. Bu gözyaşlarının Nathaniel mı, yoksa Susanna için mi olduğunu bilmiyordum. Ama ikisinden yalnızca birinin merhameti hak ettiğini biliyordum.

“Beni suyun altında tuttu,” dedim çatlak bir sesle. “Nehrin kıyısındaki kızımın gözlerinin önünde beni boğmaya çalıştı.”

Bana inanıyordu. Yüz hatlarında bunu görebiliyordum. Gözlerini dolduran gözyaşları yanaklarından süzölmeye başlasa da, ifadesi değışmedi. Hayatı boyunca kendisine söylediğı yalandan en sonunda kurtulmuş hâlde, kıpırdamadan durdu. Kendisine anlatılan hikâyeye inanmış bir çocuktu o. Çünkü hayatta kalması gerekiyordu; inanmaktan başka şansı yoktu. Ama artık bu hikâyeden kurtulmanın zamanı gelmişti.

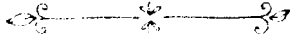
“Annemiz şelalenin ötesinde, ormanın sınırındaki meşe ağacının altına gömölü. Annemiz gerçek bir mezarı hak ediyor Caleb.”

Kemerine uzandığını gördüğümde irkilerek geriye çekildim. Kelepçeli ellerimi yeniden göğsümün önüne getirdim. Ama Caleb tek parmağıyla aldığı bir anahtarlığı yere atıp bana sırtını döndü. Uyuşmuş hâlde, Caleb’in arabasına binmesini izledim. Araba yola çıkarken kıpırdayamıyordum.

Uzaklaşan arabanın sürücü tarafındaki camından atılan kâğıtlar bir süre havada süzöldükten sonra yere düştöler. Yola saçılan bu kâğıtlara doğru yürüdüm. Birdenbire durup ayaklarımın dibindeki kâğıda bakakaldım.

O fotoğrafı. Nathaniel’in keskin hatlı yüzü. Elinde sigarası. Gülümseyerek ona dönmüş annem. Bu habis sevginin nelere yol açacağına dair hiçbir fikri yok. Gülümsüyor.

OTUZ İKİ

2 Temmuz 1950

Sıradan bir günde, sıradan bir saatte geliyor ve bunu hissettiğim anda tüm dünyam duruyor.

Havadaki uğultuyu tanıyorum. Eve kadar ulaşp incecik kollarıyla beni sardığını hissedebiliyorum.

Kapı.

Oturma odasının duvarlarına vuran ay ışığı, her şeyin siyah beyaz görünmesine neden oluyor. Mutfak camındaki yansımama bakıyorum. Geceliğimin askısı omzumdan kaymış. Çaydanlığın ışığını duyduğumda ocağın önündeyim. Sarı saçlarımı topladığım örgü neredeyse belime uzanıyor.

Şimdi değil.

Bu şekilde olmaması gerekiyor.

Camdaki yansımada gözlerimin içine bakarken, o görüntüyü yeniden oluşturması için zihnimi serbest bırakıyorum. Ben. Bu evde. Bir anne. Bir eş. Buna hazırlanmış olsam da, göğsümde parçalanan sesi bastırmak için hâlen elimi ağzıma kapatmam gerekiyor. Kızımı uyandırmamak için sessiz nefeslerle bu anı geçirmem gerekiyor.

Yatak odamın açık kapısından uyuyan Annie'yi görebiliyorum. Sessiz nefeslerini duyabiliyorum.

Kaburgalarımın altına yuva yapmış acının yanında, boğazımdaki yanma hiçbir şey ifade etmiyor. Ayaklarım beni mutfaktan çıkarıyor. Gümüş renkli saçlarıyla Annie'nin yüzü ayın mavi ışığıyla yıkıyor. Uyuduğunu söylüyorum kendime. Eamon her an eve gelebilir. Annie uyanmayacak. Kıpırdamayacak bile.

Bunun doğru olduğunu ummaktan başka seçeneğim yok.

Kapıyı son görüşümün üzerinden neredeyse on sekiz ay geçmiş ve her geçen gün, Caleb Rutherford'un gerçeği keşfettiği gün olabilir. Gerçeğin ortaya çıkması an meselesi. Bu olduğunda şansımı kaybedeceğim.

Odaya girip yatağın etrafından dolanıyorum. Yanakları pembe renkte mükemmel bir ağzı çerçeveleyen Annie'nin şakağına dudaklarımı dayıyorum. Kokusunu içime çekiyorum.

Planımı sorgulamak veya Eamon'ın kamyonetinin farlarının yolun ilerisinde görünmesini beklemek için zaman yok. Ayaklarımın beni götürdüğü tuvalet masasının önünde parmağımdaki yüzüğü çıkarıyorum. Yüzüğü aynanın altındaki tabağa koyarken, zarfa yazdığım sözcükleri anımsıyorum. Zamanın içinde yeniden bana taşınacak o mesajı.

Bana güven.

Güveneceğimi umuyorum.

Omuzlarıma şal örtme yi veya yanıma fener almayı umursamadan arka kapıyı açıyorum. Tütün tarlaları öyle yoğun ki ay ışığında rüzgâr, yaprakların dalgalanan kapkara bir su gibi görünmesine neden oluyor. Rüzgârın titreşimi dışarıda çok daha canlı; bu titreşimi takip ederek en yakındaki tütün sırasına yürüyorum. Bir an sonra yapraklar beni yutuyor. Çıplak ayaklarım yumuşak, nemli toprağa giriyor. Yapraklara dokunarak yürüyorum.

Birkaç adım ileride onu görüyorum. Yer yer kalkmış kırmızı boyayı. Havada çerçevesini çevreleyen ışıltıyı.

Kapı tarlanın ortasında. Dünyanın geri kalanından gizlenmiş.

Çok derin, karanlık bir denizin dibine gömülen bir taşım ben. Ve geri dönmeyeceğim.

Son bir sessiz adımla kapıya ulaşıyorum. Hızlanan rüzgâr geceliğimi etrafımda dalgalandırıyor. Son beş yıldır beliren aynı kapı bu. Bu kapıyı son açışında başka biriydim. Diğer tarafta beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yok.

Boynumda asılı olan madalyonun birden ağırlaştığını hissediy-

yorum. Geceliğimin içine uzanıp madalyonu çıkarıyorum. Kapağı bir tıkırtıyla açılan madalyonu ay ışığına çeviriyorum. Saatin kolları 2022'ye ayarlı. Var olduğum bir yer. Hasta büyükannesiyle ilgilenirken çiftliği ayakta tutmaya çalışan otuz üç yaşındaki June Farrow'un yaşadığı yer. Gelecekte korkan, geçmişin yasını tutan bir June. Tüm umudum onda.

Titreyen elimi kaldırıyorum. Parmaklarımın ucu kapı tokmağına dokunduğu anda fikrimi değiştirmek için kendime zaman bırakmıyorum. Tokmağı çeviriyorum. Kapıyı çekerek açıyorum. Kapının diğer tarafında hayatım boyunca görmediğim kesiflikte bir karanlık uzanıyor. Bu, kendi kendini yiyen bir karanlık. Kalın bir hiçlik duvarı.

Ayağımı eşikten geçirirken titriyorum. Alıp verdiğim nefesler kafamın içinde bir fırtınadan farksız. Kapıyı arkamdan çekerken, ay ışığı incecik bir dilime dönüşüyor. Karanlıkta ışıldayan bir bıçağa.

Ve tümünden kapanan kapının tıkırtısıyla ay kayboluyor.

OTUZ ÜÇ

Susanna Rutherford'un cesedi 3 Temmuz 1951'de, otuz dört yıldır yattığı mezar yerinden çıkarıldı.

Cesedi Nathaniel'in bana söylediği yerde, meşe ağacının altında buldular.

Toz toprak içindeki beyaz tişörtleri ve kürekleriyle adamlar mezarı kazarken, onları nehrin kuzey yakasından izledim. Diğer tarafta, Caleb da mezarın kazılmasını izliyordu. Cesedi buldukları anda bunu anladım. Ormana sessizlik çöktü. Kuşlar bile sustu.

Susanna'dan geriye yalnızca kemikleri kalmıştı. Yıllardır böyleydi. Bu manzara onu sarmalayan gizemden çok uzak görünmedi bana. Susanna beni ve dünyamı bir hikâyeyle renklendiren bir prizmaydı. Kökleri zehirli olan kırılmış bir ağacın dallarıydık biz.

Üç gün sonra Susanna'yı yeniden gömdük. Nehrin kıyısında çalışan adamlar, bu defa kilisede yeni bir mezar kazdılar. Nathaniel'in yıllar önce diktiği mezar taşı hâlen kilisenin mezarlığında ayakta idi. Bu, Susanna'yı mezarlığın sınırları dahilinde gömülen ilk Farrow yapıyordu. Ama kimse, şüpheye kapılıp kızı June Rutherford'un minik cesedinden kalanlara bakmak için Susanna'nın yanındaki küçük mezarı kazmayı düşünmedi.

Bir yıl sonra, ben yatak odamda tuvalet masasının önündeki taburede otururken, Margaret saç örgülerime minik papatyalar takıyordu. Saçlarımı yaparken de kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. Onu izlerken bir zamanlar olduğu küçük kıızı görebiliyordum.

Şimdi onu hatırlayabiliyordum. On bir yaşında. On iki. On

üç. Şimdi on yedisinde, kadınlığın eşiğinde. Bir keresinde bana, ben buraya gelmeden önce aramızın nasıl olduğunu sormuştu. Gelecek hakkında konuşmamam gerektiği hâlde, ona benim için bir anneden farksız olduğunu söylemiştim. En yakın arkadaşım olduğunu. Şimdi ona bakarken bunun hâlen doğru olduğunu görüyordum.

Gün batımında çalan keman eşliğinde, Birdie'nin –yani Annie'nin– elimi tuttuğu, birlikte büyükanneme veda ettiğimiz akşamın hatırası hâlen zihnimde canlılığını koruyordu. Ama ben daha doğmadan önce, *bana* veda eden o olmuştu. Çok yakında bu hatıra silinip gidecekti ve yeniden hatırlamadan önce o anı yeniden yaşamam gerekecekti.

Farrowların laneti dünyanın doğal kanunlarını yıkmış ve bu da çok fazla acıya neden olmuştu. Ama bunca acının içinde en beklenmedik lütuflardan biri vardı. Geriye dönüp baktığımda, o gün evi terk ederken Birdie'nin gözlerinde gördüğüm kederi anlıyordum. Bana o zarfı vermeden önce tereddüt etmesinin de nedeni buydu.

Bu, bir vedaydı.

Diğer hatıralar gibi bu an da yavaş yavaş siliniyordu. Orayı terk etmemin üzerinden bir yıl geçmişti ve *bu* hayatın hatıraları aralıkları açık olsa da hâlen gelmeye devam ediyordu. Şimdi yeni bir defterim vardı. Özleyeceğimi bildiğim, düşünebildiğim her hatırayı yazdığım bir defter. Bu hatıraları mümkün olduğunca ayrıntılı kaydederek kapının diğer tarafında yaşadığım hayatın arşivini çıkarıyordum. Mutfakta büyükannemle yemek yapışım. Birdie'yle dükkânda hazırladığımız çelenkler. Nehirde Mason'la geçirdiğim sayısız yaz öğle sonrası.

Kapının diğer tarafında, tıpkı babam ve annem gibi, ben de bir hikâyeye dönüşeceğim. Çocuklar beni ormanda gördüklerine dair hikâyeler anlatacaklar. Şelaleden atladığıma dair söylentiler çıkacak ama hayat devam edecek. Kapıdan geçişimin üç yıl sonrasında Birdie'nin eksiksiz, güzel hayatı, onun zaman çizgisi sona erecek. Birdie'yle birlikte Farrowların soyu da sona erecek. Adeline Nehri Çiçek Çiftliği Mason'a kalacak ve Mason da so-

nunda bir yaz çiftliğe stajyer olarak çalışmaya gelen bir kadına âşık olacak.

Kapının bu tarafında, asla hak etmediğimi düşündüğüm bir hayat yaşayacağım. Susanna'yı gömüştümüzün üzerinden bir yıl geçmeden Caleb, Jasper'ı terk edecek. Asla anlayamayacağım nedenlerle, sırrımı saklayacak.

Kapının yeniden belirmesi için neredeyse iki yıl geçmesi gerekecek. Sonrasında ise aradan beş buçuk yıl. Bunun on bir yıl sonrasında, diğer tarafa dair en son hatıralar da silindiğinde, kapı son bir kez daha görünecek.

Eamon'la tarlaları ekecek, mahsulle ilgileneceğiz. Kızımızı yetiştireceğiz ve çiftçilik yapamayacak kadar yaşlandığımızda bile, hayatlarımızın geri kalanını Hayward Gap Yolu'ndaki bu küçük sarı evde geçireceğiz. Annie büyüyecek. Yaşlanacak. Kırımızı kapıyı asla görmeyecek.

Margaret başımın üzerine sabitlediğim örgüyü düzeltti. Omzumdaki elini yakaladım.

19 Eylül 1966'da Margaret bir çocuk doğuracak ve adını Susanna koyacak. Kendi zaman çizgim, ben ölmeden önce yirmi yıldan biraz uzun bir süre boyunca annemin zaman çizgisiyle üst üste gelecek. Onun doğuşunu izleyeceğim ve ardından o da *benim* doğuşumu izleyecek ve bu döngü, bu dönüş yeniden başlayacak.

Hayatımın geri kalanını, Margaret'la Annie'ye söyleyebileceğim ve söyleyemeyeceğim şeylerin tehlikeli çizgisinde yürüyerek geçireceğim. Neyi kadere bırakacağıma ve onları nelere hazırlayacağıma karar vermem gerekecek. Bunu onlar da benim için yapmıştı ve mükemmel olmasa da, sevgi dolu bir yaşamdı.

Böylesine mutlu olmak neredeyse dayanamayacağım kadar acı vericiydi.

"Teşekkür ederim," dedim, yoğunlaşan duygularımla boğazım düğümlenmiş hâlde. "Her şey için."

Margaret o tatlı gülümsemesiyle bana baktı. "Rica ederim."

Kristal bir parfüm şişesini çilli burnuna yaklaştıran Annie'yi kollarımın arasına alıp ona sımsıkı sarıldım. Yüzümü saçlarına gömdüm.

Bu her şeyi değiştirir.

Değiştirdi de.

“Hazır mısın Annie Bird?” diye sordum.

Annie kuaçımından kayarak indi ve sözsüz bir yanıtla, koşarak odadan çıktı.

Örgüden kurtulan bir saç tutamını kulağımın arkasına atıp ayağa kalktım. Vücudumun kıvrımlarını saran beyaz dantel elbisenin narin eteğı yere kadar uzanıyordu. Aynada kendime baktıktan sonra Margaret, Annie’yle topladığı saat çiçekleri, yıldız çiçeğı ve limon otundan oluşan buketi bana uzattı.

Arka kapıdan çıkıp basamaklardan indiğimizde karşımızda yemyeşil tütün tarlalarını bulduk. İyi bir hasat olacaktı. Sağlıklı mahsuller alacaktık.

Eamon’la Esther çitin önündeki kır çiçeklerinin oluşturduğu bir öbeğın yanında bekliyorlardı. Uzaklarda, bulutsuz gökyüzünün altında masmavi bir denizi andıran dağlar uzanıyordu.

Esther beni öptükten sonra Margaret’ın elini tuttu. Yanlarında duran Annie avuçlarının arasında çevirdiğı bir karahindibayla bizi izliyordu. Farklı dünyalar arasında yaşamakla lanetlenmiş Farrow kadınlarının dört nesli olarak bir süre konuşmadan durduk. Ama o anda, Blue Ridge Dağlarının vadisinde, yalnızca tek bir dünyada, bir aradaydık.

Göz göze geldiğimizde, Eamon’ın dudaklarında onunla özdeşleştirdiğim incecik bir tebessüm belirdi. Bunu seviyordum. Onu seviyordum. Birisinin içinde besleyebileceğini düşündüğünden çok daha fazla sevgi duyuyorum ona.

Eamon bana bir kez daha evlenme teklif etmişti ve ben de evet demiştim. Çünkü o günü, bu vücut orada bulunmuş gibi net bir şekilde hatırlasam da, Eamon’la bin kere evlenirdim.

Ona yaklaştığımında Eamon elimi tutup göğsüne bastırdı. Kalp atışlarını hissedebiliyordum.

Bu gerçek, dedim kendime.

Yaz esintisinde yeminimi ettim. Onu sonsuza dek seveceğime... Her zaman ama her zaman geri döneceğime... Ne olursa olsun onu bulacağıma yemin ettim.

YAZAR NOTU

Bu kitabı yazarken Kuzey Carolina'nın batısındaki topraklardan çok fazla ilham aldım. Jasper, her ne kadar kurmaca bir yer olsa da, Blue Ridge Dağlarına yayılmış birçok kırsal yerleşim biriminin bir yansıması olarak yaratıldı. Bölgenin tarihi ve kültürü ne denli zengin olsa da, aynı zamanda köleliğin uzun vadeli etkilerini de taşıyor. Bu hikâyenin belli bir kısmının geçtiği zaman dilimini düşünerek bunu belirtmenin önemli olduğunu düşünüyorum.

Köleliğin kaldırılmasının üzerinden yüz yıl geçmesine rağmen, Jim Crow'un Kuzey Carolina'sında siyahlar hâlen aşırı düzeyde ayrımcılığa uğruyordu. Asheville'in çevresindeki bölgelerde siyahlarla beyazların gerçekten kaynaşmaya başlaması ancak 1960'lara denk gelse de, bu dönemin öncesinde sayısız siyah girişimci, çiftçi, sanatçı, işletme sahibi, mucit yaşadı. Geçmişin beyaz olmayan birçok figürü gibi, bu insanların çoğu bölgenin kayıtlı tarihinden silinip gitti. Bu kitaptaki siyah bireylere yapılan atıfları bu örnekleri yansıtmak şeklinde kurmaya çalışsam da, bir insan topluluğunu kurmaca bir eserde bütünüyle yansıtmamanın imkânsız olması gibi, bu karakterlerin siyahların deneyimini bütünüyle yansıtmadığını belirtmem önem taşıyor.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazmaya başladığımda olacakları öngörmem mümkün değildi. Bu fikrin ilk tohumu, bir binanın dış duvarında küçük bir kapıyla karşılaştığım Kuzey Carolina'nın Asheville kentinde atıldı. Bu hikâyenin aslında neyle ilgili olduğunu ve yazar olarak beni nerelere götüreceğini anlamaya başlamam için aradan birkaç yıl geçmesi gerekecekti.

Bu kitabı her hâlime tanıklık eden eski dostlarım Meghan Dickerson ve Kristin Watson'a adıyorum. Her zaman döndüğüm yer olduğunuz, gerçekten olduğum kişiyi gördüğünüz ve beni daima desteklediğiniz için teşekkür ederim. Siz bana bahsedilen en büyük iki armağansınız.

Bu yolculukta kemerlerini takıp benimle tüm sert virajlara girmeyi göze alan yayıncı ekibime, özellikle de editörüm Shana Summers'a, Mae Martinez'e ve temsilcim Barbara Poelle'e minnettarım.

Bu kitap, ilhamının büyük kısmını Kuzey Carolina'da küçük bir kasaba olan Marshall'a borçlu. Araştırmalarımda, Carolina Flowers'ın sahibi Emily Copus ve Asheville Tapu Sicili Dairesi'nin cömert katkılarından yararlandım.

Yazı topluluğumun, eleştiri ortağım Kristin Dwyer'in ve beni daima teşvik eden yazar dostlarımin desteği olmadan şekil kazanmış tek bir kitabım bile olmadı. Ayrıca beta okurum Natalie Faria'ya da teşekkür ediyorum. Hepinize minnettarım.

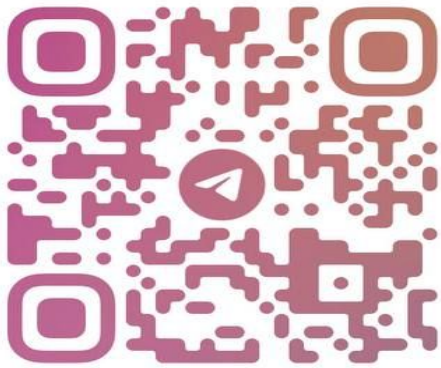
YAZAR HAKKINDA

Adrienne Young; *Spells for Forgetting*, Fable serisi ve *Sky and Sea* ikilemesi gibi eserler kaleme almış, *New York Times* listelerine girmiş uluslararası bir çoksatar yazardır. Yazmadığı zamanlarda, Young'ı yoga matında, ormanda çıktığı yürüyüşlerde veya bir sonraki seyahat macerasını planlarken bulabilirsiniz. Young, Kuzey Carolina'nın Blue Ridge Dağlarında yaşıyor ve yazıyor.

adrienneyoungbooks.com

Instagram: @adrienneyoungbooks

@AYISIGIKITAP